

திருவிளையாடற் புராணம் வசனம்

8931

Q23

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

திருவிளையாடற் புராணம்

2/3

ஆறுமுக நாவலரவர்கள்

மாணாபு முப்பாண்டியத்தி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

உ

கணபதி துணை

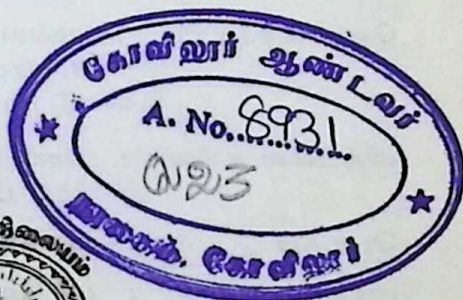
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவிளையாடற் புராணம்

வசனம்

2/3

ஆறுமுக நாவலரவர்கள்

மூல்லை நிலையம்

9, பாரதி நகர், முதல் தெரு,
தி. நகர், சென்னை-600 017

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் - 1997

மூல்கை — 75

நூல் பற்றிய விவரங்கள்

- நூற்பெயர் : திருவிளையாடற் புராணம்
ஆசிரியர் : ஆறுமுக நாவலரவர்கள்
தாள் : 10.5 கி. கிராம்
நூலின் அளவு : 18.5 செ. மீ. X 12.5 செ. மீ.
பக்கம் : 308
வெளியிடுவோர் : மூல்கை நிலையம்
9, பாரதி நகர், முதல் தெரு,
தி. நகர், சென்னை-600 017.
விற்பனை உரிமை : பாரி நிலையம்
184, பிராட்வே, சென்னை-108
பொருள் : இலக்கியம்
அச்சிட்டோர் : ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வரா அச்சகம்
சென்னை-16.

விலை : ரூ. 60-00

சூசீபத்திரம்

படலப்பெயர்	பக்கம்
1 அங்கம் வெட்டின படலம்	... 146
2 அட்டமாசித்தி உபதேசித்த படலம்	... 164
3 அருச்சனைப் படலம்	... 303
4 அன்னக்குழியும் வைகையு மழைத்த படலம்	... 79
5 இசைவாது வென்ற படலம்	... 203
6 இடைக்காடன் பிணக்குத் தீர்த்த படலம்	... 239
7 இந்திரன் பழி தீர்த்த படலம்	... 35
8 இந்திரன் முடிமேல் வளை யெறிந்த படலம்	... 93
9 இரசவாதஞ் செய்த படலம்	... 173
10 உக்கிர பாண்டியன் திருவவதாரப் படலம்	... 85
11 உக்கிரகுமாரனுக்கு வேல் வளை செண்டு கொடுத்த படலம்	... 87
12 உலவாக் கிழி யருளிய படலம்	... 160
13 உலவாக் கோட்டை யருளிய படலம்	... 178
14 எல்லாம் வல்ல சித்தர் திருவிளையாடற் படலம்	... 121
15 எழுகட லழைத்த படலம்	... 80
16 கடல் சுவற வேல் விட்ட படலம்	... 91
17 கரிக்குருவிக்கு உபதேசஞ் செய்த படலம்	... 215
18 கல்லானைக்குக் கரும்பருத்திய படலம்	... 123
19 கிரனைக் கரை யேற்றிய படலம்	... 232
20 கிரனுக் கிலக்கண முபதேசித்த படலம்	... 234
21 குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்ட படலம்	... 76

படலப்பெயர்

பக் கம்

22	சங்கத்தார் கலகந் தீர்த்த படலம்	...	237
23	சங்கப் பலகை தந்த படலம்	...	225
24	சமணரைக் கழு வேற்றிய படலம்	...	290
25	சுந்தரப்பே ரம்பெய்த படலம்	...	222
26	சோழனை மடுவில் வீட்டிய படலம்	...	176
27	தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரப் படலம்	...	54
28	தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்த படலம்	...	170
29	தருமிக்குப் பொற்கிழி யளித்த படலம்	...	228
30	தல விசேடம்	...	22
31	திருநகரங் கண்ட படலம்	...	49
32	திருமணப் படலம்	...	63
33	திருமுகங் கொடுத்த படலம்	...	198
34	திருவாலவாயான படலம்	...	220
35	திருவாதலூரடிகளுக் குபதேசித்த படலம்	...	248
36	தீர்த்த விசேடம்	...	26
37	நரிபரி யாக்கிய படலம்	...	259
38	நாக மெய்த படலம்	...	150
39	நாரைக்கு முத்தி கொடுத்த படலம்	...	218
40	நான்மாடக் கூடலான படலம்	...	118
41	பரிநரி யாக்கிய படலம்	...	268
42	பலகை யிட்ட படலம்	...	201
43	பழி யஞ்சின படலம்	...	137
44	பன்றிக் குட்டிக்கு முலை கொடுத்த படலம்	...	208
45	பன்றிக் குட்டிகளை மந்திரிகளாக்கிய படலம்	...	213
46	பாண்டியன் சுரந் தீர்த்த படலம்	...	284
47	புராண வரலாறு	...	17

படலப்பெயர்

பக்கம்

68 மண் சுமந்த படலம்	...	273
69 மலயத்துவசனை யழைத்த படலம்	...	82
70 மாணிக்கம் விற்ற படலம்	...	113
71 மாபாதகந் தீர்த்த படலம்	...	142
72 மாமனாக வந்து வழக் குரைத்த படலம்	...	180
73 மாயப்பசுவை வதைத்த படலம்	...	152
74 மாறி யாடின படலம்	...	135
75 மூர்த்தி விசேடம்	...	30
76 மெய்க் காட்டிட்ட படலம்	...	155
77 மேருவைச் செண்டா லடித்த படலம்	...	104
78 யானை யெய்த படலம்	...	127
79 வரகுணனுக்குச் சிவலோகங் காட்டிய படலம்	...	184
80 வருணன் விட்ட கடலை வற்றச் செய்த படலம்	...	115
81 வலை வீசின படலம்	...	244
82 வளையல் விற்ற படலம்	...	162
83 வன்னியுங் கிணறும் இலிங்கமும் அழைத்த படலம்	...	297
84 விடை யிலச்சினை யிட்ட படலம்	...	167
85 விருத்த குமார பாலரான படலம்	...	130
86 விறகு விற்ற படலம்	...	192
87 வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடிய படலம்	...	71
88 வெள்ளை யானை சாபந் தீர்த்த படலம்	...	46
89 வேதத்துக்குப் பொருளருளிச் செய்த படலம்	...	108

ஆறுமுக நாவலர்

யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழறிஞருள் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்கியவர் ஆறுமுக நாவலர் (கி.பி. 1822—1889) அவர் சிலகாலம் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து சென்னையில் தங்கித் தமிழ்த் தொண்டு செய்ததும் உண்டு. சைவ சமயப் பற்று மிகுந்த அவர், பெரிய புராணம் முதலான நூல்கள் பரவுவதற்குப் பெரும் பணி புரிந்தார். சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழ் நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்பதிலும் ஆங்கில நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதிலும் வல்லவராக விளங்கினார். பைபிலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக்குப் பெருந்துணையாக இருந்து செம்மைப்படுத்தியவர் என்பர். பலர் தமிழ் நூல்கள் படிக்குமாறு பாடசாலை ஏற்படுத்தியதோடு, அவர்களுக்குத் தேவையான பாட நூல்களை அச்சிட்டுத் தருவதற்கு அச்சகமும் வைத்து நடத்தினார். அவற்றை நடத்துவதற்கு ஆகும் பணத்திற்கு வீடு வீடாகச் சென்று அரிசிப்பிச்சை எடுத்துத் தமிழ்த் தொண்டு செய்த சான்றோர் அவர். தமிழில் எழுத்துப் பிழை இல்லாமல் நூல்களை அச்சிட்டுத் தரும் வகையில் சிறந்த வழிகாட்டியாக விளங்கினார். மாணவர்களுக்கு உரிய தொடக்கப் பாடப் புத்தகங்களை எளிய தமிழில்—இலக்கணப் பிழை அற்ற தமிழில்—தாமே எழுதினார். சைவ சமயத்தை விளக்கிக் கூறும் நூல்களை இயற்றினார். இலக்கணத்தை எளிதில் கற்பதற்கு உதவும் நூல்களும் எழுதினார். பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம் ஆகிய செய்யுள் நூல்களை உரை நடையில் எழுதிப் பலர்க்கும் பயன்படுமாறு செய்தார். வேறு சில செய்யுள் நூல்களுக்கும் நன்னூலுக்கும் உரை எழுதினார். சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழில் உரைநடை வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கிய சூழ்நிலையில், அதற்கு நல்ல வழிகாட்டிப் பிழையற்ற எளிய உரைநடைத் தமிழை வளர்த்தார். தமிழ் உரைநடையின் தந்தை என்று அவரைக் குறிப்பிட்டுப் போற்றுவதல் தகும்.

நன்றி : மு.வ.வின் 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு'

உ

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்

பரஞ்சோதி முனிவர்

செய்த

திருவிளையாடற் புராணம்

மூலம்

கடவுள் வணக்கம்

விநாயகர்

சத்தி யாய்ச்சிவ மாகித் தனிப்பர
முத்தி யான முதலைத் துதிசெயச்
சுத்தி யாகிய சொற்பொரு ணல்குவ
சித்தி யானைதன் செய்யபொற் பாதமே.

சிவம்

வென்றுளே புலன்களைந்தார் மெய்யுண ருள்ளந்தோறுஞ்
சென்றுளே யமுத முற்றுந் திருவருள் போற்றி யேற்றுக்
குன்றுளே யிருந்து காட்சி கொடுத்தருள் கோலம் போற்றி
மன்றுளே மாறி யாடு மறைச்சிலம் படிகள் போற்றி.

சத்தி

சூரும்புமுரல் கடிமலர்ப்பூங் குழல்போற்றி
யுத்தரியத் தொடித்தோள் போற்றி
கரும்புருவச் சிலைபோற்றி கவுணியர்க்குப்
பால்சுரந்த கலசம் போற்றி

யிரும்புமனங் குழைத்தென்னை யெடுத்தாண்ட
வங்கயற்க னெம்பி ராட்டி
யரும்புமிள நகைபோற்றி யாரண நூ
புரஞ்சிலம்பு மடிகள் போற்றி.

வாழ்த்து

மல்குக வேத வேள்வி வழங்குக சுரந்து வானம்
பல்குக வளங்க ளெங்கும் பரவுக வறங்க ளின்ப
நல்குக வுயிர்கட் கெல்லா நான்மறைச் சைவ மோங்கிப்
பல்குக வுலக மெல்லாம் புரவலன் செங்கோல் வாழ்க.

நூற் பயன்

திங்களணி திருவால வாயெம் மண்ண
றிருவிளையாட் டிவையன்பு செய்து கேட்போர்
சங்கநிதி பதுமநிதிச் செவ்வ மோங்கித்
தகைமைதரு மகப்பெறுவர் பகையை வெல்வர்
மங்கலநன் மணம்பெறுவர் பிணிவந் தெய்தார்
வாழ்நாளு நனிபெறுவர் வானா டெயதிப்
புங்கவரா யங்குள்ள போக முழ்கிப்
புண்ணியராய்ச் சிவனடிக்கீழ் நண்ணி வாழ்வார்.

(பாயிரம்)

பரசிவம்

பூவண்ணம் பூவின் மணம்போலமெய்ப் போத வின்ப
மாவண்ண மெய்கொண் டவன்றன்வலி யாணை தாங்கி
மூவண்ண றன்சந் நிதிமுத்தொழில் செய்ய வாளா
மேவண்ண லன்னான் விளையாட்டின் வினையை
[வெல்வாம்.

சிவசத்தி

அண்டங்க ளெல்லா மணுவாக வணுக்க ளெல்லா
மண்டங்க ளாகப் பெரிதாய்ச்சிறி தாயி னானு
மண்டங்க ளுள்ளும் புறம்புங்கரி யாயி னானு
மண்டங்க ளீன்றா டுணையென்ப ரறிந்த நல்லோர்.

சொக்கலிங்க மூர்த்தி

பூவி னாயகன் பூமக னாயகன்
காவி னாயக னாதிக கடவுளர்க்
காவி நாயக னங்கயற் கண்ணிமா
தேவி நாயகன் சேவடி யேத்துவாம்.

அங்கயற்கண்ணியார்

பங்கயற்க ணரியபரம் பரனுருவே
தனக்குரிய படிவ மாகி
யிங்கயற்க ணகனுலக மெண்ணிறந்த
சராசரங்க ளீன்றுந் தாழாக்
கொங்கயற்கண் மலர்க்கூந்தற் குமரிபாண்
டியன்மகள்போற் கோலங் கொண்ட
வங்கயற்க ணம்மையிரு பாதப்போ
தெப்போது மகத்துள் வைப்பாம்.

சபாபதி

உண்மையறி வானந்த வருவாகி
யெவ்வுயிர்க்கு முயிராய் நீரின்
றண்மையனல் வெம்மையெனத் தனையகலா
திருந்துசரா சரங்க ளீன்ற
பெண்மையுரு வாகியதன் னானந்தக்
கொடிமகிழ்ச்சி பெருங் யார்க்கு
மண்மையதா யம்பலத்து ளாடியருள்
பேரொளியை யகத்துள் வைப்பாம்.

சோமசுந்தரர்

சடைமறைத்துக் கதிர்மகுடந் தரித்துநறுங்
கொன்றையந்தார் தணந்து வேப்பந்
தொடைமுடித்து விடநாகக் கலனகற்றி
மாணிக்கச் சுடர்ப்பூ ணேந்தி

விடைநிறுத்திக் கயலெடுத்து வழுதிமரு
மகனாகி மீன நோக்கின்
மடவரலை மணந்துலக முழுதாண்ட
சுந்தரனை வணக்கஞ் செய்வாம்.

தடாதகைப் பிராட்டியார்

செழியர்பிரான் றிருமகளாய்க் கலைபயின்று
முடிபுனைந்து செங்கோ லோச்சி
முழுதுலகுஞ் சயங்கொண்டு திறைகொண்டு
நந்திகண முனைப்போர் சாய்த்துத்
தொழுகணவற் கணிமணமா லிகைகுட்டித்
தன்மகுடஞ் சூட்டிச் செல்வந்
தழைவுறுதன் னரசளித்த பெண்ணரசி
யடிக்கமலந் தலைமேல் வைப்பாம்.

கான்மாறி யாடியவர்

பொருமாறிற் கிளர் தடந்தோ ளொருமாறன்
மனங்கிடந்த புழுக்க மாற
வருமாறிற் கண்ணருவி மாறாது
களிப்படைய மண்ணும் விண்ணும்
உருமாறிப் பவக்கடல்வீழ்ந் தூசலெனத்
தடுமாறி யுழலு மாக்கள்
கருமாறிக் கதியடையக் கான்மாறி
நடித்தவரைக் கருத்துள் வைப்பாம்.

தக்ஷிணா பூர்த்தி

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா
றங்கமுதற் சுற்ற கேள்வி
வல்லார்க ணால்வருக்கும் வாக்கிறந்த
பூரணமாய் மறைக்கப் பாலா

யெல்லாமா யல்லதுமா யிருந்ததனை
 யிருந்தபடி யிருந்து காட்டிச்
 சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாம
 னினைந்துபவத் தொடக்கை வெல்லாம்.

சித்திவிநாயகர்

உள்ளமெனுங் கூடத்தி லூக்கமெனுந்
 தறிநிறுவி யுறுதி யாகத்
 தள்ளரிய வன்பென்னுந் தொடர்பூட்டி
 யிடைப்படுத்தித் தறுகட் பாசக்
 கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளமிடக்
 களித்துண்டு கருணை யென்னும்
 வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை
 நினைந்துவரு வினைக டர்ப்பாம்.

சுப்பிரமணியர்

கறங்குதிரைக் கருங்கடலுங் காரவுணப்
 பெருங்கடலுங் கலங்கக் கார்வந்
 துறங்குகைப் பொருப்புஞ்சு ருரப்பொருப்பும்
 பிளப்பமறை யுணர்ந்தோ ராற்றும்
 அறங்குலவு மகத்தழலு மவுணமட
 வார்வயிற்றி னழலு மூள
 மறங்குலவு வேலெடுத்த குமரவேள்
 சேவடிகள் வணக்கஞ் செய்வாம்.

சரசுவதி

பழுதகன்ற நால்வகைச்சொன் மலரெடுத்துப்
 பத்திபடப் பரப்பித் திக்கு
 முழுதகன்று மணந்துசுவை யொழுகியணி
 பெறமுக்கண் மூர்த்தி தாளிற்

ஹொழுதகன்ற வன்பெனுநார் தொடுத்தலங்கல்
 சூட்டவரிச் சுரும்புந் தேனுங்
 கொழுதகன்ற வெண்டோட்டு முண்டகத்தா
 ளடிமுடிமேற் கொண்டு வாழ்வாம்.

திருநந்திதேவர்

வந்திறை யடியிற் றாமும்
 வானவர் மகுட கோடி
 பந்தியின் மணிகள் சிந்த
 வேத்திரப் படையாற் றாக்கி
 யந்தியும் பகலுந் தொண்ட
 ரலகிடு குப்பை யாக்கு
 நந்தியெம் பெருமான் பாத
 நகைமலர் முடிமேல் வைப்பாம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

கடியவிழ் கடுக்கை வேணித்
 தாதைபோற் கனற்கண் மீனக்
 கொடியனை வேவ நோக்கிக்
 குறையிரந் தனையான் சுற்பிற்
 பிடியன நடையாள் வேண்டப்
 பின்னுயி ரளித்துக் காத்த
 முடியணி மாடக் காழி
 முனிவனை வணக்கஞ் செய்வாம்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

அறப்பெருஞ் செல்வி பாகத்
 தண்ணலைந் தெழுத்தா லஞ்சா
 மறப்பெருஞ் செய்கை மாறா
 வஞ்சக ரிட்ட நீல
 நிறப்பெருங் கடலும் யார்க்கு
 நீந்துதற் கரிய வேழு
 பிறப்பெனுங் கடலு நீத்த
 பிரானடி வணக்கஞ் செய்வாம்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

அரவக லல்கு லார்பா
 லாசைநீத் தவர்க்கே வீடு
 தருவமென் றளவில் வேதஞ்
 சாற்றிய தலைவன் றன்னைப்
 பரவைதன் புலவி தீர்ப்பான்
 கழுதுகண் படுக்கும் பானா
 ளிரவினிற் றூது கொண்டோ
 னிணையடி முடிமேல் வைப்பாம்

திருவாதவூரர்

எழுதரு மறைக டேறா விறைவனை யெல்லிற் கங்குற்
 பொழுதறு காலத் தென்றும் பூசனை விடாது செய்து
 தொழுதகை தலைமே லேறத் துளும்புகண் ணீருண் முழ்கி
 யழுதடி யடைந்த வன்ப னடியவர்க் கடிமை செய்வாம்.

சண்டேசுரர் முதலிய நாயன்மார்

தந்தைதா னொடும்பிறவித் தாளெறிந்து
 நிருத்தரிரு தானைச் சேர்ந்த
 மைந்தர் தாள் வேதநெறி சைவநெறி
 பத்திநெறி வழாது வாய்மெய்
 சிந்தைதா னரனடிக்கே செலுத்தினராய்ச்
 சிவானுபவச் செல்வ ராகிப்
 பந்தமாந் தொடக்கறுத்த திருத்தொண்டர்
 தாள்பரவிப் பணிதல் செய்வாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆறுமுக நாவலர்

செய்த

திருவிளையாடற் புராண வசனம்

புராண வரலாறு

நித்தியராய், வியாபகராய், தம்வயத்தராதல், தூய
வுடம்பினராதல். இயற்கை யுணர்வினராதல், முற்று
முணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல், பேரரு
ளுடைமை, முடிவிலாற்ற லுடைமை, வரம்பி லின்ப
முடைமை என்னும் எண் குணங்களும் உடையராய்
உள்ள பசுபதியாகிய சிவன், ஆன்மாக்களுக்கு அருள்
செய்யும் பொருட்டு, ஒரு திருமுகமும், சந்திரன் சூரியன்
அக்கினி என்னும் முச்சுடர்களாகிய மூன்று திருக்கண்
களும், கங்கையையும் பிறையையும் கொன்றை மாலையையு
ம் சூடிய சடாமுடியும், சங்கக் குண்டலத்தையும்
தோட்டையும் அணிந்த திருச்செவிகளும், காள கண்ட
மும், மான் மழு அபயம் வரதம் என்பவைகளோடு கூடிய
நான்கு திருக்கரங்களும், விபூதியினாலே உத்தூளிக்கப்
பட்ட செம்பவளத் திருமேனியும், வெள்ளைப் பூணூலை
யும் எண்ணிறந்த பிரம விட்டுணுக்களுடைய என்பு
மாலைகளையும் பிரம கபாலங்களையும் அணிந்த
திருமார்பும், புலித்தோலை உடுத்து உடைவாளு ள்ளே
கச்சை யுடைத்தாய் விளங்கும் திருவரையும், வீரக்கழலும்
சிலம்பும் ஒலிக்கும் செந்தர்மரை மலர் போலுந் திருவடி
களும் உடைய ஸ்ரீகண்ட சரீரியாய், பல இரத்தினங்க
ளாலே புனையப் பட்ட வெள்ளி மயமாகிய நானாவித
சிகரங்களோடு கூடிய திருக்கைலாச மலையிலே, செம்
பொற் றிருக்கோயிலிலே, தமது கணநாயகர்கள் மெய்

யன்போடு சேவிப்ப, தும்புரு நாரதர்கள் இசை பாட, முனிவர்கள் தங்கள் கைகள் சிரசின் மேல் ஏறிக் குவியவுங் கண்களினின்றும் ஆனந்த அருவி பாயவும் மெய்யம்மயிர் சிலிர்ப்பவும் அம் மயிர்க்கால் தோறும் திவலை உண்டாகவும் அழலிடைப் பட்ட மெழுகு போல மனங்கசிந்துருகவும் சரீரம் நடுங்கவும். கண்டம் விம்மவும் நாதத் தழுதழுப்பவும் உரை தடுமாறவும் தம்மையல்லாத பிறரொருவரையும் பேசுதலறியாத வேதசிரசுகளை எடுத்தோத, திருநந்திதேவர் திருக்கரத்திற் கொண்டருளிய வேத்திரப் படையினாலே பலமுறை விலக்கப் பட்டும் அடிக்கப்பட்டும் ஒதுக்கப்பட்டும் பின்னிட்டு ஒதுங்கிய திருமால் பிரமன் இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் ஒரோவழி அருகித் தங்கண்மேல் ஓடிய திருநோக்கமும் திருப்புன்முறுவலுங் கண்டு, “இனி உய்ந்தனம், உய்ந்தனம்” என்று பணிந்த மொழியும் தணிந்த நடையும் உடையர்களாய், ஆடை யொதுக்கித் தலை பணிந்து வாய் புதைத்துத் தங்கள் தங்கள் குறைகளைக் கூற. எண்ணில் கோடி சூரியர்களது ஒளியைப் போலும் ஒளியையுடைய திவ்விய சிங்காசனத்தின் மேலே, தமது அருட் சத்தியும் உலகமாதாவு மாகிய உமாதேவியார் தமது இடப்பாகத்தின் மேல, அளவிறந்த பெருங்கருணையோடு வீற்றிருந் தருளுவர்.

அவர் வீற்றிருந் தருளும் அத் திருக்கோயிலுக்கு முன் உள்ள சிவதீர்த்தக் கரையிலே ஒரு ஆயிரக்கால் மண்டபம் உண்டு. அந்த மண்டபத்திலே வியாச முனிவருடைய மாணாக்கராகிய சூத முனிவர் புலித்தோ லாசனத்தின் மேல் இருந்தார். அப்பொழுது சம்புபத்தர், சதானந்தர், உத்தமர், மகோதரர், உக்கிரவீரியர், பிரசண்டர் முதலாகிய முனிவர்கள் யாவரும் அந்தச் சிவதீர்த்தத்தில் வந்து ஸ்நானஞ் செய்து, அம் மண்டபத்தில் ஏறியிருந்து, சந்தியா வந்தனம் முதலியவற்றை முடித்து, சிவனைத் தியானித்துத் துதித்துக்கொண்டு, சூத முனிவர் திருமுன்

சென்று, அவருடைய திருவடிகளை மலர்களினால் அருச்சித்து, அவரை வணங்கித் துதித்து, “அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய முதற் கடவுள் சிவபிரான் என்பதேவேதம், ஆகமம், மிருதி, புராணம் முதலிய நூல்களினது துணி பொரு ளென்று தெளிந்துணர்ந்த முனிவரே! அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்தருளிய பரமசிவன் உயிர்கண் மேல் வைத்த பெருங்கருணையினாலே விசேடமாக எழுந்தருளி யிருக்கும் தலங்கள் மகாமேருகிரி, மந்தரகிரி, கைலாசகிரி, திருப்பருப்பதம்* முதலாக அநந்தம் என்று முன்னே அருளிச் செய்தீர். எல்லாத் தலங்களினும் மேலானதாய், எல்லாத் தீர்த்தங்களினும் மேலாகிய தீர்த்தத்தைத் தன்னிடத்து உடையதாய், பரமசிவன் எல்லாத் தலங்களினும் தன்னிடத்தே விசேடமாக எழுந்தருளி இருக்கப் பெற்றதாய் உள்ள தலமொன்று அடியேங்களுக்குச் சொல்லியருளும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

சூத முனிவர் அது கேட்டு, முக மலர்ந்து, பரமசிவனையும் தமது ஆசாரியராகிய வியாச முனிவரையும் சிந்தித்துத் துதித்து, தல விசேடத்தைத் தம்முள்ளே ஆராய்ந்து துணிந்துகொண்டு, அவ்விருடிகளை நோக்கி, “முனிவர்களே! பதினெண் புராணங்களுள் காந்தம் மிக உயர்ந்ததாய், சனற் குமார சங்கிதை, சூத சங்கிதை, பிரம சங்கிதை, விட்டுணு சங்கிதை, சங்கரசங்கிதை, சூரர் சங்கிதை என ஆறு சங்கிதைகளை உடைத்தா யிருக்கும். அவற்றுள், சங்கரசங்கிதை பரமசிவனாலே உமாதேவி யாருக்குச் சொல்லி யருளப் பட்டது. அப்போது அதனை முருகக் கடவுள் அவ்வம்மையார் மடியிலிருந்து கேட்டு ணர்ந்து, தம்மை வழிபடும் நன்மாணாக்கராகிய அகத்திய மகா முனிவருக்குச் சொல்லி யருளினயர். அன்றுதொட்டு அது அகத்திய சங்கிதை என வழங்குகின்றது. அதனுள்ளே

* திருப்பருப்பதம் = ஸ்ரீசைலம்; இதுமல்லிகார்ச்சுன மெனவும் பெயர் பெறும். † சூரன் - சூரியன்

கேட்பவர்களுக்கு முத்தியைக் கொடுக்கும் ஒரு சிவஸ்தலம் சொல்லப்படுகின்றது. அது திருவாலவாய்" என்றார்.

கேட்டன் மாத்திரத்திலே முத்தியைத் தரும் தலம் என்றவுடனே முத்தியின் மிக்க விருப்பத்தை உடைய முனிவர்கள் அகமழ்ந்து, சூத முனிவரை அஞ்சலி செய்து, "தபோநிதியே! அந்தத் திருப்பதியின் பெருமையை அடியேங்களுக்கு அருளிச் செய்யும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, சூத முனிவர் தாம் கேட்ட முறைப்படி சொல்வாராயினார்.

"முனிவர்களே! முன் ஒரு நாளிலே பிரமதேவர் காசிப் பதியை அடைந்து, அகத்தியர், வியாசர், நாரதர், சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர், கௌதமர், பராசரர், வாமதேவர், வான்மீகர்*, வசிட்டர், சுகர் முதலாகிய முனிவர்களோடு பத்து அசுவமேதஞ் செய்து, அவர்களுக்குக் கொடுக்கற் பாலனவற்றைக் கொடுத்துவிட்டு, சத்தியலோகத்தை அடைந்தார். அதன்பின் முனிவர்கள் எல்லாரும் காசிவிசுவேசர் சந்நிதியை அடைந்து, வலஞ் செய்து, வணங்கித் துதித்துக்கொண்டு, முக்திமண்டபத்திற் சென்று, தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதியிலிருந்து, நாரத முனிவரை நோக்கி, "முனிவரே! தலம் தீர்த்தம் மூர்த்தி என்னும் மூன்றினாலும் விசேடமுடைய ஒரு சிவதலம் சொல்லும்" என்று கேட்டார்கள். அதற்கு நாரத முனிவர், "கலைகளெல்லாம் நன்குணர்ந்த சனங்குமார மகா முனிவரிடத்தே கற்றவர் வியாச முனிவர்; அவரிடத்துக் கேளுங்கள்" என்றார். அவ் வியாச முனிவர், "முற்றறிவின ராகிய முருகக் கடவுளிடத்திலே வேதம் முதலிய நூல்களெல்லாற்றையும் ஐயந் திரிபற உணர்தவர் அகத்திய மகா முனிவர்; அவரிடத்துக் கேளுங்கள்" என்று விடுத்தார்.

* வான்மீக ரெனினும், வான்மீகி யெனினும், வான்மிகி யெனினும் பொருந்தும்.

உடனே அம் முனிவர்கள் அகத்திய மகா முனிவரை அடைந்து, வணங்கித் துதித்து, “கருணாநிதியே! தல விசேடம் தீர்த்த விசேடம் மூர்த்தி விசேடம் என்னும் இம் மூன்று விசேடங்களும் ஒருங்குடைய ஒரு சிவதலம் அடியேங்களுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

அது கேட்ட அவ் வகத்திய மகா முனிவர் திருமுக மலர்ந்து அருள்கூர்ந்து, முத்திமண்டபத்தில் வந்து இறக்கும் நான்கு கோழிகளையும்*, விநாயகக் கடவுளையும் முருகக் கடவுளையும், தக்ஷிணா மூர்த்தியையும் வணங்கி, மீனாக்ஷியம்மையையும் சோமசுந்தரக் கடவுளையும் தமது இருதய கமலத்தில் இருத்தித் தியானித்து, நெஞ்ச நெகருகக், கண்ணீர்வார, மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப, ஆனந்த பரவசராகி, அம் முனிவர்களை நோக்கி, “இருடிகளே!

* மகானந்தன் என்னும் ஒரு பிராமணன் தான் சண்டாளன் கையில் தானம் வாங்கினமை பற்றித் தன் வருத்ணதாரால் நீக்கப்பட்டு, தன் மனைவியோடும் மக்கள் இருவரோடும் காசியி னின்றும் நீங்கி, கங்கை யாடிக் காவடி கொண்டுபோவார் பின்செல்லும்போது காட்டிலே வேடர்களாலே தன் மனைவி மக்களோடு கொல்லப்பட்டான். இறக்கும் பொழுது காசியைத் தியானித்துக் கொண்டு இறந்தமையால், முன்னை யறிவாடு சேவலாய்ப் பிறந்தான். அவன் மனைவி பேடும், மக்களிருவரும் குஞ்சுகளுமாய்ப் பிறந்தார்கள். இந்நான்கு கோழிகளும் காசிக்குச் செல்வார் பின்னே தொடர்ந்து சென்று, காசியை அடைந்து. முத்திமண்டபத்தின் இருக்கின்றன. மூன்றா முகத்தில் இவை அம் மண்டபத்தின் இறத்தலாற் கைலாசத்தை யடையும். அன்றுதொட்டு அம் மண்டபம் குக்குடமண்டப மென்றும் பெயர் பெறும். இவ்வாறே திருமாலுக்குப் பரமசிவனாலே திருவாய் மலர்ந்தருளப் பட்டது இச் சரித்திரம் காசிகண்டத்தில் முத்திமண்டபத்தின் கதை யுரைத்த அத்தியாயத்திற் காண்க.

கிருபா சமுத்திரமாகிய பரமசிவன் பார்வதி தேவியாருக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சங்கர சங்கிதையை நமது பரமாசாரியராகிய சுப்பிரமணியக் கடவுள் நமக்கு அருளிச் செய்தார். அந்தச் சங்கிதையிலே நீங்கள் வினாவிய முன்று விசேடமும் ஒருங்குடைய தலமொன்று சொல்லப்படுகின்றது; அது செயற்கரிய பெருந்தவங்களைச் செய்து அதனாலே சித்த சுத்தியைப் பெற்று அதனாலே சிவஞானத்தை அடைந்து அரிதிற் பெற்ற பாலதாகிய முத்தியைக் கேட்பர்வளுக்கு எளிதிற் கொடுக்கும் தலம்; வேதாந்தப் பொருளாகிய பரமசிவன் அருளுருக்கொண்டு அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களைச் செய்தருளிய தலம்; அதன் பெயர் திருவாலவாய்; அது பூலோக சிவலோகம். அந்தத் தலத்தின் முன்று விசேடங்களையும், சோமசுந்தரக் கடவுள் செய்தருளிய அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களையும் நமது ஆசாரியர் நமக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய படியே, நாம் உங்களுக்குச் சொல்வாம்'' என்று சொல்ல ஆற்றார்.

த ல வி சே ட ம்

“சிவபத்தியிற் சிறந்த முனிவர்களே! நீங்கள் விரும்பிக் கேட்ட தலம் நாம் இப்பாது சொல்லிய திருவாலவாயே யாம். இந்தத் திருப்பதியிலே சுவர்ணகஞ்சம் * எனப் பெயர் கொண்ட ஒரு தடாகமும், அதன் சமீபத்திலே ஞான வடிவாய் முளைத்த சோமசுந்தர மூர்த்தி எனப் பெயர் கொண்ட ஒரு சிவலிங்கமும் உண்டு. இந்தத் திருவாலவாய்க்கு ஒப்பாகிய தலமும், சுவர்ண கஞ்சத் துக்கு ஒப்பாகிய தீர்த்தமும், சோமசுந்தர மூர்த்திகு ஒப்பாகிய சிவலிங்க மூர்த்தியும், முவுலகங்களிலும் இல்லை; இது சத்தியம் இம் முன்றலுள், தல விசேடத்தை முன்னே சொல்வோம்; கேளுங்கள்:—

* சுவர்ணகஞ்சம் - பொற்றாமரை

எவ்வுலகங்களினும் புண்ணிய தலங்களே சிறந்தன; அவைகளுள்ளே சிவதலங்கள் சிறந்தன; அவைகளுள்ளே அறுபத்தெட்டுச் சிவதலங்கள் சிறந்தன; அவைகளுள்ளே பதினாறு சிவதலங்கள் சிறந்தன; அவைகளுள்ளே நான்கு சிவதலங்கள் சிறந்தன. அவைகளாவன: சிதம்பரம், காசி, திருக்காளத்தி, திருவாலவாய் என்பவைகளாம். இந் நான்கனுள்ளும் சிதம்பரம் தரிசித்தவர்களுக்கும், காசி தன்னிடத்து இறந்தவர்களுக்கும், திருக்காளத்தி வழி பட்டவர்களுக்கும் போகத்தையும் மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கும்; திருவாலவாய் தன் பெயரைக் கேட்டவர்களுக்குப் போகத்தையும் மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கும். ஆதலால், இந் நான்கனுள்ளும் திருவாலவாயே சிறந்தது. இதுவுமன்றி, பரம கருணாநிதியாகிய பரமசிவன் எல்லாத் தலங்களையும் படைக்கும் பொருட்டு முன்னே இத் திருவாலவாயைப் படைத்து, இதன்கண் எழுந்தருளியிருந்தார்.

திருவாலவா யென்று கேட்டவரே தருமத்தை அடைவர்; திருவாலவாயென்று நினைத்தவரே பொருளை அடைவர்; திருவாலவாயிலே சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தரிசித்தவரே இன்பத்தை அடைவர்; திருவாலவாயில் எந்நாளும் வசித்தவரே மோக்ஷத்தை அடைவர்.

காசி முதலாகிய சிவதலங்கள் தேகாந்தத்தில் முத்தியைக் கொடுக்கும்; இத் திருவாலவாய் தன்னிடத்து வசிப்போர்க்கு இம்மையிலே சீவன் முத்தியையும் பின்னர்ப் பரமுத்தியையுங் கொடுக்கும். அதனால் இச்சீவன் முத்திபுரம் தனக்குத்தானே ஒப்பாகும். ஆதலால் இத் திருப்பதியை விட்டுப் பிற பதிகளிற் சென்று தவஞ் செய்வோர்தம் உள்ளங்கையி னுள்ள பாயசத்தை உகுத்துவிட்டுப் புறங்கையை நக்குவார் போல்வர்.

மற்றைத் தலங்களிலே அசுவமேதம், வாசபேயம், சோடசீ, அக்கினிட்டோமம், இராசசூயம் முதலிய யாகங்களைச் செய்த பேறும், தரிசபூர்ணமாசம் முதலிய இட்டிகளைச் செய்த பேறும், எள் நெய் அன்னம் கன்னிகை

குதிரை தேர் யானை வீடு வெள்ளி பசி பொன் ஆபரணம் வஸ்திரம் வயல் அடிமை முதலிய தானங்களைச் செய்த பேறும், காசி முதலிய சிவதலங்களிலே வசித்த பேறும், கங்கை, காளிநதி, சரசுவதி, காவிரி, கிருஷ்ணவேணி, துங்கபத்திரை, பாலி, தாமிரபரணி முதலிய நதிகளெல்லா வற்றினும் ஸ்நானஞ் செய்த பேறும், திருவாலவாயிலே எந்நாளும் வசித்தவருக்குக் கிடைக்கும்.

மற்றைத் தலங்களிலே செய்யப்பட்ட கொலை, களவு, கள்ளுண்ணல், பிறர்மனை நயத்தல் முதலிய பாதகங் களெல்லாம் திருவாலவாயிலே எந்நாளும் வசிப்பவரை விட்டு நீங்கும்.

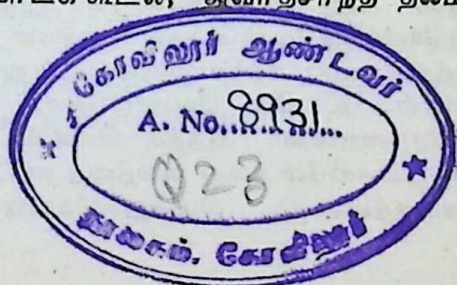
மற்றைத் தலங்களிலே மாசந்தோறும் சந்திராயண விரதம் அனுட்டித்தலா லாகும் பயன் திருவாலவாயிலே இரவிற்புசித்தலால் உண்டாகும். மற்றைத் தலங்களிலே ஒருமாசம் உபவசித்தலா லாகும் பயன் திருவாலவாயிலே ஒருநாள் உபவசித்தலால் உண்டாகும். மற்றைத் தலங் களிலே நான்கு மாசம் உபவசித்தலா லாகும் பயன் திரு வாலவாயிலே அட்டமி விரதம் அனுட்டித்தலால் உண் டாகும். மற்றைத் தலங்களிலே ஆறுமாசம் உபவசித்தலா லாகும் பயன் திருவாலவாயிலே சோமவார விரதம் அனுட்டித்தலால் உண்டாகும். மற்றைத் தலங்களிலே ஒருவருடம் உபவசித்தலா லாகும் பயன் திருவாலவாயிலே சிவராத்திரி விரதம் அனுட்டித்தலால் உண்டாகும். ஐம் பொறிதளையும் வென்ற தபசி திருவாலவாயிலே முப் பொழுதும் போசனஞ் செய்துகொண்டு வசித்தா னாயி னும், அவன் வாயுவை உண்டு பெருந்தவஞ் செய்தோ னாவன். திருவாலவாயிலே பிராமணருக்கு ஒரு பிடி அரிசியும் தபசிகளுக்கு ஒரு பிச்சையும் கொடுத்தவர் மற்றைத் தலங்களிலே சோடசதானஞ் செய்தலா லாகும் பயனைப் பெறுவர்.

எல்லாத் தலங்களிலும் வசித்த பேறும், எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்த பேறும், எல்லாத் தானங்களையுங் கொடுத்த பேறும், எல்லாப் பூசைகளையுஞ் செய்த பேறும், எல்லாத் தலங்களையும் முடித்த பேறும், எல்லா மந்திரங்களையும் செபித்த பேறும், எல்லா நூல்களையும் அறிந்த பேறும், எல்லா யோக ஞானங்களையும் அனுட்டித்த பேறும், திருவாலவாயிலே எந்நாளும் வசிப்பவருக்குக் கிடைக்கும்.

ஆதலால் திருவாலவாய்க்கு ஒப்பாகிய தலம் எங்கும் இல்லை. இதனால், வினைகளை வென்று சிவபெருமானுடைய திருவடிக்கீழ் வாழும் பேரின்பத்தைப் பெற்று உய்ய விரும்புவோர், திருவாலவாயிலே சிவனிடத்து அன்பும் உயிர்களிடத்து அருளும் உடையராய், எந்நாளும் வசிக்கக் கடவர்.

முன்னொரு நாளிலே, பிரமதேவர், திருக்கைலாயம் முதலிய தலங்க ளெல்லாவற்றையும் ஒரு துலைத் தட்டிலும் திருவாலவாயை மற்றைத் தட்டிலும் இட்டுத் தூக்கிய போது, திருவாலவாயே மிகக் கனத்தமை கண்டு, இதுவே மூவுலகங்களிலும் மிக மேலாகிய தலம் என்று நிச்சயித்தார்.

இத் திருப்படை வீட்டின் திருநாமங்களாவன : சிவ நகரம், கடம்ப வனம், சீவன்முத்தி புரம், கன்னியா புரம், திருவாலவாய், மதுரை, பூலோக சிவலோகம், சமட்டி வித்தியா புரம், நான்மாடக் கூடல், துவாதசாந்த தலம் என்பனவாம்.

தீர்த்த விசேடம்

முனிவர்களே! பரம காருணிகராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், கங்கை, காவிரி முதலிய நதிகளும், கடல்களும் மேகங்களும், பிறவும் தோன்றுமுன்னே, தமக்கு அபிஷேகஞ் செய்தற் பொருட்டு உண்டாக்கியருளிய தீர்த்தம் பொற்றாமரை வாவி. அது எப்படி யெனில், சொல்வோம் கோளுங்கள் :

உண்மையறிவானந்த வடிவாகிய சொக்கலிங்க மூர்த்தி ஆதி காலத்திலே ஒரு திருவிளையாட்டைத் திருவுளத் தடைத்து, அருள் வடிவாகிய யீனாக்ஷியம்மையாரோடு தரும வடிவாகிய இடப வாகனத்தின் மேற் கொண்டு, தமக்கு முன்னும் பின்னும் பக்கமும் திருநந்தி தேவர் முதலிய கணநாதர்கள் துதிசெய்து சூழும்படி சென்று, நாகருலகத்தினும், சுவர்க்கத்தினும், சத்திய லோகத்தினும், வைகுண்டத்தினும், தமது உலகத்தினும் சஞ்சரித்துத் திருவிளையாடல் செய்து, அங்கங்குள்ளோர் தமது சந்நிதியில் வந்து வணங்கித் துதிக்க, அவரவருக்குத் திருவருள் செய்து, தமது திருவாலவாயை அடைந்து, தமது கணநாதர்கண்மேல் திருக்கடைக்கண் சாத்தியருளினார்.

அப்பொழுது திருநந்திதேவர் முதலிய கணநாதர்கள் வணங்கித் துதித்து, “எம்பெருமானே! இச்சிவலிங்க மூர்த்திக்கு அபிஷேகஞ் செய்யவும், அடியேங்கள் ஸ்நானஞ் செய்து உய்யவும், கங்கை முதலிய நதிகளும், தடாகங்களும், பிற நீர்நிலைகளும் இல்லையே. ஆதலால், அடியேங்கண்மேல் பெருங் கருணை கூர்ந்து, இங்கே ஒரு தீர்த்தம் உண்டாக்கியருளுக” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். உடனே வேண்டுவோர் வேண்டியதே ஈயுஞ் சிவபிரானானவர் அந்தச் சிவலிங்க மூர்த்திக்குத் தென்கீழ்த் திசையிலே தமது சூலத்தை நாட்ட, அது பூமியையும் பாதாளத்தையும் கிழித்துக்கொண்டு மேலெழுந்தது.

தீர்த்த விசேடம்

அவ்விடத்தி னின்றும் பெரும் புறக்கடல் போல நீர் பெருகி மேலே யோங்க, சிவபெருமான் தமது திருக்கரத் தால் அமைத்து, சடாமுடியிலுள்ள கங்கைநீரை அதிலே தெளித்துக் கலந்து, புண்ணிய தீர்த்த மாக்கி, கணநாதர் களை நோக்கித் திருவாய் மலர்ந்தருளுவார். “நம்முடைய அன்பர்களே! இத்தீர்த்தம் மற்றைத் தீர்த்தங்கள் எல்லா வற்றிற்கும் முன்னே நம்மால் உண்டாகக் பட்டமையால் ஆதிதீர்த்த மெனவும், இனி உண்டாக்கப்படுந் தீர்த்தங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் மேலாயிருத்தலால் பரமதீர்த்தமென வும், தன்னிடத்தே ஸ்நானஞ் செய்தவருக்கு மங்கலத்தைக் கொடுத்தலால் சிவதீர்த்த மெனவும், ஞானத்தைக் கொடுத்தலால் முத்திதீர்த்த மெனவும் பெயர் பெறும். இந்தத் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானம் பண்ணித் தர்ப்பணஞ் செய்து, தானங் கொடுத்து, அதன் கரையிலிருந்து பஞ்சா ஸ்ரஞ் செபித்து, மெய்யன்புடனே நம்மை வலஞ் செய்து வணங்கித் துதித்தவர் தாம் மானுடப் புறவியைப் பெற்ற தனாலாகிய பயனைப் பெறுவர். இந்தத் தீர்த்தத் தினாலே நமக்கு அபிஷேகஞ் செய்யின், பதினா லுலகங் களினும் உண்டாக்கப்படுந் தீர்த்தங்க ளெல்லாவற்றா னும் அபிஷேகஞ் செய்த பயன் கிடைக்கும்” என்றருளிச் செய்து, தாம் அந்தத் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து கொண்டு, அக்கண நாதர்களை நோக்கி, ‘நீங்கள் இந்தத் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து இங்குள்ள சிவலிங்கத்தை அன்போடு பூசை செய்யுங்கள்” என்று அனுஞ்ஞை செய்து, சிவலிங்கத்தின் மறைந்தருளினார். அவ்வனுஞ் ஞையைத் தலைமேற் கொண்டு திருநந்திதேவர் முதலிய கணர்கள் பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சோமசுந்தர மூர்த்தியை அந்தத் தீர்த்தத்தினாலே விதிப் படி ஆட்டிப் பூசித்து, தாம் விரும்பிய வரங்களைப் பெற்றார்கள். இத்தீர்த்தத்தின் வரலாறு இது; இனி இதன் மகிமையைச் சொல்வோம்; கேளுங்கள் :-

பொற்றாமரை வாவினையப் பார்த்தால் பாவம் நீங்கும், அதிலே ஸ்நானஞ் செய்தால் விரும்பிய பொருள்க ளெல்லாம் கிடைக்கும், முழுக் கொன்றுக்கு உலகத்துள்ள தீர்த்தங்கள் எல்லாவற்றினும் ஸ்நானஞ் செய்த பயன் கிடைக்கும். சரீரத்தை மிருத்திகையினாலே விதிப்படி சுத்தி செய்து வருண சூக்த மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்தால் புண்ணிய தீர்த்தங்க ளெல்லாவற்றினும் ஸ்நானஞ் செய்து நான்கு வேதங் களையும் முற்றவுணர்ந்த பிராமணர்களுக்கு எல்லாப் பொருள்களையும் தானஞ் செய்த பெரும்பேறு உண்டா கும். நெருப்பை நினைவின்றித் தீண்டினும் அது சுடு மன்றோ! அதுபோலவே பொற்றாமரை வாவினைய நினை வின்றித் தீண்டினும் அது மலத்தை நீக்கி முத்தியைக் கொடுக்கும். பொற்றாமரை வாவினையிலே ஸ்நானஞ் செய்தவர் சிவன் முத்தியைப் பெறுவர். வாருண ஸ்நானம், ஆக்கினேய ஸ்நானம், மந்திர ஸ்நானம் முதலிய எண்வகை ஸ்நானங்களைச் செய்த பேறுகளெல்லாம் பொற்றாமரை வாவினையிலே ஸ்நானஞ் செய்த பெரும் பேற்றுக்கு ஒவ்வாவாம். பொற்றாமரை வாவினையிலே ஸ்நானஞ் செய்து சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி னோன் பரமுத்தியை அடையவன். சிரத்தை யின்றி ஸ்நானஞ் செய்தவன் சுவர்க்கத்தை அடைவன். சிரத்தை யோடு ஸ்நானஞ் செய்து தேவர் முதலியோருக்கு அட்சதை, திலம் என்பவை கொண்டு தருப்பணஞ் செல்தவன் யாகங்க ளெல்லாவற்றையும் முடித்த பயனை அடைவன். விரதம், பூசை, தானம், தருமம், ஓமம், தவம், செபம், தியானம் என்பவைகளைப் பொற்றாமரை வாவிற் கரையிலிருந்து செய்யின், மற்றைத் தலங்களில் இருந்து செய்த பயனிற் கோடி மடங்கு அதிகமாகிய பயன் கிடைக்கும்.

பொற்றாமரை வாவினையிலே சென்ம நக்ஷத்திரத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தால், பிறவித் துன்பம் நீங்கிவிடும். சித்திரை

கார்த்திகை, மாசி என்னும் மாசங்களிலே ஸ்நானஞ் செய்து பிதிரர் பொருட்டுப் பிண்டங் கொடுத்தால், அவர் தாம் ஆழ்ந்த பிறவிக்கடலினின்றும் நீங்கி முத்திக்கரையேறுவர். பொற்றாமரை வாவிக்கரையிலே பிதிர்க்கடன்களைச் செய்யின், எள்ளொன்றிற்கு ஆயிரம் வருடமாக அவர் சுவர்க்கலோகத்தை ஆளுவர். முவுலகத்திலுள்ள தீர்த்தங்களும் நாடோறும் சேவிக்கும் பொற்றாமரை வாஷியிலே எந்நாளும் ஸ்நானஞ் செய்து அந்தத் தீர்த்தத்தினாலே சிவபிரானைப் பூசிப்பவர் இப்பிறவியிற்றானே முத்தியை அடைவர். அக்கினிகோத்திரம், விரதம், வேதபாராயணம், தானம், தவம் என்னும் இவைகள் தரும் பேறுகளெல்லாம் சோம சுந்தரக் கடவுளைப் பூசிக்குஞ் சிவப்பிராமணர்களுக்குப் பொற்றாமரை வாவிக்கரையி லிருந்து தானஞ் செய்யும் பேற்றிலே கோடியொன்றனுக்கு ஒப்பாகாவாம். முற் பிறப்புக்களிலே நல்லொழுக்கம் பூண்டு, விரதமும், தானமும் தவமுஞ் செய்த சுத்தான்மாக்களுக் கன்றி, மற்றையோருக்கு இத் தீர்த்தம் இப்பிறப்பிலே நாடோறும் ஸ்நானஞ் செய்தற்குக் கிடையாது.

சிவபெருமானுடைய அட்ட மூர்த்தங்களுள் சலம் என்னும் மூர்த்தமாகிய பொற்றாமரை வாஷியிலே அமாவாசையிலும், மாசப் பிறப்பிலும், கிரகண புண்ணிய காலத்திலும், விதிபாத யோகத்திலும், ஸ்நானஞ் செய்து தருப்பணமும் தானமும் செபமுஞ் செய்தால், முறையே நூறு மடங்கு, ஆயிர மடங்கு, இலக்ஷ மடங்கு, அனந்த மடங்கு பயன் கிடைக்கும். சித்திரை மாசப் பிறப்பும், ஐப்பசி மாசப் பிறப்புமாகிய விஷுவத் புண்ணிய காலங்களிலே ஸ்நானஞ் செய்தால், மற்றை நாள் களிலே ஸ்நானஞ் செய்த பயனிலும் பதினாயிர மடங் கதிகமாகிய பயன் கிடைக்கும், தை மாசப் பிறப்பும், ஆடி மாசப் பிறப்புமாகிய அயன புண்ணிய காலங்களிலே ஸ்நானஞ் செய்தால், இருபதினாயிர மடங் கதிகமாகிய பயன் கிடைக்கும்

சோமவாரமும் அமாவாசையுங் கூடிய புண்ணிய காலத் திலே ஸ்நானஞ் செய்தால், அனந்த மடங் கதிகமாகிய பயன் கிடைக்கும் பிரயாகையிலே தைமாச முழுதினும் ஸ்நானஞ் செய்த பேறு பொற்றாமரைவாவியிலே ஒரு நாள் ஸ்நானஞ் செய்தவனுக்குக் கிடைக்கும். ஒரு வருடம் நியமமாக ஸ்நானஞ் செய்து மீனாக்ஷி யம்மையையும் சொக்கலிங்க மூர்த்தியையும் வழிபடிந், மலடிக்கும் புத்திர பாக்கியம் கிடைக்கும். இத்தீர்த்தத்தைப் பார்த்தலினாலே தருமமும், தீண்டலினாலே பொருளும், உட்கொள்ள வினாலே இன்பமும், ஸ்நானஞ் செய்தலினாலே முத்தியும் கிடைக்கும்.

இத்தீர்த்தம் சிவபிரான் அருளிச்செய்த காரணங்களா லன்றி வேறு பல காரணங்களினாலும் பல பெயர் பெறும். சிவனுடைய சடாமுடியி லுள்ள கங்கைநீர் கலக்கப் பெற்ற மையால் சிவகங்கை யெனவும், எல்லாத் தீர்த்தங்களினும் உத்தமமாய் விளங்குதலால் உத்தம தீர்த்த மெனவும், பொற்றாமரை மலர்கள் அவர்தலால் பொற்றாமரை வாவி யெனவும், தருமம், அருத்தம், காமம், மோக்ஷம் என்னும் உறுதிப் பொருள் நான்கையுந் தருதலால் தரும தீர்த்தம், அருத்த தீர்த்தம், காமதீர்த்தம், மோக்ஷதீர்த்த மெனவும் பெயர் பெறும்.

மூர்த்தி விசேடம்

முனிவர்களே! மகாமேரு மலை, திருக்கைலாய மலை, மந்தர மலை, திருக்கேதாரம், காசி முதலிய தலங்களிலே சிவலிங்க மூர்த்திகள் தோன்று முன்னரே இக்கடம்ப மரத் தடியிலே இந்தச் சிவலிங்கந் தோன்றியது. இது தோன்றிய பின்னரே அத்தலங்களிலுள்ள சிவலிங்கங்க ளெல்லாம் தோன்றின. ஆதலால், ஞானவடிவாகிய இந்தச் சிவலிங்கம் மூலலிங்க மென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும். தமது இச்சை வயத்தாற் கொள்ளப்பட்ட முப்பத்திரண் டிலக்கணங்களும் அமைந்தமேனியையுடைய திரு சிவபெருமான்

மூர்த்தி விசேடம்

உமாதேவியாரோடும் இச்சிவலிங்கத்தில் அழகு செய்து சாந்நித்தியராய் இருத்தலால், தேவர்கள் சோமசுந்தரக் கடவுளென்று திருநாமஞ் சரத்தினார்கள். இச் சோமசுந்தரக் கடவுள் உலக மெங்கும் வியாபித்து நின்றலா லன்றோ, இவர் முதுகிலே பாண்டியன் கையிற் பிரம்பு பட்ட அடித் தழும்பு முவுலகங்களினும் பட்டது. சமட்டி வடிவாகிய இந்தச் சிவலிங்க மூர்த்தியைத் தரிசித் தவர் மற்றைத் தலங் களினுள்ள வியட்டி வடிவாகிய சிவலிங்க மூர்த்திகளைத் தரிசித்தவராவர். ஒரு மரத்தின் வேரிலே ஊட்டும் நீர் அதன் கிளைக ளெல்லாவற்றையும் தழையச் செய்யு மன்றோ!

உயிர்களிடத்துள்ள பெருங்கருணையினாலே அறு பத்து நான்கு திருவிளையாடல்களைச் செய்தருளிய இச்சிவலிங்க மூர்த்திக்கு ஒப்பும் உயர்வும் முவுலகத்திலும் இல்லை மலைகளுள்ளே மகாமேருவும், தருக்களுள்ளே தேவதாருவும், யாகங்களுள்ளே அசுவமேதமும், தானங் களுள்ளே அன்ன தானமும், மனிதர்களுள்ளே சிவப்பிரா மணரும், தேவர்களுள்ளே சிவபிரானும், விரதங்களுள்ளே சோமவாரமும், மந்திரங்களுள்ளே பஞ்சாக்ஷரமும், இரத்தினங்களுள்ளே சிந்தாமணியும், தருமங்களுள்ளே சிவதருமமும், தபசிகளுள்ளே சிவபத்தரும், பசுக்களுள்ளே காமதேனுவும், தீர்த் தங்களுள்ளே பொற்றாமரை வாவியும், சிவலிங்க மூர்த்திகளுள்ளே சோமசுந்தர மூர்த்தி யும் மேலாகும். தோற்றமும் நடுவும் இறுதியு மின்றி அகண்ட பரிபூரணமாய் உயிர்களுக்குப் பந்தத்தையும் முத்தியையுங் கொடுத்தருளும் சிவபெருமான், தம்மை வழிபடுவோருக்கு இம்மை மறுமை வீடு முன்றையும் அருளிச்செய்யும் பொருட்டு, வேதங்களெல்லாம் துதிக்க, இச் சொக்கலிங்கத்திலே எந்நாளும் சாந்நித்தியராய் இருப்பார். இச்சிவலிங்கத்தைத் தரிசித்தோர் உரையுணர் வொடுங்கச் சுத்த சிவசோதியை உள்ள தரிசித்தவராவர்.

இச்சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்தவருடைய பாவங்ளெல்லாம், அக்கினியினாலே பஞ்சும், கோபத்தினாலே தவமும், மருந்தினாலே நோயும், உலோகத்தினாலே உத்தம குணங்களும், சூரியோதயத்தினாலே இருளும், பெருங்காற்றினாலே மேகமும், சிங்கத்தினாலே யானையும், குலிசத்தினாலே மலைகளும், காமநோயினாலே விவேகமும், சிவஞானத்தினாலே அவித்தையும், கருடனாலே பாம்பும், செருக்கினாலே கல்வியும் போலச் சிதைந்துவிடும்.

சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பிராதக்காலத்திலே தரிசித்தவர் நாற்றிசைக் கடலுட்பட்ட பூதானஞ் செய்த பயனைப் பெறுவர்; மத்தியானத்திலே தரிசித்தவர் ஆயிரங் கோதானஞ் செய்த பயனைப் பெறுவர்; சாயங்காலத்திலே தரிசித்தவர் கோடி கோதானாஞ் செய்த பயனைப் பெறுவர்; அர்த்தயாமத்திலே தரிசித்தவர் அசுவமேதஞ் செய்த பயனைப் பெறுவர். இவ்வுண்மையை உணர்ந்து நியமமாக இந்நான்கு காலமும் சென்று வலஞ்செய்து வணங்கித் துதிக்கும் மெய்யடியார்கள் முற்பிறப்பிற் செய்த பாவங்களினின்றும் நீங்கி, பரிசுத்தராகி, கல்விப் பொருளையும் செல்வப் பொருளையும் பெற்று, தாம் வேண்டிய போகங்களை அனுபவித்து, பின் ஆணவ மலத்தினின்றும் தீங்கி, சிவபிரானுடைய திருவடிக் கீழ் வாழ்வார்.

சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருநாமத்தைக் கேட்டால் பத்துப் பிறவியிற் செய்த பாவம் நீங்கும்; நினைத்தாய் நூறு பிறவியிற் செய்த பாவம் நீங்கும் சோமசுந்தரக் கடவுளை இப்போது வணங்குவோ மென்று எழுந்து வீட்டுப் புறத்திலே சென்றால், ஆயிரம் பிறவியிற் செய்த பாவம் நீங்கும்.

சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தரிசித்தவர் ஆயிரம் அசுவமேதஞ் செய்த பயனைப் பெறுவர்? உருத்திர சூக்கத்தினாலே துதித்தவர் ஆயிரம் இராசசூய யாகஞ் செய்த

பயனைப் பெறுவர்: உள்ளங்கை அளவினதாகிய தீர்த்தத் தினாலே அபிஷேகஞ் செய்து பூசித்தவர் மற்றைத் தலங்களிலுள்ள சிவலிங்க மூர்த்திகளைச் சிவாகம விதிப்படி சோடசோபசாரத்தோடு பூசித்தவராவர்; பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகவ்வியம், தேன், முப்பழம், சந்தனக் குழம்பு, கந்தோதகம் என்பவைகளால் ஆட்டி விதிப்படி பூசித்தவர் பாவத்தினின்றும் நீங்கி, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கையும் பெற்று வாழ்வார்; வடித் தெடுக்கப்பட்ட வாசங் கலந்த தீர்த்தத் தினாலே அபிஷேகஞ் செய்தவர் இலக்சம் அசுவ மேதப் பயனைப் பெறுவர்; திருமணிபிலே கஸ்தூரி, பச்சைக் கருப்பூரம், குங்குமம், சந்தனம் என்பவைகளை மட்டித்தவர் சுவர்க்கத்திலே தேவப் பெண்களோடும் வாசங் கலந்த சந்தனக் குழம்பு பூசிக்கொண்டு, இன்பத்தின் முழுகி வாழ்வார்.

சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருமுடியிலே ஒரு மலர் சாத்தினவர் மற்றைத் தலங்களிலுள்ள சிவலிங்கமூர்த்திகளை நூறு பொன்மலராலே பூசித்த பயனைப் பெறுவர். சோம சுந்தரக் கடவுளுக்கு ஒருதரந் தூபங் கொடுத்தவருக்கு மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே முன் செய்த ஆயிரம் பாவம் நீங்கிவிடும். திருவமுது நிலேதித்தவர் அவிழ் ஒன்றற்கு யுகம் ஒன்றாகச் சிவலோகத்தில் வாழ்வார். தாம்பூலமும் முகவாசமும் கொடுத்தவர் நூறுகோடி தேவ வருடம் சிவலோகத்து வாழ்வார். ஒரு கர்ப்பூரதீப மிட்டவர் சிவசாரூப்பியம் பெறுவர். திருமஞ்சனக் குடம், அபிஷேக கலசம், தூபக் கால், தீபக் கால், மணி முதலியன கொடுத்தவர் தாஞ்செய்த பாவங்களெல்லாம் நீங்கப் பெற்று, தாம் விருப்பிய போகங்கள் எல்லாம் அனுபவித்து வாழ்வார். சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய சந்நிதியிலே நிருத்தமும் கீதமும் வாத்தியவொலியும் செய்வித்தவர், அரசர்களாய், தம் முன்னே வாத்தியங்கள் ஒலிப்ப, முவுலகத்தாரும்

வணங்க, நிருத்தமும் கீதமும் கண்டும் கேட்டும், இன்ப வெள்ளத்துள் மூழ்குவர். சோமசுந்தரக் கடவுளை அட்டாங்கமோ டாயினும் பஞ்சாங்கமோடு ஆயினும் ஒருதரம் நமஸ்கரித்தவர் அரசராய்ச் செங்கோல் செலுத்தி, எல்லாருந் தம்மிடத்துக்கு வந்து தம் மிருகாலிலுந் தலை வருடும்படி தம்மை வணங்க வீற்றிருப்பர். இப்படிப்பட்ட பெருமையை யுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளது சந்நிதியிலே செய்யும் ஓமம், தவம், செபம், தானம் முதலியன அணுவளவின வாயினும் மகாமேரு வளவினவாம். உத்தமோத்தம மாகிய இந்தச் சிவலிங்க மூர்த்தியினது பெருமை முழுதையும் யாவர் அளந்து சொல்ல வல்லவர்! முனிவரரே! நாம் சிறிது அறிந்தபடி சொன்னோம்.

திருவாலவாய்க்கு ஒப்பாய தலமும், பொற்றாமரை வாவிக்கு ஒப்பாகிய தீர்த்தமும், சோமசுந்தர மூர்த்திக்கு ஒப்பாகிய சிவலிங்கமும், பூமி அந்தரம் சுவர்க்கம் என்னும் முவுலகத்து மில்லை. இம்மூர்த்திக்குக் கருப்பூர சுந்தரர், கடம்பவனசுந்தரர், கலியாணசுந்தரர், அபிராம சுந்தரர், சம்பகந்தரர், மகுடசுந்தரர், கஸ்தூரிசுந்தரர், பழியஞ்சு சுந்தரர், சோமசுந்தரர், ஆலாசியசுந்தரர், நான்மாடக்கூடல் நாயகர், மதுராதிபர், சமட்டிவித்தியா புரேசர், சீவன்முத்தி புரேசர், பூலோக சிவலோகேசர், கன்னியாபுரேசர், மூலலிங்கம் முதலிய பல திருநாமங்கள் உண்டு.

கீழேமூலகமும் உருவ முளைத்தெழுந்த இச்சிவலிங்கத்தை ஆதாரமாகப் பொருந்தி அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல் செய்தருளிய! கருணாநிதியாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளது பெருமையை நமது சற்குருநாத சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய படியே சொன்னோம். இனி அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களையும் சொல்வோம்; கேளுங்கள்.

முதலாவது

இந்திரன் பழி தீர்த்த படலம்

கிருதயுகத்திலே, தேவேந்திரன், சுவர்க்கலோகத்திலே மந்தார நிழலிலே சுதர்மை என்னுந் தேவசபையிலே முப்பத்துமுகக்கோடி தேவரும் சேவிப்ப, இரத்தின சிங்கா சனத்தின் மேலே வீற்றிருந்து, தேவப்பெண்களுடைய நிருக்கத்தையும் கீதத்தையும் கண்டும் கேட்டும், களிப்பாகிய மதுக்கடலிலே மூழ்கினான். அப்பொழுது தேவகுருவாகிய பிருகஸ்பதி பகவான் அங்கே வந்தார். பெண்மயலில் அகப்பட்ட இந்திரன் அது கண்டும், இருக்கைவிட் டெழுந்து அவருடைய திருவடிகளை வழிபாடு செய்யாது, வாளா விருந்தான். அது கண்ட பிருகஸ்பதி பகவான் விரைந்து போய் விட்டார். உடனே இந்திரனுடைய செல்வம் சிறிது குன்றியது. இந்திரன் அதனை யறிந்து, "எனக்கு இந்தக்கேடு குருவை வழிபாடு செய்யாத அதிபாதகத்தினாலே விளைந்தது" என்று தெளிந்து, துன்பமடைந்து. பிருகஸ்பதியைத் தேடத் தொடங்கி, அவருடைய உலகத்தினும் மற்றையுலகங்களினும் தேடிக் காணாமையால், சத்திய லோகத்தை அடைந்து, அங்குந் தேடிக் காணாது, பிரமதேவர் திருமன் சென்று அவரை வணங்கித் துதித்து, முன் நிகழ்ந்த சமாசாரத்தை அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தான் பிரமதேவர் அது கேட்டு, இந்திரனுக்குக் குரு நின்றையினாலே பின் நிகழ்வதனை முன் அறிந்துகொண்டு, இந்திரனை நோக்கி, 'நீ உன் குருவாகிய வியாழனைக் காணுமளவும், அசுரகுலத்திற் பிறந்தும் அறிவொழுகங் களாலே சிறந்தவனும் துவட்டாவுடைய புத்திரனும் மூன்று சிரசுகளை யுடையவனுமாகிய விசுவருபனை உனக்குக் குருவாகக் கொள்வாயாக' என்றார். இந்திரன்

பிரமதேவருடைய சூழ்ச்சியை அறியாமையால் அதற்கு உடன்பட்டு, அவரை வணங்கி, அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு போய், விசுவரூபனைத் தன் குருவாகக் கொண்டான்.

இந்திரன் தன்பொருட்டு ஒரு யாகஞ் செய்யும்படி வேண்ட, விசுவரூபன் அதற்கு உடன்பட்டு, புறத்திலே “தேவர்களுக்குச் செல்வம்பெருகுக” என்று சொல்லி, அகத்திலே “அசுரர்களுக் கெல்லாம் உய்யுந் திறம் உண்டாகுக” என்று நினைந்து, யாகஞ் செய்தான். இவ்வஞ்சகத்தை இந்திரன் ஞானதிருட்டியினாலே அறிந்து, தன் குலிசாயுதத்தினாலே விசுவரூபனுடைய தலைகள் முன்றையுஞ் சேதித்தான். அவைகள் முன்றும் காதையும், ஊர்க்குருவியும், சிச்சிலியு மாய்ப் பறந்தன. இந்திரன், தன்னைப் பிரமபாவம் கோபித்து வந்து பற்றினமையால், பெருந்துயரம் அனுபவித்தான். தேவர்கள் அந்தப் பாவத்தை மரங்களினிடத்தும், மண்ணினிடத்தும், பெண்களினிடத்தும், நீரினிடத்தும் புகுத்தினார்கள். அவர்கள், ‘நமக்கு இப்பாவந் தீரு முறைமை எப்படி’ என்று கேட்க, தேவர்கள், ‘இப்பாவம் நீரினிடத்து நுரையாயும், மண்ணினிடத்து உவராயும், பெண்களினிடத்துப் பூப்பாயும், மரங்களினிடத்துப் பிசினாயும் கழியக் கடவது’ என்றார்கள். பின்னும் அவர்கள், ‘இப்பழியைத் தாங்கிய எங்களுக்கு வரும் நலம் யாது?’ என்று கேட்க, தேவர்கள், ‘கருப்பமுள்ள பெண்கள் கருவுயிர்க்கு மளவும் கணவரைப் புணர்ந்து வாழக் கடவர்; மண்ணைத் தோண்டிய குழி அதனால் வடுவொழியக் கடவது; நீர் இறைக்குந் தோறும் ஊறக் கடவது; மரம் வெட்டினாலும் தழையக் கடவது’ என்று நன்மையை அருயிச் செய்தார்கள். இதனால் இந்திரன் அழுத்த நீங்கிய இரத்தினம் போலப் பிரமபாவம் நீங்கி விளக்கமுற்றான்.

துவட்டாவானவன் தன் குமாரனாகிய விசுவநுபனை இந்திரன் கொன்றமையைக் கேள்வியுற்று, கோபித்துப் பெருமூச்செறிந்து, பழிவாங்க நினைந்து, ஒரு யாகஞ் செய்து, யாககுண்டத்தினின்றும் தோன்றிய விருத்திராசுரனை, இந்திரனைக் கொல்லும்படி ஏவினான், விருத்திராசுரன் வடவாமுகாக்கினி போலக் கோபங் கொண்டு, இந்திரனிடத்துக் சென்றான். இந்திரனும் வெள்ளையானை மேற் கொண்டு எதிர்த்தான். இருவரும் யுத்தஞ் செய்யும் பொழுது, இந்திரன் விருத்திராசுரன் மேலே தன் குலிசத்தை எறிந்தான்; விருத்திராசுரன் இடிபோல ஆரவாரித்து, ஓரிருப் புலக்கையினாலே இந்திரனைப் புயத்திலே அடித்தான். உடனே இந்திரன் மூர்ச்சையடைந்து, சிறு பொழுதிலே மூர்ச்சை நீங்கி, 'இப் பகைவனோடு போர் செய்ய யான் வலியிலேன்' என நினைந்து, சத்தியலோகத்தை அடைந்து, பிராதேவரை வணங்கித் துதித்து, தான் படுகின்ற துயரத்தைச் சொன்னான்.

பிரமதேவர் இந்திரனோடு வைகுண்டத்தை அடைந்து மகாவிட்டுணு திருமுன் சென்று, அவரை வணங்கித் துதித்து, நிசுழ்ந்த சமாசாரத்தை விண்ணப்பஞ் செய்தார். மகாவிட்டுணு இந்திரனை நோக்கி, "இந்திரனே! உன்கையிலுள்ள குலிசம் மிகப் பழையது, பகைவருயிரைக் கவரவல்ல தன்று; வேறு புதியதொரு குலிசம் வேண்டும். அது பெறுதற்கு உபாயஞ் சொல்வோம். நாம் திருப்பாற்கடல் கடையும்பொழுது தேவர்களும் அசுரர்களும் ஆயுதங்களோடு வரலாகாது என்று ஆயுதங்க ளெல்லாவற்றையும் ததீசி முனிவரிடத்தே சேர்ப்பித்தோம். அம்முனிவர் நெடுங் காலஞ் செல்லவும் தேவர்களாயினும் அசுரர்களாயினும் வந்து கேட்டிலாமையால், அவ்வாயுதங்களனைத்தையும் விழுங்கிவிட்டார். அவைக ளெல்லாம் ஒன்றாகத் திரண்டு முதுகந்தண்டைப் பொருந்தின; அது குலிசாயுதமாம். நீ போய்க் கேட்குமுன்னே சீவகாருண்ணியமே வடிவமாகவுடைய அம்முனிவர் அதனை உனக்குத் தருவார்" என்றார்.

அது கேட்ட இந்திரன் விட்டுணுவை வணங்கி, விடை பெற்றுக்கொண்டு, தேவர்களோடு ததீசி முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தை யடைந்து, அவரை வணங்கித் துதித்தான். ததீசி முனிவர் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை நோக்கி, இன் சொற்களைச் சொல்லி, “நீங்கள் மிக மெலிந்து வந்தீர்கள். உங்களுக்கு நிகழ்ந்த காரியம் யாது? சொல்லுங்கள்” என்றார். இந்திரன் அது கேட்டு, “தயாநிதி யாகிய சுவாமீ! நீர் மறாத தொன்றை விரும்பி இத் தேவர்களோடு வந்தேன். அது பகைவராகிய அசுரரைக் கொன்று எமது குடியை உய்விக்கவல்லது; அது உம் முடைய சரீரத்தி லுள்ளது” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். உடனே ததீசி முனிவர் சூரியனைக் கண்ட செந்தாமரை மலர் போலத் திருமுக மலர்ந்து, இந்திரனை நோக்கி, “நாய்கள் நம்முடைய தெனவும், நரிகள் நம் முடைய தெனவும், தாய் தந்தையர்கள் நம்முடைய தெனவும், யமன் நம்முடைய தெனவும், பிணிகள் நம் முடைய தெனவும், பேய்கள் நம்முடைய தெனவும் நினைத்துக்கொண்டிருத்தல் போல நாமும் நம்முடைய தென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் சரீரம் யாருடையது? பாம்பு தன் தோலையும் பறவை தன் கூட்டையும் தானென்று கொள்ளுமா? அவ்வாறே உயிரும் இச்சரீரத்தை நானென்று கொள்ளுதல் கூடுமா? இரக்கஞ் சிறிது மில்லாத அசுரர்களாலே பெருந் துயரத்தை அனுபவிக்கும் தேவர்கள் உய்யும் பொருட்டு இப் புன்புலால் யாக்கையைக் கொடுத்துப் புண்ணியத்தையும் புகழையும் பெற்றுக் கொள்வேனேயாயின், யான் எடுத்த இச்சரீரத்தினாலாகும் பயன் இதைவிட வேறு யாது?” என்றருளிச் செய்து, சமாதிகூடிப் பிரமநாடி வழிக்கொண்டு கபாலத்தைக் கிழித்துப் போய், விமானத்தி லேறிச் சுவர்க்கத்தை யடைந்து வீற்றிருந்தார்.

தேவதர்சன் ததீசி முனிவருடைய முதுகந் தண்டைக் குலிசமாகச் செய்து கொடுக்க, இந்திரன் வாங்கிக் கொண்டு, தேவசேனையோடு சென்று விருத்திராசுரனை

வளைந்து கொண்டான். தேவசேனையும் அசுர சேனையும் செய்த போரில் அநேகர் இறந்தார்கள். அது கண்டு, இந்திரனும் விருத்திராசுரனும் போர் செய்யத் தொடங்கினார்கள். இந்திரன் ஆக்கினேயாஸ்திரம் விட்டான்; விருத்திராசுரன் அதனை வாருணாஸ்திரம் விட்டுத் தடுத்தான். இந்திரன் வாயவ்வியாஸ்திரம் விட்டான்; விருத்திராசுரன் அதனை நாகாஸ்திரம் விட்டு விலக்கினான். இந்திரன் நாகாஸ்திரம் விட்டான்; விருத்திராசுரன் அதனைக் காருடாஸ்திரம் விடுத்துத் தடுத்தான். இந்திரன் கோமாஸ்திரம் விட்டான்; விருத்திராசுரன் அதனை ஞானாஸ்திரம் விட்டு மாற்றினான். இந்திரன் விடுத்த தெய்வப்படைகளனைந்தையும் இப்படியே விலக்கி விருத்திராசுரன் வேறாயுதம் விடும்படி நெருங்கினான். இந்திரன் அது கண்டு, மானமாகிய காற்றுக் கோபமாகிய அக்கினியை மூட்ட, அது சுடுதலைப் பொறுக்க லாற்றாத வனாகி, தன் கையிற் குலிசத்தை விதிர்க்க, விருத்திராசுரன் அதற் கஞ்சி, சமுத்திரத்தில் விழுந்து ஒளித்துக் கொண்டான். இந்திரனும் அவனோடு விழுந்து அவனைத் தேடிக் காணாது, பிரமதேவரை யடைந்து, விண்ணப்பஞ் செய்தான். பிரமதேவர் அகத்திய மகா முனிவரிடத்துச் செல்லும்படி விடுப்ப, இந்திரன் அம்முனிவ ரிடத்துச் சென்று. விண்ணப்பஞ் செய்தான். உடனே அகத்திய முனிவர் உண்மை அறிவானந்த வடிவாகிய சிவபிரானுடைய ஊழித்தீப் போலும் சிவந்த திருமேனியைத் தியானித்துக் கொண்டு, அசுரன் ஒளித்துக் கொண்டிருக்கும் சமுத்திர நீரையெல்லாம் உழுந் தளவின தாக்கி, தமது உள்ளங்கையில் எடுத்துக்கொண்டு பருகினார். தருமநெறியை விட்டுச் சம்பாதிப்பவர்களுடைய செல்வம் குன்றுதல் போலச் சமுத்திரங்க ளெல்லாம் வற்றிப் போயின. முன் போரிலே தோற்றுப்போன விருத்திராசுரன் அவ்விடத்து ஒரு பெரிய மலையினுச்சியிலே தவஞ் செய்துகொண்டிருத்தலை இந்திரன் கண்டு, தன் கைக் குலிசத்தினாலே அவனுடைய தலையை அறுத்தான்.

உடனே பிரமகத்திதோடம் இந்திரனைப் பிடித்துக் கொண்டது. அது உம்மென்னும், மார்க்பைத் தட்டும், கோபித்தெழும்பும், ஆராவாரிக்கும், யுத்தஞ் செய்ய வா வென்னும், வாயை மடிக்கும், பற்களைக் கடிக்கும், விழும், எழுந்தோடும், திரும்பும், அழும், சிரிக்கும், சீறும். அது கணப்பொழுதாயினும் நீங்காது, இந்திரனுக்குத் துயரஞ் செய்தது இந்திரன் அச்சங்கொண்டு, வீரைந்து போய், ஈசானதிக்கிலுள்ள ஒரு தடாகத்தில் விழுந்து, ஒரு தாமரை நாளத்துக்குள்ளே ஒளிந்துக்கொண்டான். அதனாலே சுவர்க்கலோகம் தன் பொலிவு குன்றியது.

தேவர்கள் தங்களுக்கு அரசன் இல்லாத வறுமையை நோக்கி, பூமியிலே நகுடன் என்னும் ஓரசன் அசுவமேதஞ் செய்தலை அறிந்து, அவனை மகுடந் தரித்துத் தங்களுக்கு அரசனாகக் கொண்டார்கள். அரசனாய் வரும் நகுடன், “இந்திராணியை இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்” என்றான். பக்கத்திலுள்ளவர் போய், அதனை இந்திராணிக்குச் சொல்ல, அவள் பிருகற்பதி பகவானிடத்துற் சென்று, “சுவாமி! என் நாயகன் இருக்கும்போதே மற்றொருவன் வந்து என்னைத் தன் மனைவியாகக் கொள்ளுதல் தருமமா?” என்றாள். பிருகற்பதி பகவான் அவளை நோக்கி, “சத்த விருடிகளும் தாங்கும்படி சிவிகையின் மேல் வந்தால், அவனே உன் கணவன்” என்றார், இந்திராணி அதற்கு உடன் பட்டு, குருவை வணங்கி, விடை பெற்றுக்கொண்டு போய், “சத்த இருடிகளும் தாங்கும்படி சிவிகையின் மேல் ஏறி இங்கே வரக் கடவை” என்று நகுடனுக்குத் தூது அனுப்பினாள். நகுடன் சிவிகை தாங்கும் இருடிகளை மதியாதும், தனக்கு விளையுந் துன்பத்தை அறியாதும், இன்ப மனுபவிக்கும் ஆசையால் வீரைந்து செல்ல நினைந்து, “இந்திராணி யிடத்திற்குக் கொண்டு போங்கள் சர்ப்ப*” என்றான். அப்பொழுது சிவிகையின் முற்

* சர்ப்ப - வீரைந்து நடக்க ஏவுதல்.

கொம்பு தாங்கி முன்னடக்கும் அகத்தியமகா முனிவர் அவ் வரசனை, “நீ சர்ப்பமரக்க கடவை” எனச் சபித்தார். உடனே அவன் சர்ப்பமாய் விட்டான்.

அதன் பின்பு தேவர்கள் பிருகற்பதி பகவானை வணங்கி, “கருணாநிதியாகிய சுவாமீ! அரசனில்லாமை யால் பொன்னுலகம் துன்பம் அடைகின்றது” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவர் போய், அந்தத் தடாகத்தில் ஒளித்துக் கொண்டிருந்த இந்திரனைக் கூவி, தம்முடைய சொல்லை யறிந்து வெளிப்பட்டு வந்த அவனைக் கொண்டு, திரும்பி வந்தார். இந்திரன் குரு வ வணங்கி, “கருணைக் கடலாகிய சற்குரு நாத சுவாமீ! அடியேனை வருத்துகின்ற இப் பழி நீங்குவது எங்ஙனம்? திருவாய் மலர்ந்தருளும்” என்றான். பிருகற்பதி பகவான், “இந்திரனே! இக் கொலைப் பழி பூமியின் அன்றித் தீராது; நீ வேட்டையாடச் செல்வான் போல இப் பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டுப் பூமியின் இடத்தில் வா” என்றார்.

இந்திரன் குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு, தன் குருவும் தேவர்களும் சூழ்ந்து வர, பூலோகத்தி லிழிந்து, திருக் கைலாய மலையை வணங்கி, தென்திசை நோக்கிச் சென்று, கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ் செய்து, திருக்கேதாரம், காசி, காஞ்சி முதலிய சிவதலங் களை வணங்கியும் கொலைப் பழி தீராமையால் வருத்த முற்றுப் போய், கடம்ப வனத்தின் எல்லைக்குச் சமீபித் தான். உடனே அவனைக் கொலைப் பழி விட்டு நீங்கியது. இந்திரன் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து, பிருகற்பதி பகவானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவர், “இங்கே புண்ணிய தலமும் புண்ணிய தீர்த்தமும் இருக்கின்றன; நமக்குக் கிடைத்தல் வேண்டும்; நீ இதனை அறியக் கடவை” என்றார். இந்திரன் அதனை அறிந்து வரும் பொருட்டுச் சில ஒற்றரை விடுத்து, அவ் வெல்லையைக்

கடந்து அவ் வனத்திலுள்ள அதிசயங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு, சரீர முழுதும் புளகம் போர்ப்பப் பேரானந்தத் தோடு போவானாயினான். அப்பொழுது ஒற்றர்கள் மீண்டு வந்து, வணங்கி நின்று, “மகாராசனே! இந்தக் கடம்ப வனத்திலே பரிசுத்தமாகிய ஒரு வாவிக்கரையிலே கடம்ப வன நிழலிலே ஒப்பில்லாத சோதி வடிவாய் முளைத்த ஒரு சிவலிங்கம் இருக்கின்றது” என்றார்கள். அவ் வாக்கியத்தைத் தன் செவித் துவாரத்தில் வார்க்கும் அமிர்தமெனக் கொண்டு பேரானந்த மடைந்த இந்திரன் அவ் பொற்றார்களோடும் வழிக் கொண்டு, கைகளைச் சிரசின் மேலே குவித்து வைத்துக் கொண்டு, சிவலிங்கப் பெருமானிடத்தே பதிந்த பேரன்பு பிடித் திழுப்பச் சென்று, பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, கடம்ப வனத்துள்ளே புதுந்தான். அங்கே, உண்மையறி வானந்த வடிவாய், உயிர்க்குயிராய், இயங்கியற் பொருள் நிலையியற் பொருள் என்னும் பொருள்களனைத்தும் தன்னிடத்தே தோன்றி யொடுங்க நின்ற கருவாகி முளைத்த சிவக்கொழுந்தைத் தன்னாயிரங் கண்களுங் களிப்பக் கண்டான். கண்ட பொழுதே அடியற்ற மரம் போல் விழுந்தான். எழுந்து கண்களி னின்றும் ஆனந்த அருவி பாயப், பேரானந்தப் பெருங் கடலுண் முழ்கி, உரை குழற, நாத் தழுதழுப்ப, சரீரம் நடுங்க அன்புரு வாயினான். சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூசிக்க விரும்பி, பூசைத் திரவியங்கள் எல்லாம் சுவர்க்கத்தினின்றும் கொண்டுவரச் சில தேவரை விடுத்தான். சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு ஒரு விமானஞ் செய்யும் பொருட்டுத் தேவதச்சனை விடுத்தான். சிவபெருமானை விரைவாகப் பூசிக்க வேண்டு மெனக் கிளர்ந்த பேராசையினாலே பூவின் பொருட்டுப் பொற்றாமரை வாவியிலே போனான்; பூக்கிடையாமையாலே சோர்ந்தான். உடனே சிவபிரானது திருவருளிணாலே அவ் வாவியிலே பொற்றாமரை மலர் மலர்ந்திருக்குங் காரணத்தினாலே அவ் வாவிக்கு பொற்றாமரை வாவி யெனத் திருநாமஞ்

சாத்தினான். அவ் வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, பொற்றாமரை மலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு, சிவலிங்கப் பெருமான் சந்நிதியை அடைந்து, காட்டை வெட்டி நிலத்தைத் திருத்திக்கொண்டு வரும் பொழுது, சிவக் காமுந் தின் திருமுடி மேலே சூரிய கிரணம் மெல்லத் தீண்டக் கண்டு, பதை பதைத்து, தன் குடையினாலே நிழல் செய்ய நினைந்தான். அப்பொழுது சூரிய மண்டலம் போல ஓரிரத்தின விமானம் ஆகாயத்தி னின்றும் இழிந்தது. எட்டு யானைகளும், முப்பத்திரண்டு சிங்கங் களும், அறுபத்து நான்கு கணங்களும் தாங்குவதாக மயனாலே நிருமிக்கப்பட்ட அந்த விமானத்தைச் சாத்தி, இந்திரன் சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பூசிக்கத் தொடங் கினான். தேவர்கள் ஐந்தருக்களினாலே தரப்பட்ட பீதாம்பரம், இரத்தி னாபரணம், சந்தனம், கங்கா சலமாகிய திரு மஞ்சளம், திருப்பள்ளித் தாமம், பஞ்ச கவ்வியம், பழம், தேன், தூபம், தீபம், திருவமுது என்னும் இவைக ளெல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்தார்கள்.

இந்திரன் பொற்றாமரை வாவியிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து, சிவசின்னங்க ளாகிய விபூதி உருத்தி ராக்ஷங்களைத் தரித்து, அன்புருவமாகி, அருளுருவமர்கிய சிவலிங்கப் பெருமானைச் சிவாகம விதிப்படி பூசை செய்து, வலஞ் செய்து, அட்டாங்க பஞ்சாங்க விதிப்படி நமஸ்கரித்து, எழுந்து, கும்பிட்டுக், கூத்தாடி, ஆனந்த அருவி சொரிய, அஞ்சலி செய்து நின்று, துதிப்பா னாயினான் :—

“அங்கணா போற்றி வாய்மை யாரணா போற்றி நாக கங்கணா போற்றி மூல காரணா போற்றி நெற்றிச் செங்கணா போற்றி யாதி சிவபரஞ் சுடரே போற்றி யெங்கணா யகனே போற்றி யீறிவா முதலே போற்றி.

யாவையும் படைப்பாய் போற்றி யாவையுந் துடைப்பாய்
[போற்றி
யாவையு மானாய் போற்றி யாவையு மல்லாய் போற்றி
யாவையு மறிந்தாய் போற்றி யாவையு மறந்தாய் போற்றி
யாவையும் புணர்ந்தாய் போற்றி யாவையும் பிரிந்தாய்
[போற்றி.]

இடருறப் பிணித்த விந்தப் பழியினின் றென்னை யீர்த்துன்
அடியிணைக் கன்ப னாக்கு மருட்கடல் போற்றி சேற்கண்
மடவரன் மணாள போற்றி கடம்பமா வனத்தாய் போற்றி
சுடர்விடு விமானமேய சந்தர விடங்க போற்றி.

பூசையும் பூசைக் கேற்ற பொருள்களும் பூசை செய்யு
நேசனும் பூசை கொண்டு நிழதியிற் பேறு நல்கு-
மீசனு மாகிப் பூசை யான்செய்தே னென்னுமென் போத
வாசனை யதுவு மான மறைமுத லடிகள் போற்றி."

இப்படியே இந்திரன் துதி செய்யும் போது, சோம
சுந்தரக் கடவுள் வெளிப்பட்டு, குறுநகை தோன்ற,
இந்திரன் மேலே திருவருட்கண் சாத்தி, "உன்னுடைய
விருப்பம் யாது? சொல்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி
னார். உடனே இந்திரன் வணங்கி, எழுந்து, சிரசின்
மேலே கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு நின்று, "கிருபா
சமுத்திரமாகிய சுவாமி! உம்முடைய தலத்தின் எல்லைக்
குச் சமீபமாக வருமளவில் என் கொலைப்பழியும்
முற்பிறப்பிலே செய்த தீவினையும் நீங்கப் பெற்று,
உம்முடைய திருவடித் தாமரை மலரைத் துதித்துப் பூசை
செய்யவும் உரியனானேன்! இதனிற் சிறந்த பேறு யாது?
இத் திருவடித் தாமரை மலர்களை இவ் வண்ணமே
எந்நாளும் பூசை செய்ய விரும்புகின்றேன் இதுவே
அடியேன் விருப்பம்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்.
சோமசுந்தரக் கடவுள், "அன்பனே! இருதகளுள்ளே
சிறந்த வசந்த ருதுவும், மாசங்களுள்ளே சிறந்த சித்திரை

மாசமும், நகூத்திரங்களுள்ளே சிறந்த சித்திரை நகூத்திரமும், திதிசுள்ளே சிறந்த பெளர்ணிமா திதியும் கூடுஞ் சித்திரைச் சித்திரை தோறும் வந்து வந்து, நம்மைப் பூசை செய்வாயாக; இதனால் முந்நூற்றிறுபத்தைந்து நாளும் பூசை செய்த பயன் கிடைக்கும். நீ சுவர்க்க லோகத்திற் சென்று, பல போகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு வாழக் கடவை. அதன்மேல் உனக்கு மலபரி பாகம் உண்டாக, பிரமா விட்டுணு முதலிய தேவர் களுடைய பதங்களினும் பிறவற்றினும் நிராசை உண்டாகும். அப்பொழுது உனக்குச் சாயுச்சியந் தருவோம்'' என்று திருவாய் மலர்ந்து, விடைகொடுத்து இலிங்கத்தின் மறைந் தருளினார்.

இந்திரன் உடம் பெங்கும் புளகங் கொள்ளச் சிரசின் மேலே கைகளைக் குவித்தான்; அடியற்ற மரம் போல விழுந்தான்; எழுந்து, ஆனந்த அருவி சொரிய நின்றான்; பல முறை துதிசெய்து கூத்தாடினான்; பின் இலிங்க சமீபத்திலிருத்து, சிவனை இதய கமலத்திலே தியானித்து, பஞ்சாக்ஷரத்திலே நூற்றெட்டுருச் செபித்து, செபத்தை யும் கன்மங்களையும் தன்னையும் நிலேதித்து, குருவைப் பூசித்து, “அபராதம் பொறுத் தருளும்” என்று விண் ணப்பஞ் செய்து, பூசையை முடித்தான். சிவபிரானுடைய திருவடிகளைப் பிரித லாற்றாது, வருத்தமுற்று அவருடைய திருவருளாணைக்கு அஞ்சி, பிரியா விடை பெற்றுக்கொண்டு, சுவர்க்கத்தை அடைந்து, சோம சுந்தரக் கடவுளுடைய திருவடிகளைச் சிறிதும் மறவாத சிந்தையோடு முன்போல அரசு செய்துகொண்டிருந்தான். சித்திரைச் சித்திரை தோறும் வந்து சோமந்தரக் கடவுளைப் பூசித்தான்.

இரண்டாவது

வெள்ளை யானை சாபந் தீர்த்த படலம்

துருவாச முனிவர் காசியிலே சிவாகம விதிப்படி தம் முடைய பெயரினாலே ஒரு சிவலிங்கந் தாபித்த, பூசை செய்து, தோத்திரம் பண்ணினார். பண்ணும் பொழுது, சிவபிரானுடைய திருமுடியி னின்றும் ஒரு தாமரைப்பூ விழ, துருவாச முனிவர் அதைத் தம்முடைய இரண்டு கைகளையும் விரித்து ஏந்தி, கண்களிலும் சிரசிலும் மார் பிலும் ஒற்றிக்கொண்டு, சரீரம் பூரித்து, மனமகிழ்ச்சி பெருக, விடை பெற்றுக்கொண்டு, சுவர்க்க லோகத்துக்குப் போனார். போம்பொழுது, இந்திரன் அசுரர்களைக் கொன்று, தன்னகரமாகிய அமராவதிக்கு மீளுவானாகி, வெற்றி மாலை அணிந்து, தேவசேனைக் கடல் ஆரவாரிப்ப, வேதமும் பல்லாண்டும் ஒலிப்ப, எத் திக்கிலும் வாத்தியங்கள் கலிப்ப, தேவமகளிர் பாடும் மிக இனிமையாகிய கீதஞ் செவி மடுப்ப, சாமரை நிறைகள் இரட்ட, வெண்குடை நிழற்ற, வெள்ளை யானை மேற் கொண்டு பவனி வந்தான். அப்பொழுது தேவர்கள் அருகு வந்து, தங்கள் தங்கள் மனசிற்கு இயைந்த கையுறைகளைக் கொடுத்து, வணங்கிக் கண்டார்கள். துருவாச முனிவர் ஆசி கூறி, தம்முடைய கையிலிருந்த தாமரைப் பூவை நீட்டினார். விவேக மில்லாதவனாகிய இந்திரன் செல்வச் செருக்கினாலே அதனை ஒருகை நீட்டி வாங்கி வெள்ளை யானையின் மேல் வைத்தான். வெள்ளையானை தன்மேல் வைக்கப்பட்ட தாமரைப் பூவைக் கீழே தள்ளி, காலினாலே மிதித்துச் சிந்தியது.

துருவாச முனிவர் அது கண்டு, அக்கினி சிந்தும்படி பார்த்து, தேவர்களெல்லாம் பயந்தோடும் வண்ணம்

பெருங் கோபங் கொண்டு நின்று, “விசுவாதிகரும் விசுவசேவியருமாகிய* சிவபெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளை மறவாத மெய்யன்பர்கள் அருவருத்துத் தள்ளிவிட்ட புல்லிய செல்வத்தினாலாய தருக்கையுடைய இந்திரா! என்ன காரியஞ் செய்தாய்? தேவர்களுடைய கையுறைகளையே நன்கு மதித்தாய்! சர்வ லோகைக நாயகராகிய எமது சிவபிராநுடைய திருமுடியின் மேலே சாத்தப்பட்ட தாமரைப் பூவை வழிபடாது வாங்கி, யானை மிதித்துச் சிந்தும்படி அதன்மேல் வைத்தாயே! மூடா! விட்டுணுவினுடைய இறுமாப்பும் பிரமனுடைய இறுமாப்பும் உன்னுடைய இறுமாப்பும் பரமபதியாகிய சிவபிரானைப் பூசித்த பேறு என்பது சிறிதும் நினைந்திலையே, பேதாய்! இச் சிவத் துரோகத்தினாலே, பாவீ! உன்னுடைய சிரசு பாண்டிய னொருவனுடைய வளையினாலே சிதறக் கடவது; இந்த வெள்ளையானை காட்டானையாகக் கடவது” என்று சபித்தார். உடனே தேவர்கள் நடுநடுங்கி துருவாச முனிவருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, எழுந்து, அஞ்சலி செய்து, ஆடையொதுக்கி, தலை பணிந்து, வாய் புதைத்து நின்று, “ஐம் பொறிகளையும் வென்ற சுவாமீ! அடியேங்களுடைய அரசனும் வெள்ளையானையும் பெருங் கொடும் பாவஞ் செய்தமையால் சபித்தீர். இந்தச் சாபத்தை இப்போதே தீர்த்தருளும்” என்று இரந்தார்கள். துருவாச முனிவர் திருவுள மிரங்கி, “சிவநிர்மாலிய நிந்தனை பரிகாரத்தினாலே நீங்காது இந்திரனுக்குத் தலையளவாக வந்தது முடியளவாகப் போகக் கடவது. வெள்ளையானை காட்டானை யாகி, நூறு வருடஞ் சென்ற பின் முன்போலாகக் கடவது” என்று பிறிது சாபஞ் சொன்னார். இந்திரன் மகுட பங்கம் அடைந்த சரித்திரம் பின்னே சொல்வோம். அது நிற்க.

* விசுவாதிகர் - உலகத்துக்கு இறைவர். விதிவசேவியர் - உலகத்தால் வழிபடற்பாலர்.

வெள்ளை யானை சுவர்க்கத்தை விட்டு, அறிவிழந்து, காட்டி யானையாகி, காட்டி யானைகளோடு சேர்ந்து, எங்குந்திரிந்து, நூறு வருடமுஞ் செல்ல, கடம்ப வனத்திலே புகுந்து, பொற்றாமரை வாவினையக் கண்டது. அப்பொழுது முன்னை யறிவு தோன்ற, பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்தது. உடனே காட்டியானை வடிவம் நீங்கிப் பழைய வடிவந் தோன்றியது. அப்பொழுது சிவபிரானுடைய திருவருளினாலே சொக்கலிங்க மூர்த்தி எதிர் தோன்றக் கண்டு கும்பிட்டு, புழைக்கயால் மொண்ட தீர்த்தத்தினாலே சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு அபிஷேகஞ் செய்து, திருப்பள்ளித் தாமஞ் சாத்திப் பூசை செய்தது. உடனே சோமசுந்தரக் கடவுள் வெளிப்பட்டு, “நீ இங்கு வந்த காரியம் யாது? உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது?” என்று வினவி யருள, வெள்ளை யானை வணங்கி நின்று, முன்னே தனக்கு நேரிட்ட சாபத்தையும் அதனாலே தான் வந்த முறைமையையுஞ் சொல்லி, “தமியேன் பிரம விட்டுணுக்களாலும் அடையப் பெறாத உம்மை அடையப் பெற்றேன். இனி அடியேனுக்கு ஒரு குறை உண்டாமோ? எம்பெருமானே! உம்முடைய திருவடிகளைப் பிரியாது, இவ்வெட்டு யானைகளுடனே ஒன்பதாக அடியேனும் உமக் கெதிரே இவ்விமானத்தைத் தாங்க என் மனம் விரும்புகின்றது” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தது. கருணாகரராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் யானையின் மேலே திருக்கடைக்கண் சாத்தி, “தேவேந்திரன் நம்மிடத்து மெய்யன் புடையவன்; ஆதலால் நீ அவனைத் தாங்குதல் நம்மைத் தாங்குதல் போன்று நமக்குப் பெருமகிழ்ச்சி பயக்கும்” என்று சொல்லி விடைகொடுத்துருளினார்.

வெள்ளை யானை வணங்கி, விடை பெற்றுக்கொண்டு சொக்கலிங்க மூர்த்திக்கு மேற்குத் திசையிலே போய், அங்கே தன் பெயரினாலே ஒரு தீர்த்தம் உண்டாக்கி, அதன் கரையிலே சிவலிங்க மூர்த்தியையும் விநாயகரையும் பிர

திட்டை பண்ணி, பூசை செய்துகொண்டிருந்தது. இந்திரன் அது கேட்டு, வெள்ளை யானையைக் கொண்டுவர ஒற்றரை விடுத்தான். வெள்ளை யானை தன்னைவந் தழைத்த ஒற்றரை முன்போக விடுத்து, சொக்கலிங்க மூர்த்திக்குக் கிழக்கு திக்கிலே போய் அங்கே ஐராவதபுரம் எனத் தன் பெயரால் ஒரு நகரம் உண்டாக்கி, இந்திரேச்சுரர் எனத் தன்னிறைவன் பெயரால் ஒரு சிவலிங்கந் தாபித்து, பூசை செய்துகொண்டிருந்தது இந்திரன், “நம்முடைய யானை இன்னும் வந்தில” தென்று பின்னரும் ஒற்றரை விடுப்ப, வெள்ளை யானை சுவர்க்கத்தை அடைந்து, இந்திரனை வணங்கி, தனக்கு நிகழ்ந்தவை யனைத்தும் விண்ணப்பஞ் செய்து இனிது வாழ்ந்திருந்தது.

மேற்கு திக்கிலுள்ள கசபுட்கரிணியிலே ஸ்நானஞ் செய்து ஐராவத விநாயகரையும் ஐராவதேச்சுரரையும் மெய்யன்போடு வணங்கினவர் சாபத் தொடர்ச்சியி னின்றும் பாவத் தொடர்ச்சியி னின்றும் நீங்குவர். ஐராவதஞ் சென்ற நெறியே போம், வைகை நதியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, தென் கரையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் இந்திரேச்சுரரை வணங்கினவர் இம்மையிலே அறம் முதலிய மூன்றையும் அடைந்து, மறுமையிலே பதினான்கு தேவேந்திர பட்டம் வரையும் சுவர்க்கத்திலே பல போகங் களை அனுபவித்து, பின்பு நிராசை உதிக்க, முத்தியை அடைவர்.

மூன்றாவது

திருநகரங் கண்ட படலம்

கடம்ப வனத்துக்குக் கீழ்த் திசையிலே சந்திரகுலத் துப் பிறந்த குலசேகர பாண்டிய ராசனுக்கு இராதானி யாய் உள்ளது மணலூர். அந் நகரத்திலே வைசியர் குலத் திலே சிவபூசை முதலிய சிவபுண்ணியங்களை மெய்யன் போடு செய்யும் தனஞ்சயன் என்பவன் ஒருவன் இருந்

தான். அவன் மணவூரிலிருந்து மேற்றிசையி லுள்ள ஊர்களிலே போய், வாணிகஞ் செய்துகொண்டு ஊருக்குத் திரும்பி வரும்பொழுது கடம்ப வனம் புகுமளவிலே சூரியன் அஸ்தமயன மாயிற்று. இருள் செறிந்த அவ் வீரவிலே தனித்தவனாய் மெலியாநின்ற தனஞ்சயன் அக் கடம்ப வனத்தினுள்ளே பேரிருளைப் போக்கி விளங்கா நின்ற விமானத்தை நேரே கண்டு, அதன் சமீபத்திலே போய், அதன்கண் எழுந் தருளியிராநின்ற சொக்கலிங்க மூர்த்தியைத் தரிசித்து, வணங்கிக்கொண்டு, பேரானந்தப் பெருஞ் செல்வம் அடைந்தவனாய், அங்கிருந்தான். அன்று சோமவார மாகையினாலே, தேவர்கள் அங்கு வந்து, சொக்கலிங்க மூர்த்திக்கு நான்கு யாமத்தினும் விசேட பூசை செய்தார்கள். சோமவார விரதம் அனுட்டிருக்கும் தனஞ்சயன் தேவர்கள் அங்கு வந்து பூசை செய்தலைத் தனக்குச் சிவபெருமான் அருளிச் செய்த ஞானதிருட்டியி னாலே கண்டு, பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, நியமம் முடித்துக்கொண்டு வந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வஞ் செய்து, வணங்கி, உட்புகுந்து, சிவ பூசைக்குரிய கஸ்தூரி பனிநீர் முதலிய கந்த திரவியங் களைத் தேவர்கள் கையிற் கொடுத்தான். தான் திருக் கோயிற் புறத்திருந்து கொண்டு தன்னுடைய இட்ட லிங்கத்தைப் பூசை செய்து, யாமந் தோறும் வந்து சோம சுந்தரக் கடவுளைத் தரிசனஞ் செய்தான். விடிந்த மாத்தி ரத்திலே தேவர்க ளொருவரையுங் காணாதவனாய், விமானத்தின்கண் எழுந்தருளியிரா நின்ற சோமசுந்தரக் கடவுளை மாத்திரம் கண்டான். கண்டு, அதிசய மடைந்து நமஸ்கரித் தெழுந்து, இருகைகளையும் சிரமேற் கூப்பி, வலஞ் செய்து, தன்னுருக்குச் செல்ல ஒருவாறு துணிந்து, விடை பெற்றுக்கொண்டு, ஊர் வந்து சேர்ந்தான். சோந்தவுடனே, குலசேகர பாண்டிய னிடத்துச் சென்று, “மகாராசனே! நேற்று அந்தக் கடம்பவனத்திலே ஓரதி சயங்கண்டேன் நான் வாணிகஞ் செய்துகொண்டு வரும் பொழுது கடம்ப வனத்திற் புகுமளவில் சூரிய அஸ்தமன

மாயிற்று. அப்பொழுது சூரிய மண்டலம் போலப் பேரிருளை நீக்காநின்ற ஒரு விமானத்தையும் அதில் வீற்றிருக்கும் சிவலிங்க மூர்த்தியையுங் கண்டேன். தேவர்கள் வந்து, அக்கடவுளை நான்கு யாமமும் பூசை செய்து கொண்டு, போனார்கள். விடிந்தவுடனே நானும் விடை பெற்றுக்கொண்டு திரும்பி விட்டேன்” என்றான். அது கேட்ட வுடனே குலேசேகர பாண்டியன் சிவபெருமானுடை திருவடிகளைச் சிந்தித்து, இரு கைகளையுஞ் சிரமேற் கூப்பி, உள்ளத்தில் அன்பும் அற்புதமும் பெருக, இருந்தான்.

அன்றிரவு சோமசுந்தரக் கடவுள் ஒரு சித்தராகி. குலசேகர பாண்டியனுக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “அரசனே! நாட்டை வேரோடு களைந்து, கடம்ப வனத்தைத் திருத்தி, நகரமாகச் செய்வாயாக” என்று சொல்லி விட்டு மறைந்த தருளினார். குலசேகர பாண்டியன் விடியற் காலத்திலே விழித் தெழுந்து, நித்திய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு தான் கண்ட கனவை மந்திரிகளுக்கும் முனிவர்களுக்கும் சொல்லி, நனவிற கேட்டதும் கனவிற கண்டதும் ஒத்திருத்தல் கண்டு, மந்திரிகளோடும் கடம்ப வனம் புகுந்து, பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, விமானத்தின்கண் வீற்றிருந்த சொக்கலிங்க மூர்த்தியைத் தூரத்தே கண்டான். கண்டு, வணங்கி, இரண்டு கைகளையும் சிரசின் மேற் குவித்துக்கொண்டு, அன்பு பின்னின்று தள்ள, திருவருள் எகிர்வந் திழுப்ப’ என்பெல்லாம் நெக்கு நெக் குருக. விரைந்து திருமுன் சென்று, நமஸ்கரித் தெழுந்து நின்று, துதிப்பா னாயினான்:—

“சரண மங்கையோர் பங்குறை சங்கர சரணஞ்
சரண மங்கல மாகிய தனிமுதல் சரணஞ்
சரண மந்திர வடிவமாஞ் சதாசிவ சரணஞ்
சரண மும்பர்க ணாயக பசுபதி சரணம்.

ஆழி ஞாலமே லாசையு மமரர்வான் பதமேல்
வீழு மாசையும் வெறுத்தவர்க் கண் றிமண் ணாண்டு
பீழை மூழ்கிவா னரகொடு பிணிபடச் சுழலும் .
ஏழை யேங்களுக் காவதோ வெந்தைநின் கருணை .

குள தாமறைச் சென்னியுந் தொடத்தொட நீண்ட
நீள வீநினக் கன்பில மாயினு நீயே
முள வன்புதந் தெங்குடி முழுவதும் பணிகொண்
டாள வேகொலிக் கானகத் தமர்ந்தனை யென்னா.”

இவ்வாறு துதித்து, உண்ணின்றும் பெருகிய அன்பு
கண் வழியாகச் சொரிதல் போலச் சொரிந்து பரந்த நீர்
வெள்ளத்திலும் சிவானந்த வெள்ளத்திலும் மூழ்கி, மெய்
யன்போடு வலஞ் செய்து, வணங்கிக்கொண்டு, புறம்
போந்து, ஓரிடத்து மந்திரிகளோடும் இருந்தான்.

அப்பொழுது பாண்டிய ராசனுடைய ஆணையி
னாலே மந்திரிகளால் ஏவப்பட்ட ஏவலாளர்கள் அந்தக்
காடு முழுதையும் வெட்டி நிலத்தைத் திருத்துவித்தார்கள் .
அதன்பின் பாண்டிய ராசன், “இங்கே நகர முண்டாக்கு
வது எப்படி!” என்று மந்திரிகளோடு கலந்து யோசித்துக்
கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது சோமசுந்தரக் கடவுள்,
கனவில் வந்தருளிய படியே, சித்தராய் எழுந்தருளி
வந்தார். உடனே பாண்டியராசன் இருக்கை விட்டு முந்து
எதிர்கொண்டு, நமஸ்கரித்து, ஆசனங் கொடுத்தான்.
சித்தரானவர் தாம் ஆதிகாலத்தில் அருளிச்செய்த
சிவாகமத்தின் வழித்தோன்றிய சிற்பநூல் விதிப்படி,
ஆலயமும் மண்டபமும் கோபுரமும் நகரமும் இவ்வாறு
செய்யுதல் வேண்டுமென விதித்து மறைந்தருளினார்.

பாண்டியன் சிற்ப நூலிலே வல்ல தபதிகளைக்
கொண்டு, சிவபெருமான் சித்தராய் வந்து விதித்தபடியே,
பதும மண்டபமும், அர்த்த மண்டபமும், மகா மண்டப

மும், நிருத்த மண்டபமும், அறுகாற் பீடமும், யாக சாலையும், திருமடைப் பள்ளியும், பரிவார தேவர்கள் ஆலயமும், சொக்கலிங்க மூர்த்திக்கு வலப் புறத்திலே மீனாக்ஷியம்மை வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலும், திரு மாளிகைப் பத்தியையுடைய திருமதில்களும், மண்டபங்களும், கோபுரங்களும், அகழியும்சமைப்பித்தான். கடைத் தெருக்களும் சித்திர கூடங்களும், திருவிழாக் கொள்ளும் திருவீதிகளும், வீடுகள் நெருங்கிய பெருந் தெருக்களும், கவர் வழிகளும், நாற்சந்திகளும், அம்பலங்களும், சபைகளும் செய்குன்றுகளும், மேடைகளும், நாடக சாலைகளும் முனிவர்களிருக்கையும், பிராமண வீதிகளும், இராச வீதிகளும், வைசிய வீதிகளும், வேளாள வீதிகளும், யானை குதிரை தேவர்களுக்கு நிலைக் களங்களும், கல்விச் சாலைகளும், அறச் சாலைகளும், பிறவும் செய்வித்தான். கிணறுகளும், ஓடைகளும், குளங்களும், பொய்கைகளும், திருநந்தவனங்களும், சோலைகளும், உழவு கொல்லைகளும், பூந்தோட்டங்களும் அணிபெற அமைப்பித்தான்; அந் நகரத்தின் வடகீழ்த் திசையிலே தனக்கு மாளிகை செய்வித்தான்.

அதன் பின் நகரத்திற்குச் சாந்தி செய்ய நினைந்தான். அப்பொழுது சோமசுந்தரக் கடவுள் தமது சடாமுடியில் உள்ள சுந்திர கலையின் அமிர்தத்தைக் கங்கை நீரோடு கலந்து சிந்தினார். அது அந்நகர முழுதும் பரந்து, அதனைத் தன்மய மாக்கிச் சாந்தி செய்தது; அது மதுர மயமான தன்மையினாலே, மதுரா நகரம் எனப் பெயர் பெற்றது. கிழக்கே ஐயனாரையும், தெற்கே சத்த மாதர்களையும், மேற்கே விட்டுணுவையும், வடக்கே பத்திரகாளியையும், காவலாக நிறுவினான். சோமசுந்தரக் கடவுளைச் சிவாகம விதிப்படி பூசை செய்யும் பொழுட்டு, வேதாகமங்களின் மிக வல்ல ஆதிசைவராகிய சிவப் பிராமணரைக் காசியினின்றும் வருவித்து அந்தத் தலத்திலே தாபித்தான்.

பாண்டியன் சுபதினத்திலே தன் மாளிகையிலே போயிருந்துகொண்டு திருக்கோயிலிலே நித்தியம், நைமித்தியம், காமியம் என்னும் மூன்றும் வழுவாது நடக்க, வைதிக நெறியுஞ் சைவ நெறியும் தழைத்தோங்க, பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாரும், அனுலோமர் பிரதிலோமர்களும், பிறரும் தங்கள் தங்களுக்கு மனு நூலிலே விதிக்கப்பட்ட விதிவழி யொழுக அரசு செய்தனன். அவன் மலயத்துவசன் என்னும் குமாரனைப் பெற்று, அவனை முடி சூட்டி அரசு னாக்கி, பலநாள் கழிந்த பின், ஒருநாள் திருக்கோயிலிற் சென்று, சோம சுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, மும்முறை வலஞ்செய்து, சிவத்தோடு கலந்து விட்டான்.

நான்காவது

தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரப் படலம்

மலயத்துவச பாண்டியன் வடமொழி தமிழ் மொழி இரண்டினும் மிக வல்லவன்; மனுநூல் வழி தவறாது செங்கோல் நடாத்துபவன்; முறை வேண்டினோருக்கும் குறை வேண்டினோருக்கும் காண்டற்கு எளியன்; கருணைக்கு உறையுள்; திரிகாலமும் நியாயமாகச் சிவதரி தனஞ் செய்பவன்; மிக்க அழகை யுடையவன்; பதினாயிரம் மகளிரையுடையவன்; சூரிய குலத்துப் பிறந்த சூரசேனன் என்னும் அரசனுடைய மகளாகிய காஞ்சன மாலையை விவாகஞ் செய்தான்.

அவன் நெடுங்காலம் புத்திர பாக்கியம் இல்லாமை யால் வருத்தமுற்று, சிவ விரதங்களை அனுட்டித்து, பல தானங்கள் செய்து, பின்பு அசுவமேதஞ் செய்யத் தொடங்கி, தொண்ணூற்றொன்பது யாகம் செய்தான். அப்பொழுது தேவேந்திரன், "இப் பாண்டியன் நூறு

யாகமும் முடிப்பின், என் பதம் நொடிப் பொழுதின் மாறி விடும்” என்று நினைந்து, பாண்டியன் இடத்துச் சென்று, அசுவமேதத்தை முடிக்காவண்ணம் தடுத்து, “நீ வீரும் பியது புத்திர பாக்கியம்! அதற்கு இசையப் புத்திர காமேட்டி செய்வையாயின், நீ புத்திரனைப் பெறுவாய்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன்னுலகத்தை அடைந்தான்.

மலயத்துவச பாண்டியன் தன் மனைவியோடு யாகசாலையிலே புதுந்து, புத்திர காமேட்டி செய்யத் தொடங்கினான். யாக குண்டத்திலே நெய், பொரி, சமித்து முதலியவற்றால் ஆகுதி செய்யும்போது அக்கினி சிகைவிட்டு எழுந்தது. அப்பொழுது மலையரையனுடைய மனைவியாகிய மேனை நாண, மலயத்துவச பாண்டியனுடைய வலத்தோளும் அவன் மனைவியாகிய காஞ்சனமாலையினுடைய இடக்கண்ணும் துடிக்க, ஈரேழுலகமும் மகிழ் வெய்த, சைவசமயந் தழைத்தோங்க, பாவங் குன்ற, தருமம் வளர, வேதங்கள் ஒலிக்க, தேவ துந்துபிகள் எத்திக்கிலும் கலிக்க, தேவ மகளிர் நடிக்க, மதுரையி னுள்ளாருடைய உள்ளத்திலே அவரை யறியாது மகிழ்ச்சி பொங்க, பதினெண் பாடை நிலங்களுள் தமிழ்நாடே சிறக்க, தமிழ் நாட்டு மூவேந்தருள் பாண்டியரே பெருமை பெய்த, உலக மாதாவாகிய உமாதேவி மூன்று முலைகளையுடைய ஒரு பெண்பிள்ளை வடிவமாகி, மூன்று பிராயத்தோடு யாக குண்டத்தினின்றும் தோன்றி, வந்து, காஞ்சனமாலை யுடைய மடியில் இருந்தாள். உடனே காஞ்சனமாலை அப் பெண்பிள்ளையை எடுத்து, மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு, உச்சி மோந்து. முத்த மிட்டு, பேரானந்தப் பெருஞ்செல்வ முடையவளாயினாள்.

பரஞான வடிவமாகிய மீனாக்ஷி யம்மையே தன்னன்ப மிகுதியினாலே வெளிவந்து தன் பிள்ளையாய் அவதரித்த பெருங் கருணையையும், அதற்குத் காரணமாயுள்ள தன் மனைவியுடைய பெருந்தவத்தையும் அறியாமல், மலயத்

துவச பாண்டியன் வருத்தமுற்று, “நான் புத்திர பாக்கிய மின்றி நெடுங்காலம் வருந்தி, பெருந் தவங்கள் செய்தேன் அதன் பின் இந்தப் புத்திர காமேட்டி செய்தேன்; இந்த யாகமோ ஒரு பெண் பிள்ளையைத் தந்தது, ஐயையோ! இந்தப் பெண் பிள்ளையும் என் பகைவர்கள் நகைக்கும் வண்ணம் மூன்று முலைகளை யுடையதாய் வந்தது. இதற்கு நான் யாதுசெய்வேன்?” என்றான். அப்பொழுது, “அரசனே! உன் மகளுக்குப் புத்திரனுக்குப் போல தேவ விதிப்படி சடங்குக ளெல்லாம் செய்து, தடாதகை யெனப் பெயரிட்டு, முடி சூட்டக் கடவாய்; இப் பெண்ணுகுக் கணவன் வரும்போது ஒரு தனம் மறையும்; நீ மனங் கலங்காதே” என்று சிவபிரானுடைய திருவருளிணாலே ஆகாயத்தி னின்றும் ஓரசரீரி வாக்குத் தோன்றிற்று. அது கேட்டவுடனே மலயத்துவச பாண்டியன் அன்பும் உவகை யும் பெருக, கண்களி னின்றும் சொரியாநின்ற ஆனந்த வருவி மார்பெங்கும் நிறைய, அடியார்க் கெளியவராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளைத் துதித்து, யாகத்தை முடித்து, எழுந்து, தன் மனைவியோடும் யாக சாலையை நீத்து, மாளிகையை அடைந்தான்.

அங்கே மண்டபத்தில் இருந்து, பிராமணருக்கும் பிறருக்கும் சுவர்ண தானஞ் செய்தான். சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருக்கோயிலிலே விசேட பூசை திருவிழா முதலியன செய்வித்தான். “சிற்றையி லிருக்கின்றவர்களை விட்டுவிடுங்கள்; சிறைச்சாலைகளை இடித்து விடுங்கள்; ஏழு வருடம் குடிகளிடத்து இறை வாங்காது விடுங்கள்; அயல் வேந்த ரிடத்துத் திறை வாங்காது விடுங்கள்; ஆயத் துறையை நீக்கி விடுங்கள்; ஆலயங்களையும் அறச் சாலை காளையும் விசேடமாக நடாத்துங்கள்” என்று வள்ளு வனைக் கொண்டு முரசு அறைவித்தான். பகை மன்னரைக் கால் விலங்கை வெட்டுவித்து, யானை குதிரை தேர் அரசரிமை முதலியவற்றை முன்னிருந்தபடியே கொடுத்து, அவரவர், தேசத்துக்குப் போக விடுத்தான். யாவரும்

தத்தமக்கு வேண்டுவன எடுத்துக் கோடற் பொருட்டுப் பண்டாரத்தைத் திறப்பித்து விடுத்தான். புலவர்களுக்குப் பொன், வஸ்திரம், ஆபரணம், யானை, குதிரை, தேர் முதலியவற்றைக் கொடுத்தான். பாண்டிய நாட்டில் வசிப்பவர் யாவரும் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

சிவபெருமான் அருளிச் செய்த வண்ணமே மலயத் துவச பாண்டியன் சாத கர்மம் முதலிய சடங்குகளைச் செய்து, தடாதகை யெனப் பெயரிட்டு, அளவிறந்த பெருங்களிப்போடு வளர்க்கும் நாளிலே, தடாதகைப் பிராட்டி வேதம் முதலிய அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் கற்றுணர்ந்து, யானை குதிரை தேர் செலுத்துந் திறத்தினும், வில் வாள் முதலிய படைத் தொழிலினும் மிக வல்லவளாயினாள். அதுகண்டு, தந்தையாகிய மலயத்துவச பாண்டியன் மனமகிழ்ந்து, அவளுக்கு முடி சூட்டத் துணிந்தான். அவனுடைய ஆணையினாலே மந்திரியாகிய சுமதி முடி சூட்டும் மங்கல தினம் வரையறுத்து, தேயங்கள் தோறும் ஒலை போக்கி, நகர மெங்கும் அலங்கரிப்பித்து, முனிவர் அரசர் முதலிய யாவரையும் வருவித்தான்.

மலயத்துவச பாண்டியன் யானையின் மேல் வருவிக்கப் பட்ட கங்கை முதலிய நவதீர்த்தமும் பூரித்த சுவர்ண கும்பத்தைப் பூசித்து, அக்கினிகாரியஞ் செய்து, இரத்தின சிங்காதனத்தைப் பூசை பண்ணினான். பின்பு திருமுடியை யானைமேல் வைத்து, நகர்வலஞ் செய்து, பூசித்து, தடாதகைப் பிராட்டியாரை அச் சிங்காதனத்தின் மேலே இரத்தினச் சுடிகையை யுடைய பொன்வடிவாகிய ஐந்தலை நாகம் படம் பரப்பி மேலே கவிக்கும் வண்ணம் அதன் கீழ் எழுந்தருளப் பண்ணி, கும்ப தீர்த்தத்தினாலே அபிஷேகஞ் செய்து, தேவர்கள் கற்பகப் பூமாரி பொழிய, முனிவர்கள் ஆசி கூற, தேவமகளிர்கள் நடிக்க, இருடி பத்தினிகள் பல்லாண்டு பாட, மங்கல வாத்தியம் முழங்க, வேதம் ஒலிக்க, அவளுக்கு முடிசூட்டித் தன்னரசைக்

கொடுத்தான். அதன் பின் வெண்குடை நிழற்ற, வெண்சாமரம் வீச, தேவர்கள் பூமாரி பெய்ய, மங்கல தூரியம் முழங்க, வெள்ளை யானை மேலேற்றி, நகர்வலஞ் செய்வித்து, அசரீரி வாக்குத் தோன்றிய நாளினும் பேராணந்தப் பெருஞ் செல்வம் அடைந்தான்.

சில நாளாயின பின், மலயத்துவச பாண்டியன் சுவர்க்கம் அடைந்தனன். அவனுக்குச் செயற்பாலன வாகிய உத்தரக்கிரியைகளை மகளாகிய தடாதகைப் பிராட்டியார் விரதநெறி பூண்டு விதிப்படி செய்து முடித்தனள்.

பெண்ணரசியாகிய தடாதகைப் பிராட்டியார் அறநூல்வழி அரசியற்றிய பெருமையைச் சிறிது சொல்வாம். சூரியன் உதிக்க ஐந்து நாழிகை உண்டென்னும் காலமாகிய பிராமீ முகூர்த்தத்திலே இனிய வாத்திய வொலி திருச்செவி மடுப்ப விழித்தெழுந்து, சிவத்தியானம் பண்ணி, ஸ்நானஞ் செய்து, சந்தியாவந்தனம் இயற்றி, சோடச தானங் கொடுத்து, சிவபூசை முடித்துக்கொண்டு அந்தணர் அமைச்சர் முதலாயினோர் சூழ, திருக் கோயிலிற் சென்று, சோமசுந்தரக் கடவுளை விதிப்படி வலஞ் செய்து, வணங்கித் துதித்து, மானிகைக்குத் திரும்புவாள்; திரும்பி அத்தாணி மண்டபத்தை அடைந்து, அநிந்திதை, கமலினி என்னும் தோழியர் இருவரும் மானுட மகளிராகி அடைப்பையும் பொற்களாஞ்சியும் ஏந்த, இலக்குமியும், சரசுவதியும் அவ்வாறே மானுட மகளிராகி இருபுறமும் வெண்சாமரை வீச, சோழ ராசனும் சேர ராசனும் தன்னுடைய திருவடிகளிலே வீழ்ந்து வணங்கித் தான் பணித்த ஏவல்களைச் செய்ய, ஏவலாளர்கள், “எம்பெருமாட்டியார் எப்போது தமது திருவருட்கண் சாத்துவாரோ” என்று சிறிதும் இமையாது பார்த்துக்கொண்டு நின்று திருக்கண் சாத்திய வழி, “உய்ந்தோம், உய்ந்தோம்” என்று கை கூப்பி வாய் பொத்தித் தத்தமக்குரிய பணி கேட்டுய்ய, கஞ்சுகிமாக்கள்,

“இவன் மாரடதேச ராசன், இவன் கருணாதேச ராசன், இவன் விராடதேச ராசன், இவன் குரு தேச ராசன், இவன் சேரன், இவன் சோழன்” என்று இருபக்கத்திலும் தங்கள் கையிற் பிரம்பினாலே சுட்டிக் காட்ட, வடமொழியினும் தமிழ்மொழியினும் வல்ல புலவர்களும் வேதம் முதலிய அறுபத்து நான்கு கலைகளையுணர்ந்தவர்களும் சமயநூல் ஆறிலும் வல்லவர்களும் முனிவர்களும் சிவஞானிகளும் பஞ்சாங்கஞ் சொல்லும் அந்தணரும் சுமதி முதலிய மந்திரிகளும் சூழ, இரத்தின சிங்காசனத்தின் மேலே அமிர்தவடிவாகிய பிரதிமை போல வீற்றிருந்தருளுவள் திருக்கோயிலிலே நடக்கும் நித்திய நைமித்திகங்களையும், பிராமணருக்குரிய விருத்திகளையும், தருமசாலையிலே நடக்கும் அன்ன தானம் முதலியவற்றையும், குடிகளுக்கு நிகழ்வன வற்றையும், மந்திரிகளால் அறிந்தும், தனித்தனியே ஒற்றரை விடுத்தறிந்தும், அவ்வவைகளிலே குறைவுண்டாயின் அக்குறை செய்தாரைத் தண்டித்து, அதனைத் தீர்ப்பாள். வாதிகள் தம்முள் வாதஞ் செய்யும் கோஷ்டியின் மேலே மகிழ்ச்சி கூர்வாள். நினைப்பினும், சொல்லினும், கேட்பினும் புத்தமிர் தத்தினும் தித்திக்கும் வண்ணம் புலவர்களாலே தொடுக்கப் பட்ட செய்யுள்களைத் திருச்செவி மடுப்பாள். பிராமணரையும், சைவரையும், துறவிகளையும் அமுது செய்வித்து, அவர்கள் தங்கள் நாவினாலே செய்யும் விருந்தை அமுது செய்வாள். பின்பகலிலே சிவபுராணங்களையும் மனு முதலிய தரும நூல்களையும் கேட்டுத் திருவுள மகிழ்வாள். இவ்வாழ்வார் செய்யும் தருமங்களை விருத்தி செய்யும் பொருட்டுத் திரவியங்களைக் கொடுப்பாள். யாகங்களை நடத்துவாள். கல்விப்பொருள், செல்வப்பொருள் என்னும் இரண்டையும் தன்னிரு கண்போலக் கொண்டு தழைத்தோங்கும்படி நாடோறும் வளர்ப்பாள். கன்னியாகிய தடாதகைப் பிராட்டியினாலே இவ்வாறு அரசியற்றப் பட்டமையால், பாண்டிநாடு கன்னிநாடு எனப் பெயர் பெற்றது.

இவ்வாறே மீனாட்சி யம்மையார் திருவ்வதாரஞ் செய்த சரித்திரத்தை அசத்திய மகாமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய போது. முனிவர்கள் அவரை வணங்கி, “தபோநிதியே! நான்கு வேதங்களாலும் உணரப்படாத பராசத்திவடிவாயும், சர்வான்மாக்களையும் பெற்ற மாதாவாயும் உள்ள எம் பெருமாட்டியாகிய உமாதேவி தக்கனும் இமயமலையரை யனும் நெடுங்காலம் வருந்தித் தவஞ் செய்தமையால் அவர்களுக்கு மகளாய்த் திருவவ தாரஞ் செய்தனள். மனிதனாகிய பாண்டியனுக்கு மகளாய் வந்த காரணம் யாது?” என்று வினாவ, அகத்திய மகாமுனிவர் சொல்வா ராயினார் :—

“முனிவர்களே! கேளுங்கள்:— விசுவாவசு என்னும் பெயரையுடைய ஒரு வித்தியாதரன் வித்தியாவதி என்னும் ஒரு பெண்ணைப் பெற்றான். அவள் உமாதேவியிடத்து மிக்க அன்புடையவளாகி, தன் பிதாவை வணங்கி, ‘ஐயா! அடியேன் உமாதேவியை வழிபட்டு உய்ய வேண்டும்’ என்றாள். விசுவாவசு உமாதேவியினுடைய மந்திரத்தை அவளுக்கு உபதேசித்தான் அவள் பிதாவை நோக்கி, ‘உமாதேவியை வழிபடுதற்குச் சிறந்த புண்ணிய தலம் யாது?’ என்று வினாவ, அவன் அவளை நோக்கி, ‘பூமியிலே மதுரை யெனப் பெயர் கொண்ட ஒரு சிவதலம் உண்டு. அது பூலோக சிவலோக மெனப் படும். அதுவே துவாதசாந்தத் தலம். சத்திபீடம் அறுபத்து நான்கு. அவற்றுள் முதற் பீடம் மதுரையே. அது போக மோக்ஷங்களையும் அவரவர் வேண்டிய சித்திகளையும் கொடுப்ப தென்றறிந்து, தேவர்கள் அல்லும் பகலும் அங்கே போய் உமாதேவியைப் பூசிப் பார்கள். நம்மவர்களுள்ளே என் பிதாவுடனே ஐவர்கள் அங்கே சென்று, மீனாக்ஷியம்மையை வழிபட்டுப் பல வரங்களைப் பெற்றார்கள். உலக மாதாவாகிய மீனாக்ஷியம்மையாவரே யாயினும், தன்னை அன்போடு வழிபடுவோருக்குப் போக மோக்ஷங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு அங்கே

பெருங்கருணையோடு வீற்றிருந் தருளுவள்' என்றான். உடனே வித்தியாவதி பிதாவை வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு, மதுரையை அடைந்து, பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சொக்கலிங்க மூர்த்திக்கு வலப்பக்கத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் மீனாக்ஷியம்மையை வணங்கினாள். தை மாசம் முதலாகக் கொண்டு அம் மாசத்திலே மத்தியானத்திலே போசனஞ் செய்தும், மாசி மாசத்திலே இரவிலே போசனஞ் செய்தும், பங்குனி மாசத்திலே உதவப் பெற்றதைப் புசித்தும், சித்திரை மாசத்திலே இலை முதலியவற்றை உண்டும், வைகாசி மாசத்திலே எள்ளுப்பொடியை உண்டும், ஆனி மாசத்திலே சாந்திராயண விரதம் அனுட்டித்தும், ஆடி மாசத்திலே பஞ்சகவ்வியத்தை உண்டும், ஆவணி மாசத்திலே பாலை உண்டும், புரட்டாசி மாசத்திலே நீரை உண்டும், ஐப்பசி மாசத்திலே தருப்பை நுனிநீரை உண்டும். கார்த்திகை மாசத்திலே வாயுவை உண்டும், மார்கழி மாசத்திலே பட்டினியா யிருந்தும் இவ்வாறே பன்னிரண்டு மாசமும் பெருந்தவஞ் செய்தாள். மேல்வந்த தை மாசத்திலே சந்நிதியை அடைந்து, வணங்கி நின்று, மீனாக்ஷி யம்மையை இருதய கமலத்திலே தியானித்து, யாழ் கைக் கொண்டு, நரம்போசை பின் செல்லப் பாடுவாளாயினாள்:—

“ஒளியா லுலகீன் றுயிரனைத்து
 மீன்போற் செவ்வி யுறநோக்கி
 அளியால் வளர்க்கு மங்கயற்க
 ணன்னே கன்னி யன்னமே
 அளியா லிமவான் றிருமகளா
 யாவி யன்ன மயில் பூவை
 தெளியா மழலைக் கிளிவளர்த்து
 விளையாட் டயருஞ் செயலென்னே.

அண்டக் குவைவெண் மணற்சிறுசோ
 நாக்கித் தனியே விளையாடுங்
 கொண்டற் கோதாய் படியெழுத
 லாகா வருவக் கோகிலமே
 கொண்டற் குடுமி யிமையவரை
 யருவி கொழிக்குங் குளிர்முத்தால்
 வண்டற் குதலை மகளிரொடும்
 விளையாட் டயரும் வனப்பென்னே.

வேத முடிமே லானந்த
 வருவாய் நிறைந்து விளையாடு
 மாத ரரசே முத்தநகை
 மானே யிமய மடமயிலே
 மாத ரிமலான் நேவிமணி
 வடந்தோய் மார்புந் தடந்தோளும்
 பாத மலர்சேப் புறமிதித்து
 விளையாட் டயரும் பரிசென்னே.”

இப்படியே வித்தியாவதி பாடித் துதி செய்ய, அன்பு வலைப்படும் . பெருங்கருணைப் பெருமாட்டியாகிய மீனாக்ஷியம்மை மூன்று பிராயத்தையுடைய ஒரு சிறு பெண் குழந்தை வடிவங் கொண்டு ஆலயத்தில் வந்து நின்றாள். வித்தியாவதி அவளை நமஸ்கரித்து, எழுந்து, அஞ்சலி செய்து கொண்டு நின்றாள், உலக மாதாவாகிய மீனாக்ஷியம்மை அவள் மேலே தமது திருவருட்கண் சாத்தி, ‘நீ யாது விரும்பினை!’ என்று வினவி யருள, விந்தியாவது அஞ்சலி செய்து, ‘தாயே! உன்னுடைய திரு வடித்தாமரையிலே நிறைந்த பேரன்பு ஒருகாலும் நீங்காத பெரு வாழ்வைத் தந்தருளுக’ என்று விண்ணப் பஞ் செய்தாள். அது கேட்ட மீனாக்ஷியம்மை, ‘இன்னும் வேண்டுவது யாத? சொல்’ என்றருளிச் செய்ய, வித்தியாவதி, ‘இந்தப் பெண்ணுருவமாய் வந்து அடியாளிடத்து அருள் சுரந்திருக்கும்படி திருவுளம் கொண்டருளுக’ என்று

திருமணப் படலம்

பணிந்தாள். மீனாசுரி யம்மை அதற்கியைந்து, 'இந் நகரத்திலே மலயத்துவச பாண்டியன் என ஒருவன் பிறப் பாண் நீ அவனுக்கு மனைவியாய் வருவாய். அப்பொழுது நான் உனக்குப் புத்திரியாய் வருவேன்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினாள். மீனாசுரியம்மை பாண்டியனுக்குப் புத்திரியாய்த் திருவவதாரஞ் செய்த காரணம் இதுவே.'

இவ்வாறு அகத்திய முனிவர் சொல்லக் கேட்டு, முனி வர்கள் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள்.

ஐந்தாவது

திருமணப் படலம்

திருவருள் வடிவாகிய தடாதகைப் பிராட்டி அரசு செய்து கொண்டிருக்கும் நாளிலே, அவளுக்குத் திருக்கல் யாணஞ் செய்யும் பவரும் வந்தடுப்ப, அது கண்டு மாதா வாகிய காஞ்சனமாலை எம் பெருமாட்டியை நோக்கி, 'உனக்குக் கன்னிப் பருவம் வந்தும் இன்னமும் விவாகம் இல்லையே' என்று துன்ப முற்றாள் தடாதகைப் பிராட்டி 'தயே! நீ நினைந்த எண்ணம் ஆம்பொழுது ஆகும்; நீ இரங்க வேண்டாம். நான் போய் இப் பூமண்டலத்திலும் எண்டிசைகளிலும் என் வெற்றியை நாட்டி மீளுவேன்; நீ இங்கே இரு' என்றாள்.

தடாதகைப் பிராட்டி சங்குகள் ஒலிப்பத் தேர்மேற் கொண்டு, பலவகைப்பட்ட வாத்தியங்க ளெள்ளாம் முழங்க யானை, குதிரை, தேர், காலாள் என்னும் நால் வகைச் சேனையுஞ் செல்ல, வெண்கொற்றக குடை நிழற்ற மகளிர்கள் சாமரை வீச, ஒரு புறத்திலே பிரா மணர்கள் ஆசிகூற, ஒரு புறத்திலே மனிதர்கள் கீதம் பாட, கயற்கொடியும் புலிக்கொடியும் விற்கொடியும் மயிற்பீலிக் குஞ்சமும் தன்னுடைய தேர்க் கருகிலே செல்ல, பக்கத்திலே சுமதி யென்னும் மந்திரி ஒரு தேர்மீ தேறித்

தனது திருக்குறிப்பின்படி நால்வகைச் சேனைகளும் செல்லும் வண்ணம் கையிற் பிரம்பை நீட்டிச் சேவகஞ் செலுத்திக் கொண்டு செல்ல, இவ்வாறு சென்று, வட தேசத்திலுள்ள கயபதி முதலிய அரசர்களை வென்று, யானை குதிரை தேர்களும் மாதர் கூட்டமும் திறையும் பெற்றாள். பின் இந்திரன முதலிய திக்குப் பாலகர்களை வென்று, திறை கொண்டு, திருக்கைலாய மலையை நோக்கிச் சென்றாள், தடாதகைப் பிராட்டியுடைய படை வீரர்கள் திருக்கைலாய மலையை வளைந்து கொண்டார்கள். அது கண்ட திருமலைக் காவலாளர்கள். விரைந்து சென்று, திருநந்தி தேவரை வணங்கி, அதனை விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். திருநந்தி தேவர் பூத கணங்களை ஏவினார். அக் கணங்கள் தடாதகைப் பிராட்டியோடு பொருது தோற்று மீண்டார்கள் அது கண்டு, திருநந்தி தேவர் கைலாசபதியாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கி, நிகழ்ந்தனவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்தார். பரமசிவன் புன்னகை செய்து, பினாக வில்லையும் படைக்கலங்களையும் திருக்கரத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, இடப வாகனத்தின் மேலேறி யுத்த களத்தில் சென்றார். அங்கே பெண்சிங்கம் போல நிற்கும் தமது தேவியாருடைய திருவுருவத்தையும் வீரத்தையும் எதிர்க்கண்டார். தடாதகைப் பிராட்டியும், ஒரு வீரக்கழல் கட்டிய திருவடியும், புலித்தோ லுடையும், மழுப்படை யேந்திய திருக்கரமும், திருவெண்ணீ றணிந்த உபவீதம் பொருந்திய திருமார்பும், சடாமுடியும், தன்னையே நோக்குகின்ற பெருங்கருணைத் திருநோக்கும் பெற்ற தன்னுடைய வலப்பாதியை எதிர்க்கண்டாள். கண்ட பொழுது நடுவிலுள்ள ஒரு தனம் மறைந்தது, உடனே உள்ளத்தில் நாணமும் மடமும் அச்சமும் உதிக்க, முன்னையன்பு வந்து குடிக்கொள்ள, அளகம் பிடரியிலே தாழ், கண்கள் புறவடியை நோக்க, தலை குனிந்து நின்றாள், முன்னாலே தோன்றிய அசரீரி வாக்கை அறிந்த சுமதி தடாதகைப் பிராட்டியை வணங்கி நின்று, 'தாயே!

இந்தக் கைலாச பதியே உன் மணவாளன்' என்றான் எம் பெருமாட்டி அது கேட்டு, பேரன்பு பெருக நின்றாள். கைலாசபதி பிராட்டியை நோக்கி, நீதிக்கு விசயத்தின் பொருட்டு எப்பொழுது புறப்பட்டாயோ, அப்பொழுது தொடங்கி நாமும் மதுரையை விட்டு, உன்னைப் பிரியாது தொடர்ந்து வந்தோம். இதற்கு எட்டா நாளாகிய சோமவாரத்திலே சுபலக்கினத்திலே உன்னை விவாகஞ் செய்ய வருவோம்; நீ மதுரைக்குப் போ, என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அது கேட்ட தாதகைப் பிராட்டி மதுரையை அடைந்து, மகளிர்கள் அட்ட மங்கலத்தோடும் எதிர்கொள்ளச் சென்று, திருமாளிகையிலே புகுந்தாள்.

மந்திரிகள் திருக்கல்யாண வோலை எழுதி, எல்லாத் தேயங்களுக்கும் விடுத்தது, மதுரைநகர மெங்கும் மணமுரசு அறைவித்தார்கள். மணமுரசு சொலி கேட்ட நகரத்தார் யாவரும் பெருங்களிப் படைந்து, இந்திரனுடைய அமராவதி நகரமும் நாணும் வண்ணம் மதுரைநகர முழுவதையும் அலங்கரித்தார்கள், தடாதகைப் பிராட்டியாருடைய சுற்றத்தார்கள் இரத்தின மயமாகிய ஒரு திருக்கல்யாண மண்டபமும், அதனுள்ளே குண்ட மண்டல வேதிகைகளும், உருத்திரர் தேவர் முனிவர் முதலியோருக்கு ஆசனங்களும், நடுவே ஒரு விமானமும், அதன் நடுவே சிவபெருமானும் தடாதகைப் பிராட்டியாரும் எழுந்தருளி யிருக்கும் பொருட்டு ஒரு நவரத்தின சிங்காசனமும் செய்வித்தார்கள்.

தடாதகைப் பிராட்டியாருடைய திருக்கல்யாணத் திருமுகம் எழுந்தருளுதல் கேட்ட சகல தேயத் தரசர்களும் அத் திருமுகத்தை எதிர்கொண்டு வணங்கி இரு கையாலும் வாங்கி, முடிமே லேற்றி, அதி லெழுதப்பட்ட வாசகத் தைக் கேட்டறிந்து, களிகூர்ந்து, அது கொணர்ந்து தூதருக்கு ஆபரணம் பீதாம்பரம் முதலியன கொடுத்து, தங்கள் தங்கள் நாடுகளின் உள்ள பலவகை வளங்களுங் கொண்டு, சேனைகளோடு விரைந்து வழிக்கொண்டு,

மதுரையை அடைந்து, தடாதகைப் பிராட்டியாரைத் தரிசித்து வணங்கிக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் விடுதியிற் சேர்ந்தார்கள் அது நிற்க.

தடாதகைப் பிராட்டியார் மீண்ட பின்பு, சிவபெருமான் யுத்தகளத்தி னின்றும் நீங்கி திருக்கைலாசத்திற் சென்று, வீற்றிருந்து கொண்டு, சங்குகன்னர் முதலிய கணாதிபர்களை விடுத்தருள, அவர்கள் உருத்திரர் தேவர்கள் முதலியோருடைய பதங்களிற் சென்று, கைலாச பதியினுடைய திருக்கல்யாண சோபனத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அது கேட்டு மிக மகிழ்ந்து, காலாக்கினி ருத்திரர் கூர்மாண்டேசர் ஆடகேசர் வீரபத்திரர் ஐயனார் முதலிய உருத்திரர்களும் பிரமா விட்டுணு இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலி அகத்தியர் முதலிய முனிவர்களும், பிறரும் திருக்கைலாச மலையை அடைந்து, திருக்கோயிலின் புறத்தே சென்றார்கள், அது கண்ட திருநந்தி தேவர் உள்ளே புகுந்து, சிவபெருமானை வணங்கி, விண்ணப்பஞ் செய்து, அவருடைய அனுமதி பெற்றுக்கொண்டுவந்து, அவர்களை உள்ளே விடுத்தருள, அவர்கள் உள்ளே சென்று, கைலாச பதியுடைய திருவடிகளை வணங்கினார்கள். சிவபெருமான் தமது சந்நிதியில் வணங்கித் துதிப்பவர்களுள்ளே சிலருக்குத் திருவார்த்தையினாலும், சிலருக்குத் திருப்புன்முறுவலினாலும், சிலருக்குத் திருக்கடைக்க ணோக்கத்தினாலும், சிலருக்குத் திருமுடி யசைத்தலினாலும், அவரவர் தகுதிக்கேற்பத் திருவருள் சுரந்து, அங்கு நின்றெழுந்து, திருமணக்கோலங் கொள்ளும் பொருட்டு ஒரு திருமண்டபத்துள்ளே புகுந்தார். அவருடைய திருவுளக் குறிப்பை அறிந்த குபேரன். மெய்யன்புடனே அங்கே சென்று, வேதங்களும் பிரம விட்டுணுக்களும் முனிவர்களும் தீண்டற்கரிய அருமைத் திருமேனியைத் தன் கையினாலே தீண்டி, திருமணக்கோலஞ் செய்து, பெருந்தவப் பயணப் பெற்றான்.

பின்பு சிவபெருமான் குண்டோதரருடைய முதுகின் மேலே திருவடியை வைத்து, இடப வாகனத்தின் மேலேறி எழுந்தருளி யிருந்து கொண்டு, கற்பகப் பூமாரி பெய்ய, மங்கல வாத்தியம் முழங்க, தேவ துந்துபி ஒலிக்க, அரம்பையர்கள் நடிக்க, பானுகம்பர் ஆயிரம் வாய்களினும் ஆயிரஞ் சங்குகளை வைத்து இரண்டாயிரம் கைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு ஊத, வாணாகுரன் ஆயிரங் கைகளாலே குடமுழாவைத் தாக்க, முனிவர்கள் கை குவித்து, நெஞ்சு நெக்குருகும் வண்ணம் துதிக்க, கணநாதர்கள் சிவானந்த பரவசர்களாய்க் கைகொட்டி ஆடிப் பாட, ஈசானர் அடைப்பையும் இந்திரன் களாஞ்சியும் அக்கினி தூபகலசமும் வருணன் பூந்தட்டும் நிருதிகண்ணாடியும் ஏந்த, வாயு ஆலவட்டம் அசைக்க, குபேரன் திரவியங்களை முகந்து முகந்து வீச, இயமன் சனம் விலக்க, வேதபுருடன் பாது கையை முடியின் மேலே தாங்கிக்கொண்டு பின்னே செல்ல, கங்கை காவிரி முதலிய நதிகள் சாமரம் இரட்ட, குண்டோதரர் குடை பிடிக்க, ஆலாலசுந்தரர் திருவெண்ணீறும் திருமாலையும் ஏந்தி வர, வலப் பக்கத்திலே பிரம தேவரும் இடப் பக்கத்திலே விட்டுணுவும் கை குவித்துத் தோத்திரஞ் செய்ய, இவ்வாறே சென்று, மதுரை நகர்ப் புறத்தை அடைந்தார். அப்போது தடாதகைப் பிராட்டியாருடைய மத்திரிமார்களும், சேனாதிபதிகளும், அரசர்களும் எதிர் கொண்டு வணங்கினார்கள். சிவபெருமான் மதுரையுட் புகுந்து, பிராமணர்கள் கும்பத்திலே தருப்பையும் அரசிலையும் தோய்த்த நீரை வீச, அவர்களுடைய பன்னியர்கள் நீராசனஞ் சுற்ற, பெண்கள் அட்ட மங்கல மேந்தி எதிர்வர, திருமாளிகை முன் சென்றார். அப்போது அரம்பையர்கள் வாத்தியம் ஒலிக்கக், கருப்பூர தீபம் எந்தி, சிவபெருமானை மும்முறை வலஞ் செய்தார்கள்.

சிவபெருமான் திருநந்தி தேவருடைய கையைப் பற்றிக் கொண்டு இடப வாகனத்தினின்றும் இழிந்து,

விட்டுணுவும் பிரமாவும் இருபுறத்திலும் நீட்டுகின்ற கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு, பாதுகையின் மேலே திருவடிகளைச் சாத்தி, நறுமலர்கள் பரப்பிய நடைப் பாவாடையின் மேலே தேவர்கள் பூமாரி பெய்ய நடந்து, உள்ளொழுந் தருளினார். அப்பொழுது காஞ்சனமாலை மகளிர்கள் சூழ வந்து, பொற் கரகத்திலுள்ள கங்கை நீரை அவர்கள் வார்க்க, கைலாசபதியினுடைய திருவடிகளை விளக்கி, அத்தீர்த்தத்தைத் தன் சிரசிலே தெளித்து, உட்கொண்டாள். பின்பு திருவடிகளில் ஈரம் புலரும்படி வெண்பட்டினாலே துடைத்து, பணிநீர் விட்டுக் கஸ்தூரி கலந்த சந்தனக் குழம்பை அணிந்து, கற்பக நறுமலர் சாத்தி, சிரசின் மேலே கை குவித்து நின்று, 'பரம கருணாநிதியாகிய சுவாமீ! அடியேன் அருமையாகப் பெற்ற கன்னியை விவாகஞ் செய்து, இப் பாண்டி நாட்டைக் கைக்கொண்டு அரசாளுக' என்று விண்ணப் பஞ் செய்தாள். சிவபெருமான் அதற்குத் திருவுளம் இசைந்து, புன்னகை கொண்டு, திருக்கல்யாண மண்டபத்தைச் சேர்ந்து, இரத்தின சிங்கா சனத்தின் மேல் எழுந்தருளியிருந்து கொண்டு, தம்மைச் சூழ்ந்து நின்ற உருத்திரர்களையும்; பிரம விட்டுணு முதலிய தேவர்களையும், முனிவர்களையும், பிறரையும் தங்கள் தங்கள் ஆசனத்தில் இருக்கும்படி திருக்கடைக்கண் சாத்தினார். அதுநிற்க.

மகளிர்கள் தடாதகைப் பிராட்டியைச் செம்பொன் ஆசனத்தில் இருத்தி, கஸ்தூரி அணிந்து, குங்குமக் கழம்பு பூசி, முரசங்களும் ஒலிப்ப, வாசங்கலந்த நீரினாலே ஸ்நானஞ் செய்வித்து, வஸ்திரஞ் சாத்தினார்கள். தடாதகைப் பிராட்டி பிராமணருக்குத் தானங் கொடுத்தாள். இலக்குமியும் சரசுவதியும் தடாதகைப் பிராட்டி யாருடைய அருமைத் திருமேனிபைத் தீண்டி, திருமணக் கோலஞ் செய்து. அவளை வணங்கி, 'உய்ந்தனம், உய்ந்தனம்' என்று பேரானத்தப் பெருஞ் செல்வம்

அடைந்தார்கள். விவாக முகூர்த்தம் வந்தவுடனே, தடாதகைப்பிராட்டி, இலக்குமியும் சரசுவதியும் சோபனம் என்று வாழ்த்தி வந்து, இரண்டு பக்கத்திலும் தங்கள் கைகளை நீட்டத் தன்னுடைய திருக்கரங்களினாலே பற்றிக் கொண்டு வேதங்கள் ஒலிக்க, மங்கல தூரியம் கலிக்க, சங்குகள் முழங்க, சுற்பகப் பூமாரி பெய்ய, வெண் சாமரம் வீச, இந்திராணி அடப்பையையும் அரம்பைகளாஞ்சியையும் திலோத்தமை கண்ணாடியையும் மேனகை பூந்தட்டையும் ஏந்த, வீர மடந்தை பொற்பிரம்பினாலே சனம் விலக்க, ஊர்வசி ஆலவட்டம் அசைக்க, மகளிர்கள் சோபன கீதம் பாட, பனி நீரோடு கலந்த சந்தனமும் மலர்களும் பரப்பிய நடைப் பாவாடையின் மேலே திருவடிகளைப் பையப்பைய வைத்து நடந்து சென்று, சிவபெருமானைக் கண்ட வுடனே நாணி ஒதுங்கி, அவர் பக்கத்திலே எழுந்தருளி யிருந்தாள்.

அப்பொழுது மகாவிட்டுணு சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைப் பொற்கரக நீரினாலே விளக்கி, சந்தனமும் மலருஞ் சாத்தி, தூபதீபங் காட்டினார். சிவபெருமானுடைய பாத தீர்த்தத்தை அங்குள்ளார் யாவரும் சிரசிலே தெளித்து, உட்கொண்டார்கள். விட்டுணு சிவபெருமானுடைய திருக்கரத்திலே தடாதகைப் பிராட்டியாருடைய திருக்கரங்களை வைத்து, வேத மந்திரஞ் சொல்லித் தாராதத்தஞ் செய்தார். அப்போது தேவர்கள் பூமாரி பெய் தார்கள்; அரம்பையர்கள் நடித்தார்கள்; விஞ்சையர்கள் கீதம் பாடினார்கள்; முனிவர்கள் அரகர என்று தோத்திரஞ் செய்தார்கள்; தேவர்கள் உரோமஞ் சிலிர்ப்பப் பரவச ரானார்கள்; சிவகணர்கள் சிரசின்மேற் கை குவித்தார்கள். அங்குள்ளார் யாவரும் திருக்கல்யாண தரிசனத்தாலாகிய பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கினார்கள். சிவபிரானுடைய திருவடிக்கீழ் வீழும் வண்ணம் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலியோர் குங்குமங் கலந்த அக்ஷதையை வீசினார்கள்.

பால் தயிர் நெய் தேன் கனி என்பவை கூடிய மதுபர்க்கத்
தைத் திருமுன்பு வைத்து, 'திருக்கை தொட்டருள்க'
என்று வண்ணப்பஞ் செய்ய, சிவபெருமான் திருக்கரத்தை
வைத்து, திருவமுது செய்தாற் போலத் திருவுள மகிழ்ந்
தருளினார். இலக்குமியும் சரசுவதியும் தேவ மகளிர்களும்
இருடி பத்தினிகளும் மங்கலம் பாடினார்கள். பிரமதேவர்
தம்முடைய புத்திரர்களோடும் இருந்து அக்கினி காரியஞ்
செய்தார். சிவபெருமான் தடாதகைப் பிராட்டியாருக்குத்
திருமங்கிலியந் தரித்துப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்தார்.
பின்பு தம்முடைய மனைவியாரோடு திருக்கரத்தில
பொரியை வாங்கி, ஓமஞ் செய்து, முனிவர்களுக்குத்
தானங் கொடுத்து, அக்கினியை வலஞ் செய்து, பிராட்டி
யுடைய திருவடியைத் தமது திருக்கரத்தினாலே பற்றி,
அம்மி மேல் வைத்து, அருந்ததி பார்த்து, உலகத்தார்
யாவரும் அறிந்து செய்யும் பொருட்டு விவாகச் சடங்குக
ளெல்லாம் இவ்வாறே நிறைவேற்றிக் கொண்டு
மணவறையிலே புகுந் தருளினார். பின்பு மணவறையி
னின்றும் நீங்கி, திருக்கல்யாண மண்டபத்தை அடைந்து,
வீற்றிருந்து, திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும்
பிறருக்கும் விடை கொடுத்தருளினார்.

அதன் பின், சிவபெருமான் ஆட்டுவோன் ஆடிக்
காட்டுதல் போல அரசர்களுக்குத் தாம் அரசு செய்து
காட்டத் திருவுளங்கொண்டு, இடபக்கொடி கயற்கொடி
யாகவும், சர்ப்பாபரணம் பொன்னாபரணமாகவும்,
கொன்றைமாலை வேப்ப மாலையாகவும், புலித்தா
லாடை பொன்னாடை யாகவும், சடாமுடி இரத்தின
முடியாகவும், தாம் செளந்தர பாண்டியராகி, சங்குகன்னர்
முதலிய கண நாதர்கள் முன்னை வடிவம் நீங்கி மானுட
ராகி ஏவல் செய்ய, அரசு செய்தருளினார். உலகத்தைக்
காக்கும் அரசர்கள் சிவனைப் பூசித்தல் வேதநெறி யென்று
அரசர்களெல்லாம் துணிந்து உய்யும் பொருட்டு, தாமும்
அந்நகரத்திலே நடுவூரென்று ஒரு நகரஞ் செய்வித்து,

அதிலே ஆலயங் கட்டுவித்து, இம்மையே நன்மை நல்குமிறை* எனப் பெயர் கொண்ட ஒரு சிவலிங்கந்தாபித்து, அதனைச் சிவாகம விதிப்படி பூசை செய்து கொண்டும், சோமசுந்தரக் கடவுளைத் திரிகாலமும் தரிசனஞ் செய்துகொண்டும், பூமி முழுதஞ் செங்கோல் நடாத்தினார்.

பிரமா விட்டுணு முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் பிறரும் தம்மையே பூசித்து இம்மை மறுமைகளை அடைய நின்ற முதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானே பூசித்த இந்தச் சிவலிங்கத்தின் பெருமையை யாவர் அளக்க வல்லர்!

ஆறாவது

வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத் தாடிய படலம்

சிவபெருமான் தடாதகைப் பிராட்டியாரைத் திருக்கல்யாணஞ் செய்த பின், தேவர்கள் முனிவர்கள் அரசர்கள் முதலிய யாவரையும் நோக்கி, “போசனஞ் செய்ய வாருங்கள்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அவர்கள் விரைந்து சென்று, பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, தங்கள் தங்கள் நியமத்தை முடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். வியாக்கிரபாத மகாமுனிவரும் பதஞ்சலி மகாமுனிவரும் எம்பெருமானை வணங்கி நின்று, “பரம கருணாநிதியே! கனகசபையிலே நடிக்கின்ற உம்முடைய திருநடனத்தைத் தரிசனஞ் செய்து உண்பது அடியேங்களுக்கு நியமம்” என்றார்கள். சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி, “உலகமே வடிவமாகவுடைய விராட்புருடனுக்குச் சிதம்பரம் இருதயத்தானம்; இம் மதுரை துவாதசாந்தத் தானம்; ஆதலால் சிதம்பரத்தினும் மதுரையே

* இம்மையே நன்மை நல்குமிறை - இகாபீஷ்டப்பிரதேசுரன்.

மிக மேலாயது. இங்கே நாம் செய்யும் நிருத்தம் மிக முக்கிய மாயும் அற்புதமாயும் இருக்கும்; அது போக மோக்ஷங்களையும் இட்ட சித்திகளையும் கொடுக்கும். அந் நிருத்தத்தை இங்கே உங்களுக்குத் தரிசிப்பிப்போம்'' என்றருளிச் செய்தார். முனிவர்கள் சிவபெருமானை அஞ்சலி செய்து, "சீவன் முத்திபுரேசராகிய கருணாகரர்! விசுவரூபியாகிய பிரமாவுக்குப் புண்டரீக புரமாகிய சிதம்பரம் இருதயகமல மென்றும் இம் மதுரை துவாத சாந்த மென்றும் அருளிச் செய்தீர். திருக்கைலாசம் முதலிய மற்றைத் தலங்கள் எவ்வெவ் வங்கங்கள்? அருளிச் செய்க'' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்: சோம சுந்தரக் கடவுள் முனிவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் கேட்டது உயிர்களுக்குக் கெல்லாம் இதந் தருவது; ஆதலால் மகான்மாக்கள் பாவனை செய்து உய்யும் பொருட்டுச் சொல்வோம்; கேளுங்கள்; பிரமாண்டம் பிரமாவின சரீரம். கீழே மூலகமும் அரைக்குக் கீழ்ப்பட்டனவாகிய காற் பெருவிரல, புறவடி, பரடு, கணைக் கால், முழந்தாள், தொடைநடு, தொடைமூலம் என்பவை களாம். மேலே மூலகமும் அரைக்கு மேற்பட்டனவாகிய மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை, பிரமரந்திரம் என்பவைகளாம். சருவ லோகங்களிலும் உள்ள நம்முடைய இலிங்கங்கள் பததர்களுக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு மூலதாரமாகிய இப்பூலோகத்திலே நமது இச்சையினாலே எந்நாளும் சாந் நித்தியமா யிருக்கும். குதத்துக்கும் இலிங்கத்திற்கும் நடுத்தானமாகிய மூலாதாரம் கமலாயமாகிய திருவாரூர்; அங்கே நாம் தியாகராச ரெனப் பெயர் பெறுவோம். இலிங்கத்தானமாகிய சுவாதிட்டானம் திருவானைக்கா; அங்கே நாம் சம்புநாத ரெனப் பெயர்பெறுவோம். நாபித் தானமாகிய மணிபூரம் அருணாசலம்; அங்கே நாம் அருணாசலேசுர ரெனப் பெயர் பெறுவோம். இருதயத் தானமாகிய அநாகதம் சிதம்பரம்; அங்கே நாம் சப்பாபதியெனப் பெயர் பெறுவோம். கண்டத்தானமாகிய விசுத்தி

தசுபிண கைலாசமாகிய திருக்காளத்தி; அங்கே நாம் காளத்தீசுர ரெனப் பெயர் பெறுவோம் புருவ மத்தியத் தானமாகிய ஆஞ்ஞை காசி; அங்கே நாம் விசுவநாத ரெனப் பெயர் பெறுவோம். பிரமரந்திரம் கைலாசம்; அங்கே நாம் ஸ்ரீகண்டபரமேசுர ரெனப் பெயர் பெறுவோம் ஆதாராதீதமாகிய துவாத சாந்தம் இம் மதுரை; இங்கே நாம் சுந்தர்ச ரெனப் பெயர் பெறுவோம். நம் முடைய பத்தர்கள் தங்கள் தங்கள் சரீரத்திலே மூலாதாரம் முதலிய தானங்களிலே அவ்வவ் விலிங்கங்களைப் பாவிக்கக் கடவர்கள். இத் துவாதசாந்தபுரம் மற்றைத் தானங்க ளெல்லா வற்றிற்கும் முன்னே தோன்றியது: ஆதலால் இதுவே எல்லாத் தலங்களினும் உயர்ந்தது. நம்முடைய மூர்த்திகளுள்ளே தாண்டவமூர்த்தி மேலாயது ஆதாரங்க ளெல்லா வற்றினும் மேலாகிய இந்தத் துவாத சாந்தத்திலுள்ள தாண்டவ மூர்த்தி மிக மேலாயது. இத்துணைப் பெருஞ் சிறப்பினதாகிய இந்தத் தலத்திலே நம்முடைய தாண்டவத்தை உங்களுக்கு விரைவிலே தரிசிப்பிப்போம்" என்றருளிச் செய்து, முனிவர்களோடு திருக்கோயிலி னுள்ளே எழுந்தருளினார். அங்கே அவருடைய சங்கற்ப மாத்திரத்தினாலே விமானத்திற்குக் கீழ்த் திசையிலே ஒரு வெள்ளியம்பலமும் அதனிடத்தே ஒரு மாணிக்க வேதிகையும் தோன்றின.

சிவபெருமான் அவ்வேதிகையின் மேலே ஞானப் பேரொளி வடிவாய்த் தோன்றி, பூதகணங்கள் மொந்தையும் தண்ணுமையும் முழக்க, திருநத்திதேவர் முழுவம் தாக்க, விட்டுணு இடக்கை யார்க்க, தும்புரு நாரதர் இசைபாட, பஞ்ச துந்துபிகள் ஒலிக்க, சரசுவதி சுதி கூட்ட, பிரமா யாழ்கொண்டு சாமகீதம் பாட, தேவர்கள் கற்பகப் பூமாரி பெய்ய, முயலகன் மேலே வலப் பாதத்தை

வைத்து இடப் பாதத்தைத் தூக்கிச் சற்றே வளைத்து*, பத்துத் திருக்கரங்களும், வலக்கரம் ஐந்தனுள் அபய ஹஸ்தத்திலே சூலமும், மற்றவைகளிலே டமருகம் பாணம் வாள் மழு என்பவைகளும், இடக்காம் ஐந்தனுள் வரத ஹஸ்தத்திலே பாம்பும், மற்றவைகளிலே அக்கினி வில் கேடகம் தண்டு என்பவைகளும், திருநீலகண்டமும், சங்கக் குண்டலம் அணிந்த திருச்செவியும், சந்திர கலையையும் கங்கையையுந் தரித்த செஞ்சடையும், திருவெண்ணீர் றணிந்த திருமேனியும், நாகயஞ்ஞோப வீதமும், முன்று திருக் கண்களும், உமாதேவியார் ஒதுங்கி நிற்கும் பக்கமும் அவன் மேல் வைத்த திருநோக்கமும், திருநகையும் விளங்க நிருத்தஞ் செய்தருளினார். உடனே வியக்கிரபாத மகா முனிவரும் பதஞ்சலி மகாமுனிவரும் சிரசிலே கை குவித் தார்கள்; திருவடியிலே அடியற்றமரம் போல விழுந்தார்கள்; வேதங்களினாலே துதித்தார்கள்; பரமானந்த சமுத்திரத்திலே மூழ்கினார்கள். இருடிகள், தேவர்கள் முதலிய யாவரும் நிருத்த தரிசனஞ் செய்து, வணங்கி, அன்புருவ மானார்கள். திருக்கல்யாணம் தரிசிக்க வந்த மனிதர்களு மன்றோ பதஞ்சலி வியாக்கிர பாத முனிவர்களினாலே திருநிருத்தந் தரிசிக்கப் பெற்றார்கள். பதஞ்சலி மகாமுனிவர் அளவில்லாத சிவானந்தம் ஊறி, மனசிலே நிரம்பி மேலும் வழிவது போல மார்பில் அணியப்பட்ட திருவெண்ணீர் கரையும் வண்ணம் பொழியாநின்ற, கண்ணீருண் மூழ்கி, இரு கைகளுங் குவித்து நின்று, சிவபெருமானைப் பாடுவாராயினார்:—

“பராபர முதலே போற்றி

பத்தியில் விளைவாய் போற்றி

சராசர மாகி வேறாய்

நின்றதற் பரனே போற்றி

* இவ் வளைந்த பாதம் குஞ்சிதபாத மெனப்படும். குஞ்சிதம் வளைந்தது.

கராசல வுரியாய் போற்றி
கனகவம் பலத்து ளாடு
நிராமய பரமா னந்த
நிருத்தனே போற்றி போற்றி.

ஒன்றாகி யைந்தா யையைந்
துருவாகி வருவாய் போற்றி
இன்றாகிச் சென்ற நாளா
யெதிர்நாளா யெழுவாய் போற்றி
நன்றாகித் தீய தாகி
நடுவாகி முடிவாய் மன்றுள்
நின்றாடும் பரமா னந்த
நிருத்தனே போற்றி போற்றி.

அடியரேம் பொருட்டு வெள்ளி
யம்பலத் தாடல் போற்றி
பொடியணி தடந்தோள் போற்றி
புரிசடை மகுடம் போற்றி
கடியவிழ் மலர்மென் கூந்தற்
கயல்விழி பாகம் போற்றி
நெடியநற் பரமா னந்த
நிருத்தனே போற்றி போற்றி.''

இவ்வாறு துதி செய்து, பதஞ்சலி மகாமுனிவர் பரவசராய்த் தண்டம் போல விழுந்தார். சிவபெருமான், "எழும், எழும்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, பதஞ்சலி மகாமுனிவா எழுந்து, அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்றார். பின்பு சிவபெருமான் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் என்னும் இருவரையும் நோக்கி, "நங்கள் விரும்பியது யாது? சொல்லுங்கள்" என்றருளிச் செய்ய, அவர்கள் வணங்கிக் கை குவித்து நின்று, "பரம கருணாநிதியாகிய சுவாமீ! பக்குவான்மாக்களுக்குப் பாசம் நீங்கும் வண்ணம் திருநிருத்தம் செய்தருளும் இத் திருக்கோலத்தோடு எந்நாளும் நின்

றருள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள், அதற்குச் சிவபெருமான், "இப் பாண்டி நாடு செய்த பெருந்தவத்தினாலே நீங்கள் கேட்ட வரம் தந்தோம்!" என்றருளிச் செய்தார். பதஞ்சலி மகாமுனிவர் வணங்கி நின்று, "எம் பெருமானே! இந்தப் பரமானந்தத் தாண்ட வத்தைத் தரிசித்தவர்கள் யாரும் மீளப் பூமியில் வந்து பிறவாது முத்தி பெற்றாய்யும் பொருட்டு அருள் செய்க" என்றார். சிவபெருமானும் அதற்கு இசைந்தருளினார். சிவகணர்கள் ஆரவாரித்துக் கைகோத் தாடினார்கள். தேவர்கள் கற்பகப் பூமாரி பெய்தார்கள். முனிவர்கள் உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, ஆனந்த அருவி பொழிய, அன்புருவ மாகி, வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலி என்னும் இருவரையும் விழுங்குவோர் போலப் பார்த்துத் தழுவிக் கொண்டார்கள்.

மார்கழி மாசத்துத் திருவாதிநை நக்ஷத்திரந் தொடங்கி, மேல் வரும் மார்கழி மாசத்துத் திருவாதிநை நக்ஷத்திரம் வரையும் பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, அத் திருநிருத்தத்தைத் தரிசித்து, அங்கிருந்து கொண்டு பஞ்சாக்ஷரத்திலே நூற்றெட்டுருச் செபிப் பவர்கள் தாம் தாம் நினைந்தவரங்களைப் பெறுவார்கள்.

ஏழாவது

குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்டபடலம்

தடாதகைப் பிராட்டி, திருக்கல்யாணந் தரிசிக்க வந்த முனிவர்கள், தேவர்கள், அரசர்கள் யாவரையும் அமுது செய்வித்து பூசவனவும் உடுப்பனவும் பூண்பனவும், தாம்பூலமும் கொடுத்து விடுத்தருளினாள். அப்பொழுது மடைத் தொழிலாளர்கள் தடாதகைப் பிராட்டி திருமுன் சென்று வணங்கி நின்று, "அடியேம் சமைத்த போனகம் ஆயிரத்தொரு கூறாயினும் தொலைந்திலது;

அடியேங்கள் அதனை யாது செய்வோம்?" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அது கேட்ட தடாதகைப் பிராட்டி தன் கணவராகிய சௌந்தர பாண்டியர் திரு முன் சென்று, வணங்கி, ஒதுங்கி நின்று, "சுவாமிகள் முப்பத்து முக்கோடி கணங்களோடும் இங்கே எழுந்தருளுதலை நினைந்து, போனகம் அளவின்றிச் சமைக்கப்பட்டது; எஞ்சிய அன்னம் இமயமலையும் அதன் புறத்துள்ள மலைகளும் ஒருங்கு சேர்ந்தாற் போலக் குவிந்து கிடக்கின்றது; கறிவர்க்கமும் அத்தன்மைத்தே" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தாள். சிவபெருமான் புன்னகை செய்து, "நீ தமிழ் நாட்டு மூவேந்தருட் சிறந்த பாண்டிய ராசன் மகளன்றோ? உன்னால் அரிதிற் பெற்றற்பாலது யாது? தேவதருவும் உன்னுடைய பணியைச் செய்து கொண்டு இங்கிருக்கு மாயின், பிறர் செல்வ மெல்லாம் உன் செல்வமன்றோ? அளவில்லாத உன்னுடைய செல்வப் பெருக்கை நாம் அறியும் வண்ணம் சமைப்பித்தாய் போலும்! உன்னுடைய விருந்தை உண்ணும்படி பசியினாலே களையடைந்தவர் நம்முடைய கணத்தினுள்ளே காணேம்; நாம் செய்யத் தக்கது யாது!" என்றார். சமீபத்திலே நின்ற குண்டோதரருடைய வயிற்றிலே வடவா முகாக்கினி மடுக்கும் வண்ணம் திருவுளங் கொண்டருளினார். அது வந்து உதராக்கினியாய்ச் சொலிக்க குண்டோதரர் நஞ்சுண்டாற் போலச் சரீரஞ் சோர்ந்து, வேர்த்து, ஆவியொடுங்கி, "சுவாமீ! பசியினால் வருந்துகின்றேன்" என்றார். சிவபெருமான், "அிக் குண்டோதரனுக்கு ஒரு பிடி சோறு கொடு, அப்புறஞ் சொல்லுவோம்" என்றார். தடாதகைப் பிராட்டி வணங்கிக் கொண்டு போனாள். குண்டோதரரும் உடனே நடை தளர்ந்து, கண் புகைந்து, வாய் புலர நடந்தார். தடாதகைப் பிராட்டியுடைய ஏவலினாலே, ஏவன் மகளிர்கள் குண்டோதரரைக் கொண்டுபோய் அன்னத்தின் முன் விடுத்தார்கள். குண்டோதரர் அங்குள்ள அன்னத்தையும், பல வகைக் கறிகளையும், பால் தயிர் நெய் தேன்களையும்

பண்ணியங்களையும், பழங்களையும், தேங்காய்களையும், வேவாத அன்னத்தையும் எடுத்தெடுத்து உண்டார்? உண்டும், பசி நீங்காமையால் வருத்தமுற்றார் இது கண்ட சேடியர்களுள்ளே சிலர் கையை நெரித்து அதிசய மடைந்தார்கள்; சிலர் வெருண்டார்கள்; சிலர் கண்ணைப் பொத்திக் கொண்டு போய்விட்டார்கள் தடாதகைப் பிராட்டி அதிசய மடைந்து, தனது நாயகர் திருமுன்பு போய், நாணம் உள்ளே கிடப்ப, அளகம் பிடரிலே தாழ் ஒதுங்கி, நிலங் கிளைத்துக் கொண்டு நின்றாள் சிவ பெருமான் அந்த நிலையைக் கண்டு, அறியாதவர் போலப் பிராட்டியை நோக்கி, “குண்டோதரன் உண்டு, எஞ்சியுள்ளனவாயின் இன்னமும் பூதங்களை உண்டு மன விடுத்து, மகிழும் வண்ணம் உண்பிப்போம்” என்றார். அது கேட்ட பிராட்டி, “சுவாமீ! இன்னும் குண்டோதரனுடைய பசி அடங்கிற்றிலது; வேறு பூதங்களை விடுத்தருளு வீராயின், அவைகள் உலகங்க ளெல்லாவற்றையும் எடுத்து உட்கொண்டு விடும். அதனால் உமக்குச் சங்காரருத்திரர் என்னுந் திருநாமம் மெய்ப்படும்; குண்டோதரன் தன் செயலைத் தானே இங்கு வந்து விண்ணப்பஞ் செய்ய நீர் அறிந்து கொள்வீர்” என்றாள். அப்பொழுது குண்டோதரர் பசித்தீச் சுட வந்து, “சுவாமீ! எம்பெருமாட்டி சமைப்பித்த அன்னம் முதலியவைகள் மலைகள் போலக் கிடந்தன; அவைகளை அடியேன் எடுத்து உண்ணவும், என் பசி தணியாது இட்டுண்ணாதவர்களுடைய வயிறு போலக் காந்துகின்றது” என்றார். “பகைவருடைய முப்புரத்தி லிட்ட தீ பசி யுருவமாய் என் வயிற்றினுள்ளே குடி புகுந்ததோ?” என்பார்; கை எறிவார்; அண்டங்கள் வெடிபடக் கதறுவார்; ஐயோ! ஐயோ! என்பார்; பெரு முச்செறிவார்; ஆவி சோர்ந்து அயருவார்.

எட்டாவது

அன்னக்குழியும் வைகையு மழைத்த படலம்

கிருபா சமுத்திரமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் தடா தகைப் பிராட்டியைப் பார்த்து, உள்ளே நகைத்து, பசியினால் வருந்துகின்ற குண்டோதரர் பொருட்டு அன்ன பூரணியை நினைத்தருளினார். உடனே நான்கு குழியிலே தயிர் கலந்த அன்னத் தோன்றியது. அப்பொழுது சோமசுந்தரக்கடவுள் அத்தயிரன்னத்தைப் புசிக்கும் பொருட்டுக் குண்டோதரரைப் பணித்தருளினார். அவர் அதனைக் கையினால் எடுத்தெடுத்துப் புசிக்கப் பகிநோய் நீங்கியது. உடனே சரீரம் வீங்கி, நிலங் கிழிபட மலை போல விழுந்து, புரண்டு, தாகத்தினால் வருத்தமுற்று, எழுந்து, வாவிக்கள் ஓடைகள் குளங்கள் கிணறுகள் முதலிய நீர் நிலைக் ளெல்லாவற்றினும் உள்ள நீரெல்லாம் குடித்தார். குடித்தும் தாகம் நீங்காமையால் வருந்தி, சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவடியிலே வீழ்ந்து, விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

சிவபெருமான் தமது திருமுடியின் மேல் இருக்கும் கங்கையை நோக்கி, “நீ இம்மதுரையின் புறத்து ஒரு நதியாய் விரைந்து வருவாயாக” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். கங்காநதி சிவபெருமானை வணங்கி, “கருணா நிதியாகிய சுவாமி! ‘நீ பகிரதன் பொருட்டுச் சென்று ஒரு தீர்த்தமாகி உன்னிடத்தே ஸ்நானஞ் செய்வோருடைய பாவங்களைப் போக்கு வாயாக’ என்று அன்றும் அடியேனைப் பணித்தருளினீர். இன்றும் ஒரு நதியாகப் பணித்தருளுவீராயின், அடியேனிடத்தே ஸ்நானஞ் செய்தவர்களுக்கும் அடியேனைத் தரிசித்தவர்களுக்கும் பரிசித் தவர்களுக்கும் பிறவித் தொடர்ச்சியின் பற்றை அறுத்து, பத்தியையும் ஞானத்தையும் அவைகளால் வரும் முத்தியையும் கொடுக்கும் பொருட்டுப் பணித்தருளும்” என்று

விண்ணப்பஞ் செய்து, வரங்கொண்டு, வணங்கி, அளப்பில்லாத வேகத்துடனே மதுரையின் புறத்து ஒரு நதியாய் வந்தது. அது கண்டு, சோமசுந்தர பாண்டியர் குண்டோதரரை அந் நதியினிடத்து விடுத்தருள. அவர் நதியினிடையே புகுந்திருந்து கொண்டு, இரண்டு கைகளையும் கரையேற நீட்டித் தடுத்து, மலை போல நிமிர்த்த நீரை வாயங்காந்து குடித்து, மகிழ்ச்சியுற்று, எம்பெருமான் திருமுன் சென்று, திருவடிகளை வணங்கி, ஆனந்தக் கூத்தாடி, அன்புருவாய் அளவில்லாத கீதங்களைப் பாடினார். சோமசுந்தர பாண்டியர் அது கேட்டுத், திருவுள மகிழ்ந்து, கணங்கட்குத் தலைமை கொடுத்து, தடாதகைப் பிராட்டியாரோடும் பூமியை அரசு செய்து கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்,

இவ் வைகைநதி சிவகங்கை யெனவும், சிவஞான நதியெனவும், வேகவதி யெனவும், கிருதமாலை யெனவும் பெயர் பெறும்.

ஒன்பதாவது

எழுகட லழைத்த படலம்

வேதங்களாலும் அளவிடப்படாத முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் பாண்டியராகி, உலக மெல்லாம் வெண்குடை நிழற்றி, செங்கோல் செலுத்து நாளிலே, வேத வேதாங்கங்களை உணர்ந்த இருடிகள் முறையோடும் அவரைச் சந்தித்து வருவார்கள். கௌதம முனிவர் ஒரு நாள் சந்தித்துத் திரும்பும்பொழுது, காஞ்சன மாலை யுடைய வீட்டுக்குப் போனார். அவள் அவரை எதிர் கொண்டு அழைத்து, ஆசனத்தில் இருக்கி, அஞ்சலி செய்து, 'வேத சிரசாகிய உபநிடதங்களிலே விளங்கும் பொருள் பரமசிவமே என்று தெளிந்த முனிவரே! அடியே

னுடைய பிறவீத் துன்பத்தை நீக்க வல்ல தவம் யாது? அருளிச் செய்யும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தாள்.

கருணைக்கு உறையுளாகிய கௌதம முனிவர், திருமுக மலர்ந்து, ‘மலயத்துவ பாண்டியனுக்கு வாய்த்த பெருங்கற்பினை யுடைய பத்தினியே! நீ உலக மாதா வாகிய தடாதகைப் பிராட்டிக்கு மாதாவானாய்; பிரம விட்டுணுக்களாலும் அறியப்படாத சிவபெருமானை மருமகனாகப் பெற்றுக் கொண்டாய்; நீ அறியாத தவம் இப் பூமண்டலத்திலே வேறு யாவர் அறிவார்! ஆயினும் சொல்வோம், கேள்:—மானதம், வாசிகம், காயிகம் எனத் தவம் மூவகைப்படும். அவற்றுள் மானதமாவது வாய்மை, இரக்கம், பொறை, ஐம்பொறி யடக்கல், சிவத்தியானம், தரும தானங்களிலே சிந்தை வைத்தல் முதலியனவாம். வாசிகமாவது பஞ்சாக்ஷர செபம், சதருத்திர பாராயணம், தோத்திரம், தருமங்களை எடுத்துச் சொல்லுதல் முதலியனவாம். காயிகங்களாவன சிவனைப் பூசித்தல், சிவாலயங்களை வலஞ்செய்து வணங்குதல், சிவ தலங்களுக்குச் சென்று வணங்குதல், அங்கங்குத் திருப்பணிகளை நிறைவேற்றல், சிவ தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ் செய்தல் முதலியனவாம். இம்மூவகைத் தவங்களுள் காயிகங்களே சிறந்தன. அவைகளுள் தீர்த்த யாத்திரைகள் சிறந்தன. அவைகளுள் கங்கை முதலிய நதிகளிலே தனித் தனி போய்த் தீர்த்தமாடுதல் சிறந்தது. அந்நதிகளிலே தனித்தனி போய்த் தீர்த்தமாடுதல் அரிது. அந்நதிகளெல்லாம் வந்து சமுத்திரத்திலே நிறைகலினால், சமுத்திரத்திலே தீர்த்த மாடுதல் எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தது” என்றார்.

அது கேட்ட காஞ்சனமாலை சமுத்திர ஸ்நானத்திலே மிக்க விருப்புடையவளாய், தன் கருத்தைத் தன் புதல்வியாகிய தடாதகைப் பிராட்டிக்குத் தெரிவித்தாள். எம்பெருமாட்டி திருவுள்ளஞ் சிறிது தளர்ந்து, “இதனை என் பிராண நாயகருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்வேன்” என்று எம்பெருமான் திருமுன் சென்று, கைகுவித்து,

ஒதுங்கி நின்று, ‘‘குண்டோதரன் பொருட்டு அன்று அன்னக்குழியும் வைகையும் அழைத்த கருணைக் கடலே! இன்று என் மாதாச் சமுத்திர ஸ்நானஞ் செய்ய விரும்புகின்றான்’’ என்று விண்ணப்பஞ் செய்தாள். சுந்தர பாண்டியர், ‘‘சமுத்திரம் ஒன்றோ! ஏழு சமுத்திரங்களையும் ஒருங்கு வர அழைப்போம்’’ என்று திருவுளங் கொண்டருளினார். உடனே ஏழு கடல்களும் கீழ்த் திசையிலுள்ள ஒரு வாவினிடத்தே ஏழு வண்ணத்தோடும் வந்து அடங்கின.

பத்தாவது

மலயத்துவசனை யழைத்த படலம்

சுந்தர பாண்டியர் தடாதகைப் பிராட்டியோடும் வந்து, ஏழு கடலும் நிறைந்த வாவிக்கரையில் இருக்கும் நந்தவனத்திலே சிங்காசனத்தின் மேலே எழுந்தருளியிருந்தார். தம்முடைய மனைவியாரை நோக்கி, ‘‘நாம் உன் பொருட்டு ஏழு கடல்களையும் இந்நகரத்திலே அழைத்தோம்; நீ போய் உன் மாதாவை ஸ்நானம் பண்ணும் பொருட்டு அழைத்துக் கொண்டு வருவாயாக’’ என்றார். பிராட்டி தன் மாதாவாகிய காஞ்சனமாலையை அழைத்துக்கொண்டு வாவிக்கரையை அடைந்தாள்.

காஞ்சனமாலை சிவபுராணங்களிலே வல்ல சற்பிராமணர்களைப் பார்த்து, ‘‘சமுத்திர ஸ்நானஞ் செய்யும் முறைமை எங்ஙனம்? சொல்லுங்கள்’’ என்றாள். பிராமணர்கள் அவளை நோக்கி, ‘‘கணவனுடைய கை, புத்திரனுடைய கை, பசுக் கன்றின் வால் என்னும் இம் மூன்றினுள் ஒன்றைக் கையினாலே பற்றிக்கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்தலே முறை’’ என்றார்கள், காஞ்சனமாலை அது கேட்டு, தன் மகளை நோக்கி, ‘‘முன்னே தவத்தைக் குறைவறச் செய்யாத கொடிய பாவினாக

குக் கணவனும் புத்திரனும் இல்லையே; இனி யான் பெறுவது கன்றல்லது பிறிதுண்டோ! ஆதலால் கன்றின் வாலைப் பற்றிக் கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்யக் கடவேனோ?" என்றான். எம்பெருமாட்டி தன் பிராணநாயகர் திருமுன் சென்று தன் மாதாவின் குறையை விண்ணப்பஞ் செய்ய, எம்பெருமான் சுவர்க்கத்திலே ஓராசனத்தில் இந்திரனோடு ஒருங்கிருந்த மலயத்துவச பாண்டியன் மேலே திருவுளஞ் செலுத்தினார்.

பாண்டியன் சிவபெருமானுடைய திருவுளத்தை அறிந்து, இந்திரனுடைய ஆசனத்தை நீத்து, விமானத்தின் மேல் ஏறிவந்து, "ஏழ் கடலும் நிறைந்த வாவிக்கரையிலே, மனோ வாக்குக் கெட்டாத பரமானந்தப் பழங்கடலை யான் பெண் பேற்றினாற் பெற்ற பெரும் பேறு இது" என்று எதிர் கொண்டு, திருவடிகளை வணங்கும் பொருட்டு வந்தான். அவன் வணங்கு முன்னே, சுந்தர பாண்டியர் தமது மாமன் என்னும் முறையினாலே திருக்கரத்தினால் அமைத்து, அவனை எதிர்ந்து, தழுவித் திருவருணோக்கஞ் செய்து, "நீ உன் மனைவியோடு போய்த் தீர்த்த மாடுவாயாக" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். பாண்டியன், தான் முன்னைப் பெருந் தவத்தினாலே பெற்ற தடாதகைப் பிராட்டி எதிர்வந்து தழுவ, தானுந் தழுவி, மலையரையன் போல எண்ணில்லாத பெரு மகிழ்ச்சியை அடைந்தான். "பிராட்டியுடைய திருக் கல்யாணத்தை என் தவக் குறையினாலே கண்டேனில்லையே" என்று உள்ளத்திலே கவலை உண்டன்றோ, அக் கவலையை, இம்மகிழ்ச்சியாகிய தேனை உண்டு, மறந்துவிட்டான். காஞ்சனமாலை தன் கணவனெதிரே நாணத்தோடு சென்று வணங்கினாள். பின்பு தன் கையிலே பவித்திரஞ் சேர்த்து, பிராமணர் முன்னே சங்கற்பஞ் செய்து, பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்து, தன் கணவனாகிய மலயத்துவச பாண்டியனுடைய கையைப் பற்றிக் கொண்டு, பேருவகையோடு சமுத்திர ஸ்நானஞ் செய்தாள்.

பாண்டியனும் சாஞ்சனமாலையும் ஸ்நானஞ் செய்து கரை யேறின வுடனே, சிவபெருமானுடைய திருவருளி னாலே அவருடைய திருவுருவத்தைப் பெற்றார்கள். உடனே சிவலோகத்தி னின்றும் ஒரு தேவ விமானம் இழிந்து வந்தது. இருவரும் சிவபிரானுடைய திருவரு ளினாலே அவ்விமானத்தின் மேல் ஏறி, தேவர்கள் கற்பகப் பூமாரி பொழிய, தேவ துந்துபிகள் ஒலிப்ப, அரகர வொலி தழைப்ப, சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருக் கோயிலை அணுகி, தங்கள் மருமகனாகிய சுந்தர பாண்டியரும் மகளாகிய தடாதகைப் பிராட்டியாரும் அத் திருக் கோயிலினுள்ளே புகுந்து வீற்றிருக்கக் கண்டு, “இருவினை வயத்தினாலே சரீரத்தைப் பொருந்தும் மனிதரைப் போல முன்னை வடிவம் மாறி உலகத்திற் கெல்லாம் மாதாவாகிய உமாதேவியே மகளும், பிதா வாகிய சிவபெருமானே மருமகனும் ஆகும் வண்ணம் நாம் என்ன தவஞ் செய்தேம்! இத் தவம் பிறரொருவரோடு செய்தல் அரிது! அரிது!” என்று வியந்தார்கள். பின்பு சிவபெருமானுடைய திருவடிகளிலே ஒன்றிய அன்பு ஈர்த் தெழச் சென்று, இரு கண்களும் அடிக்கடி திரும்பி நோக்க, விமானத்தை அஞ்சலி செய்து கொண்டு போய், புவர் லோகத்தையும் சுவர் லோகத்தையும் மகர் லோகத்தையும் சன லோகத்தையும் தபோ லோகத்தையும் சத்திய லோகத் தையும் வைகுண்டலோகத்தையுங்கடந்து: சிவலோகத்தை அடைந்தார்கள்.

அதன்பின் தடாதகைப் பிராட்டி சுந்தர பாண்டிய ருடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து, “எண்ணில் லாத தேவர்களுக்கும் மற்றையாவருக்கும் பயன் சுரக்கும் காமதேனுவின் கன்றுக்குக் குறைவு யாது? என்னுடைய மாதா எண்ணியது கடலொன்றே! அவ்வாறாகவும் என் பொருட்டு ஏழு கடலையும் இங்கே அழைத்தருளினீர். அவள் கைப்பற்றி ஆடும் பொருட்டுத் தேவருலகத் திருந்த கணவனையும் அழைத்தருளினீர். இருவருக்கும் உம்

முடைய சாரூப்பியத்தைக் கொடுத்தளினீர். பாண்டிய குலம் இறந்ததென்று பழிக்கப்படா வண்ணம்முடி சூட்டிச் செங்கோல் நடாத்தி வருகின்றீர் போலும். இனி இந் நிலைமைக்கு இடையூறு இன்றே" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தாள். சுந்தர பாண்டியர் தமது நாயாகியுடைய உட்காளைத் திருவுளங்கொண்டு மகிழ்ந்திருந்தார்.

பதினொராவது

உக்கிரபாண்டியன் திருவவதாரப் படலம்

கருணாநிதியாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் பூ மண்ட லத்திலே எண்ணில்லாத காலம் இன்ப வடிவமாகிய தமது திருவடி நிழல் போல யாவருக்கும் ஒற்றை வெண் குடை நிழல் செய்து, செங்கோல் நடாத்தி, முறைசெய் தொழுக வாராயினார். தாம் பிரம விட்டுணுக்களாலும் வேத முதலிய கலைகளாலும் காண்டற்கரிய பரம்பொருளாக வும், தம்முடைய அன்பர்களுக்கு எக்காலத்தும் எளியவ ராகும் தமது மேன்மையை எவ்வுயிர்களும் உணர்ந்து உய்யும் பொருட்டு, மெய்யன்பிற் சிறந்த மலயத்துவச பாண்டியனுக்கும் அவன் மனைவியாகிய காஞ்சன மாலைக்கும் உமாதேவியைப் புத்திரியாகக் கொடுத்து, அதற் கிசையத் தாமும் மருமகனாகி, பூமி முற்றையும் அரசு செய்தார். அதனால் தமிழ்நாட்டு முவேந்தருள்ளும் பாண்டியனுடைய குடியே மிக மேன்மை பெற்றது. இன்னும் அக் குடிக்கு எய்தற் பாலதாகிய குறைவை ஒழிக்கும் பொருட்டு, உலகமெல்லாவற்றையும் கருப்ப மெய்தாது பெற்றருளிய மாதாவாகிய பிராட்டியா ரிடத்தே தமது நெற்றிக் கண்ணினின்றும் உதித்த முருகக் கடவுள் தோன்றும் வண்ணம் திருவுளஞ் செய்தருளினார். அக்கருணைக் குறிப்புக் கேற்பத் தடாதகைப் பிராட்டி கருப்பவதி போலாயினாள்.

சோம வாரமும் திருவாதிரை நக்சத்திரமும் கூடிய சுபதினத்திலே குரு வந்து கேந்திரத்திற் சிறந்திருப்பச் சுப லக்கினத்திலே, நான்கு வேதங்களும் முழங்க, சுற்பகப் பூமாரி பெய்ய, பஞ்ச துந்துபிகள் ஒலிக்க, தேவமகளிர்கள் நடக்க, வெற்றி மடந்தையும் இலக்குமியும் சரசுவதியும் வீறடைய, பிராமணர்கள் மகிழ்ச்சி கொள்ள, ஓமாக்கினி கள் வளர்க்கு முன்னே வலஞ்சுழித் தெழுந்து சொலிக்க, இந்திரனுக்கும் மேருவுக்கும் வருணனுக்கும் இடத்தோ ளாட, சோமசுந்தரக் கடவுளும் பிராட்டியாருங் கொண் டருளிய திருக்கோலத்துக்கு ஏற்ப அன்று உதித்த குழந்தை போல அருட் கடலாகிய முருகக் கடவுள் பிராட்டியா ரிடத்தே திருவவதாரஞ் செய்தருளினார். உடனே பிராட்டி அக் குழந்தையை எடுத்து, மோந்து, தழுவி, தம்முடைய நாயகரது திருக்கரத்திலே கொடுகது, பின்பு வாங்கி, தம் முலையி னின்றுஞ் சொரியாநின்ற பாலை ஊட்டினாள். விட்டுணு பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவர் களும் முனிவர்களும் தங்கள் மனைவியர்களோடும் சுந்தர பாண்டியருடைய திருமாளிகை அடைந் யதைார்கள். சேரனும் சோழனும் வடதேசத் தரசர்களும் குறுநில மன்னர்களும், எண்ணில்லாத சேனைகள் சூழ வந்து மதுரையை அடைந்தார்கள். அவர்க ளெல்லாரும் சுந்தர பாண்டியரையும் தடா தகைப் பிராட்டியாரையும் முறையினால் வணங்கித் துதித்து, மகிழ்ச்சி கொண்டாடினார்கள்.

சுந்தர பாண்டியர் அந்தப் பிள்ளைக்குச் சாதகர்மம் முதலியனவற்றை அரசருக்கு வேதத்தில் விதிந்தபடி செய் தளிருளினார். வருணன், இந்திரன், மேருப்புத்தேள் என்னும் பகைவர் மூவரும் தங்கள் வீரஞ் சிந்தித் தருக் கழியும் வண்ணம் அவர்களுக்கு அச்சத்தைத் தோற்று வித்தற் குரியகாரணத்தினாலே உக்கிரவருமன் என்று நாமகரணஞ் செய்தருளினார். நான்கா மாசத்திலே உபநிட்கிரமணமும் ஆறாமாசத்திலே அன்னப் பிராசன

மும், மூன்றாம் வருடத்திலே செளளகர்மமும், ஐந்தாம் வருடத்திலே உபநயனமும் முடித்தருளினார். பின்னர்த் தேவ குருவாகிய பிருகஸ்பதி பாண்டியர் பணித்தருளிய வாறே வேத முதலிய கலைகளையும் படைத் தொழில்களையும் உக்கிரவருமருக்குக் கற்பித்தார். உக்கிரவருமர் குருமுகத் தறிய வேண்டும் என்னும் கொள்கைவினாலே ஒரு முறை கேட்ட வுடனே அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் ஒருங்கறிந்து கொண்டார். சிவபெருமானல்லாத பிற ரொருவராலும் அறிவித்த- லருமையால் பாசுபதிதாஸ்திரத் தொழின் மாத்திரம் சிவபெருமானிடத்தே தெரிந்து கொண்டார். எட்டு வயசினுள்ளே சகல கலைகளையும் நன்குணர்ந்த பண்டித- ராயினார்.

பதினாறாம் வயசிலே சோமசுந்தர பாண்டியர் உக்கிர வருமருடைய சரீரத்தி லுள்ள இலக்கணங்களையும் குணங் களையும் நோக்கி, "இவன் பூமண்டல முழுதையும் பொதுக் கடிந்து அரசியற்ற வல்லன், வாழ்நாண் மிகப் பெறுவன்; புகழ், நீதி, மெய்ம்மை, சிவபத்தி, சீவகாருண் ணியம், கொடை, கல்வி, வெல்லுதற்கரியாரையும் வெல் லுதல், தேவர்களாலுஞ் செல்லுதற்கரிய தேசங்களினுஞ் சென்று திறை கொள்ளுதல் முதலிய குணங்களை உடைய னாகி, உலக்குக் கெல்லாம் ஒரே நாயகனாய் வாழ்வான். இவனுக்குப் பின்பு முடி சூட்டுவோம். முன்பு விவாகஞ் செய்தல் வேண்டும்" என்று திருவுளங்கொண்டு, மந்திரிக- ளோடும் உசாவி யருளினார்.

பன்னிரண்டாவது

உக்கிர குமாரனுக்கு

வேல் வளை செண்டு கொடுத்த படலம்

சுந்தர பாண்டியர் தம்முடைய அருமைத் திருக் குமாரராகிய உக்கிரவருக்கு விவாகஞ் செய்யக் கருதுந்

திறத்தை மந்திரிகள் அறிந்து, அறிஞர்களோடுங் கூடி, “மரபினாலும் குடியினாலும் செல்வத்தினாலும் புஷ்பினாலும் நம்முடைய மகாராசாவுக்கு இசையத்தக்க குலத்தையுடைய அரசர் யாவர்?” என்று ஆராய்ந்து, வட தேசத்திலுள்ள மணலூ ரென்னும் நகரத்துக்கு அரசனாகிய சூரிய குலத்துதித்த சோமசேகரனுடைய புதல்வியாகிய காந்திமதியை விவாகம் பேசக் கருதியிருந்தார்கள்.

அன்றிரவிலே சோமசுந்தரக் கடவுள் சோமசேகர ராசாவுடைய கனவில் எழுந்தருளி, “அரசனே! நாம் மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபிரான். நீ உன் புதல்வியாகிய காந்திமதியை மதுரையிற் கொண்டுபோய், சுந்தர பாண்டியருடைய குமாரனாகிய உக்கிரவருமனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுப்பாயாக” என்று பணித்தளி னார். சோமசேகர ராசா மனமும் முகமும் மலர்ந்து, கைகளிரண்டுங் குவிய விழித் தெழுந்து, சிவபெருமானுடைய கருணை தனக்கு எளிவந்த செயலை நினைந்து நினைந்து, ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்தி, பிராதக் காலத்திலே நித்திய கருமங்களை முடித்துக் கொண்டு, தன் புதல்வியைச் சேடியர்களோடு தேர்மே லேற்றி, மந்திரிகளும் நால்வகைச் சேனைகளும் சூழ, விவாகத்திற்கு வேண்டுந்திரவியத்தோடு மதுரையை நோக்கி வழிக் கொண்டான்.

முன்னை நாளில் விவாகம் பேச நினைந்தபடியே மந்திரிகள் பாண்டியனுடைய சுற்றத்தாரோடு மணலூரை நோக்கி வழிகொண்டார்கள். வழியிலே அவர்கள் சோமசேகர ராசாவைக் கண்டு, “நமது பாண்டிய மகாராசாவுடைய குமாரனுக்கு உன் புதல்வியை விவாகஞ் செய்து தருவாயாக” என்றார்கள், அது கேட்ட சோமசேகர ராசா, தனக்குக் கனவிலே சிவபெருமான் எழுந்தருளி வந்து அருளிச் செய்த வார்த்தையை அவர்களுக்குச் சொல்லி விவாகத்துக்கு உடன்பட்டான். அது கேட்ட

மந்திரிகள் மனமகிழ்ந்து, அதனை முன் சென்று பாண்டிய ராராவுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டுத் தூதர்களை விடுத்து, சோமசேகர ராசாவோடு மதுரையை அடைந்தார்கள். சோமசேகரன் சுந்தர பாண்டியரை வணங்க, அவர் அவனைத் தழுவி முகமன் கூறி, அவனுக்கு ஆசனங் கொடுத்தருளினார்.

அதன் பின் மந்திரிகள் விவாக தினம் நிச்சயித்துக் கொண்டு, அரசர்கள் யாவருக்கும் திருமுகங்கள் விடுத்து, மணமுர சறைவித்து, நகர மெங்கும் அலங்காரஞ்செய்வித்தார்கள். திருமுகம் பெற்ற அரசர்களும், முனிவர்களும், பிரம்ம விட்டுணு இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், பிறரும் மதுரையை அடைந்து, சுந்தர பாண்டியரையும் தடா தகைப்பிராட்டியாரையும் வணங்கித் துதித்தார்கள். பாண்டியர் அவரவர்க்கு ஏற்ற வரிசை கொடுத்தருளினார் சோமசேகரனுடைய புதல்வியாகிய காந்திமதியுடைய இலக்கணமனைத்தையும் பிருகஸ்பதி பகவான் நூல் வழியே ஆராய்ந்து, அங்குள்ளார் யாவருக்கும் தெரிவித்தார். அது கேட்ட யாவரும் மனமகிழ்ந்தார்கள்.

பின்பு உக்கிர குமாரர் ஸ்நானஞ் செய்து, திருமணக் கோலங் கொண்டு, மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிக்க வந்து, ஆசனத்தின் மேல் எழுந்தருளி யிருந்தார். மகளிர்கள் காந்திமதியை தீராட்டி, மணக்கோலஞ் செய்து, அழைத்துக் கொண்டு வந்து, உக்கிர குமாரருக்கு வலப் பக்கத்தில் இருத்தினார்கள். அப்பொழுது சோமசேகரன் உக்கிர குமாரரையும் காந்திமதியையும் சிவபெருமானும் உமா தேவியுமாக மதித்து, தன் மனைவி கரகநீர் வார்ப்ப, உக்கிர குமாரருடைய திருவடியை விளக்கி, பூமாலை சூட்டி, மது பருக்கம் ஊட்டி, காந்திமதியுடைய கையை உக்கிர பாண்டியருடைய கையிலேற்றி, வேதமந்திரத்தைச் சொல்லி, "சூரிய குலத் தரசனாகிய சோமசேகரன் என்னும் பெயரையுடைய யான் சந்திர குலத்தை விளக்க வந்த சுந்தர பாண்டியருடைய குமாரராகிய உக்கிர

வருமனுக்கும் என் புதல்வியைக் கொடுத்தேன்” என்று தாராதத்தஞ் செய்தான். மங்கல வாத்தியங்க ளெல்லாம் ஆர்த்தன. சுற்பகப் பூமாரி பொழிந்தன, அக்கினி வலஞ் சுழித் தெழுந்தது, மகளிர்கள் வாழ்த்தொலி யெடுத்தார்கள். உக்கிர குமாரர் காந்திமதியைத் திருமங்கிலியந்தரித்து, பாணிக்கிரகணஞ் செய்து, விவாகச் சடங்குக ளெல்லாவற்றையும் முடித்து, வீதி வலம் வருவாராகி, இம்மையே நன்மை நல்கு மிறைவரையும் சொக்கநாத சுவாமியையும் மீனாசுழியம்மையையும் வணங்கி, மீண்டு, திருமானிகையை அடைந்து, தாய் தந்தையர் இருவரையும் வணங்கியினார், சுந்தர பாண்டியர் கல்யாணத்தின் பொருட்டு வந்தவர் யாவரையும் அழுது செய்வித்து, நானாவரிசைகள் கொடுத்து, விடை தந்தருளினார்.

சில நாளாயின பின் உக்கிர குமாரரை நோக்கி, “புத்திரனே! இந்திரனும் வருணனும் உனக்குப் பகைவ ராவர்; மேருமலை தருக்கடையும், ஆதலால், இந்திர னுடைய முடி சிதறும் வண்ணம் இந்த வளையை எறிவா யாக! கடல் சுவறும் வண்ணம் இந்த வேலை விடுப்பாயாக மேருமலை தருக்கொழியும் வண்ணம் இந்தச் செண்டி னால் அடிப்பாயாக!” என்று சொல்லி, அம் மூன்று படைக் கலங்களையும் கொடுத்தருளினார். உக்கிர குமாரர் அம் மூன்றையுந் தொழுது வாங்கிக் கொண்டார்.

அதன் பின் சுந்தர பாண்டியர் உக்கிர குமாரரை முடி சூட்டி, தம்முடைய ஆணையையும் அரசரிமையையும் செங்கோலையும் அவருக்குக் கொடுத்து, சுமதி முதலிய மந்திரிகளை நோக்கி, “மந்திரிகாள்! இவனைக் கண்ணிமை போலக் காப்பது உங்கள் கடன். இனி இவ்வரசு இவனுடையதே” என்று அருளிச் செய்தார். பின் உக்கிர பாண்டியரை நோக்கி, “புதல்வனே! நாம் இந்தப் பூமியை நெடுங்காலம் அரசியற்றினோம். இனி நீ இம் மந்திரிகள் சொல்லும் நீதிவழி ஒழுகி, செங்கோன் முறை செய்து.

திருவோடும் பொலியக் கடவாய்!" என்று திருவாய் மலர்ந்து, தம்முடைய கணங்க ளெல்லாம் முன்னை வடிவ மாக தம்முடைய நாயகியாகிய தடாதகைப் பிராட்டி யாரோடும் திருக்கோயிலிற் சென்று, எழுந்தருளி யிருந்தார். உக்கிர பாண்டியர் தரும நூல் விதிப்படி அரகி யற்றிக்கொண் டிருந்தார்.

பதின் மூன்றாவது

கடல் சுவற வேல் விட்ட படலம்

உக்கிர பாண்டியர் பூமி யெங்கும் வெண்குடை நிழற்ற வீற்றிருக்கு நாளிலே, வேத விதிப்படி எண்ணில்லாத யாகங்கள் செய்தார். அசுவமேதந் தொண்ணூற்றாறு செய்த பொழுது, சதமகனாகிய இந்திரன் அவர்மேற் பொறாமை கொண்டு, "நாடெல்லாம் வளஞ்சுரந்து பொன்னுலகம் போலப் பொலிதலாலன்றோ இப்பாண்டி யன் யாகஞ் செய்கின்றான்" என்று நினைந்து, ஒரு சூழ்ச்சி செய்து, வருணனை அழைத்து, "கேளாய், வருணனே! நீ ஊழிக்காலத்திலே ஏழுலகங்களையும் ஒருங்கழிகும் கடலாய் உருத்துச் சென்று, வளைந்து; மதுரையை அழிப்பாயாக" என்றான்.

அது கேட்ட வருணன், தனக்கு மேல் விளைவதை அறியாமையால், அவ்வாறே செய்யத் துணிந்தான். அர்த்தராத்திரியிலே சமுத்திரம் அண்ட கூடத்தை எட்டி முட்டிப் பெருக்கெடுத்து, மதுரையின் கீழ்த்திசையை நனுகும் பொழுது, சோமசுந்தரக் கடவுள் உக்கிர பாண்டியருக்குச் சொப்பனத்திலே சித்தராய்த் தோன்றி, "பாண்டியனே! சமுத்திரம் உன் மதுரை நகரத்தை அழிக்கும் பொருட்டுப் பெருகி வருகின்றது; நீ விரைந்து எழுந்து போய், உன் வேற்படையை எறிந்து, வெற்றி

பெறுவாயாக” என்று அருளிங் செய்தார். உடனே உக்கிர பாண்டியர், கைகளிரண்டுஞ் சிரசின்மேல் குவி, நாத் துதிக்க, விழித்தெழுந்து, சயனத்தினின்று நீங்கி, வாயில்கள் பல கடந்து, மந்திரிகளோடு விரைந்து போய், பேரொலியோடு வாரா நின்ற சமுத்திரத்தைக் கண்டு, எண்ணிறந்த அதிசயத்தராய் நின்றார். அப்பொழுது கணவில் வந்த சித்தர் நனவில் வந்து, “அப்பனே! நீ காலந்தாழ்ப்ப நிற்ப தென்ன? சமுத்திரம் போல வந்த இப்பகைவனை வலி கெடும் வண்ணம் வேற்படையை எறிந்து, பூமியைக் காப்பாயாக” என்றார். உடனே உக்கிர பாண்டியர் வேற்படையை வலமாகச் சுழற்றி எறிந்தார். அவ் வேற்படை மடுத்தவுடனே சமுத்திரம் சுஹ்ரென வறந்து, முன்னை வலிகெட்ட பகைவர் காலில் வணங்குமாறு போலப் பாண்டியருடைய காலின் மட்ட தாயிற்று. அப்பொழுது பூமியின் கண்ணே நின்ற சித்தர் மறைந்து, ஆகாயத்திலே உமாதேவியோடும் இடபாருடராய் விளங்கி நின்றார். உக்கிர பாண்டியர் சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அடியற்ற மரம் போலப் பூமியில் விழுந்து, நமஸ்கரித்து, எழுந்து, அஞ்சலி செய்து, துதித்துக் கொண்டு, பூமியின் மேலே நடந்து போவாராயினார் சிவபெருமான், பஞ்ச துந்துபிகள் ஒலிக்க, பூதங்கள் வணங்க, வேத கீதத்தினாலே திக்குக்க ளெல்லாம் செவிடு பட, தேவர்கள் துதிக்க, ஆகாய மார்க்கமாக வந்து, தமது திருக்கோயிலினுள்ளே புகுந் தருளினார். அஞ்சலி செய்து சேவித்துக்கொண்டு அருகுற வந்த உக்கிர பாண்டியர் திருக்கோயிலிற் சென்று, சிவபெருமானை வணங்கி, விடை பெற்றுக்கொண்டு, மீண்டு, மகளிர்கள் அட்டமங்கலம் ஏந்த நோக்கி, தமது திருமாளிகையினுள்ளே புகுந்தார்.

மதுரைக்கும் சமுத்திரத்துக்கும் நடுவிலுள்ள வயல்கள் நகரங்களெல்லாம் சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கே சேர்த்து, உலகுக் கெல்லாம் களை கண்ணாய் வீற்றிருந்தார்.

பதினான்காவது

இந்திரன் முடிமேல் வளை யெறிந்த படலம்

உக்கிர பாண்டியர் அரசு செய்து கொண்டிருக்கும் நாளிலே, கிரகநிலை பிழைத்தமையால் மழை யில்லா தொழிய, தமிழ் நாடுகண் மூன்றும் பஞ்சத்தினால் வருத்த முற்றன, அது கண்ட சேர சோழ பாண்டிய ரென்னுந் தமிழ் வேந்தர் மூவரும் அது தீருமாறு நோக்கி, பொதிய மலையிற் சென்று, அகத்திய முனிவரை அடைந்து, தங்கள் நாட்டிலே மழை வறந்தமையைச் சொன்னார்கள். அது கேட்ட அகத்திய முனிவர் கிரக நிலையை ஆராய்ந்து, அம் மூவரையும் நோக்கி, “அரசர்களே! சூரியன் செவ்வாய்க்கு முன் செல்லச் சுக்கிரன் பின் செல்லுதலினாலே இவ்வுலகத் தின்கண்ணே பன்னிரண்டு வருடம் மழை பெய்யாது. நீங்கள் மழை பெய்விப்போனாகிய இந்திரனிடத்தே சென்று கேளுங்கள்” என்றார். தமிழ் வேந்தர் மூவரும் அகத்திய முனிவரை நோக்கி “நாம் இந்திரனிடத்தே செல்வது எங்ஙனம்” என்றார்கள். அகத்திய முனிவர் அவர்களை நோக்கி, “ நீங்கள் சோமவார விரதத்தை நோற்று, சிவபெருமானுடைய திருவருளைப் பெற்று, ஆகாய மார்க்கமாகச் செல்லக் கடவீர்கள்” என்று சோம வார விரதம் நோற்கும் முறைமையைச் சொல்லுற்றார்:

“உத்தம தேவர்களுள்ளே உத்தமர் சிவபெருமான், உத்தம சத்திகளுள்ளே உத்தமி சிவசத்தி, உத்தம விரதங் களுள்ளே உத்தமம் சோமவார விரதம் என்று உத்தமமாகிய வேதம் முதலிய நூல்க ளெல்லாம் சொல்லும். இத் துணைப் பெருஞ் சிறப்பினதாகிய சொமவார விரதத்தை மேரு மந்தரம், காசி முதலிய லேங்களில் இருந்து நோற்ற லால் வரும் பயனினும் மதுரையி லிருந்து நோற்றலால் வரும் பயன் கோடி மடங்கு அதிகமாகும். சிவபெரு மான் உமையோடு கூடுதலாற் சோமரெனப் பெயர்

பெறுவர். சோமருக்கு உரிய வாரமாதலால் சோமவாரம் எனப்படும், இது பங்றியே மதுரையினிருந்து நோற்றல் விசேடமெனப்பட்டது. இன்னும் அமாவாசியோடு கூடிய சோமவாரம்* மிக விசேடமாம். பாவத்துக்கு அஞ்சி நீதி வழியே ஈட்டிய பொருள் கொண்டு நோற்கும் இவ் விரதப் பேறு ஒன்று அநந்தமாய் வளரும்.

இனி, விரத விதானஞ் சொல்வோம்:—கார்த்திகை மாசத்திலேனும் மார்கழி மாசத்திலேனும் மல மாசம் ஒழிந்த மற்றை மாசங்களிலேனும் முதற் சோமவாரந் தொடங்கி நோற்றல் வேண்டும். பானுவாரத்தில் இரவிலே உணவின்றி நிலத்திலே நித்திரை செய்து, வைகறையிலே எழுந்து, மீனாக்ஷியம்மையோடு கூடிய சோமசுந்தரத் கடவுளைத் திருவாலவாய்த் தானமாகிய துவாத சாந்தத்திலே தியானஞ் செய்து, சௌசம் தந்த சுத்தி முதலிய நித்திய கருமங்க ளெல்லாவற்றையும் முடித்து, காமம் முதலிய குற்றங்களை முற்றக் கடிந்து, பொற்றாமரை வாழியை அடைந்து, விபூதி, வில்லத்தடி மண், குசை, கோமயம், திலம் எள்பவற்றைச் சிரசிலே வைத்து, கையிலே பவித்திரஞ் சேர்த்து, மனம் வாக்குக் காய மென்னும் மூன்றும் ஒருப்பாடு பொருந்தச் சங்கற்பஞ் சொல்லி, சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தியானித்து, “சுந்தரேசுரரே! இப் பூமியிலுள்ள தீர்த்த மெல்லாம் ஆடிய பயனை இங்கே தந்தருளும்” என்று ஸ்நானஞ் செய்து, தோய்த்துலர்ந்த வஸ்திரத்தினாலே ஈரந் துவட்டி, தோய்த் துலர்ந்தனவாய், வெண்ணிறத் தனவாய் உள்ள சுத்த வஸ்திரம் இரண்டு தரித்து, விபூதி உருத்திராசும் என்னும் சிவசின்னங்கள் இரண்டையும்

* சோம வாரத்திலே உதயந் தொடங்கி இரவிலே கடையாமம் வரையும் அமாவாசி, இருப்பின், அது மூன்று கோடி சிவராத்திரியோ டொக்கும். கடையாமத் தின் அரைநாழிகை இருப்பினும் நன்று.

விதிப்படி தரித்துக் கொண்டு, சோமசுந்தரக் கடவுளை வெள்ளை மந்தாரம், முல்லை, மல்லிகை, இரு வாட்சி, வெள்ளெருக்கு, வெண்டாமரை முதலிய வெண்பூக்களினாலும் வில்வத்தினாலும் அறுகினாலும் அட்சதையினாலும் திலத்தினாலும் பஞ்சாக்ஷரங்கொண்டு பூசை பண்ணுக.

மந்திரங்க ளெல்லாவற்றுள்ளும் உயர்ந்தது பஞ்சாக்ஷரம். பத்திர புஷ்பங்க ளெல்லாவற்றுள்ளும் உயர்ந்தது வில்வம். ஆதலால், இவ்விரண்டினாலும் சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பூசை பண்ணுக. வில்வம் சிவபிரானுடைய இச்சாஞானக் கிரியை வடிவாய் உள்ளது. புழுக்கடி, எச்சம், சிலந்தி, நூல், மயிர் என்னும் இவற்றோடு கூடியதும், இதழ் சுருங்கினதும் நெரிந்ததும் தானே விழுந்ததும் காற்றினால் விழுந்ததும் ஆகிய வில்வம் சாத்த லாகாது. வில்வமரத்தைத் தரிசித்து வலஞ் செய்து வணங்கின், இரவினும் பகலினுஞ் செய்த பாவம் போம். வில்வ மூலத்தை அடைந்து மூன்று நாள் ஊணும் உறக்கமும் இன்றி அரகர முழக்கஞ் செய்பவர் பஞ்சமகா பாதகங்களினின்றும் நீங்குவர். அந்திய காலத்திலே வில்வத்தடி மண்ணை உடம்பிலே பூசிக்கொண்டவர் சிவகதியை அடைவர்.

பூசை செய்வோர் கைகால் சுத்தி செய்து, விபூதி உருத்திராக்ஷந் தரித்து, பிராணாயாமம் செய்து, சங்கற்பஞ் சொல்லி, புண்ணியாகம் பண்ணி, இடையூறு வாராமைப் பொருட்டு முன்னர் விநாயரைப் பூசிக்க. அதன்பின், 'சோமசுந்தரேசரே! உமது அநுஞ்ஞையினாலே சோமவார விரதத்தை அநுட்டிக்கின்றேன்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, சத்திய ஞானானந்த வடிவாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளை, கோடிகுரியர் போலும் ஒளியையும், கோடிசந்திரர் போலும் குளிர்மையையும், பளிங்கு நிறத்தினதாய் வட கிழக்கு நோக்கிய ஈசான முகமும்.

பொன் னிறத்தினதாய்க் கிழக்கு நோக்கிய தற்புருட முகமும், கரு நிறத்தினதாய்த் தெற்கு நோக்கிய அகோர முகமும், செந் நிறத்தினதாய் வடக்கு நோக்கிய வாமதேவ முகமும், பால் நிறத்தினதாய் மேற்கு நோக்கிய சத்தியோ சாத முகமும் ஆகிய ஐந்து திருமுகங்களையும், முகந்தோ றும் மும்முன்றாகப் பதினைந்து கண்களையும், பளிங்கு நிறத்தையுடைய திருமேனியையும், பால சந்திரனை முடித்த சடையினையும், பத்துத் திருக்கரங் களையும், அவற்றுள் வலக்கரங்களிலே சத்தி அபயம் குலம் கட்டுவாங்கம் தமருகம் என்பனவற்றையும், இடக்கரங் களிலே வரதம் மாதுளம் பழம் சர்ப்பம் செபமாலை நீலோற் பலம் என்பனவற்றையும், இரண்டு திருவடிகளை யும், முப்பத்திரண் டிலக்கணங்களையும், பதினாறு பிராயத்தையும் உடையவராகத் துவாத சாந்தத்திலே தியானித்து, சிவலிங்கப் பெருமானை ஆசனமூர்த்தி மூலத்தினாலே பூசித்து, எண்ணெய்க்காப்பு' மாக்காப்பு, மஞ்சட்காப்பு, பஞ்சகவ்வியம், பஞ்சாமிர்தம், நெய், பால், தயிர், தேன், சர்க்கரை, கருப்பஞ்சாறு, நாரத்தம்பழச்சாறு, எலுமிச்சம் பழச்சாறு, தமரத்தம் பழச்சாறு, குளஞ்சிப் பழச்சாறு, மாதுளம் பழச்சாறு, வாழைப்பழம், மாம் பழம், பலாப்பழம், தேங்காய்த் துருவல், இளநீர், சந்தனக் குழம்பு, நவகடம் என்பவைகளாலே அபிஷேகஞ் செய்து, திருவொற்றாடை சாத்தி, சந்தனம் கஸ்தூரி புழுகு பச்சைக் கர்ப்பூரம் குங்குமப்பூ அட்சதை அறுகு வில்வம் வெண் பூக்கள் வெண்பட்டாடை இரத்தினாபரணங்கள் என்னும் இவைகளைச் சாத்துக. பஞ்சாக்ஷரத்தைப் பெண்பாலுக்கு இசைய உச்சரித்து, மீனாக்ஷி யம்மையையும் இவ்வாறே பூசை பண்ணுக பின்பு, அன்ன வகைகளும் கறி வகை களும் பண்ணியங்களும் பானீயமும் நிவேதித்து, தாம்பூல மும் முகவாசமுங் கொடுத்து, தூபமும் தீபமுஞ் சுற்றி, கண்ணாடி குடை சாமரம், வெண்புடவை ஆல வட்டம் என்பனவற்றைக் காட்டி, சுகத்திர நாமஞ் சொல்லி, வில்வத்தினாலே அருச்சனை பண்ணுக. அருச்சனை செய்து

பின், “அடியேன் செய்யுங் குற்றங்க ளெல்லாவற்றையும் பொறுத்தருளும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, மும் முறை வலஞ் செய்து, வணங்கித் துதித்து, விரும்பிய வரங்களை வேண்டுக.

இப்படி நோற்பவர் விவாகப்பேறு, மக்கட்பேறு, நல் வாக்கு, கல்வி, பொன், போகம், பகைவரை வெல்லுதல், நோய் நீக்கம், அகால மரணமின்மை, அரசு முதலிய பயன்களை வேண்டிய வேண்டியபடியே பெறுவார்கள்.

பரார்த்த லிங்கத்தைத் தீண்டுதற்கு உரியரல்லாத வைதிகப் பிராமணர் முதலியோர் இட்ட லிங்கத்தை இவ் விதிப்படி பூசித்து விரத நோற்கக் கடவர். பூசைக்குரிய ரல்லாத சாதியார் பொருள் கொடுத்துச் சிவப் பிராமணரைக் கொண்டு சோமசுந்தரக் கடவுளை இவ் விதிப்படி பூசை செய்வித்து விரத நோற்கக் கடவர்.

சோமவாரத்திலே சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய சந் நிதியிலே திருவலகிடுதல், திருமெழுக்கிடுதல், சித்திர வஸ்திரங்களினாலே அவங்காரம் பண்ணுதல், சுகந்த தூப மிடுதல், நெய்விளக்கேற்றல், மாவிளக்கிடுதல் முதலிய சிவ புண்ணியங்களைச் செய்வோர் சகல பாவங்களினின்றும் நீங்கிப் போக மோக்ஷங்களைப் பெறுவர். சோம சுந்தரக் கடவுளுக்கு ஆட்டிய பஞ்ச கவ்வியத்தையும் தீர்த்தத்தையும் உட்கொள்ளின் பாவங்களெல்லாம், நீங்கும்; ஆகார தோஷங்கள் அற்றுவிடும்.

இச் சோமவார விரதம் ஐந்து வகைப்படும். அவைகளாவன : உச்சிப் பொழுதிலே உண்ணுதல், இரவிலே உண்ணுதல், உண்ணா தொழிதல், நித்திரை செய்யாதிருத்தல், நான்கு யாமமும் சிவ பூசை செய்தல் என்பவைகளாம். இவ்வைந்தும் ஒன்றுக்கொன் றதிகமாகும். இவற்றுள், முதல் வகைப்படி நோற்கச் சங்கற்பித்தோர் பிராதக்கால சந்தியும் மத்தியான சந்தியும் முடித்துக் கொண்டு, சிவபூசையும் சிவ தரிசனமுஞ் செய்து, பகலிலே

பதினைந்து நாழிகையின் பின் மாகேசுர பூசைசெய்து, சுற்றத்தாரோடும் புசிக்கக்கடவர். இரண்டாம் வகைப்படி நோற்கச் சங்கற்பித்தோர். பிராதக்கால சந்தி மத்தியான சந்திசாயங்கால சந்தி என்னும் மூன்றும் முடித்துக் கொண்டு, சிவபூசையும் சிவதரிசனமுஞ் செய்து, இரவிலே மாகேசுரபூசை செய்து, சுற்றத்தாரோடும் புசிக்கக்கடவர் மூன்றாம் வகைப்படி நோற்கச் சங்கற்பித்தோர் மூன்று சந்தியும் முடித்துக்கொண்டு, சிவ பூசையும் சிவ தரிசன முஞ் செய்து, உபவாசமாகத் துயின்று, மற்றைநாட் காலையில் இரண்டு சந்தியும் முடித்துக்கொண்டு சிவ பூசையும் சிவ தரிசனமுஞ் செய்து, மாகேசுர பூசை பண்ணி, சுற்றத்தாரோடு பாரணம் பண்ணக் கடவர். நான்காம் வகைப்படி நோற்கச் சங்கற்பித்தோர் மூன்று சந்தியும் முடித்துக்கொண்டு, சிவ பூசையும் சிவ தரிசன முஞ் செய்து, ஊணும் உறக்கமும் இன்றி, யாமந் தோறும் அந்தரியாகஞ் செய்து, மற்றைநாட் காலையில் இரண்டு சந்தியும் முடித்துக்கொண்டு. சிவ பூசையும் சிவ தரிசன முஞ் செய்து, மாகேசுர பூசை பண்ணி, சுற்றத்தாரோடு பாரணம் பண்ணக் கடவர். ஐந்தாம் வகைப்படி நோற்கச் சங்கற்பித்தோர் மூன்று சந்தியும் முடித்துக் கொண்டு, சிவ பூசையும் சிவ தரிசனமும் செய்து, ஊணும் உறக்கமும் இன்றி, யாமந்தோறும் சிவ பூசை செய்து, மற்றை நாட் காலையில் இரண்டு சந்தியும் முடித்துக்கொண்டு. சிவ பூசையும் சிவ தரிசனமுஞ் செய்து மாகேசுர பூசை பண்ணி, சுற்றத்தாரோடு பாரணம் பண்ணக் கடவர். பாரணம் பண்ணிய பின், பகலிலே நித்திரை செய்யாது, சிவ புராணங்களைச் சிரத்தையோடு கேட்டுக்கொண்டிருக்கக் கடவர். நித்திரை செய்தவர் சற்பிராமணர் நூற்றுவரைக் காரண மின்றிக் கொன்ற மகா பாதகத்தை அடைவர். இந்த ஐந்து வகையுள் எந்த வகைப்படி நோற்கச் சங்கற்பித்தாரோ அந்த வகைப்படி வழுவாமல் நோற்றல் வேண்டும்.

இவ்விரத நோற்குங் காலம் ஒரு வருடம், இரண்டு வருடம், மூன்று வருடம், பன்னிரண்டு வருடம், வாழ்நா ளெல்லை என்பனவாம். விரதந் தொடங்கும் போது இக் கால வெல்லைகளுள் தாம் விரும்பிய கால வெல்லையைச் சுட்டிச் சங்கற்பித்துக்கொண்டு, மேற் சொல்லிய நியமம் வழுவாமல் அனுட்டிக்க வேண்டும். சங்கற்பித்துக் கொண்ட எல்லை முடிவிலே விதிப்படி உத்தியாபனம் பண்ணல் வேண்டும். வாழ்நா ளெல்லை யளவும் சங்கற் பித்து நோற்பவருக்கு உத்தியாபனம் இல்லை. இடையே விடுவோரும் உத்தியாபனஞ் செய்யாதாரும் விரத பலத்தை அடையார். ஆதலால், இடையே விடாது அனுட்டித்து, முடிவிலே உத்தியாபனம் பண்ணுக.

உத்தியாபன விதானஞ் சொல்லாம். வெள்ளியினா லேனும் செம்பினாலேனும் சிவப் பிரதிமையும் தேவிப் பிரதிமையும் சிற்பியைக் கொண்டு செய்விக்க. பிரதி மைக்கு முப்பது கழஞ்சு உத்தமம்; இருபது கழஞ்சு மத்தி மம், பத்துக் கழஞ்சு அதமம், சிவப் பிரதிமை ஒரு முகமும் மூன்று கண்களும், நான்கு புயங்களும், நான்கு கைகளி னும் மான் மழு அபய வரதங்ஙனும், முடியிலே பால சந்திரனும் உடையதாகச் செய்விக்க. தேவிப் பிரதிமை ஒரு முகமும் இரண்டு தோள்களும் உடையதாசவும், வலக்கை செங்ங்மு நீர் பிடித்ததாகவும், இடக்கை கீழே நீட்டினதாகவும் செய்விக்க, யாக மண்டபமும், அதிலே குண்டமண்டல வேதிகைகளும் விதிப்படி செய்விக்க, பானு வாரத்திலே ஒருபொழுது உண்டு, இரவில் உண வின் றித் தரையிலே துயின்று, சோமவாரத்திலே பிராதக் காலத்திலே நித்திய கருமத்தை முடித்து, மத்தியானந் தொடங்கிச் சாயங்காலம் வரையும் சிவ புராணங் கேட்டு, சாயங்காலந் தொடங்கி நான்கு யாமமும் மண்டலத் திலும், கும்பத்திலும், சிவலிங்கத்திலும் சிவபொரு மாணப் பூசை பண்ணுக. சந்நிதியிலே பிரதிமைகளை யும் வைத்துப் பூசை பண்ணுக. அவ்வப் பூசை முடிவிலே,

சிவ மூல மந்திரத்தினாலே நூற்றெட்டாகுதி யாமந்
தோறும் பண்ணுக. ஆயிரம் நாமஞ் சொல்லி ஆயிரம்
வில்லஞ் சாத்துக. பஞ்சாஷ்டரத்தினாலே அருக்கியங்
கொடுக்க. மூல மந்திரத்தினாலும் மற்றை மந்திரங்களி
னாலும் அக்கினியை வளர்த்துப் பூரணாகுதி
செய்து, வேள்வியை முடிக்க. விடிந்த பின்,
நித்திய கருமங்களை முடித்து, பதின்மூன்று வாழை
யிலையின் மேலே அரிசியும் காய் கறிகளும் பரப்பி,
பசுவின் பால் நிறைந்த வெள்ளை வஸ்திரத்தினால் அலங்
கரிக்கப்பட்ட பதின்மூன்று குடங்களை அரிசிமேல் வைத்து
சிவார்ச்சனைக்குரிய சிவப் பிராமணர்களை வரித்து,
காதணியும் மோதிரமும் கொடுத்து, சிவனாகி மதித்துப்,
பூசித்து, தக்கினையோடும் வெள்ளைப்பசு, பாதகுறடு,
விசிறி, குடை, வஸ்திரம் முதலியவற்றைத் தானஞ் செய்க.
பின்பு குருவை அவர் பத்தினியோடும் ஆசனத் திருத்தி,
சிவபெருமானும் உமாதேவியுமாக மதித்து, அவர்களைப்
பீதாம்பரம் காதணி மோதிரம் முதலியவற்றால் அலங்
கரித்து, மலரினாலே பூசித்து, சிவபெருமானையும் உமா
தேவியையும் ஆவாசித்துப் பூசை செய்த வெள்ளிப்
பிரதிமைகளோடும், பொன், பூமி, பசு முதலியவற்றைத்
தானஞ் செய்து, இவ்வாறே உத்தியாபனம் முடித்து
குருவினுடைய ஏவலினாலே சிவனடியார்களோடும்
சுற்றத்தார்களோடும் அமுது கொள்ளுக.

இச்சோமவார விரதத்தை விட்டுணு பிரமன் இந்திரன்
முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் பிற கணர்களும்
அனுட்டித்தார்கள். மனிதரும் அனுட்டித்துப் போகத்
தையும் மோக்ஷத்தையும் பெற்றார்கள். இவ்விரதத்தை
அனுட்டிப்பவர் பகையும் மனத்துயரமும் நீங்கி, ஆயிரம்
பிறவியிற் செய்த பாவங்கள் ஒழியப்பெற்று, எடுத்த சரீரத்
திற்றானே சிவகதியை அடைவார்கள். இவ் விரதத்தை
ஓதினவர்களும் கேட்டவர்களும் மனைவியரோடும் மக்க
ளோடும் சுற்றத்தோடும் இனிது வாழ்ந்து, சுவர்க்கத்திலே
பதினான்கு இந்திர பதத்தில் வீற்றிருப்பார்கள்.”

இவ்வாறே அகத்திய முனிவர் சொல்லக் கேட்ட தமிழ் வேந்தர் மூவரும் விடைகொண்டு, மதுரையை அடைந்து, பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சோம சுந்தரக் கடவுளை வழிபட்டு, சோமவார விரதம் அனுட்டித்தார்கள், அவ் வனுட்டானத்தினாலே வரம் பெற்று, ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்றார்கள். இந்திரன் அதனை அறிந்து, அம் மூவரும் இருக்கும் பொருட்டுத் தன்னாசனத்திற் றாழ் முன்று சிங்காசனம் இடுவித்தான். ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்ற அரசர் மூவரும் தேவருலகத்தை அடைந்து, இந்திரன் பக்கத்திற் சென்றார்கள் அவர்களுள், சேரனும் சோழனும் இந்திரன் காட்டிய ஆசனங்களில் இருந்தார்கள். உக்கிர பாண்டியர் இந்திரனுடைய சிங்காசனத்தில் ஏறி ஒக்க வீற்றிருந்தார். இந்திரன் அவர் மேல் அழக்காறடைந்து, பக்கத்திருந்த மற்றையரசரிருவரையும் பார்த்து, முகமன் கூறி, “நீங்கள் வந்த காரணம் யாது?” என்று வினாவினான். அதற்கு அவர்கள், “எங்கள் நாட்டிலே மழை மறுத்தமையால் வந்தேம்” என்றார்கள். இந்திரன் அவர்கள் நாடுகளின் மாத்திரம் மழை சுரக்கும் வண்ணம் வரங்கொடுத்து, இரத்தினாபரணங்களையும் பீதாம்பரங்களையும் கொடுத்து, “நீங்கள் போங்கள்” என்றான்.

அவர்கள் மீண்ட பின்பு, இந்திரன் உக்கிர பாண்டியர் தன்னாசனத்தின் மேலே தருக்கினோடு ஒக்க வீற்றிருந்தாலையும் பின்னும் மழைவேண்டாத பெருமிதத்தையும் நோக்கி, ஒரு சூழ்ச்சி செய்து, அவருக்கு மிக உயர்வாகிய வரிசை செய்வான் போல, அளவில்லாதவர்கள் தாங்கி மிக மெலிந்து வருந்தும் ஒரு ஆரத்தை அவருக்குக் கொடுத்தான் உடனே அவர் அதனை வாங்கி, பூமாலை போலத் தமது கழுத்திலே தரித்துக் கொண்டார். இந்திரன் அது கண்டு, அதிசயங் கொண்டு, “பாண்டியனே! இன்று தொட்டு உன்னை ஆரந்தாங்கு பாண்டியன் என்று உலக மெல்லாம் நன்கு மதிக்கக் கடவது” என்றான். உக்கிர

பாண்டியர் அதனைச்சிறிதும் எண்ணாது, அங்கு நின்றும் இறங்கித் தமது மதுரை நகரை அடைந்தார்.

இப்பால் இந்திரனுடைய ஆணையினாலே சேர நாட்டிலும் சோழ நாட்டிலும் மழை பெய்தது, பாண்டி நாடு மாத்திரம் முன்போல மழை யில்லா திருந்தது. ஒரு நாள் உக்கிர பாண்டியர் தாம் பொதிய மலையிற் சென்று வேட்டையாடும் பொழுது, புட்கலாவர்த்தம் முதலிய மேகங்கள் நான்கும் அம்மலைமேல் விழுந்து மேயக்கண்டு, அவைகளைப் பிடித்து விலங்கிட்டுக், கொண்டுபோய், சிறைச்சாலையில் இடுவித்தார். இந்திரன் அது கேட்டு, மிகக் கோபங் கொண்டு, சமுத்திரம் வறக்கும் வண்ணம் வேல்விடுத்தமையையும் மிக வலிய ஆரத்தைத் தாங்கின மையையும், மேகத்தை விலங்கிட்டமையையும் நினைந்து நினைந்து, 'ஒரு மனிதனுக்கு இத்துணை வலி யாது?' என்று மாளஞ் செலுத்த, உக்கிர பாண்டியரோடு மதுரையை வளைந்தான். அது கண்ட ஒற்றர்கள் ஓடிப் போய், உக்கிர பாண்டியருடைய திருவடிகளை வணங்கி, ஆடை யொதுக்கித் தலை பணிந்து, வாய் புதைத்து நின்றும், "மகாராசாவே! தேவசேனை நம்முடைய நகர்ப் புறத்தைச் சூழ்ந்தது" என்று விண்ணப்பஞ் செய் தார்கள்.

உடனே உக்கிர பாண்டியர் கோபமும் மாளமும் மிக வுடையராய், சிங்காசனத்தினின்றும் இறங்கி, நால்வகைச் சேனைகளுஞ் சூழ, யானைமேற் கொண்டு சென்றார். அவருடைய சேனைகள் நகர வாயிலை நீங்கு முன், தேவர்கள் நெருங்கி ஆர்த்து, பல படைக்கலங்களை வீடுத் தார்கள். பாண்டியருடைய சேனைகள் படைக்கலங்களை விடுத்துத் தேவர்களைக் கொன்றார்கள். இந்திரன் அது கண்டு, அக்கினி சொரியுங் கண்ணை யுடையனாகிப் பதைபதைத்து, சூரியாஸ்திரத்தை விடுப்ப, உக்கிர பாண்டியர், சந்திராஸ் திரத்தை விடுத்து தடுத்தார். இந்திரன் சிங்காஸ்திரத்தை விடுப்ப, பாண்டியர்

சரபாஸ்திரத்தை விடுத்து அதனைத் தடுத்தார். இந்திரன் மோகஸ்திரத்தை விடுப்ப, பாண்டியர் ஞானரஸ்திரத்தை விடுத்து அதனைத் தடுத்தார். பின்பு இருவரும் மற்போர் செய்தார்கள். இந்திரன் பாண்டியர் மேலே குலிசத்தை வீச, பாண்டியர் தமது கையிலிருந்த வளையைச் சுழற்றி வீசினார். அவ்வளை குலிசத்தை வீழ்த்தி, இந்திரனுடைய மகுடத்தைத் தள்ளிச் சிதைத்தது. உடனே இந்திரன் அஞ்சி ஓட்டெடுத்தான். “முருகக் கடவுள் போல வலிய உக்கிர பாண்டியன் வீசிய வளை, என் சிரசைச் சிதையாது என் முடியைச் சிதைத்தமை யான் சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பூசித்தமையா லன்றோ” என்று சிவபிரானுடைய திருவருளைப் பாராட்டினான்.

போருக் காற்றாது ஓட்டெடுத்த இந்திரன், பின்பு உக்கிர பாண்டியருக்கு, ‘தங்கள் நாட்டுக் கெல்லாம் மழை தருவேன். விலங்கை நீக்கி என்னுடைய மேகங்களைத் தருக’ என்று ஓலை விடுத்தான். ஓலை கொண்டு சென்ற தூதன் பாண்டியருடைய திருவடிகளை வணங்கி, ஒதுங்கி, வாய் புதைத்து நின்று, ஓலையை நீட்ட, அங்குள்ளான் ஒருவன் வாங்கி, பாண்டியர் முன்னே வாசித்துக் காட்டினான். பாண்டியர் அது கேட்டு, இந்திரனுடைய வார்த்தையை நம்பாமையால், சிறை நீக்கி மேகங்களை விடாது மறுத்தார், அப்பொழுது இந்திரனுக்கு நண்பனாகிய ஒரு வேளாளன், “மகாராசாவே! தான் பிணை” என்று வணங்கினான் இடுக்கண் வந்து உயிருக்கு நாசம் விளையினும் வாய்மையைக் காத்துக் குற்றமற ஒழுகும் வேளாள மரபிற் பிறந்த அவனுடைய வார்த்தையை ஆப்த* வாக்கியமாகிய வேதத்தைப் போல நம்பி, உக்கிர பாண்டியர் மேகங்களைச் சிறை நீக்கி விடுத்தார். பின்பு இந்திரனுடைய ஏவலினாலே பாண்டிநாடு மாசம் மும்மாரி பெய்யப்பெற்று மிகச் செழித் தோங்கியது.

* ஆப்தன் - உள்ளது சொல்வோன்

பதினைந்தாவது

மேருவைச் செண்டா லடித்த படலம்

உக்கிர பாண்டியர் தமக்கு அகத்திய முனிவர் சொன்ன சோமவார விரதத்தை அன்று தொட்டு அனுட்டித்து வரலும் அவர் மனைவியாகிய காந்திமதி யிடத்தே ஒரு சற்புத்திரன் அவதரித்தான். உக்கிர பாண்டியர் அப்புத்திரனுக்கு வீரபாண்டிய னென்று நாமகரணஞ் செய்து, வேத முதலிய கலைகளையும் படைத்தொழில்களையும் பயிற்றுவித்து, மகிழ்ச்சியடையு நாளிலே, கிரகநிலை திரிந்து, மழை வறந்து, பருவம் மாறி, உயிர்க ளெல்லாம் உணவின்றிப் பசியால் வருத்த முற்றன. உக்கிர பாண்டியர் சோதிடர்களை நோக்கி, “மழை வறந்தது என்னை?” என்று வினாவ, அவர்கள் பாண்டியரை நோக்கி “மகாராசாவே! கிரகங்கள் சூரியனை நோக்கி நின்றலால் ஒரு வருடம் மழை பெய்யாது” என்றார்கள். உக்கிர பாண்டியர் குழந்தைகளுடைய நோயை நோக்கி வருந்துந் தாய் போல வருந்தி, சிவபெருமான் திருமுன் சென்று, வணங்கி, மனம் இரங்கிக், கண்ணீர் ததும்பி நின்று, “பரம கருணாநிதியே! உயிர்க ளெல்லாம் பசியினாலே மிக வருந்துகின்றனவே” என்று விண்ணப் பஞ் செய்தார். சோமசுந்தரக் கடவுள் காலத்தின் செவ்வியை நோக்கி இரக்க மில்லாதவர் போல வாளா விருத்தலும், உக்கிர பாண்டியர் கரையற்ற துன்பக் கடலில் வீழ்ந்து, தமது திருமானிகைக்குத் திரும்பினார். சூரியன் அஸ்தமயமானான்.

உக்கிர பாண்டியர் தமது குடைக் கீழ்த் தங்கும் உயிர்களுடைய பசிவருத்தம் நிறைந்த நெஞ்சினாலே முகச்செவ்வி குன்றப் பெருங்கொடுந் துயரத்தின் முழ்கி, தரையிலே நித்திரை செய்தார். சோமசுந்தரக் கடவுள் பாண்டியருக்குக் கனவிலே சித்தராய் எழுந்தருளி வந்து,

“அரசனே! இப்போது மழை பெய்யாது; நீ மழையை வேண்டி வருந்தாதொழி; மகாமேரு மலையின் பக்கத் திலே ஒரு பெரிய முழையிலே எல்லை யில்லாத திரவியம் இருக்கின்றது. நீ அங்கே சென்று, அம் மேரு மலையை அதன் செருக் கடங்கும் வண்ணம் செண்டினா லடித்து, உன்னாணை வயத்ததாக்கி, பொன்னறையைப் பொதிந்த பாறையை நீக்கி. நீ வேண்டும் வரையும் எடுத்துக் கொண்டு, அதனை மீள அடைத்து, உன் குறியிட்டு, வருவாயாக” என்று அருளிச்செய்தார்.

உடனே உக்கிர பாண்டியர் விழித்தெழுந்து, நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, சோமசுந்தரக் கடவுளை வலஞ் செய்து, வணங்கி, நால்வகைச் சேனைகளும் சூழ, வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, பிராமணர்கள் ஆசி கூற, நாவலர் கள் துதிக்க, தேர்மீ தேறிச் சென்று, பாண்டி நாட்டையும் சோழநாட்டையும் தண்டக நாட்டையும் தெலுங்கு தேசத்தையும் கர்னாட தேசத்தையும் மாளவ தேசத்தையும் விராட தேசத்தையும் மத்திய தேசத்தையும் கடந்து, காசியை அடைந்தார். கங்கா நதியிலே ஸ்நானம் செய்து கொண்டு, அங்கு நின்று நீங்கி, அநேக காதங் கடந்த பின்னர், மனிதர் செல்லாத இடத்தைக் கடந்து சென்றார். இவ்வாறே ஆயிரம் யோசனை அகலமுடைய இக் குமரி கண்டத்தைக் கடந்து, இது போல இன்னும் எட்டுக் கண்டங் கொண்ட பாரத வருடத்தைத் தள்ளி, இமாசலத்தை அடைந்து, அதனைத் தாவி, அப்புறம் போய்க் கிம்புருட வருடத்தை அடைந்து, அதனைக் கடந்து ஏமகூடத்தை அடைந்து, அதனைக் கடந்து அரி வருடத்தை அடைந்து, அதனைக் கடந்து அப்பாற் போய் நிதமலையை அடைந்து, அதனைக் கடந்து சம்புநதி பாயும் இளாவிருத வருடத்திற் சென்று, மகாமேரு மலையைக் கண்டார். கண்டவுடனே, தம்முடைய சேனைகளைப் பிரிந்து போய், மகாமேரு மலையை வலஞ் செய்து, தென்றிசையிலே வந்து நின்று கொண்டு, அம் மலையை நோக்கி, ‘‘பருவதராஜாவே! நம் பிதாவாகிய

சிவபெருமானுடைய வில்லே! பூமிக்குக் களைகண்ணே! கிரகங்களும் நகரத்திரங்களும் வலஞ் செய்யும் மகா பருவதமே! தேவர்களுக்கு ஆலயமே!” என்றழைத்தார். அழைத்தலும், மகாமேரு மலை வரவு தாழ்ப்ப, உக்கிர பாண்டியர் கோபங் கொண்டு, அம்மலையின் செருக் கடங்கும்படி அதனைச் சிகரத்திலே செண்டினால் அடித்தார். அடித்தலும், அசைவில்லாத மேரு மலை அசைந்து, பொற்பந்து போலத் துடித்தது; அதன் கொடுமுடிகளும் அவ்வக் கொடுமுடிகளிலே தேவர்கள் வசிக்கப்பெற்ற ஆலயங்களும் வெடித்தன.

உக்கிர பாண்டியர் அடித்த பின், மகாமேரு பருவதம் எட்டுப் புயங்களையும் நான்கு சிரசுகளையும் ஒரு வெள்ளைக் குடையையுங் கொண்ட உருவத்தோடு எழுந்து வந்து, நாணி நின்றது. அது கண்ட உக்கிர பாண்டியர் கோபந்தணிந்து, “மேரு பருவதமே! நீ இதுகாறும் வாராது தாழ்த்த தென்னை?” என்று வினாவ, மேரு மலை, “மகாராஜாவே! கேளும். அடியேன் நாடோறும் இவ் வருவங் கொண்டு சென்று, மீனாக்ஷியம் மையையுஞ் சோமசுந்தரக் கடவுளையும் வழிபடும் நியமம் பூண்டேன். இன்றைக்கு ஒரு பெண்ணினிடத் துளதாகிய காமத்தினலே சிவாலய சேவையை மறந்து, இதுகாறுந் தாழ்த்து நின்றேன். இப் பெருங் கொடும் பாவத்தினால் அடியும் பட்டேன். தமிழேன் செய்த சிவாபராதத்தை நீர் தீர்த்தருளினீர் இதற்குத் தமிழேன் செய்யுங் கைம்மாறியாது? அது நிற்க. நீர் இங்கு வந்த காரணம் யாது? சொல்லும்.” என்று சொல்லிற்று.

அது கேட்ட உக்கிர பாண்டியர், “நான் பொன்னை விரும்பி வந்தேன்” என்றார். என்றலும், மகாமேரு பருவதம், “நீர் விரும்பிய செம்பொன் அம் மாமர நிழலின்கணுள்ள அறையிலே கிடக்கின்றது” என்று கையினாலே சுட்டிக் காட்டியது. உக்கிர பாண்டியர் அப் பொன்னறையின் பக்கத்திற் சென்று, அதனை மூடிய

பாறையை நீக்கித், தமது அவாவளவினதாகிய பொன்னை வாரிகளாகாண்டு, முன் போல முடி, அதன் மேலே தமது பெயரையுங் குறியையும் எழுதி விட்டு, மீண்டு தம்முடைய சேனையை அடைந்து, தேர்மீ தேறித், தென்றிசை நோக்கிச் சென்று, மலைகளையும் போக பூமிகளையும் பிறவற்றையுங் கடந்து, பரத கண்டத்தை அடைந்து, மத்துயம் விராடம் மாளவம் தெலுங்கம் என்னும் தேசங்களிலுள்ள அரசர்க ளெல்லாருந் தங்கள் தங்கள் நகரங்கடாறும் வரவு நோக்கி எண்ணிலலாத சேனைகளோடும் எதிர்கொண் டெதிர்கொண்டு உபசரிக்கச் சென்று, பாண்டி நாட்டை அடைந்து, மதுராபுரிக்குச் சமீபித்தார்.

உக்கிர பாண்டியர் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருக் கோபுரத்தைக் கண்டவுடனே, விரைந்து தேரின்ன றும் ஐறங்கி, நமஸ்கரித்து எழுந்து நடந்து, பிராமணர் களுந்துறவிகளுஞ் சைவர்களுந் திருக்கோயில் தொண்டர் களுந் திரண் டெதிர்கொள்ள, வைகையாற்றைக் கடந்து, திரு நகரத்தினுள்ளே போய்த், திருக்கோயிலிற் புகுந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வலஞ் செய்து, வணங்கித் துதித்துக் கொண்டு, தமது திருமானிகையினுள்ளே புகுந்தார். மகா மேரு பருவத்தினாற் கிடைத்த திரவியத் தினாலே குடிகளெல்லாவற்றையும் பாதுகாத்து, தேவர் தென்புலத்தார் சுற்றத்தார் விருந்தினர் என்னும் நால் வகையோரையும் ஓம்பிக், களிப்புற்றிருக்கும் நாளிலே, சிவபெருமானுடைய ஆணையினாலே நடக்கும் கிரகங்கள் தத்தந் தொழிலின் மாறுபா டொழிய, பாண்டி நாடெங் கும் மழை பெய்தது; அதனால் வளங்க ளெல்லாம் பெருகின; அதனால் உயிர்க ளெல்லாந் தழைத்தன.

இங்ஙனம் அரசாண்ட உக்கிர பாண்டியர், தம்முடைய குமாரனாகிய வீர பாண்டியனுக்கு முடி சூட்டித், தம்மரசை அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய் நின்ற சிவத் தோடும் இரண்டறக் கலந்தனர்.

பதினாறாவது

வேதத்துக்குப் பொருளருளிச் செய்த படலம்

பிரமாண்ட சிருட்டி ஆரம்ப காலமாகிய கிருதயுகத் திலே, சிவபெருமானுடைய திருவாக்கினின்றும் பிரணவந் தோன்றிற்று. அதினின்றும் வேதங்களெல்லாந்தோன்றின. நைமிசாரணிய வாசிகளாகிய கண்ணுவர் கர்க்கர் முதலிய முனிவர்கள், அவ் வேதங்களை ஓதியும், அவற்றின் பொருளை அறியாது மயங்கிக் கவலையுற் றிருந்தார்கள். அப்பொழுது அரபத்தர் என்னும் ஒருபிராமணர் வந்தார். அவரை முனிவர்கள் எதிர்கொண்டு வணங்கி, ஆசனத் திருத்தி, வழிபட்டார்கள். அரபத்தர் அவர்களை நோக்கி, “முனிவீர்காள்! நீங்கள் மனம் வேறுபட்டு முகம் வாடி யிருப்ப தென்னை?” என்று வினாவ, முனிவர்கள், “சுவாமி! வேதங்களுக்குப் பொருள் உணர்த்த வல்ல ஆசாரியர் இன்மையால் மனக்கவலை யுற்றோம். இதற்கு யாது செய்வேம்?” என்று விண்ணப்பஞ் செய் தார்கள்.

அது கேட்ட அரபத்தர், “முனிவீர்காள்! வேதத்தின் பொருள், அவ்வேதத்தை அருளிச்செய்த சிவபெருமானே திருவுருக்கொண்டு வந்து உணர்த்தி னன்றி, உணர்தல் கூடாது. யாதுந் தவத்தா லன்றிச் சித்தியாது. தவமும் புண்ணிய தலத்தி னன்றிப் பயன்படாது. புண்ணிய தலங்களுள்ளும் சிவதலங்களே தவத்துக்குச் சிறந்தன. சிவதலங்களுள்ளும் உத்தமோத்தம சிவதலத்திலேயே பெருந்தவம் எளிதிற் பயன்படும். உத்தமோத்தம சிவதலம் விராட் புருடனுடைய பிரமரந்திரத்தினின்றும் பன்னி ரண்டங்குலம் மேற்பட்டு விளங்குஞ் சீவன்முத்தி புரமாகிய மதுரையேயாம். அம் மதுரையின்கண்ணே சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய விமானத்துக்குத் தென் பக்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமாசாரியராகிய

தக்ஷிணாமூர்த்தியே உங்களுக்கு வேதப் பொருளை உணர்த்தியருள்வர். நீங்கள் சென்று அவர் சந்நிதியில் அருந்தவஞ் செய்யுங்கள்'' என்று அருளிச் செய்தார்.

கண்ணுவர் முதலிய முனிவர்கள் அது கேட்டு, மகிழ்ந்து, அரபத்தரை வணங்கி, அவரோடு சென்று, மதுரையை அடைந்து, பொற்றாமரை வானியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சோமசுந்தரக் கடவுளையும் மீனாக்ஷியம்மையாரையும், நெஞ்ச நெக்குருகக், கண்ணீர் வார, மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப, வணங்கித் துதித்துக் கொண்டு வலஞ் செய்து விமானத்துக்குத் தென் பக்கத்தில் வந்து, கல்லாலமர நிழலின்கண் எழுத்தருளியிராநின்ற பளிங்கு நிறமுடைய திரு மேனியும், பளிங்கு மலையிற் பதித்த பவளம் போலுந் திருவடிகளும், மூன்று திருக்கண்ணும், சிவந்த திருவாயும், செபமாலையையும் அமுத கும்பத்தையுஞ் சின்முத்திரையையும் வேத புத்தகத்தையுந் தரித்த நாண்கு திருக்கரமும் உடைய தக்ஷிணாமூர்த்தியைத் தரிசித்து, வணங்கித் துதித்தார்கள். அம்மூர்த்தியுடைய இருபத்திரண்டு பீஜரூபமாகிய மேதா வித்தையை அரபத்தரால் உபதேசிக்கப் பெற்றுக், கார்த்திகை மாசத்துப் பெளர்ணிமை முதல் அடுத்த கார்த்திகை மாசத்துப் பெளர்ணிமை வரையும் நாடோறும் முப்பொழுதுஞ் செபித்துத், தருப்பணம் ஓமம் பிராமண போசனஞ் செய்துகொண்டு வந்தார்கள்.

அப்பொழுது தக்ஷிணாமூர்த்தி, விபூதியும் உருத்திராக்ஷமுந் தரித்த திருமேனியும், திருப்புன் முறுவலையுடைய திருமுகமும், உத்தரீயந் தரித்த திருமார்பும், பதினாறு வயசு முடைய ஒரு பிராமணகுரு வடிவந் தரித்து, வேதத்தைச் சுரத்தோடும் உச்சரித்துக்கொண்டு, முனிவர்கள் காண வெளிவந்து நின்றார். அது கண்ட முனிவர்கள், அவ் வாசாரியரை வணங்கித் துதித்துக் கொண்டு, ஆனந்த மாக்கடலின் முழ்கி நின்றார்கள். அம் முனிவர்கண் மீது ஆசாரியர் திருக்

கண் சாத்தி, “நம் பத்தர்களாகிய முனிவர்களே! உங்களுக்கு வேண்டுவது யாது?” என்று வினாவி யருள, முனிவர்கள் அஞ்சலி செய்து, “எம்பெருமானே! அடியேங்களுஞ் சகலலோகத்தாரும் உய்யும்பொருட்டு, வேதங்களின் பொருளை இப்போது அடியேங்களுக்கு உபதேசித் தருளும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள் பரங்கருணைத் தடங்கடலாகிய ஆசாரியர், அம்முனிவர்களோடு திருவாலவாயுடையாராகிய சிவலிங்கப் பெருமான் சந்நிதானத்தை அடைந்து, வேதப் பொருளை அருளிச் செய்வாராயினார்:—

“முனிவீர்களா! அதிரகசியமாயும் போகமோக்ஷமிரண்டையும் பயப்பதாயும் உள்ள வேதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்வோம், கேளுங்கள். சுயம்புவாய், உத்தமோத்தமமாய், அநாதிகாரணமாய் விளங்காநின்ற இச் சிவலிங்கமே சகல வேதங்களுக்கும் பொருளாகும். ஒன்றேயாய், அத்துவித மாய்ப், பரம்பிரமமாய்ப், பராற்பரமாய்ச், சத்தியஞானானந்த பரிபூரணமாய்ச், சுயம்பிரகாசமாய் உள்ளது அழிவில்லாத இச் சுந்தரலிங்கமே என்று வேதாந்தங்கள் சொல்லும் வேதமும் ஒன்றே; அதன் பொருளும் ஒன்றே. ஆயினும், சாகைகளின் பேதத்தினாலே வேதம் அனந்த பேதமாயிற்று சோம சுந்தரக் கடவுளது மாயையினால் வேதப்பொருளும் அனந்த மாயிற்று. சிவபெருமான் ஆதியிலே பிரமாலைப் படைத்துத், தம்மிடத்தே தோன்றிய வேதங்க ளெல்லாவற்றையுங் கொடுத்தருளினார்; அதனாலே முவுலகத்தும் வேதவிஞ்ஞானம் பரந்தது. சோதிமயமாய்த், தோற்றம் நடு இறுதி இல்லாததாய் விளங்கும் மகாலிங்கம் எதுவோ, அதுவே பரமாகாச சரீரமாகிய பிரம மெனப்படும். அதுவே, சிவட்டி முதலிய காரணத்தினாலே, முப்பிரிவுடையதாயிற்று. கீழ்ப்பாகத்தில் ஆன்மஉத்துவமும், நடுப்பாகத்தில் வித்தியாதத்துவமும், நுனிப்பாகத்திற் சிவதத்துவமுந் தோன்றின; எல்லாப் பாகங்களினும்

எல்லாத் தத்துவமும் தோன்றின. பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரர், சர்வகாரணேசுவரர் என்னும் இவர்கள் முறையே தத்துவாதிபர்கள் என்று சகல வேதங்களுஞ் சொல்லும். ஆன்ம தத்துவத்தில் அகாரமும், வித்தியா தத்துவத்தில் உகாரமும், சிவ தத்துவத்தில் மகாரமும் எல்லாத் தத்துவங்களிலும் விந்துவும் நாதமுந் தோன்றின. இதனாலே பிரணவோற்பத்தி சொல்லப் பட்டது. வியட்டியுஞ் சமட்டியுமாயுள்ள பிரணவத்தினின்றும் வியட்டி சமட்டியாகிய பூர் முதலிய ஏழு வியாகிருதிகளும் சிவாஞ்ஞையினாலே தோன்றின. பின் அவற்றினின்றும் வியட்டி சமட்டி ரூபினியும் வேதஜனனியும் சிந்தித்த பொருளைத் தருவதுமாகிய முப்பதமுடைய காயத்திரி தோன்றிற்று அதினின்றும் நான்கு வேதங்களுந் தோன்றின. அவைகள் பின்னும் பல பேதங்களாக விரிந்தன. பிரணவ முதலிய மகாமந்திரங்களும், அகார முதலிய அக்ரங்களும், காமிக முதலிய சிவாகமங்களும், திருவாலவாயுடையாருடைய உச்சிமுகமாகிய ஈசானத்தினின்றுந் தோன்றின இருபத்தொரு பேத முடைய இருக்குவேதங் கிழக்கு முகமாகிய தற்புருடனத்தினின்றும், நூற்றொரு பேதமுடைய யசுர்வேதம் தெற்கு முகமாகிய அகோரத்தினின்றும், ஆயிரம் பேதமுடைய சாமவேதம் வடக்கு முகமாகிய வாமதேவத்தினின்றும், ஒன்பது பேத முடைய அதர்வவேதம் மேற்கு முகமாகிய சத்தியோ சாதத்தினின்றுந் தோன்றின. வேதம் நான்காதலால், வர்ணாச்சிரமங்களும் நந்நான் காயின. பலவகைப் பட்ட தருமங்களும் யாசங்களும் வேதத்தின் வைபவத்தினாலே தழைப்பனவாம். வேதப்பொருளை அறிந்தவர்கள் அவை களைச் செய்வார்கள். வேதங் கருமகாண்டமும் ஞான காண்டமுமென இரண்டு பிரிவுடையது. அவைகளுள்ளே, கரும காண்டம் இம் மகாலிங்க பூசாவிதியை உணர்த்தும்; ஞான காண்டம் திருவாலவாயுடையாருடைய சச்சி தானந்த ரூபத்தை உணர்த்தும். விட்டுணு முதலிய தேவர்கள் சிவபெருமானுடைய அம்சபூதர்கள்; சர்வ

வியாபகராகிய சிவபெருமானே அம்சி யென்று சொல்லப் படுகின்றார். எல்லாத் தேவர்களுக்குங் கொடுக்கப்படும் அவியனைத்தையும், அம்சியாகிய தாமே ஏற்றுப் பலங் கொடுப்பர் வேதத்தில் விதிக்கப்படும் அக்கினிட்டோம் முதல் அசுவமேதம் இறுதியாகிய யாகங்களும், நித்திய நைமித்திக காமிய கர்மங்களும், எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் உறைவிடமாகிய திருவாலவாயுடையாருடைய பூசா பேதங்களாம். இத் திருவாலவாயுடையாரைப் பூசித்தால், வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கருமங்க ளனைத்தையும் அநுட்டித்தலால் எய்தும் பயன் கிடைக்கும். இத் திருவாலவாயுடையாரைத் தியானித்தால், வேதாந்த ஞானத்தால் எய்தும் பயன் கிடைக்கும். கருமத்தினாலே சித்தசுத்தியும், சித்திசுத்தியினாலே ஞானாங்கமும் உண்டாகும். தருமமுஞ் சாந்தி தாந்தி முதலிய குணங் களும் இயம முதலிய அட்டாங்க யோகமுமே ஞானாங்க மெனப்படும். ஞானாங்கங்க ளெல்லாவற்றுள்ளும் வீபூதி தாரணம், உருத்திராக்ஷ தாரணம், சிவலிங்க பூசை, சிவலிங்கப் பிரதிட்டை, சிவஸ்தல தரிசனம், குருவை வழிபடல், சிவனடியாரை வழிபடல் என்பவை களே மிக உயர்ந்தன. அறிவுடையவர் இவ் வுண்மையை அறிந்து, ஞானாங்கங்களையே எப்பொழுதும் ஆசரிக்கக் கடவர். பிற நூல்களில் விதிக்கப்பட்ட தருமங்களினும் ஸ்முருதியில் விதிக்கப்பட்ட தருமம் விசேடம். ரிமிருதியில் விதிக்கப்பட்ட தருமத்தினும். வேதத்தில் விதிக்கப் பட்ட தருமமே விசேடம். சிவபெருமா னிடத்தே தோன்றி னமையால், வேதமே பிரமாணம்; வேதத்தை முதனூலாகக் கொண்டமையால் ஸ்மிருதி பிரமாணம். சக மனைத்தஞ் சிவம் என்னு ஞானமே போக மோக்ஷங் களைக் கொடுக்கும்; அந்தஞானத்துக்கு ஒப்பு வேறொன்று மில்லை நா முணர்த்திய வேதப்பொருளனைத்தும் உங்களுக்கு நன்றாக விளங்குக" என்று திருவாய் மலர்ந்து, ஆசாரியர் சிவலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார். கண்ணுவர் முதலிய முனிவர்க ளெல்லாரும் வேதப் பொருளை நன்குணந்தார்கள்.

பதினேழாவது

மாணிக்கம் விற்ற படலம்

வீர பாண்டியனுக்குக் காமக் கிழத்தியார்க ளிடத்தே திக்குணமுடைய புதல்வர்கள் பலர் பிறந்தார்கள். குலபத்தினிக்குப் புதல்வன் இல்லாமையால், வீர பாண்டியன் கவலை கொண்டு, தானுங் குலபத்தினியுஞ் சோம சுந்தரக் கடவுளை நோக்கி, அட்டமி விரதமுஞ் சதுர்த்தசி விரதமுஞ் சோமவார விரதமும் அநுட்டித்தான். அநுட்டிக்கு நாளிலே, சிவ சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே நற்குண மனைத்தும் நிறைந்த ஒரு சற்புத்திரன் பிறந்தான். அப்புத்திரனுக்கு ஐந்து பிராய மாயபொழுது, வீர பாண்டியன் வேட்டையாடப் போந்து, புலியால் இறந்தான். அஃதறிந்த நகரத்தார் யாவரும் அழுதார்கள் அப்பொழுது காமக் கிழத்தியர்களுடைய புதல்வர்கள், சமயம் பார்த்துப், பலவகைத் திரவியங்களையும் ஆபரணங்களையும் கிரீடத்தையும் கவர்ந்து கொண்டுபோய் மறைந்தார்கள். வீரபாண்டியனுக்கு அந்திய கரும மனைத்தும் அவன் புத்திரன் செய்து முடித்தான்.

மந்திரிமார்கள், வீர பாண்டியனுடைய புத்திரனுக்கு முடி சூட்ட நினைந்து, திரவிய சாலையிலேயே புதுந்து தேடி, முடியையும் பல திரவியங்களையுங் காணாது திகைத்துக், கவலை கூர்ந்து, அவைகளைல்லாங் காமக் கிழத்தியர்களுடைய புதல்வர்களே கொள்ளைகொண்டு போயினார்கள் என்றறிந்து, “வேறு முடி செய்துமெனின், லீலையுயர்ந்த இரத்தினங்க ளில்லை; அரசியல் இல்லை யாயின் உலகந் துன்பமடையும். இதற்கு யாது செய்யத் தக்கது?” என்று தங்களுள்ளே ஆலோசித்துத்துச், “சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவருளை அறிவோம்” என்று தெளிந்து, இராசபுத்திரனை அழைத்துக் கொண்டு,

திருக்கோயிற் றிருக்கோபுரவாயின் முன் வருவாராயினார்
கள். வருமுன் சோமசுந்தரக் கடவுள் இரத்தினப் பொதி
முதுகிலே தூங்க, ஒரு வைசிய வடிவங்கொண்டு, அவர்க
ளெதிரே வந்து தோன்றினார் அங்ஙனந் தோன்றிய
வைசியர், எதிர் வருவார்களை நோக்கி, “நீங்கள் கவலை
கொண்ட மனத்தர்களாய் வருவ தென்னை?” என்று
வினாவினார். வினாவுதலும், மந்திரிமார்கள் முன்
விளைந்தனவெல்லாம் அவருக்குச் சொன்னார்கள். அது
கேட்ட வைசியர், “நீங்கள் கவலை கொள்ளா தொழி
மின்கள். என்னிடத்தே நவரத்தினங்களும் இருக்கின்றன;
அவை பதினாயிரகோடி பொன் பெறும்” என்று சொல்லி
இருந்துகொண்டு. நவரத்தினங்களின் இலக்கணங்களை
உணர்த்தி, ஒரு சரிய வஸ்திரத்தை விரித்து, அதின் நடுவே
மாணிக்க ரத்தினத்தையுங் கிழக்கு முதலிய எட்டுத்
திசையுங் முத்து முதலிய எட்டு இரத்தினத்தையும்
வைத்து, வடக்கு நோக்கியிருந்து அருச்சித்து, அவை
களைக் கையா லெடுத்துக் கொண்டு, சோமசுந்தரக்
கடவுளை நோக்கி, “இக்குமாரனுக்கு அளவிறந்த
ஆயுளுஞ் செல்வமும பெருகு” என்று சொல்லிக் கொடுத்
தருளினார். கொடுக்கருளலும், இராசபுத்திரன் சோம
சுந்தரக் கடவுளுடைய விமானத்தை நோக்கி நமஸ்கரித்
தெழுந்து, இரண்டு கையையும் விரித்து வாங்கினான்,
வைசியர் இராசபுத்திரனையும் மந்திரிமார்களையும்
நோக்கித் திருமுக மலர்ந்து, “இவ்விரத்தினங்களினாலே
முடி செய்வித்து இக்குமாரனுக்குச் சூட்டி, இவனுக்கு
அபிடேச பாண்டியன் எனப் பெயரிடுங்கள்” என்றருளிச்
செய்தார். இரத்தினத்துக்கு விலை கொடுக்க வரும்
மந்திரிமார்கள், இராசபுத்திரன்மீது திருவருணோக்கமுந்
திருப்புன்முறுவலுஞ் செய்துகொண்டு நின்ற வைசியரை
அங்கே காணாது திகைத்தார்கள்; வைசியர் நாற்புயமும்
முக்கண்ணுங் காளகண்டமுங் காட்டி, உமா தேவியா
யோடு தமது திருக்கோயிலினுள்ளே புகுந்தருளக் கண்டு,
“வைசியராய் வந்தவர் சிவபெருமானே” என்று அவரைப்

பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள். இராசபுத்திரன் சிவசந்நிதியிலே நமஸ்கரித் தெழுந்து, கை கூப்பி நின்று, 'எம்பெருமானுக்கு அடியேன் செய்யுங் கைமாறொன்றுண்டோ? என் னுடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் எம்பெருமானுடையனவே' என்று துதித்து வலஞ் செய்து, விடைபெற்றுக் கொண்டு, முனிவர்கள் ஆசி கூறச் சென்று, தன்னுறைவிடம் புக்கான்.

மந்திரிமார்கள். சிவபெருமான் அருளிச்செய்த இரத்தினங்களினாலே முடி செய்வித்து, இராச குமாரனுக்குச் சூட்டினார்கள். அவன் சிவபெருமான் அருளிச்செய்த படியே அபிடேக பாண்டியன் எனப் பெயர் பெற்று, அவர் திருவடிகளை மறவாத சிந்தையோடு அரசு செய்து கொண்டிருந்தான் இருக்கும் நாளிலே தன் பிதாவின் காமக் கிழத்தியர்களுடைய புதல்வர்களாய்த் தனக்கு மூத்தவர்களாய்த் தன் பிதாவினது திரவியசாலையைத் திறந்து முடி முதலிய பொருள்களைக் கவர்ந்து சென்று வேற்றுத் தேசத்தில் ஒளித்திருந்த பகைவர்களைச், சிலர்தன் னெதிரே கொண்டுவந்து விடுப்ப, அவர்கள் கவர்ந்த திரவிய மெல்லாந் திரும்ப வாங்கிக்கொண்டான்.

பதினெட்டாவது

வருணன் விட்ட கடலை வற்றச் செய்த படலம்

சிதேரைய மாசத்துச் சித்திரை நகூத்திரத்திலே, அபிடேக பாண்டியன் சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு விசேட பூசை செய்யத் தொடங்கி, நெய்முதற் சந்தனக் குழம் பீறாக அபிடேகஞ் செய்ந பின்பு, பச்சைக் கர்ப்பூர சலம் அபிடேகித்து, அக் கடவுளை வியந்து நோக்கி, 'எம்பெருமானே! நீர் என் கர்ப்பூர சுந்தரரேயோ?' என்றான்.

சோமசுந்தரக் கடவுளை வருடந்தோறுஞ் சித்திரை மாசத்துச் சித்திரை நக்ஷத்திரத்திலே பூசிக்கும் நியமம் பூண்ட தேவேந்திரன், பாண்டியன் பூசை செய்தலைக் கண்டு, அது முடியும் வரையுந் தாழ்த்து நின்று, முடிந்த பின் பூசை செய்து, தன் சுவர்க்கத்துக்கு மீண்டான். அன்று வருணன் இந்திரனுடைய சபையை அடைந்து, அவனை நோக்கி, “இன்று நீ சிறிது வாட்டம் அடைந்திருக்கின்றாய்! இஃதென்னை?” என்றான். அதற்கு இந்திரன், “மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற அன்பின் வலைப்படுஞ் சிவலிங்கப் பெருமானே இன்று பூசை செய்யத் தாழ்த்தது. அதனால் இப்போது என்னுள்ளஞ் சிறிது வியாகுல மடைந்த துண்டு” என்றான். அது கேட்ட வருணன், “அச்சிவலிங்கம் மகாலிங்கமோ?” என்று வினாவினான். வினாவலும் இந்திரன். “அச்சிவலிங்கம் முன்னே என்னுடைய பிரமப் பழியையும் வெள்ளை யானையின் சாபத்தையும் நீக்கியருளின தன்றோ! அதை நீ அறிந்திலை போலும்.” என்றான். அதற்கு வருணன், “அங்ஙனமாயின். தேவ மருத்துவர்களாலுந் தீர்க்கப்படாததாய் என்னை வருத்தகின்ற பெருவயிற்று நோயை அச்சிவலிங்கந் தீர்க்குமா?” என்று வினாவினான். இந்திரன் புன்னகை செய்து, “நீ சந்தேகங் கொண்டு வினாவியதென்னை? பிரம விட்டுணுக்களாலுந் தீர்க்கப்படாத பிறவிநோயைத் தீர்க்க வல்ல சிவபெருமான் இச்சரீர நோயைத் தீர்த்தற்கு அரியவரோ? எம் பெருமான் செய்யுந் திருவிளையாட்டை இப்போது நீ சோதி” என்றான்.

வருணன் இந்திரனை நோக்கி, “இங்கே நான் வரும் பொழுது காமதேனுவும் அதன் கன்றும் எதிர்ப்பட்டன; அப்போது கண்ட நல்ல சகுனத்தினாலே இந்த நல்ல வார்த்தை கேட்டேன்.” என்று சொல்லிக்கொண்டு சென்று, சோமசுந்தரக் கடவுள் செய்யுந் திருவிளையாடலைக் கண்டு தன் வயிற்று நோயைத் தீர்க்க

நினைந்து, சமுத்திரத்தை அழைத்து, “நீ மதுரை நகரம் முழுவதும் விரைந்து அழிக்கக் கடவாய்” என்று ஏவினான்.

உடனே சமுத்திரங் கொதித்தெழுந்து. பருவதங்க ளெல்லாவற்றையும் பிடுங்கித், திகந்தங்களிலே செல்லும் வண்ணம் எறிந்து, பிரளய காலத்து வருதல் போலப் பெருக்கெடுத்து வந்தது. அது கண்ட தேவர்க ளெல்லாரும் அது வருணன் செயல் என்பதை அறியாதவர்களாய், “பிரம சுற்பத்தும் அழியாத இம்மதுரைத் திருநகரத்துக்கு இடையூவந்தது; எமது நகரத்துக்கும் இனி இடையூறு வந்தது.” என்று சோமசுந்தரக் கடவுளை வந்து வணங்கிக்கொண்டு, மனங்கலங்கி நின்றார்கள். மதுரை நகரத் துள்ளாரெல்லாரும், “இது சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவிளையாட்டோ? நாம் செய்த தீவினையோ? பேருழிக் காலம் வந்ததோ?” என்று கலங்கி நடுநடுங்கினார்கள். பூமியும் திக்குகளும் புதையும் வண்ணம் பேரிருள் போல் வருஞ் சமுத்திரம் மதுரைத் திருநகரின் புறத்தே வரும் போது அபிடேக பாண்டியன் கண்டு, நடுநடுங்கிச், சிவ பெருமானுடைய திருவடியே புகலிடம் என்று துணிந்து, அவருடைய திருவடியில் விழுந்து, ‘ஓலம், ஓலம்!’ என முறையிட்டான். சிவபெருமான் திருப்புன் முறுவல் கொண்டு, “அஞ்சாதே, அஞ்சாதே!” என்று திருவாய் மலர்ந்து, தமது திருச்சடையிலுள்ள நான்கு மேகங் களையும் நோக்கி, “இந்நகரத்தை அழிக்க வருகின்ற சமுத்திரத்தைச் சுவறும் வண்ணம், நீங்கள் விரைந்து போய்ப் பருகக் கடவீர்கள்.” என்று பணித்தருளினார். உடனே அந் நான்கு மேகங்களும் போய், அச் சமுத்திரத்தை வாரி உறுஞ்சின. உறுஞ்சுதலும், அச் சமுத்திரம், சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுள் என்று தெளிந்த மெய்யன்பர்களுடைய எழுவகைப் பிறவிக்கடல் போலப், பசையற வறந்தது. அப்பொழுது நகரத்தார்களுந் தேவர்கள் முதலியோர்களும், அபிடேக பாண்டியனும்,

எம்பெருமானுடைய திருவிளையாடலை நோக்கிப், பெருமகிழ்ச்சி யுற்றுப். பல தரம் புகழ்ந்து பாடி. முடிவிலலாத இன்பக் கடலின் அமிழ்ந்தினார்கள்.

பத்தொன்பதாவது

நான்மாடக் கூடலான படலம்

வருணன், தன் செய்கை இழுக்கடைந்தமையால் நாணங்கொண்டு, இரண்டு கண்களுஞ் சிவப்பக், கோபாக்கினி பற்றச், சரீரம் வெம்பிச், சமுத்திரங்களும் நதிகளும் வெந்து வற்ற வெகுண்டு நின்று, சிவபெருமானுடைய திருவிளையாடலைத் தெளியானாகி, ஏழு மேகங்களையும் அழைத்து, “நீங்கள் சமுத்திரங்க ளெல்லாவற்றையுங் குடித்தெழுந்து, இடித்துப் பெய்து, மதுரை நகரம் முழுவதையும் ஷிரைவில் அழித்துவிடக் கடவீர்கள்” என்று பணித்தான்.

உடனே மேகங்களேமும் புகுந்து, பூமி தெரியும் வண்ணஞ் சமுத்திரம் முற்றையுங் குடித்து, உடம்பு கருகி, மின்னின; திக்குகளும் ஆகாயமுஞ் செவிடுபடப், பூமியும் பிலமும் பிளக்க, அட்டகுல பருவதங்களும் வெடிபட, மகாமேருமலை சாய, ஊழிக்காலத்தில் வெடிக்கும் அண்டகடாகத்தின் ஒலி போல முழங்கின; ஆதிசேடன் தன் படங்களிலுள்ள இரத்தினங்களைச் சிந்தி, உடம்பு நெளிய, அட்டதிக்கயங்களுந் தங்கள் நிலைகெட்டு நடுநடுங்க, இடியிடித்தன; சாம்பர்ப் பூசினிக்காய் போல ஆலங்கடிகளைச் சிந்தின; திரண்ட பளிங்குத் தூண்கள் போலத் தாரைகளைச் சொரிந்தன; ஆகாயமும் பூமியுந் திக்குகளுந் தெரியா வண்ணம் பரந்து இருளைக் கான்றன. அவை மதுரைத் திருநகரத்தைச் சூழ்ந்து இவ்வாறு பெய்தலும், அபிடேக பாண்டியனும் பிரசைகளும், “உலக மழியு நாள் இதுவே!” என்று மயங்கி வாடினார்கள். பாண்டியன்,

“சிவபெருமானே இன்னமுங் காத்தருள்வார்.” என்று தெளிந்து, விரைந்து, திருக்கோயிலிலே புதுந்து, சோம சுந்தரக் கடவுளுடைய திருவடிக்கீழ் வீழ்ந்து, “எம் பெருமானே! அடியேங்களுடைய துன்பத்தை நீக்கி, அடியேங்களைக் காத்தருளுக!” என்று விண்ணப்பட்டு செய்தான். செய்தலும், சோசுந்தரக் கடவுள் முன்போலவே தமது திருச்சடையிலுள்ள நான்கு மேகங்களையும் நோக்கி, “நீங்கள் இம் மதுரைநகரத்தின் நான்கெல்லைகளையுஞ் சூழ்ந்து, நான்கு மாடங்களாகி, ஏழு மேகங்களையும் விலக்குங்கள்.” என்று பணித்தருளினார். உடனே அம் மேகங்கள் நான்கும், நான்கு மாடங்களாகி, வளைந்து, நான்கு திக்குகளையுஞ் சூழ்ந்து, சந்துவாய் தெரியா வண்ணம் ஒன்றி, ஒரு குடிலாகி, மாடங்களுங்கோபுரங்களுஞ் செய்குன்றுகளுஞ் கால்கள் போலத் தாங்கத், தாங்கள் மதுரைநகர முழுதையும் மூடிக்கொண்டன. அந்த நான்கு மாடங்களுள்ளும் நகரத்தார்களும் மந்திரிமார்களும் பாண்டியனும் அவன் சேனைகளும் இயங்கியற் பொருள் நிலையியற் பொருள்களாகிய பிறவற் றோடுந் தாழ்ந்து, முன்னையினும் இன்பத்துள் மூழ்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சத்த மேகங்களும், தாங்கள் சமுத்திரம் வறப்பப்படுகிப் படுகி, அம்மாடங் கண் மேலே பெய்யுந் துளிகளெல்லாம் மலைகளிற் பெய்யுந் துளிகள் போல் உடைந்து துள்ளப் பெய்து பெய்து, தங்கள் உடல் வறப்பக் கண்டு, வெட்கி நின்றன. அது கண்ட வருணனும் வெட்கி நின்றான்.

வருணன் நடுநடுங்கி, மிக்க அச்சமும் நாணமும் மேலிட, மானம் ஒடுங்க, உள்ளத்துள்ளே ஒரு மகிழ்ச்சி வந்தெய்தப், பொற்றாவரை வாழிக் கரையை அடைந்தான். அடையு முன், அவனுடையவயிற்று நாய் நீங்கிற்று. பின்பு அதிலே ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு, சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பூசிக்கக் கருதி, விபூதியும் உருத்திராக்ஷமுந் தரித்துக், கங்கை முதலிய மகளிர்கள் பொற்கும்பங்களிலே நறுமணங் கலந்த திருமஞ்சனங் கொண்டுவந்து நீட்டக்,

கற்பகதரு மலர்களையுஞ் சந்தனந்தையுஞ் சுகந்த வர்க்கங்
களையும் இரத்தினாபரணங்களையும் பொற் பரி வட்டங்
களையும் இவை போல்வன பிறவற்றையும் ஈன்று விடுப்
பக், காமதேனு பஞ்சபலத்தையும் பஞ்சகவ்வியத்தையுந்
திருவமுதையுந் தூபத்தையுந் தீபத்தையுந் கொடுக்கப்
பெற்றுச், சோமசுந்தரக் கடவுளை விதிப்படி பூசித்துச்,
சகச்சிரநாமஞ் சொல்லி, முத்துக்களைச் சாத்திப்,
பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, நமஸ்கரித்து, எழுந்து நின்றான்.

சிவபெருமான் திருவுள மகிழ்ந்து, “வருணனே! நீ
விரும்பியதி யாது; சொல்.” என்று பணித்தருளினார்.
வருணன் விரைந்து தாழ்ந்து, “எம்பெருமானே! தமிழேன்
ஒன்றினாலும் நீங்காத வயிற்றுநோய், உமது பொற்றா
மரை வாவியின் கண்ணே ஸ்நானஞ் செய்து, இப்
பொழுதே நீங்கப் பெற்றேன், வேதம் முதலிய நூல்களுக்
கும், பிரத்தியக்ஷம் அனுமானம் முதலிய பிரமாணங்
களுக்கும், பிரமன் முதலிய தேவர்கள் செய்யுஞ் சோதனை
களுக்கும் அகப்படாத பரஞ்சோதியே! ஐயா! உம்மைச்
சோதிக்கத் துணிந்தேனே! அறிவிலாதேனிடத்து யாது
குணங் கண்டு என் பிணியைத் தீர்த்து யாது பயன்
பெற்றீர்? குற்றமே குணமாகக் கொள்வது உமது
குணமோ? எம்பெருமானே! இந்திரன் காலந்தாழ்த்து
உம்மைப் பூசித்து அயர்ச்சியோடு மீண்டதும், இஃ
தென்னை என்று தமிழேன் வினாவியதும், இந்திரன்
அதற்கு விடை தந்ததும், அவ் விடைக்குப் பின் தமிழேன்
வினாவியதும், அவன் சொல்லியபடியே தமிழேன்
உம்மைக் சோதித்ததும், எம்பெருமானே! உமது திரு
வருளினாலே தமிழேனுடைய பிணிக்கு மருந்தாய் முடிந்
தன. பெருங்கருணைக்கடலே! தமிழேனுடைய உடற்
பிணியாகிய வயிற்று நோயன்றி உயிர்ப்பிணியாகிய
மலமாயாகர்மங் களும் நீங்க, முத்திநெறியையும் பெற்றுக்
கொண்டேன். இனித் தமிழேனுக்கு மணயும் மந்திரமும்
மருந்தும் வேறி யாவையுள? மெய்மையாக விசுவசிப்

போருக்கு இப் பொற்றாமரை வாவியே பிணி யனைத்
தையுந் தீர்ப்ப தன்றறோ! அடியேன் முன் செய்த அபராத
மிரண்டையும் பொறுத்தருளும்” என்று விண்ணப்பஞ்
செய்து, பலமுறை துதித்து வணங்கிச், சில வரங்களைப்
பெற்றுக்கொண்டு, தன் நகரத்தை அடைந்தான்.

வருணன் விடுத்த மேகங்களை விலக்கும் பொருட்டுச்
சிவபெருமானது சடையினின்று நீங்கிய நான்கு மேகங்
களும் நான்கு மாடங்களாய்க் கூடுதலினாலே, அம் மதுரை
நகரம் நான்கு மாடக்கூடல் எனப் பெயர் பெற்றது.

இருபதாவது

எல்லாம் வல்ல சித்தர் திருவிளையாடற் படலம்

அபிடேக பாண்டியனுக்கும் பாண்டி நாட்டார்களுக்
கும் போகமோஷங்களைக் கொடுக்கத் திருவுளங்
கொண்டு, சோமசுந்தரக் கடவுள் ஒரு சித்த வடிவங்
கொண்டருள்வாராயினார். வட்டமாகிய குஞ்சிச்சடை
யும், விபூதி தரித்த திருநெற்றியும், படிககுண்டலந் தரித்த
திருச்செவியும், படிகமாலை தரித்த திருமிடறும், பூணூல்
அணிந்த திருமார்பும், விபூதிப் பொக்கணந் தூக்கிய
வலத்தோளும், யோகபட்டந் தரித்த இடத்தோளும்,
கட்டுவாங்கத்தையும் இடையிடையே பொன் கட்டிய
பிரம்பையும் தரித்த திருக்கைகளும், புலித்தோ லரை
ஞாணும், புலித்தோற் கௌபீனமும், புலித்தோலுடை
யும், உதர பந்தனமும், கிங்கினியையுஞ் சிலம்பையுந்
தரித்துப் பாதுகை மாட்டப்பெற்ற திருவடிகளும், திருப்
புன்முறுவலோடு குறுவேர்வை அரும்புந் திருமுகமும்
உடையராகிக், கடைவீதி, தெரு, நாற்சந்தி, குளிகை;
உபரிகை, மாளிகை முதலிய இடந்தோறுஞ் செல்வாராயி
னார். தெற்கே யிருப்பவர் போல; வடக்கே போயிருப்பார்;
கிழக்கே இருப்பவர் போல மேற்கே போயிருப்பார்;

யாவருந் தேடிக் காணா வண்ணம் மறைவார்; அதி தூரத்
துள்ள பருவதத்தை அதி சமீபத்தில் வருவிப்பார்; அதி
சமீபத்துள்ள பருவதத்தை அதி தூரத்திலே போக்குவார்;
முதியோரை இளையோரும் இளையோரை முதியோரு
மாக்குவார்; ஆணைப் பெண்ணும் பெண்ணை ஆணு
மாக்குவார்; மலடியைப் பிள்ளை பெறுவிப்பார்; கூன்
செவிடு ஊமை குருடு முடங்களைத் தீர்ப்பார்; வெள்ளி
செம்பு இரும்பு ஈயம் என்னும் நான்கு லோகங்களையும்
பொன்னாக்குவார்; செல்வர் வீட்டுப் பொரு ளெல்லாம்
வறியவர் வீட்டில் எய்துவிப்பார்; ஒருவரோ டொருவர்
சினேகிதரா யுள்ளவர் தம்முள்ளே பகைத்துப் போர்
செய்யப் பண்ணுவார்; எட்டிமரத்திலே நறுங்கனிகள்
பழுக்கச் செய்வார்; நீர் வாராக் காலத்தில் வைகை
யாற்றிலே நீர் வருவித்து, மீள வற்றச் செய்வார்; ஓடை
பொய்கைகளில் உள்ள நன்னீரை உவர் நீரும், கடலிலுள்ள
உவர் நீரை நன்னீரு மாக்குவார்; மாத்திரைக்கோலை
ஆகாயத்திலே வீசி நிறுவி, அதன்மேல் ஊசியை நாட்டி,
அதன்மேற்காற் பெருவிரலை யூன்றி ஆடுவார்; அவ்
வூசிமேலே தலையும் ஆகாயத்திலே திருவடிகளுமாகச்
சுழல்வார்; ஆகாயத்திலே கருடனைப் போலப் பறந்து,
மேகத்தைப் பிடித்து இடியோடு நீரைப் பிழிந்து காட்டி,
மீண்டும் ஆகாயத்தில் விடுப்பார்; இரவிலே தோன்றும்
பொருளைப் பகலிலும், பகலிலே தோன்றும் பொருளை
இரவிலும் காட்டுவார்; அக்கினித் தம்பஞ் சலத்தம்பம்
வாயுத்தம்பஞ் செய்வார்; பிரம்பினாலே தடவிக் கிழவர்
களைக் குமாரர்களுங் கிழவிகளை மங்கையர்களு மாக்கிக்,
கருப்ப முண்டாக விபூதி கொடுப்பார்; வசியம் முதலிய
அட்ட கருமங்களைச் செய்வார்; கல்வி யில்லாதவருக்கு
நாக்கிலே விபூதியைச் சிதறி, எல்லா நூல்களும் விளங்கச்
செய்வார்; மிருகங்களுள்ளும் பறவைகளுள்ளும் மரங்க
ளுள்ளும் ஒன்றை மற்றொன் றாக்குவார்; பாதாளத்துஞ்
சுவர்க்கத்து முள்ள பொருள் களனைத்தையும் மதுரை
யிலே காட்டுவார்.

மதுரை நகரத்தார் யாவரும், சித்த வடிவங் கொண்ட சோமசுந்தரக் கடவுள் இவ்வாறே செய்தருளிய திருவிளையாடலிலே சென்ற தத்தங் கண்ணையும் மனத்தையும் திருப்பிக்கொள்ள மாட்டாது, திகைத்துத், தத்தஞ் செய்தொழிலை மறந்திருந்தனர், இந்நிகழ்ச்சி யெல்லாம் அபிடேக பாண்டியன், ஏவலாளரால் அறிந்து, சித்த சுவாமியைத் தன்னிடத்து அழைத்துக்கொண்டு வரும் பொருட்டுச் சிலரை விடுத்தான். அவர்கள் சென்று, சித்த சுவாமியை அடுத்துத், தாங்களும் அவருடைய திருவிளையாடலைப் பார்த்து, வியந்துகொண்டிருந்தார்கள். பின்பு பாண்டியன் மந்திரிமார்களை விடுத்தான். மந்திரிமார்கள் சித்த சுவாமியை அடைந்து, வணங்கி, அரசன் முன் எழுந்தருளும் பொருட்டுப் பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குச் சித்த சுவாமி, “எமக்கு அரசனால் எய்தும் பயன் யாது?” என்று மறுத்துவிட, மந்திரிமார்கள் தொழுது மீண்டு, சித்த சுவாமி மறுத்தமையை அரசனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள் அரசன், “சர்வலோகைக நாயகராகிய சிவ பெருமானுடைய திருவருளைப் பெற்று இம்மை மறுமையின்பங்களை வெறுத்த யோகிகள், இந்திரன் பிரமன் வீட்டுணு முதலாயினோரையும் மதியாரே! இப்பூமியை யாளும் அரசரையா மதிப்பார்?” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தனன்.

இருபத்தொராவது

கல்லாணைக்குக் கரும் பருத்திய படலம்

பின்பு அபிடேக பாண்டியன், தன் னுள்ளத்திலே அன்பும் அச்சமும் பெருக, “நான் பெரியவரை நன்கு மதியாது, எளியவ ரென அவமதித்து, இங்கே வரும்படி சொல்லிய தென்னை? அவருக்கு என்ன குறை? நானே அவரைத் தேடிப்போய்த் தரிசிக்கத் தகும்!” என்று ௨

கொண்டான். பாண்டியனுடைய குறிப்பைச் சித்த சுவாமி அறிந்து, அதற்கு முன்னே தமது பொன்விமானத்துக்கு வடமேற்றிசையில் வந்து, எழுந்தருளியிருந்தார்

அன்று தைச்சங்கிராந்தி புண்ணிய காலமாகப், பாண்டியன் திருக்கோயிலிற் சென்று. சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கிக்கொண்டு வலம் வரும்பொழுது, அவன் முன்வருங் கஞ்சகிமாக்கள், யோகபட்டத்தை யுடையராய்க், கட்டுவாங்கத்தின்மேலே கையை வைத்துக் கொண்டு, புலித்தோலாசனத்தின்மேல் இறுமாந்திருக்கும் சித்த சுவாமியைப் பார்த்து, அவர் சமீபத்தில் வந்து, பிரம்பினாலே நீக்கி, “எழுந்து போ” என்றார்கள். பின் வரும் பாண்டியன் அப்பெரியவரைப் பார்த்து, “உமது நாடியாது? உமதூரியாது? உமது பெயரியாது? உமக்கு யாது வரும்? யாது வேண்டும்? சொல்லும்” என்றான். அதற்குச் சித்த சுவாமி, “அப்பா! நாம் எந்த நாட்டினும் எந்த லூரினுந் திரிவோம். ஆயினும் இப்போது நாமிருக்குந்தலங் காசுமீர் நாட்டிற் காசி நகரம். பிச்சைப் பெருவாழ் வுடையவர்களே நம்மவர்கள். நாடோறும் வித்தை செய்துகொண்டு திரிகின்ற சித்தர் நாம். இங்குள்ள சிவதலங்கள் பலவற்றையும் வணங்க வந்தோம். இந்நகரம் இம்மையிலே சீவன் முத்தியையும் மறுமையிலே பரமுத்தியையுங் கொடுக்கும். இங்குள்ளவர்களுக்கு நமது விளை யாட்டைக் காட்டி, அவர்கள் விரும்பும் பல சித்திகளையுங் கொடுப்போம். வேத முதலிய கலை களெல்லாவற்றிலும் வல்லோம். எல்லாம் வல்ல சித்தர் நாம். பாண்டியனே! உன்னிடத்தே நாம் பெறவேண்டுவதொன்று மில்லை” என்று சொல்லி, உண்ணகை செய்தருளினார்.

பாண்டியன், “இவருடைய இறுமாப்பை நான் அளவிட்டறிவேன்.” என்றெண்ணி, அதற்கு வேண்டுந் திறத்தை ஆலோசிப்பா னாயினான். அப்பொழுது ஒரு வேளாள் கருகுபோற் பருத்த ஒரு கரும்பைக் கொண்டுவந்து வணங்கப், பாண்டியன் அதை வாங்கிக்கொண்டு,

சித்த சுவாமியைப் பார்த்து, “எல்லாம் வல்ல சித்த ரென்று உம்மை மதித்த நீர், இந்தக் கரும்பை இந்தக் கல்லாணை உண்ணும்படி செய்வீராயின், எல்லாம் வல்லவரும் நீரே; சோமசுந்தரக் கடவுளும் நீரே. நீர் விரும்புவது தருவேன்.” என்றான். அது கேட்ட சித்த சுவாமி திருப்புன் முறுவல் செய்து, “பாண்டியனே! வா; உன்னிடத்தே யாம் பெற வேண்டுவது யாது? உன்னாசை தீரும் வண்ணம் யாமே உனக்கு வேண்டுவனவற்றைத் தருவேம் செல்லா வுலகத்துஞ் சென்று ஒரு வித்தையைக் கற்றவர், பலரும் நன்கு மதிக்கப், பயன் பெறுவர். எல்லா மறிந்த எமக்கு ஒன்றினும் ஆசை யில்லை. இந்தக் கல்லாணை இந்தக் கரும்பைக் கறித்தலைப் பார்” என்று சொல்லிவிட்டு, அந்தக் கல்லாணையின் மீதே சிறிது கடைக்கண் சாத்தியருளினார். உடனே அக்கல்லாணை, மூன்று மதமும் பொழிந்து, வாய் திறந்தார்த்துத், துதிக்கையை நீட்டிப், பாண்டியன் கையிலுள்ள கரும்பைப் பறித்துக் கறித்துச், சாறு கடைவாயால் வழியப் பருகித், துதிக்கையை ஆட்டித், தருக்குற்று நின்றது சித்த சுவாமி மீண்டுங் கடைக்கண் சாத்தியருளக், கல்லாணை பாண்டியன் கழுத்திலுள்ள முத்து மாலையை எட்டிப் பறித்தது. அது கண்ட கஞ்சகிமாக்கள் கோபித்து, யானையைக் கிட்டி, அடிக்கும்படி கோலையோங்க, சித்த சுவாமி கண் சிவந்து யானையைக் கோபித்துப் பார்த்தார். கல்லாணை முத்துமாலையை உண்டது. பாண்டியன் கண் சிவந்து, சித்த சுவாமி மீது கோபங் கொண்டான். அவன் ஏவலாளருட் சிலர் கோபித்துச் சித்த சுவாமியை அடிக்க வந்தார்கள். அப்பொழுது சித்த சுவாமி திருப்புன்முறுவல் செய்து, கையமைத்து, “நில்லுங்கள்.” என்றார். அவர்கள் அடி பெயர்க்க லாற்றாது பாவை போல நின்றார்கள். பாண்டியன், அது கண்டு, கோபமாறி, அன்பும் அற்புதமும் பொங்க, “சுவாமி! அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளும்.” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, சித்த

சுவாமியுடைய திருவடியில் வீழ்ந்தான். அன்பிற் கிரங்கும் பரங்கருணைத் தடங்கடலாகிய சித்த சுவாமி, “வேண்டும் வரத்தைக் கேள்” என்று பணித்தருள. பாண்டியன் வணங்கி, “புத்திர பாக்கியந் தந்தருளும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். சித்த சுவாமி அது கொடுத்துத், தமது திருக்கரத்தை யாணையின்மேல் வைத்து, அருட்பார்வை செய்தார். உடனே யானை பாண்டியனுக்கு முத்துமாலையைத் துதிக்கை நீட்டிக் கொடுத்தது, பாண்டியன் கை நீட்டி வாங்கினான். வாங்கு முன் சித்த சுவாமி மறைந்தருளினார்; யானை முன்போ லாயிற்று.

இவை கண்ட பாண்டியன் அஞ்சி, உயிர்க் குயிராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளே இப்படி வந்து திருவிளையாடல் செய்தார் என்று தெளிந்து, திருக்கோயிலிற் சென்று, சிவலிங்கப் பெருமானுடைய சந்நிதியை அடைந்து, “எம்பெருமானே! தமிழேன் உமது திருவிளையாட்டை அறியா தளந்தேன்.” என்று அழுது, வணங்கி, அபராதங் கொடுத்துக், கை குவித்து நின்று, துதிப்பா னாயினான்:—

“வேதியாய் வேத விளைபொருளாய் வேதத்தின்
நீதியாய் நீதி நெறிகடந்த நீளொளியாய்.

ஆதியா யீறாய் நடுவா யவைகழிந்த

சோதியாய் நின்றாயென் சோதனைத்தோ

[நின்னியல்பே.

நின்னான் மொழிந்தமறை நின்னடிகள் வந்தித்தும்
பன்னா ளருச்சித்தும் பாதந் தலைசுமந்தும்
உன்னாமம் வாசித்து முன்னையறி யேனென்று
சொன்னா லடியனேன் சோதனைத்தோ நின்னியல்பே.

பெரியதினும் பெரியதுமாய்ச் சிறியதினுஞ்

[சிறியதுமாய்

அரியதினு மரியதுமா யெளியதினு மெளியதுமாய்க்
கரியதுமாய்க் காண்பானுங் காட்சியுமா யவைகடந்த
துரியமுமாய் நின்றாயென் சோதனைத்தோ

[நின்னியல்பே.”

இப்படித் துதித்து வணங்கிக்கொண்டு, பாண்டியன் தன் கோயிலிற் சென்று வீற்றிருந்தான். பின்பு விக்கிரம பாண்டியனைப் பெற்றுப், பலகாலம் அரசியற்றி, அவனுக்கு முடி சூட்டித், தன்னரசை அவனிடத்து, ஒப்பித்துவிட்டுச், சிவத்தோடு கலந்தான்.

இருபத்திரண்டாவது

யானை யெய்த படலம்

விக்கிரம பாண்டியன், திக்குகளினும் பூமியினும் உள்ள அரசர்களாலே திறையாகத் தரப்படுஞ் செல்வம் நிறைவெய்தக், கலியாசிய பகை ஒட்டெடுப்பச், செங்கோலோச்சி முறை செய்வா னாயினான்; பெளத்தம் ஆருகதம் முதலிய புறச் சமயங்களாகிய களைகளைக் களைந்து, வேதத்தாலுஞ் சிவாகமத்தாலும் உணர்த்தப் படுஞ் சைவசமயமாகிய பயிரை வளர்ப்பா னாயினான். தன் கீழ் வாழ்வோர் யாவரும் விதி மார்க்கத்தினும் பத்தி மார்க்கத்தினும் வழுவா தொழுகி அவைகளாலே பெற்ற பாலனவாகிய பயன்களைப் பெற்றுவய்யும் பொருட்டு, அவர்களைத் தருமநூல் வழியே நடாத்துவனாயினான். சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய விமானத் தருகே வட பக்கத்திலே ஒரு திருக்கோயில் செய்வித்து, அதிலே சித்தசுவாமியுடைய திருவுருவத்தைப் பிரதிட்டை செய்து, அவருக்குத் தொண்டு செய்வா னாயினான்.

இப்படி யொழுகு நாளிலே, சூரியகுலத்துதித்த சோழ ராசனொருவன் காஞ்சிநகரத் துள்ளவன் சமணர்கள் போதிக்கும் புறச்சமயமாகிய ஆருகத மதத்திலே நின்று கொண்டு பாண்டியனுக்குப் பகைவ னாயினான். அவன், தான் சிவபெருமானுக்கும் மெய்யடியானாகிய பாண்டி யனை எதிர்ந்து பொருது, வெல்லுதற்கு இயலாமையால்,

அவனை வஞ்சனையினாலே கொல்ல நினைத்து, அஞ்சனம், கிரவுஞ்சம், கோவர்த்தனம், திரிகூடம், காஞ்சி, யானைமலை, ஏமகூடம், விந்தம் என்னும் எட்டு மலைகளினுமுள்ள சமணகுரவர்கள் எண்ணாயிரவரையும், ஓலைவிடுத்துத் தன்னிடத்துக்கு அழைப்பித்து, அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் அபிசாரவோமஞ் செய்து பாண்டியனைக் கொன்றீர்களாயின், எனது நாட்டிலே உங்களுக்குப் பாதி தருவேன். போய்ச் செய்யுங்கள்” என்றான். தவத்தின் மறைந்து கொலையே செய்தொழு குஞ் சமணகுரவர்கள் அதற் குடன்பட்டுப் போய்ப் பாலியாற்றங் கரையிலே மூன்றுகாத மளவினதாகிய ஒரு வேள்விச்சாலை அமைப்பித்து, ஒரு யோசனை அகலந்தோண்டி, எட்டுக் கோணமுடைய ஓரோமகுண்டஞ் செய்து, நச்சு விறகினாலும், வேப்பெண்ணெயினாலும், நச்சுப் பிராணிகளினது மாமிசத்தினாலும், மிளகுபொடியூறிய எண்ணெயினாலும், அபிசாரவோமஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது அக்குண்டத்தினின்றும் ஒரு பெரிய யானை எழுந்தது. அதைச் சமண குரவர்கள் பார்த்து, “நீ விரைந்து போய்ப் பாண்டியனை மதுரையோடும் அழித்துவிடக் கடவாய்” என்று சொல்லித் தென்திசைக்குச் செல்ல ஏவிவிட்டுத், தாங்களுஞ் சோழனுடைய சேனைகளோடு அவ் வியானையைச் சூழ்ந்து சென்றார்கள்.

யானை இடிபோலார்த்து, ஏழுகடல் போல் மதம் பொழிந்து, வடவாமுகாக்கினி போலக் கண்ணினின்றும் அக்கினி சிந்தி, இயமனுந் திக்கியானைகளும் அஞ்சி நடு நடுங்கச் சென்று, மதுரையிற் புக்கது அதைக் கண்டவர்கள் விரைந்து, ஓடிப்போய், விக்கிரமபாண்டியனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். உடனே பாண்டியன் மனங்கலங்கித், திருக்கோயிலை அடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, “எம் பெருமானே! இவ் வியானையைக்கொன்று தமிழேனைக் காத்தருளும்” என்று பிரார்த்

தித்தான். அப்பொழுது ஆகாயத்தினின்றும், “பாண்டியனே! நாம் ஒரு வில்வீரனாகி உன் பகைவர்கள் விடுத்த யானையைக் கொல்வேம். அதற்கு முன்னே இந்நகரத்துக்குக் கிழக்குத் திக்கிலே ஒரு அட்டாலை மண்டபஞ் செய்விக்கக் கடவாய்.” என்று ஓரசரீரி வாக்கெழுந்தது. பாண்டியன் அது கேட்டு, மனமகிழ்ந்து, விரைந்து சென்று, பதினாறு தூண்களையுடைய ஓரட்டாலை மண்டபஞ் செய்வித்தான்.

சோமசுந்தரக் கடவுள் இரண்டு திருச்செவிகளினுஞ் சங்கக் குண்டலங்களிட்டுக், குடுமியிலே மயிற்றோகை சூட்டி, அரையிலே செந்நிறக் கச்சை கட்டி, உடைவாள் கட்டித், திருவடிகளிலே செருப்பு மாட்டி, முதுகிலே அம்பறாத்தூணி கட்டிப், புயத்தி னிட்ட வில்லினோடுங் கருநிறமுங் காளைப் பருவமுமுடைய ஒரு வில்வீரராய்த் தோன்றி, அவ்வட்டாலை மண்டபத்தின் மீதேறிப், பாண்டியனுடைய இடுக்கணை நீக்கும் பொருட்டு அவ்வி யானையின் வரவை நோக்கிக் கொண்டு நின்றார். ஐந்து கூப்பிடு தூரத்தில் அவ்விபாணை வருதலைக் கண்டு, தன் கை வில்லை வளைத்து, நாண் பூட்டித் திருவிரலினாலே தெறித்துப் பேரொலி செய்து, நாரசிங்காஸ்திரத்தைத் தொடுத்து விட்டார், அது விரைந்து சென்று, அவ்வி யானையின் மத்தகத்தைக் கிழித்தது; யானை அலறிக் கொண்டு விழுந்திறந்தது. அது கண்ட விக்ரம பாண்டியான், மனமிக மகிழ்ந்து, யானையோடு வந்த சமணர்களுயுஞ் சேனைகளையுங் கண்டு கேட்பிக்க, அவன் குறிப்பினைவழி ஒழுதும் அரசர்கள், விரைந்து போய்ச், சமணர்களை முடுக்கிக், கையில் தண்டங்களால் அவர்களை அடித்தும், அவர்களுடைய கையற கரகங்களைத் தூளாகத் தகர்த்தும், அவர்கள் உடுத்த பாய்களைத் துணிபடக் கிழித்தும், பலரைக் காலவாயில் விடுத்தும், சிலரை மானம் போக்கியும் விட்டார்கள்.

விக்கிரம பாண்டியன் அட்டாலை மண்டபத்திருந்த வில்வீரருடைய திருவடிகளைக் கையினாலே பற்றிக் கொண்டு, “எம்பெருமானே? நீர் இங்கே இப்படியே எக்காலமும் எழுந்தருளியிருக்கும்” என்று பிரார்த்தித்தான். சிவபெருமான் அதற் குடன்பட்டருளினார் பாண்டியன் பின்னுஞ் சில வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு சென்றான். அவன், சோமசுந்தரக் கடவுளை வந்து வழிபட்டுக் கொண்டு வரும் நாளிலே, இராசசேகரன் என்னும் புத்திரனைப் பெற்று, அரசு செய்து கொண்டிருந்தான்.

சிவபெருமான் யானையின்மீது தொடுத்த அஸ்திரம், அங்கே நரசிங்க ரூபமாக எழுந்தருளியிருந்தது உருத்திர மூர்த்தியுடைய வீரசத்தியிலே சிலதரித்து இரணியனுடைய மார்பைக் கிழித்த அந் நரசிங்கத்தை, உரோமச முனிவர் அங்கு வந்தடைந்து, தம் பெயரால் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி, வழிபட்டு, வரம் பெற்றார். பிரகலாதனும் அங்கே தவஞ் செய்து, ஈறில்லாத வரத்தை யடைந்தான்.

இருபத்து மூன்றாவது

விருத்த குமார பாலரான படலம்

விக்கிரம பாண்டியன் அரசியற்று நாளிலே, மதுரையில் விருபாக்கன் என்னும் ஒரு பிராமணன் இருந்தான். அவன் மனைவி பெயர் சுபவிரதை. அவர்கள் நெடுங்காலம் பிள்ளையின்றி, எண்ணில்லாத தருமங்களைக் செய்து, சத்த மாதர்களை வழிபட்டுத், தவம் பண்ணி, ஒரு பெண் பெற்றார்கள். அப்பெண் பெயர் கௌரி. கௌரி ஐந்து வயசிலே பிறவிப்பிணிக்கு அஞ்சி, அதனை நீக்கக் கருதித், தன் பிதாவை வணங்கி, “ஐயா! இப்பிறவி நோயை நீக்கவல்ல மந்திரம் யாது?” என்று வினா வினாள். பிராமணன் அதிசயித்து, மனமகிழ்ந்து, அப்

பெண்ணுக்கு உமாதேவியாருடைய மந்திரத்தை உபதேசித்தான். முற்பிறப்பில் தவக்குறையை முடிக்க வந்த கௌரி, அம்மந்திரத்தைச் சிரத்தையோடு நாத் தழும் பேறச் செபித்துக்கொண்டு வந்தாள். விருபாக்கன், “நான் பெற்ற தவக்கொழுந்துக்கு இசையக் குல சிரேட்டனாய்ப் பிரமசாரியாய் வேதவித்தாய் மகாசைவனாய் உள்ளவனொருவன் எப்போது வருவானோ!” என்று தன்னெஞ்சோடு சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

கௌரிக்கு எட்டு வயசாகும் பொழுது, ஒருநாள், அயலூரின் உள்ள ஒரு வைணப் பிரமசாரி, அங்கே வந்து பிச்சை கேட்டான். விருபாக்கன், அவனுடைய கோத்திரம் முதலியவற்றை வினவாது, தான் தவத்தினால் வருந்திப் பெற்ற கௌரியை அவனுக்குக் கொடுக்கத் துணிந்து, சலத்தை எடுத்து, அவன் கையிற் பெய்தான். கௌரியினுடைய மாதாவுஞ் சுற்றத்தாரும் அதைக் கேட்டு, மனந்தளர்ந்து, “இப் பிராமணனுடைய ஊர் குலங் கோத்திரங் குடிமை சூத்திரங் கல்வி ஒழுக்கம் என்பவைகளை அறியாது, கன்னியைத் தானஞ் செய்தானே! இதற்கு யாது செய்வோம்?” என்று கலங்கி, அவனுடைய கோத்திரம் முதலியன வெல்லாம் ஆராய்ந்தறிந்து, “இவன் நம் மரபுக்குச் சமமா யுள்ளவனே; ஆயினும், வைணவனென்னும் குற்ற மொன்றுண்டு தானஞ் செய்தபின் இனி மறுப்ப தெங்ஙனம்? விவாகஞ் செய்து கொடுப்பதே தகுதி” என்று இசைந்தார்கள். இசைந்த பின்பு, விருபாக்கன் வேதத்துள் விதிக்கப்பட்ட எட்டு வகை மணங்களுள்ளும் முதலாவதாகிய பிரம மணத்துக்குக் கூறிய விதிப்படி, தன் கன்னியைப் பொன்னினாலே புதைத்து, அக்கினி முன்பு அந்தப் பிரமசாரிக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்தான்; பின் பற்பல வரிசைகள் செய்து, கௌரியை மணமகனோடும் அவனது நகரத்துக்கு விடுத்தான்.

வைணப் பிராமணன் மணமகளோடு தன் வீட்டிற் புகும்பொழுது, அவனுடைய தாய் தந்தையர்கள் அம்மண மகளுடைய சிவவேடத்தையுஞ் சிவசிந்தையையும் பார்த்துப், பொறாமையினாலே தங்களுடல் போல மனமும் வெந்து, அவளை வெறுத்து, வேறாக ஒதுக்கி, நிந்தை செய்து, ஒழுகுவா ராயினார்கள்; ஒருநாள் அயலாருக்குத் தங்கள் சுற்றத்தாருடைய கலியாணத் துக்குப் போக நினைந்து, கௌரியைத் தனியே வைத்து விட்டு, வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு, தாங்கள் போனார்கள்.

மனமாசை ஒழிப்பது விபூதியே என்று உபநிட தங்கள் சொல்லக் கேட்டும் மண்ணைப் பூசும் வடிவத்தையுடைய வைணவர்கள் அகன்ற பின்பு, வீட்டிலே தனித் திருக்குங் கௌரியானவள், சிவனடியார்களைக் காணப் பெறாமையால் மனக்கவலை கொண்டு, இப்படியே சிந்திப்பாளாயினாள்; “சிவனடியாரிடத்து அன்பில்லாத மனமே இரும்பு; சிவனடியாருக்கு நாடோறுந் தொண்டு செய்யாத சரீரமே மரம்; காது கண் முதலிய ஐந்திந் திரியங்களையுஞ் சிவனடியாரிடத்துச் செலுத்தாத வடிவமே பாவை; வேதத்தினாலே துதிக்கப்படுஞ் சைவநெறியல்லாத நெறிகளே பிறவி நெறிகள். எல்லா வுயிர்களுக்கும் உறுதிகளா யுள்ளவை இம்மை மறுமையின்பங்களே. அவைகளைக் கொடுக்க வல்லவர், எல்லாம் தாமேயாய் உயிர்க் குயிராயுள்ள சிவபெருமானே; அவர்தம் மன்பர்களுக்கு மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் மூன்றாலுஞ் செய்யப் படும் மெய்ப்பத்தி வழியே வந்த நன் செய்வர். அப்பத்தி வழி நிற்பவருக்குப் பிறவித் துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டு எடுத்த வடிவம், அவருடைய அடியாரது திருவேட மன்றோ!” என்று கவலை கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது பெருங்கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் நரைதிரை முதிர்ந்த ஒரு விருத்தப் பிராமண வடிவங்

கொண்டு, விபூதி தரித்துச், சிரசினுங்காதுகளினுங் கழுத்தினும் மார்பினும் புயங்களினுங் கைகளினும் உருத்திராக்ஷ மாலை தரித்துக், கையிலே ஒரு பழைய பெரிய புத்தகந்தாங்கிச் சரிந்த கௌபீன வுடையும், உத்தரீயம் இட்டதோளும், பூனூலணிந்த மார்புந், தலை நடுக்கமுங் குனிந்தசைகின்ற திருமேனியும், ஒரு கையிற் பிடித்த குடையும், ஒருகையா லூன்றிய தண்டும் உடையவராகிப், பலநாட்போசனஞ் செய்யாத பெரும்பசியினர் போல மிக வாடிவந்து, கௌரி இருக்கும் வீட்டிற் புகுந்தார். கௌரி அதுகண்டு, மிக்க அன்போடெழுந்து, அவரை ஆசனத்திருத்தி, நமஸ்கரித் தெழுந்து, அஞ்சலி செய்து நின்றாள், “எம்பெருமானே! உம்மை இங்கே தரிசிக்கத் தமிழேன் என்ன மாதவஞ் செய்தேனோ!” என்றாள். விருத்தப் பிராமணர், “பசித்து நாம் உன்னிடத்துக்கு வந்தேம்” என்றார். அதற்குக் கௌரி, “நம்மவர்கள் வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார்களே” என்றாள். விருத்தப் பிராமணர், “நீ உன் கையினாலே தொடுமுன், பூட்டிய பூட்டு விடும். நீ திறந்து விரைந்து சமைக்கக் கடவாய்” என்றார். தவக் கொழுந்தாகிய கௌரி அப்படியே செய்து, மடைப்பள்ளியினுள்ள புருந்து, சமையல் பண்ணிப், புறத்து வந்து, “எம்பெருமானே! திருவமுது செய்ய எழுந்தருளும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, அவருடைய திருவடிகளை விளக்கி அந்தத் தீர்த்தத்தைத் தன் சிரசின் மீது தெளித்து, அவரை உள்ளே புகுவித்து, ஆசனத்திருத்தி, அன்னங் கறி முதலியவற்றைப் படைத்து நறுமலர்களினால் அருச்சித்துத், தூபதீபங்களும் கர்ப்பூராராத்திரிகமுங் காட்டி, நமஸ்கரித்து, இன்சொற்களைச் சொல்லித், திருவமுது செய்வித்தாள்.

விருத்தப் பிராமணர் திருவமுது செய்தருளிய வுடனே, மூப்பும் விபூதி தாரணமும் உருத்திராக்ஷ தாரணமும் நீங்கிப், பதினாறு பிராயமும், மன்மதனையும் வென்ற அழகும் உடையதாய்க் கலவைச்சாந் தணிந்து இரத்தினா

பரணங்கள் தரித்ததாயுள்ள ஒரு காளைவடிவங் கொண் டிருந்தார். கற்பினிற் சிறந்த கௌரி, அது கண்டு, நடுநடுங்கிக், கை நெரித்துத், திகைத்து, வேர்த்துக், கூசி, ஒருபுறத்தே ஒதுங்கி நின்றாள். அப்பொழுது கலியாணத் தின் பொருட்டு அயலுருக்குச் சென்ற வைணவர்கள், மீண்டு வந்து வீட்டிற் புகுந்தார்கள் புகுதலும், காளை வடிவினராய் இருந்த அந்தப் பிராமணர், நெற்றியில் விபூதி யணிந்த ஒரு குழந்தை வடிவங்கொண்டு, காற் பெருவிரலைச் சுவைத்துக், கண்ணீர் துளும்ப வாய் விட்டழுதுகொண்டு, ஆடையின் மீது கிடந்தருளினார். கௌரியினுடைய மாமி, அது கண்டு கௌரியை நோக்கி, “இக் குழந்தை ஏது?” என்று கேட்டாள். அதற்குக் கௌரி, “தத்தனுடைய மனைவி இங்கு வந்து, ‘இக் குழந்தையைச் சிறிதுபோது பார்த்துக்கொள்’ என்று வைத்துவிட்டுப் போனாள்” என்றாள். என்னுமுன், மாமியும் மாமனும் மனங்கலங்கக் கண்கள் சேப்பக் கோபித்து, “எலும்புகளைப் பூண்டு சுடுகாட்டில் ஆடுகின்ற உருத்திரனிடத்தே அன்பு பூண்டவனுடைய குழந்தையின் மேலே நீ பிரீதி யுடையவளாய் இருக் கின்றாய். நீயும் எமக்காகாய்” என்று சொல்லிக், கௌரியைக் குழந்தையையுங்கொண்டு வீட்டை விட்டுப் போம்படி துரத்தினார்கள். தாயில்லாப் பிள்ளை முகத்தைப் பார்த்துத் தெருவினிடத்தே தளர்கின்ற கௌரி சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தன்மனசினுள்ளே தியானித்துக் கொண்டு, உமாதேவியாருடைய மந்திரத்தை உச்சரித் தாள். உச்சரித்தலும், அமுத குழந்தை, ஆகாயத்திலே இடபவாகனத்தின் மேலே சிவபெருமானாய்த் தோன்றக் கண்டாள். சிவபெருமான், தமதிடப்பாகத் துள்ள உமாதேவியாருடைய மந்திரத்தைச் செபித்த அந்தக் கௌரியை, அவ்வுமாதேவியின் வடிவாக்கிப், பலருங் கண்டு வணங்க, இடபத்தின் மேலேற்றித், தேவர்கள் பூமாரி பொழிய, ஆகாய மார்க்கமாக எழுந்தருளினார். பூமியி லுள்ளோர்கள் களிப் புற்று அதிசயித்தார்கள்.

இருபத்துநான்காவது

மாறியாடின படலம்

விக்கிரம் பாண்டியன், தன் புத்திரனாகிய இராசசேகர பாண்டியனுக்கு முடிசூட்டிவிட்டுத், தான் சிவலோகத்தை அடைந்தான். இராசசேகர பாண்டியன், சிவபெருமான் ஆனந்த வடிவமாய் வெள்ளியம்பலத்தின்கண் நின்று செய்தருளத் திருநிருத்தத்தில் வைத்த அன்பு மிகுதியினாலே பரத நூலொன் றொழித்து, மற்ற அறுபத்து மூன்று கலைகளையுங் கற்றுச், செங்கோலோச்சி, அரசியற்றுவா னாயினான்.

அந் நாளிலே, சோழ நாட்டிலே, கரிகாற்சோழனென்பவன், அறுபத்துநான்கு கலைகளும் பயின்று கொண்டு, திருவானைக்காவில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற சிவபெருமானுக்கு அன்பு பூண்டவனாய், அரசு செய்வா னாயினான். அச்சோழனுடைய வாயிலிலுள்ள ஒரு புலவன் வந்து, இராசசேகர பாண்டியனைக் கண்டு, “மகாராசாவே! எம்முடைய கரிகாற்சோழனுக்கு அறுபத்து நான்கு கலைகளும் வரும்; உனக்கு அவைகளுள் ஒன்று வராது; அது பரதநூல்” என்றான். அவ் வார்த்தை மானத்தை மிக மூட்ட, இராசசேகர பாண்டியன், ஆகுலத்தின் முழ்கிய மனத்தனாகிச், “சிவபெருமானுடைய நடனத்தை நானும் ஆடுதற்கு மனம் விரும்பியதே; இதுவும் எம்பெருமானுடைய திருவருளே” என்று நினைந்து, பரதநூலைக் கற்று அவ்வழியை பரதமும் பயின்று வலவபுலவர்களை வருவித்து, அவர்களுக்கு வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் வெறுப்ப வெறுப்பக் கொடுத்துப், பரதநூலுங்கசடறப் பயின்றான்.

பாண்டியன், இக்கூத்துப் பயிலும் பொழுது தன்னுடம்பிலே மிக வருத்த நோயடைந்து, “இந்த வருத்தம் வெள்ளியம்பலத்தாடுஞ் சிவபெருமானுக்கும் உண்டே.

பிரம விட்டுணுக்களாலுங்காணப்படாத திருவடிகளுள் ஒன்றே நோவும் வண்ணம் நெடுங்காலம் நிற்கின்றதே! ஐயையோ! இக் கூத்தைக் கற்று வருத்தமுற் றறிந்தும், இதை நான் பார்த்துக் கொண்டிப்பதா தருமம்? பிறவிக் கடற் கரைகாணும் நாள் வந்தடுப்பவர் யாவராயினும், அவருக் கெல்லாம் போக மோகூங்களைக் கொடுத்தருளும் எம்பெருமான் செய்யும் இந்தக் கூத்தை நான் எப்படிப் போய்த் தடுப்பது? இது தகாது ஆயினும், அருமைத் திருவடி வருந்தமே" என்று சிந்தித்து வருத்தமுற்றான். பின்பு, "இதற்கிதுவே துணிவு" என்று நினைந்து எழுந்து போய்ச், சிவராத்திரியிலே திருக்கோயிலை அடைந்து, சிவபெருமானுக்கு நான்கு யாமமும் விசேட பூசை செய் வித்து, வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தைத் தரிசித்து வணங்கிக், கண்ணீர்சோரச் சிரசின் மீது கைகூப்பி நின்று, "எம்பெருமானே! நின்ற திருவடியை எடுத்து வீசி எடுத்த திருவடியைக் கீழேயூன்றி, இன்றைக்கு அடியேன் காணும்படி மாறியாடித், தமிழேனுடைய வருத்தம் முழு தையுந் தீர்த்தருளும். அங்ஙனஞ் செய்யா தொழிவிராயின் அடியேன் இறந்துவிடுவேன்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டு, சிவபெருமானெதிரே தன் உடைவாளை நாட்டி அதின் மேலே குப்புற விழப் புகுந்தான். புகுமுன், அன் பிற் கௌயராகிய சிவபெருமான், தமது இடப்பாதத்தை ஊன்றி, வலப்பாதத்தை எடுத்து வீசி, மாறி யாடிக் காட்டினார்; பாண்டியனுடைய மனக்கவலையையும் மும் மலத்தையும் ஓட்டினார்; அவனைப் பரமானந்தக் கடலிலே வீழ்த்தினார். பேரின்பக்கடலுள் வீழ்ந்த பாண்டியன், தன் மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் மூன்றுஞ் சிவபெருமா னுடையனவே யாக, அன்பே வடிவமாய் நின்று, இங்ஙனந் துதிப்பா னாயினான்.—

“பெரியாய் சரணஞ் சிறியாய் சரணங்
கரியா கியவங் கணனே சரணம்
அரியா யெளியா யடிமா றிநடம்
புரிவாய் சரணம் புனிதா சரணம்.

நதியா டியசெஞ் சடையாய் நகைவெண்
மதியாய் மதியா தவர்தம் மதியிற்
பதியாய் பதினெண் கணமும் பரவுந்
துதியாய் சரணஞ் சுடரே சரணம்.

பழையாய் புதியாய் சரணம் பணிலக்
குழையாய் சரணம் கொடுவெண் மழுவாள்
உழையாய் சரணம் முருகா தவர்பால்
விழையாய் சரணம் விகிர்தா சரணம்.

இருளாய் வெளியாய் சரணம் மெனையும்
பொருளா கநினைந் துபுரந் தரன்மால்
தெருளா தநடந் தெரிவித் தெனையாள்
அருளாய் சரண மழகா சரணம்.

அயனத் தனெனைப் படுமா டரவச்
சயனத் தவனைத் தருதத் துவநால்
வயனத் தவவா னவர்வா னவசேல்
நயனத் தவணா யகனே சரணம்''

இப்படித் துதித்து வணங்கி, "இந்தத் திருநடம்
யாவரும் தரிசிக்கும்படி எக்காலத்தும் இப்படியே நின்
றருளல் வேண்டும்; அடியேன் வேண்டும் வரம் இது"
என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, வணங்கினான். சிவபெரு
மான் அன்று தொடங்கி இன்று வரையும் அம்மாறி
யாடுந் திருக்கோலத்தினராயே நின்றருள்கின்றார்.

இருபத்தைந்தாவது

பழி யஞ்சின படலம்

சிலகாலஞ் சென்றபின்பு, இராசசேகர பாண்டியன்
தன் புத்திரனாகிய குலோத்துங்க பாண்டியனுக்குத் தன்
னரசைக் கொடுத்துவிட்டுத், தான் வெள்ளியம்பலத்தின்

கண்ணே திருநிருத்தஞ் செய்தருளஞ் சிவபெருமானுடைய திருவடி நிழலிற் கலந்து, பேரின்ப முற்றான்.

குலோத்துங்க பாண்டியன், நாடோறுஞ் சோமசுந்தரக் கடவுளை அன்போடு வழிபடும் நியமம் பூண்டான். அவனுக்கு மனைவியர் பதினாயிரவர் அப் பதினாயிரவருக்கும் ஒவ்வொருத்திக்கு அவ்வாறு குமாரராக, அறுபதினாயிரங் குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுள்ளே முதற்பிறந்தவன் பெயர் அனந்தகுணன்.

அக் குலோத்துங்க பாண்டியன் அரசியற்றும் நாளிலே திருப்புத்தூரின்னிறும் ஒரு பிராமணன், தன் மனைவியோடுங் குழந்தையோடுந் தன் மாமனிடத்துக்கு மதுரையை நோக்கிக், காட்டு மார்க்கமாக வருவா னாயினான். வரும் பொழுது, தண்ணீர்த்தாகங் கொண்டு வருந்துகின்ற மனைவியை, வழியிலே நிற்கும் ஓராலமர நிழலின் கீழே குழந்தையுடன் இருத்திவிட்டுத், தான் சலந் தேடிப் போயினான். அவ்வாலமரத்தின் மேலே முன்னாளில் எய்யப்பட்ட ஒரு கூரிய பாணங் கோப்புண்டு கிடந்தது. காற்று வீசுதலினாலே அப்பாணம் விழுந்து, அங்கிருந்த பார்ப்பனியுடைய வயிறுருவத் தைத்தது. தைத்தலும், அவள் இறந்தாள். அப்பொழுது அம்பு தொடுத்த வில்லையுடைய ஒரு வேடன், வெய்யிலுக்கு ஒதுங்கு நிழல் தேடி அவ்வாலமர நிழலில் வந்து, பக்கத்தில் இளைப்பாற நின்றான். தண்ணீருக்குப் போன பிராமணன், தண்ணீர் கைக்கொண்டு திரும்பிவந்த பொழுது இரத்தம் பெருக இறந்து கிடந்த பார்ப்பனியைக் கண்டு, சமீபத்திற் சென்று, மனங்கலங்கி, அறிவழிந்து. “இவனைக் கொன்றவர் யாவரோ?” என்று தேடினான். அப்பொழுது அம்மரத்தின் ஒரு பக்கத்திலே நின்ற வேடனைக் கண்டு, “இவ்வேடன் அம்பு தொடுத்த வில்லோடு நிற்கின்றான். இவனே என் மனைவியைக் கொன்றவன்” என்று நினைந்து, “அடா! என் மனைவியைக் கொன்றவன் நீயே” என்று சொல்லிப் பாண்டியன் மேல் ஆணையிட்டு, அவ்வேடனை வலிந்

தழைத்துக்கொண்டும், பிரேதத்தைத் தன்முதுகி லிட்டுக் கொண்டும், குழந்தையைத் தன்னரையில் அணைத்துக் கொண்டும், தாய்முலைப்பாலை விரும்பி அழுகின்ற குழந்தையைக் காணுந்தோறுங் கண்ணீர் சோர விம்மி விம்மி அழுது கொண்டும், சீக்கிரம் நடந்து மதுரையை அடைந்தான்.

பிராமணன், பாண்டியனுடைய வாயிலிற் சேர்ந்து, வேடனை முன் விட்டுப், பிரேதத்தைக் கீழ் போட்டு, வாயிற் காவற்காரர்கள் கேட்கக், கண்களினின்று அக்கினி சிந்தக், கையோங்கி நின்று, “மகாராசாவே! முறையோ? முறையோ? அரசு னுற்கும் பொழுதும் அவனுடைய ஆணையினாலே உலக மெல்லாந் தருமநெறி வழுவாமற் காக்கப்படும் என்பார்கள் பெரியோர்கள். இவ்வேடன் செய்த கொலையைக் காவாதபோது அது எப்படிப் பொருந்தும்?” என்றான்.

வாயிலாளர்கள் பாண்டியன் முன்பு போய், “மகாராசாவே! நங்கோயில் வாயிலிலே, ஒரு பிராமணன், தன் மனைவியைக் கொன்றவன் இவனென்று ஒரு வேடனை முன்னே விட்டுப், பிரேதத்தைப் போட்டு முறையிடுகின்றான்” என்ற விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். உடனே பாண்டியன் அஞ்சி, “என் செங்கோன் முறைமை நன்று! நன்று!” என்று சொல்லி, மனந் தளர்ந்து, புறத்தில் வந்து, பிராமணனைப் பார்த்து, “ஐயா! நீ ஏன் வருந்துகின்றாய்? சொல்” என்றான். பிராமணன், “மகாராசாவே! நான் இவனை ஓராலமர நிழலில் இருத்தி விட்டுப் போய்த் தண்ணீர் கொண்டு வரு முன், இவ்வேடன் இவனைக் கொன்றுவிட்டு அயலில் நின்றான்” என்றான். பாண்டியன் அது கேட்ட வுடனே, வேடனைப் பார்க்க, வேடன் வணங்கி நின்று, “அடியேன் இளைப்பாறும் பொருட்டு அந்த மர நிழலில் ஒரு பக்கத்திலே போய் நின்றேன்; நான் இவனைக் கொன்றவனல்லன்; கொன்றவரைக் கண்டவனு மல்லேன்” என்றான். அதற்கு எதிர்

நின்றவர்கள், “இவளுடைய உடம்பிலே அம்பேறுண்ட தென்னை?” என்றார்கள். வேடன், “மெய்யாகவே நானொன்றும் அறியேன்” என்றான். அது கேட்ட மந்திரி மாறும் பிறரும், ‘இவன், ‘நான் இக்கொலை செய்தவ னல்லேன்’ என்று சொல்வ தன்றிச், ‘செய்தேன்’ என்று ஒப்புவனா? இவனைத் தண்டித்தா லன்றி உண்மை சொல்லான்” என்றார்கள். பாண்டியனும், “அப்படியே செய்யுங்கள்” என்றான். தண்டஞ் செய்வோர்கள் வேடனைத் தண்டித்துக் கேட்க, அவன் முன்னே சொல் லிய சொற் பெயராமலே சொல்லி, “இன்னும் நன்றாக ஆராயுங்கள்” என்றான். அப்பொழுது பாண்டியன், “இவன் கடுந் தண்டடத்துக்கும் அஞ்சுகின்றானில்லை; ஒரு வார்த்தையாகவே பேசுகின்றான். இவன் முகத்திலே கொலைக் குறிப்புச் சிறிதுந் தோன்றிற் றிலது. பகைவரா? மிருகமா? பறவையா? வழிவந்த இப் பெண்ணைக் கொன்றதனால் இவனுக்கு வரும் பயன் யாது? வேட்டைக் காரர் மிருகத்துக் கெய்த அம்பு இலக்கிற் றப்பி இவ ளுடம்பில் ஏறுண்டதோ? ஒன்று மறியேனே!” என்று நினைந்து, பிராமணனை நோக்கி, “இதனுண்மையை நன்றாக ஆராய்ந்து, உன் கவலையை ஒழிப்பேன் நீ அஞ்சாதே; உன் மனைவியினுடைய மயான கிருத்தி யத்தை முடித்துக்கொண்டு வா” என்றேவிவிட்டு, வேடனைச் சிறை யிடுவித்தான்.

பின்பு பாண்டியன், மயான கிருத்தியம் முடித்து வந்து பிராமணனைத் தன் கோயில் வாயிலில் இருத்தி விட்டுத், தான் போய்ச் சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, “எம்பெருமானே! பார்ப்பனி கொலையுண்டது இவ்வேட னாலோ பிறராலோ என்பது தருமநூலாலே சிறிதும் அறிவ தரிதாயிருந்தது நீர் உமது திருவருளினாலே தமிழேனுக்கு இதனுண்மையை உணர்த்தியருளும்” என்று பிரார்த்தித் தான். அப்பொழுது ஆகாயத்தினின்றும், “பாண்டியனே! இந்த நகரத்துக்குப் புறத்திலுள்ள செட்டித்தெருவில் ஒரு வீட்டிலே இன்றிரவு கலியாணம் நடக்கும்: அங்கே நீ

பிராமணனுடனே வா. இதனுண்மையை உனக்கு அறிவிப்பேம்" என்று ஓரசரீரி வாக்குத் தோன்றியது. அத்திருவாக்கைச் செவிமடுத்த பாண்டியன் அன்றிரவு வேறு வேடம் பூண்டு, பிராமணனுடனே அக் கலியாண வீட்டிற் போய், ஒரு பக்கத்தி விருந்தான். அப்பொழுது இயமனால் அங்கு விடுவிக்கப்பட்ட தூத ரிருவருள் ஒருவன், மற்றவனைப் பார்த்து, "இன்றைக்கே இம் மணமகனுடைய உயிரைக் கொண்டுவரும்படி இயமன் ஆஞ்ஞாபித்தானே. இவனுடம்பில் ஒரு வியாதியும் இல்லையே. யாதொரு காரணமு மின்றி இவனுயிரைக் கொள்வ தெப்படி? இதற்கு யாது செய்வேம்?" என்றான். அதற்கு மற்றவன், "இற்றைப் பகலிலே ஆலமரத்தில் ஏறுண்டு கிடந்த அம்பு அதன் கீழ் இருந்த பார்ப்பனி மீது காற்றினால் விழும்படி செய்து, அவளுடைய உயிரைக் கவர்ந்தே மன்றோ! அப்படியே இப்பொழுது கலியாண ஆரவாரத்தினாலே புறத்து நின்ற பசு வொன்று வெருண்டு, கயிற்றை அறுத்துக்கொண்டு, ஓடி வந்து, இம் மணமகனை முட்டும்படி செய்து, இவனுயிரைக் கவர்வேம்" என்றான். அது கேட்ட பாண்டியன் பிராமணனைப் பார்த்து, "இந்த வார்த்தையைக் கேட்டாயா?" என்றான். அதற்குப் பிராமணன், "இவன் இப்படியே இறந்தால், என் மனைவி இறந்ததும் அப்படியே என்று தெனியலாம்; இருந்து பார்ப்பேம்" என்றான். கலியாணம் ஆரம்பிக்கும் பொழுது வாத்திய வோசையினாலே ஒரு பசு வெருண்டு, கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டோடிப் போய், மணமகனை முட்ட, அவன் இறந்தான். மணமகனே பிணமகனாயும், மணப்பறையே பிணப்பறையாயும், வாழ்ந்ததொலியே அழுகையொலியாயுங் கழியும்படி, கணப்பொழுதினுள்ளே பிறந்திறக்கின்ற இச் சரீரத்தினாலே பெறற்பாலதாகிய பிரயோசனத்தை அறிவுடையவரே பெறுவர்; அறிவில்லாதவருக்கு இச் சரீரத்தினால் ஒரு பிரயோசனமு மில்லை.

பிராமணன் அதைக் கண்டு, “என்ன காரியஞ்செய்தேன்!” என்று சொல்லித், தன் மனைவி இறந்ததனால் உண்டாகிய துக்கத்தினும் அதிக துக்கங் கொண்டான். பாண்டியன், பிராமணனோடுத் தன் கோயிலிலே புகுந்து, மந்திரிமாருக்கும் பிறருக்கும் இதைச் சொன்னான். பின்பு பிராமணனைப் பார்த்து, “நீ இன்னும் கலியாணம் முடித்துக் கொள்ளக் கடவாய்” என்று சொல்லி, அவனுக்கு வேண்டும் பொருள் கொடுத்து, அவனை யனுப்பிவிட்டு, வேடனைச் சிறையினின்று நீக்குவித்து, “நாம் அறியாமையினாலே செய்த கொடுந் தண்டத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளக் கடவாய்” என்று சொல்லி, அவன் மேல் அருள் சுரந்து, அவனுக்கு வேண்டுவன கொடுத்து, அவனையும் அனுப்பிவிட்டான். அதன் பின் திருக்கோயிலை யடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, “எம்பெருமானே! நீர் பாவிவேன் பொருட்டுப் பழியஞ்சு நாதரா யிருந்தீர்!” என்று சொல்லித் துதித்து, விசேட பூசை செய்வித்து, உலகினுக்கு உயிராயிருந்து அரசியற்றினான்.

இருபத்தாறாவது

மாபாதகந் தீர்த்த படலம்

குலோத்துங்க பாண்டியன் அரசியற்று நாளிலே, அவந்தி நகரத்தில் ஒரு பிராமணன் இருந்தான். அவன் மனைவி இரதியையும் வென்ற அழகுடையவள். அவளிடத்தில் ஒரு கொடிய பாவி பிறத்தான். அவன் காம மிகுதியினாலே தன் மாதாவை விரும்பினான்; அவளும் அதற்குடன் பட்டாள். அப்பெருங் கொடும் பாவி மாதாவைக் கலந் தொழுகும் ஒழுக்கத்தைப் பிதாக்குறிப்பினால் அறிந்து, பிறர் செவிப்படா வண்ணம் உள்ளத் தடக்கினான். வேறொருநா ளிரவில் வெளிப்

படக் கண்டும், யாதொன்றும் பேசானாயினான். அப் பொழுது மகன் அவனைக் கொல்ல எழுந்தான். மாதா, “நீ மாதிருகமனம் பண்ணினாய். பிதிர் கத்தியும் பண்ணினையாயின், என்ன பாடு படுவாய்?” என்று சொல்லித் தடுத்தான். அதற்கு அப்பாவி, “காமி களுக்குப் பிதாமாதாக்களால் என்ன பயன்? இரக்கமாவ தென்னை? தருமமாவ தென்னை?” என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு மண்வெட்டியை யெடுத்துத் தன் பிதாவை வெட்டிக் கொன்றான்.

அப்பாதகன், அவ்விரவிற்றானே பிதாவைத் தகனஞ் செய்துவிட்டுக், கைக்கடங்கிய பொருளோடும் மாதா வோடும் மலைகள் பொருந்திய காட்டிற் புகுந்தான். அது கண்ட வேடர்கள், அவனை யடைந்து, அவன் கைப் பொருளையும் அப் பார்ப்பனியையுந் தாங்கள் கொண்டு போயினார்கள். தூரத்தே சென்று நன்றாக வாழலாம் என்று அவனெண்ணிய எண்ண மொன்று, அவனுக்கு நிகழ்ந்த வண்ண மொன்று. ‘நாமொன் றெண்ணத்தெய்வ மொன் றெண்ணியது’ என்னும் பழமொழி அவனிடத்தே பலித்தது பிதிர்கத்தியானது பேயுருவாய் வந்து, அவனைப் பிடித்தது. அது “ஆவா” என்றமும்; “ஐயகோ! பாவம், பாவம்” என்னும்; கைகுலைத் தெறியும்; நிழல் போல அவனை விடாது பின்பற்றும்; புண்ணிய தீர்த்தத்தினும் புண்ணிய தலத்தினும் பெரியோர் பக்கத்தினும் அவனைச் செல்ல வொட்டாது: சிவநாமமுஞ் சிவகீர்த்தியும் அவன் செவிப்புக வொட்டாது, அவன் மனம் புகவொட்டாது, அவன் நாக்குச் சொல்ல வொட்டாது; நித்திரை செய்ய வொட்டாது; அவனை முற்பக்கத்தினும் பிற்பக்கத்தினும் வலப்பக்கத்தினும் இடப்பக்கத்தினுஞ் சூழ்ந்து, அவன் கொடுக்கைப் பிடித்துநின்றிழுக்கும். இப்படியே மாபாதகத்தினால் அலைந்து, “என் செய்வேன்? என் செய்வேன்?” என்று பெருந்துயருழந்து நெடுநாள் உல கெங்கும் அலைந்து திரிந்தான். சிவ

பெருமானுடைய திருவருளினாலே, தன் பாதகம் நீங்கு நாள் அணுக, மதுரையை அணுகினான்.

அப்பொழுது பெருங்கருணைக் கடலாகிய சோம சுந்தரத் கடவுள், வேடவடிவங் கொண்டு, வேட்டுவிச்சி வடிவங்கொண்ட மீனாக்ஷியம்மையாரோடு, திருக் கோபுரத்தின் பக்கத்திலே சூதாடிக் கொண்டிருந்தார். பெருந் துன்பத்துடனே அங்கே வரும் பாதகனது வரவைப் பார்த்து, மீனாக்ஷியம்மையாரை நோக்கி, ஒருவரும் மனத்தாலும் நினைத்தற்கரிய கொடிய பாவி வருவதைப் பார். காமத்தால் விழுங்கப்பட்டவருடைய மனம், இது செல்லத் தகுமிடம் இது செல்லத் தகாத விடம் என்னும் பேத மறிந்து செல்லாது; குலமுங் குணமுங் ஒழுக்கமுங் குன்று மென்பதையும் பழியும் பாவமும் வரு மென்பதையும் பாராது, உயிருக்கு உடனே இறுதி வந்து சேரு மென்பதையுஞ் சிந்தியாது. அறிவைக் கெடுப்பவை கள்ளுங் காமமு மென்பர். அவைகளுள்ளே, காமமானது நினைப்பினுங் காணினுங் கேட்பினும் விஷந் தலைக்கொண்டாற் போல அறிவைக் கெடுத்துவிடும். உள்ளோ அப்படிக்கெடுக்காது; உண்டபோது மாத்திரமே கெடுக்கும். கொலைகளுக் கெல்லாங் காரணங் காமமே; களவுகளுக் கெல்லாம் காரணம் காமமே; கள்ளுண்டலுக் குங் காரணங் காமமே; ஆதலினால் நரக பூமியைக் காணியாகக் கொடுப்பது காமமே” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

கொலைப் பழியினாலே பெருந்துய ருழந்து அங்கு வந்த பாதகனுடைய முகத்தைச் சிவபெருமான் பார்த்து, “அடாபார்ப்பானே! நீ வருந்தி மெலிவ தென்னை?” என்று வினாவியருளினார். சிவபெருமானுடைய திரு நோக்கத்தினாலே சிறிது பாவந் தீர்ந்து, தன்னறிவு தோன்றப், பார்ப்பான், தான் மாதிருகமனமும் பிதிர்கத்தியுஞ் செய்ததும் அந்தப் பாவந் தன்னைப் பிடித்தலைத்து எங்கும் திராதாகத் தான் இந் நகரம்

புகுந்ததும் எடுத்துச் சொல்லி அழுது கொண்டு நின்றான். வேட்டுவ வடிவங் கொண்டும் எல்லையில்லாத பேரருள் சுரந்து நின்ற பரமகருணாமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் அப்பார்ப்பானைப் பார்த்து, “இந்தப் பாவம் எங்கே போனாலும், இங்கே யன்றித் தீராது. உன் பெயரைச் சொன்னவ ரன்றி அவர் குலமும் நரகத்தில் விழும் வண்ணம் நீ செய்த இக்கொடும் பாவத்தை நீக்க வல்லவர் யாவர்? நாம் உன்மீது திருநோக்கஞ் செய்தலினால் இப் பாவம் எளிதில் நீங்கும் வண்ணம் ஒருறுதி சொல்லோம். கேள்: சூரியன் உதிக்குமுன்னே நித்திரைவிட்டெழுந்து, அறுகம்புல்லுக் கொய்து, பசுக்களுக்குக் கொடுக்கக் கடவாய். திரிகாலத்திலுந் திருக்கோயிற் புறத்தொட்டித் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து, சிவபெருமானை நூற் றெட்டுத்தரம் அங்கப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்யக் கடவாய். சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்யக் கடவாய். பிச்சையேற்று ஒரு பொழுது புசிக்கக் கடவாய் நீ இத்தவ நெறியிலே நின்றாயாயின், இப்பாவம் நீங்கும்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அது கேட்ட மீனாக்ஷியம்மை யார், “எம்பெருமானே! அளவில்லாத காலம் இருபத் தெட்டுக்கோடி நரகத்தினும் விழுந்தானாயினும், உய்வகை யில்லாத இக்கொடும் பெரும் பாவிக்கு, உய்வகை யருளிச்செய்த தென்னை?” என்று வினாவினார். அதற்குச் சிவபெருமான், “எத்துணைப் பெருங் கொடும்பாவத்துக்கும் அஞ்சாத நீசரே யாயினும், நினைப்பினும் அவருக்கு அச்சம் விளைக்கும் இம்மிசுப் பெருங் கொடும்பாவத்துக்கு அஞ்சாதவனாய்ச் செய்த பாதகத்தினாலே தொடக்குண்டு எங்குந் தீர்வின்றி வேறு களைகணுமின்றி வந்தடுத்தவனைக் காப்பதன்றோ காப்பு” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். மீனாக்ஷி யம்மையார், “நீர் யாதொன்று செய்தற்குஞ் செய்யா மைக்கும் வேறொன்று செய்தற்கும் ஆற்றலுடைய கருணை வள்ளல். நீர் விரும்பினால் எத்தனைப் பாவிகளும் உய்யும் வண்ணஞ் செய்வது உமதருள்

விளையாட்டன்றோ'' என்று மகிழ்ச்சியோடு விண்ணப்பஞ் செய்தார். உடனே சிவபெருமான் தேவியாரோடு மறைந்தருளினார்.

பார்ப்பான் அது கண்டு ஆச்சரியமடைந்து, சிவபெருமான் அருளிச்செய்தபடியே தவவொழுக்கத்தை அனுட்டித்து, மூன்று மாதத்திலே மாபாதகம் நீங்கித், தெய்வப் பிராமண வடிவமானான். சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவடிகளிலே பற்பல வடமொழி மாலைகளைப் பத்தி டோடு தொடுத்துச் சாத்தி, அத் திருவடிகளிற் சேர்ந்து பேரின்ப முற்றான். இத்தீர்த்தம், மாதாவைப் புணர்ந்து பிராமணனும் பிதாவுங் குருவுமாயுள்ளவனைக் கொன்ற பாவத்தை நீக்கி முத்தியைக் கொடுத்ததென்றால், நீரிழிவு குட்டம் பெருவயிறு ஈளை வெப்பு முதலிய நோய்களைத் தீர்க்குந் தீர்த்தமென்பதோ இதற்குமேன்மை! இப்பார்ப்பா னுடைய மாபாதகத்தைத் தீர்த்தருளினமையை அறிந்து குலோத்துங்க பாண்டியனும், மந்திரிமாரும், பாண்டி தேசத்தாரும், ஒழிந்த தேசத்தாரும், மேலுலகத்தாரும், ஆச்சரியமடைந்து, "உரையுணர்வு கடந்த பேரருளை இக்கயவன்மேல் வைத்த காரணம் யாதோ!" என்று கண்ணீர் பொழிந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளைத் துதித்துப் பேரானந்தப் பெருங்கடலின் மூழ்கினார்கள்.

இருபத்தேழாவது

அங்கம் வெட்டின படலம்

குலோத்துங்க பாண்டியன் செங்கோலோச்சு நாளிலே வேறு தேசத்துள்ள முதிர்ந்த வயசையுடையா னொருவன், மதுரையில் வந்திருந்து, வாள்வித்தை பயிற்றிச் சீவனஞ் செய்தான். அவன் நாடோறுஞ் சோமசுந்தரக்கடவுளை அடைந்து, அன்போடு வழிபடும் நியமம் பூண்டான்.

அவனை வழிபட்டு வாள்வித்தை கற்கும் மாணாக்கர் களுள்ளே, உய்வகை யறியாப் பாவிமாகிய சித்தன் என் பவன் ஒருவனுள்ளான். அவன் ஊழ்வலியினால் அவ்வித் தையை நிரம்பக் கற்றுக் கொண்டான். அதனால் அவன் செருக்கடைந்து, தன்னாசிரியனுக்கு மாறாய்த், தானும் ஒரு வித்தியாகூடஞ் சமைத்து, அதில் அநேகருக்கு வாள் வித்தை பயிற்றித் தன்னாசிரியனினும் அதிகமாகிய ஊதியத்தைப் பெறுவானாயினான். இருவருடைய வாள் வித்தையின் ஊதியத்தையுந் தானொருவனே ஒருங்குபெற விரும்பி அவ்விருத்தனை ஊரினின்றும் ஓட்டக் கருதி, அவனிடத்தே கற்கும் மாணாக்கர்களைத் தன்னிடத்து வரும்படி மனந்திரிந்து, நாடோறும் அவனுக்கு இடை யூறே செய்வா னாயினான். தன்னாசிரியன் இல்லாத பொழுது அவனுடைய மனைவியிடத்தே போய், “இட முண்டோ? இடமுண்டோ?” என்று அடுத்தடுத்து, அஞ்சாது எப்பொழுதுங் கேட்கக் கேட்க, அவள் சும்மா இருந்தாள். பின்னொரு நாட் போய் அவள் கையைப் பிடித்திழுப்ப, அவள் அவனைத் தள்ளிவிட்டு, உள்ளே போய்க் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு, தன் கற்பைப் பாது காத்தாள். சித்தன் காமத்தி் வெதுப்பப் போயினான்.

கற்பினிற் சிறந்த அப் பெண்ணானவள், பாவிக்கெல்ல லாருள்ளும் பெருங்கொடும் பாவிமாகிய சித்தன் செய்த இழி தொழிலைத் தன் கணவனுக்கும் வெளிப்படுத்தாது உள்ளத் தடக்கிக்கொண்டு, உயிர்க்குயிராகிய சோமசுந் தரக் கடவுளை நினைந்து நொந்தாள். சோமசுந்தரக் கடவுள், வாள்வித்தை பயிற்றும் ஆசிரியனைப்போல் வே டங்கொண்டு, சித்தனிடத்தே போய், “சித்தா! காளை யாகிய நீயும், மிகுந்த மூப்படைந்த நாமும், வாட்போர் செய்து, நமது வலிமையை அளந்தறிவேம். பட்டணத் தின் புறத்திலே நாளைக்கு வா, நாமும் வருவேம்” என்றார். அதற்குச் சித்தன் மகிழ்ந்து, “நல்லது” என்று உடன்பட்டான். வாளாசிரியர் மீளும் பொழுது சூரியன்

அத்தமயன மடைந்தான். மற்ற நாள், செய்ந்நன்றி
 கொன்றவனாகிய சித்தன், வீரமடந்தையை வழிபட்டுத்
 துதித்துக் கச்சக் கட்டி, வாளும் பரிசையும் எடுத்துக்
 கொண்டு போய், ஆசிரியர் சொல்லிய போர்க்களத்தை
 அடைந்தான். வாளாசிரிய வேடங்கொண்ட சிவபெரு
 மானும், விபூதி தரித்துக், கச்சக் கட்டி, வாளும் பரிசை
 யுந் தாங்கிக்கொண்டு, சித்தனுக் கெதிரே வந்தார்.
 சிவபெருமானுஞ் சித்தனும், எண்ணில்லாத சனங்கள்
 காண, இருபதுநாழிகை யெல்லை நின்று, வாட்போர்
 செய்தார்கள். பின்பு சிவபெருமான், அங்குள்ளார் அனை
 வரும் கேட்க; “உன்குருபன்னியை நினைத்த நெஞ்சை
 யும், குறித்துப் பேசிய நாக்கையும், தொட்ட கையையும்,
 பார்த்த கண்ணையுங் காத்துக்கொள், காத்துக்கொள்”
 என்று சொல்லிச் சொல்லி, அவ் வறுப்புக்களுக் கெல்லாந்
 தண்டஞ் செய்து, தலையை வெட்டி விழுத்திவிட்டு
 மறைந்தருளினார்.

போர்க்களத்தில் நின்றவர்களுள்ளே, வாள்வித்தை
 பயிலும் மாணாக்கர்கள், ஆசிரியனைக் காணாது,
 வீட்டிலே போய்த் தேடி, அவன் மனைவியை நோக்கி,
 “ஆசிரியர் எங்கே?” என்று வினாவ, அவள், “கோயிலுக்
 குப் போயினார்” என்றாள். என்ற அப்பொழுதே,
 கோயிலுக்குப்போன ஆசிரியன் திரும்பி வந்தான்,
 அவர்கள் அவனைப் பார்த்து, “நீர் போர்க்களத்திலே
 சித்தனோடு போர் செய்து, அவனுடைய அங்கங்களை
 வெட்டினீரே! பின்பு நாங்கள் அந்தப் போர்க்கள
 மெங்கும் உம்மைத் தேடிக் காணாது. இங்கே வந்தேம்”
 என்றார்கள். அது கேட்ட ஆசிரியன், “நான் அங்கம்
 வெட்டினேனல்லேன், நீங்கள் சொல்வதென்னை? என்
 போல் வந்து சித்தனைக் கொன்றவர் யாவர்? அது
 சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவிளையாடல் போலும்”
 என்றான். மனைவியும் அவனை நோக்கித், தன்னைச்
 சித்தன் பல நாளும் வந்து கேட்டதும், முதனாள் வந்து

தன் கையைப் பிடித்திழுத்ததும், தான் அவனைத் தள்ளி விட்டு உள்ளே போய்க் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டிருந்ததுஞ் சொன்னாள். அது கேட்ட மாணாக்கர்கள், “சித்தனை, வாள்வீரர் கொல்லும் பொழுது, இவ்வம்மையார் சொல்லியடி யெல்லாஞ் சொல்லியே கொன்றார். இது மெய்ம்மை” என்றார்கள். ஆசிரியன், “சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவிளையாட்டே!” என்று சொல்லிக் கொண்டு, தன் மனைவியோடும் மாணாக்கர்களோடுத் திருக்கோயிலை யடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, “எம்பெருமானே! பிரமாவினாலும் அறியப் படாத உமது திருவிளையாடல் சிறிய ஏழையாகிய அடியனே னளவினதே” என்றான்.

குலோத்துங்க பாண்டியனும், மதுரைநகரத் துள்ளோரும், சிவபெருமானுடைய திருவிளையாடலை நோக்கிக் கண்ணீர் வெள்ளத் தாழ்ந்து, அவருடைய திருவடிகளை வணங்கிக், கீதம் பாடி, ஆனந்தக்கூத் தாடித் துதித் தார்கள் குலோத்துங்க பாண்டியன், “இவர் அடிய வருக்கு எளியவர்; பரதேசி காவலர்” என்று சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து துதித்து, வாளாசிரியனையும் அவன் மனைவியாகிய மாணிக்க மாலையையும் யானைமீதேற்றி நகர்வலஞ் செய்வித்தான். பின்பு தன் புத்திரனாகிய அனந்தகுண பாண்டியனுக்கு முடிசூட்டித், தன்னரசை அவனிடத்து ஒப்பித்தான்.

குலோத்துங்க பாண்டியன், நித்தப்பொருள் இது வெனவும் அறித்தப்பொருள் இது வெனவும் அறிந்து, அறிதகப் பொருளிலுள்ள பற்றை முற்றக் கடிந்து, ஐம்பொறிவழிச் செல்லாது அருள்வழிச் சென்று, தன்னைப் பந்தித்த மலசத்துயினின்று நீங்கி, இராகு உமிழ்ந்த சந்திரன் போல விளங்கிச், சிவபெருமானுடைய திருவடிநிழலைப் பிரிபாத பேரின்ப மயமாகிய பரகதியை அடைந்தான்.

இருபத்தெட்டாவது நாக மெய்த படலம்

அனந்தகுண பாண்டியன் விபூதி, உருத்திராக்ஷம், பஞ்சாக்ஷர மென்னும், மூன்றுமே மெய்ப்பொருள் என்று தெளிந்து, அவைகளில் அளவிறந்த பத்திமை பூண்டு, தன் தந்தை முதலிய முன்னை யரசர்களினும் மிகச் சிறந்தவனாயினான். 'மன்ன னெப்படி மன்னுயி ரப்படி' ஆதலினாலே, பாண்டிநா டெங்குஞ் சிவவேடமே பரவிற்று. எண்ணாயிரஞ் சமணரும் அதனை யறிந்து, மானத்தீச் சுடப் பொறாமைகொண்டு, பாண்டியனைக் கொல்லக் கருதி, ஒரு காத வளவினதாகிய ஒரு வேளவிச் சாலை அமைப்பித்து, அதில் ஒரு வேள்வி செய்தார்கள். செய்தலும், வேள்ளிக் குண்டத்தினின்றும் ஓரசுரன் வந்து தோன்றி, அச் சமணர்களை நோக்கி, "நங்கள் எனக்கு விதிக்கும் பணியாது?" என்று வினாவினான். சமணர்கள், "நீ விரைந்து போய்ப் பாண்டியனை மதுரையோடு எடுத்து விழுங்கிவிட்டு வா" என்று ஏவினார்கள்.

அது கேட்ட அசுரன் ஆகாயத்தைத் தீண்டும் பெரிய உடலையும், விஷத்தைச் சொரிகின்ற பெரும் பற்களையும் வடவாமுகாக்கினி போலச் சுவாலிக்கின்ற கண்களையும், மலைமுழை போலும் வாயையு முடைய ஒரு பெரிய சருப்ப வடிவங்கொண்டு, சந்திரசூரியர்களும் இயமனும் ஆதிசேட னும் திக்கியானைகளும் அஞ்சி நடுநடுங்கும்படி, மதுரை நகரத்துக்கு மேற்குத் திக்கில் வந்தான். அப்பொழுது அதனைக் கண்டவர்கள் விரைந் தோடிப்போய், அனந்தகுண பாண்டியனை வணங்கி, விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அது கேட்ட பாண்டியன் சிறிதும் அஞ்சா தவனாகி, "முன்னே யானையை விடுத்தவர்களே இதை யும் விடுத்தார்கள் போலும். அதைப் போலவே இதையுங் கொல்லுதற்கு எம்முடையவர் இருக்கின்றார்" என்று

நினைந்து, திருக்கோயிலை யடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, “எம்பெருமானே! அடியேன் ஒருபோதும் உம்மை மறவாது வழிவழி அடிமை செய்யுமியல்பினேன். நீர் அருளிச்செய்த நூல்வழியே முறை செய்து வருவேன். இந்நகர முழுதையும் அழிக்கக் கருதிச் சமணர்கள் விடுத்த சருப்பம் வருகின்றது; அது உமது திருவருளினாலே சாதல் வேண்டு மெனக் கருதிய தமிழ் ஜனாதிபதி கருணை செய்தருளும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

அவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்த பாண்டியன், சிவ பெருமானிடத்தே அநுமதி பெற்று வணங்கி, அவருடைய திருவடிகளைச் சிந்தையிற் கொண்டு, புறத்து வந்து, அம்பும் வில்லும் எடுத்துக்கொண்டு, மதுரைத் திருநகரத்தின் மேலை வாயிலை யடைந்து, பெருமலை போலுஞ் சர்ப்பத்தை எதிரே கண்டான். அப்பொழுது சர்ப்ப வடிவத்தையுடைய அவ்வசுரன் படத்தைப் பரப்பி, எட்டுத்திக்கினும் ஆகாயத்தினும் பேரிருள் செறித்துப், பல்லை யதுக்கிப், பெருமூச் செறிந்து, வாயைப் பிளந்து, அப்பட்டண முழுதையும் ஒருங்கே கௌவி விழுங்கும்படி சீறினான். பாண்டியன் இடியேறும் அஞ்சும்படி ஆரவாரித்து, வில்லை வளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்து விடுத்தான். விடுத்த பாணங்க ளெல்லாவற்றையும், அசுரன் துகள் படும்படி கறித்து, உமிழ்ந்தான். பாண்டியன் அது பொறாது, சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு, ஓரர்த்த சந்திர பாணத்தை விடுத்து, அப் பாம்பினுடைய உடம்பைத் துண்டஞ் செய்தான். அப்பாம்பு, இடி போலார்த்து, இரத்தம் அருவி போற் பெருக, உடம்பு புரள, இறக்கும் போது ஆலாகல வெள்ளம் போல நஞ்சைக் கக்கிற்று. அந்த நஞ்சு மதுரைத் திருநகர மெங்கும் ஐடையீ டின்றிப் பரந்தது. அதனால் அந்நகரத் துள்ளர் ரெல்லாரும் நிலை தளர்ந்து, சரீரம் வெயர்த்து, இந்திரியங்களும் அந்தக்

கரணங்களுந் தலை தடுமாறி, உரை குழறி, நாக்கு வரண்டு, கபமேலிட்டு, அறி வழிந்து மயங்கி, மூச்சொடுங்கிக் கிடந்தார்கள்.

பாண்டியன் விரைந்துபோய்த், திருக்கோயிலை யடைந்து, சிவபெருமானை வணங்கிச், “சருவான் மாககளுக்கும் நாயகரே! அன்பர்களுக்கு எளியவரே! இந்நகரத்துக்கு என்றும் மகாராசாவே! தமிழன் உயமிடத்திலே அடைக்கலம் புகுந்தேன், முன்னே கடலை வறறுவித்தும், மேகங்களைத் தடுத்தும், யானையை எய்தும், இந் நகரத்தைக் காத்தருளினீர். இன்றும் விடத்தினால் வருந்தும் வருத்தத்தையும் நீக்கியருளும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அருட் கடலாகிய சிவபெருமான் தமது திருச்சடையிலுள்ள பால சந்திர னுடைய அமிரதத்திலே சிறிது துளியைச் சிந்தியருளினார். அச்சிறுதுளி, அந் நகரமெங்கும் பாலிற் பீரை போலக் கலந்து, அதனை முன்ப்பாலவே மதுராநகரமாகச் சுத்திச் செய்தது; அதனால் யாவரும் விடநீங்கி இன்பமுற்றார்கள். பாண்டியன் சிவபெருமானுக்கு அன்புருத் தானே யாகி, அரசு செய்துகொண்டிருந்தான்.

இருபத்தொன்பதாவது

மாயப் பசுவை வதைத்த படலம்

அனந்தகுண பாண்டியன் பாம்பைத் துணித்த பின்பு, அப் பாம்பின்பின் வந்த சமணர்கள், காற்றினாற்ற ள்ஞண்டு செல்லும் மேகங்கள் போல், உடைந்து கலங்கி ஓடினார்கள். ஓடின சமணர்க ளெல்லாரும் ஓரிடத்து ஒருங்குகூடி, “நாம் முன் விடுத்த யானையைப் போல இன்று விடுத்த பாம்பையுங் கொன்றுவிட்டார்கள். இனி யாது செய்வோம்?” என்று ஆலோசித்து, “பசுவுக்கு

ஊறு செய்யார்கள்; பழிக்கஞ்சு வார்கள்; ஆதலாற் பசுவை விடுப்பேம். இதுவே உபாயம்'' என்று துணிந்து, முன்போல அபிசாரவோமஞ் செய்தார்கள். ஓம குண்டத் தினின்றும் பசுவுருவாகி ஓரசுரன் வந்து தோன்றினான். அப் பசுவைச் சமணர்கள் முன்போல் விடுத்தார்கள். அது யாவரும் அஞ்சும் வண்ணம் இடிபோல் ஆரவாரித்துப், பலரைத் தொடர்ந்து, கொன்று, சென்று, மதுரையை அணுகியது. அதனை யறிந்த அனந்தகுண பாண்டியனும் நகரத்தார்களும் விரைந்து திருக்கோயிலை யடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி முறையிட்டார்கள். சிவபெருமான் அவர்கண்மீது திருவருள்சுரந்து, இட பத்தை நோக்கிச், ''சமணர்கள் விடுத்த பசுவை நீ போய் வென்று வரக் கடவாய்'' என்று பணித்தருளினார்.

அவ் விடபம், இரண்டு கண்களினின்றும் அக்கினி சிந்த, இடிபோல் ஆரவாரித்துக் கொண்டு, விரைந்து சென்று, அப் பசுவைக் கிட்டிச், சமணர்கள் நினைந்த படியே அதற்கு ஊறு செய்யாது, தனது பேரழகைக் காட்டிற்று, உடனே பசு அவ்விடபமீது இச்சை கொண்டு, உயிரோடும் வீரியத்தை விடுத்து, வீழ்ந்து. மலைவடிவா யிற்று. அது கண்ட பாண்டியனும் நகரத்தார்களும் மகிழ்ச்சியடையச் சமணர்களெல்லாம் ஓட்டெடுத்தார்கள். இடபம் உலகத்தார் அறியுஞ் சான்றாகத் தனது தூலசரீ ரத்தை இடபமலையாக அங்கே நிறுத்திவிட்டுச், குக்கும சரீரத்தோடு சோமசுந்தரக் கடவுளை அடைந்து வணங்க, அவர் திருவருள் சுரந்து, ''முன்னை யுருவாகி ஆங்கே இரு'' என்று இருத்தி யருளினார். அப்பொழுது பாண்டியனும் நகரத்தார்களும் மகிழ்ச்சியடைந்து, சந்நிதியில் இருந்த இடபத்தை வணங்கிக் கொண்டு போயினார்கள்.

சீராமர், இலங்கைக்குப் போகும் பொருட்டு, வானர சேனை சூழ, இலக்குமணர் அனுமான் சுக்கிரீவன் முதலிய வீரர்களோடும் அங்கு வந்து, அவ் விடபமலையின் மீது தங்கினார். அகத்திய மகாமுனிவர், அதை யறிந்து, அங்கு

வந்து, அவருக்குச் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய மான் மியத்தை அருளிச் செய்தார். சீராமர் அது கேட்டு, அன்பு கொண்டு, அகத்திய முனிவரோடு சென்று, பொற்றாமரை வாவினிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சோமசுந்தரக் கடவுளைச் சிவாகம விதிப்படி பூசித்துத், துதித்து நின்று, “சீவன் முத்திபுர வாசரே! இப் பூமண்டலத்தின்கண் உமக்கு அநேக தலங்கள் இருக்கின்றன அவைகளுள் இத் திருவாலவாயே மிகுந்த அற்புதமுடைய தலம். அது யாதினா லெனின், சகல லோகத்தாரும் உம்மிடத்து அன்பு வைத்து உய்யும் பொருட்டு நீர் செய்த கருணை பருவத வடிவங்களாய் இத் திருநகர்ப்புறத்து நின்று விளங்குதலினாலாம். தரிசித்த மாத்திரத்திலே சகல துக்கங்களையும் போக்குதற்கும், சகல பாக்கியங்களையும் ஆக்குதற்கும், கருணைகொண்டு நீர் அதிட்டித்திருக்குஞ் சிறப்பினால் இவ் விலிங்கத்திற்குச் சமானம் வேறில்லை. ஸ்நானஞ் செய்தவுடனே சகல பாவங்களையும் போக்கி உம்முடைய மங்கல போகங்களைக் கொடுத்தலால், இப் பொற்றாமரை வாவிக்குச் சமானம் வேறில்லை. மற்றையிடங்களினெல்லாம் தலம் முர்த்தி தீர்த்தம் என்னு மூன்றனுள் ஒவ்வொன்றே சிறந்திருக்கும்; இங்கே இம் மூன்றுஞ் சிறந்திருக்கின்றன. ஆதலால் இந்தத் தலத்தை அடைந்தவர்க ளெல்லாருக்குஞ் சித்த சுத்தியும் பலவித சித்தியும் உண்டாகும். அடியேன் எண்ணுங் கருமம் உண்மையாக முடிவதரிது. அது எப்படி முடிதல் வேண்டுமோ அப்படி விரைந்து முடியும் பொருட்டருள் செய்யும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, வணங்கினார். அதற்குச் சிவ பெருமான், “இராமா! கேள்: நீ நமக்குத் தென்கிழக்குத் திக்கிலே போய்ச், சமுத்திரத்திலே சேதுக்கட்டி, இலங்கையிற் சென்று, இராவணன் முதலாயினோரைக் கொன்று, சீதையைச் சிறையின்று நீக்கி, உன்னையோத்தி நகரத்துக்குத் திரும்பிப், பலகாலம் அரசு செய்துகொண்டிருந்து, பின் வைகுண்ட மடையக் கடவாய். கவலை கொள்ளாதே” என்று அசரீரி வாக்காக அருளிச்செய்தார்.

சீராமர் அது கேட்டு, மனமகிழ்ந்து, வணங்கி, விடை பெற்றுக் கொண்டு போய்ச், சேதுபந்தனஞ் செய்து, இலங்கையிற் சென்று, இராவணனைக் கொன்று, அவனுடைய அரசை அவன் தம்பியாகிய விபீஷணனுக்குக் கொடுத்துச், சீதையோடு மீண்டு வந்து, சேதுவிலே சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து, பிரமகத்தியினின்று நீங்கிச், சோமசுந்தரக் கடவுளை மீளவும் வந்து வணங்கிக் கொண்டு அயோத்தி நகரத்தை அடைந்தார். அது நிற்க.

அனந்தகுண பாண்டியன் குலபூடண பாண்டியனைப் பெற்று, அவனுக்குத் தன்னரசைக் கொடுத்துவிட்டுத், தான் சிவலோகத்தை அடைந்தான்.

முப்பதாவது

மெய்க் காட்டிட்ட படலம்

குலபூடண பாண்டியனுக்குச் சுந்தரசாமந்தன் எனப் பெயர் கொண்ட சேனாபதி யொருவன் இருந்தான். அவன், சிவனடியாரைச் சிவ னெனக்கொண்டு பூசிக்குங் கடப்பாட்டு நெறியிலே நின்றான். அவன் பாண்டியனுக்கு இருமைக்குந் துணையாய் ஒழுகு நாளிலே, வேடர்களுக்கு அதிபதியாகிய சேதிராய னென்பவன் விறல்வலியான் மேலிட்டுப், பாண்டின்மேற் படையெடுத்துச் செல்ல நினைந்தான். அதைப் பாண்டியன் அறிந்து, தன் சேனாபதியாகிய சுந்தர சாமந்தனைப் பார்த்துச், 'சேதிராய னென்பவன் நமக்கு விரோதமாகப் படையெடுக்க எண்ணியிருக்கின்றான். அவன் மிக வலியவன்; ஆதலால், நீ நமது பொன்னறையைத் திறந்து, வேண்டுந் திரவியங்களை எடுத்து, நானாசாதியாருள்ளும் இன்னும் சில சேனைகள் சம்பாதிக்கக் கடவாய்' என்றான்.

அது கேட்ட சுந்தரசாமந்தன், பாண்டியனுடைய ஆஞ்ஞை பின்றள்ளச், சிவபெருமானுடைய திருவருள் முன்னிழுப்ப, விரைந்துபோய்ப், பொன்னறையைத் திறந்து, தன்னவா அமையத்தக்க திரவியங்களைக் கைக் கொண்டு, எண்ணிறந்த களிப்போடு திருக்கோயிலையடைந்து, பொற்றாமரை வாவிடிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சிவபெருமானை வணங்கி நின்று, “அடியார்கள் எண்ணிய கரும மெல்லாம் முடிக்கும் எம்பெருமானே! இத் திரவியங்களெல்லாம் உமக்கும் உம்முடைய மெய்படியார்கள்ளுக்குமே ஆகக் கடவன” என்று வேண்டிக்கொண்டு, அவைகளைச் சிவ புண்ணியங்களிலே செலவழிப்பானாயினான். சிவபெருமானுக்குத் திருக் கோபுரங்களும், ஆயிரக்கான் மண்டபமும், இரத்தினாபரணங்களும், குடைகளும், கொடிகளுஞ் செய்வித்தான். யாவராயினும் விபூதியும் உருத்திராக்ஷமுந் தரித்தவரைக் கண்டால், “இவரே நம் பிறப்பறுக்க வடிவெடுத்த சிவபெருமான்” என்று அவரை விரைந் தெதிர்கொண்டு, வணங்கி, அழைத்து வந்து, திருவமுது செய்வித்து, அவர் புசித்து எஞ்சியதே புசிப்பான். இன்றைக் காயிரம் நாளைக் கிரண்டாயிரம் என்று இப்படி அன்றைக்கன்று இரு மடங்காக, அரசனுடைய பொருள்க ளெல்லாவற்றையுஞ் சிவபெருமான் பொருட்டுஞ் சிவனடியார் பொருட்டுஞ் செலவழித்துக் கொண்டு வந்தான். இந்தச் சமாசாரத்தைச் சிலர் போய்ப் பாண்டியனுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

சுந்தரசாமந்தன், தன் மேலே பாண்டியன் ஐயுறா வண்ணம், அவன் சபையிலே போய்ப், பிறதேசத்து வீரர்களுக்குத் திரவியம் அனுப்பி, ஓலை விடுத்து, அவர்களை அழைப்பவன் போலப் பாவகஞ் செய்து, காரிய காரர்களை நோக்கி, “தெலுங்கர்களுக்கு ஓலை எழுதுங்கள்; கலிங்கர்களுக்கு ஓலை யெழுதுங்கள்; விராடர்களுக்கு ஓலை யெழுதுங்கள்; மராடர்களுக்கு ஓலை யெழுதுங்கள்; கொங்கர்களுக்கு ஓலை யெழுதுங்கள்; வங்கர்களுக்கு ஓலை

யெழுதுங்கள்; துருக்கர்களுக்கு ஓலையெழுதுங்கள்'' என்று சொல்லிப் பொய்யோலை எழுது வித்து அனுப்பினான். சுந்தரசாமந்தன் இப்படியே எங்கும் ஓலை யனுப்பிவிட்டிருப்ப, ஆறுமாசம் வரையுஞ் சேனைகளுடைய வரவைக் காணாது, பாண்டியன், சுந்தரசாமந்தனை யழைத்து, "நாளைச் சூரியன் படுமுன் சேனை களெல்லாவற்றையும் அழைக்கக் கடவாய்" என்றான். அதற்கேற்பச் சுந்தரசாமந்தன் இசைந்துபோய்ச், சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, "எம்பெருமானே! பாண்டியன் தந்த திரவியங்க ளெல்லாவற்றையுங் கொண்டு, தமிழேனைப் பணிகொண்டருளினீரே. இனிச் சேனைகளுக்கு யாது செய்வேன்?" என்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு நின்றான். அப்பொழுது, 'அடியவர் குறைவு தீர்த்தாண்டருள்வதே விரதம் பூண்ட' சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே ஆகாயத்தினின்றும், "நாளைக்கு நாம் சேனையோடு வந்து தோன்றுவோம். நீ பாண்டியன் சபையிலே போயிரு" என்று ஓரசரீரி வாக்குத் தோன்றிற்று. அது கேட்ட சேனாபதி உவகை வெள்ளத் தாழ்ந்தான். சூரியன் அத்தமித்தான்.

மற்றைநாட் காலையிலே, சுந்தரசாமந்தன் எழுந்து, திருக்கோயிலையடைந்து, பொற்றாமரை வாஷியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கிக் கொண்டு பாண்டியனுடைய கோயிலுக்குச் செல்வானாயினான். அப்பொழுது சிவபெருமான், சங்குகன்னர் முதலிய பிரதம கணர்களும் குண்டோதரர் முதலிய பூதவீரர்களுஞ் சேனைவீரர் வடிவங்கொண்டு பதினெண் படைக்கலங்களையுந் தரித்துப் புறங்காப்ப, நந்தி மகாகாளர் பிருங்கி நிகும்பர் கும்போதரர் முதலிய கணநாதர்களெல்லாரும் நெற்றியிற்றிரிபுண்டரந் தரித்துச், சட்டையிட்டு, வாளேந்திக், குதிரைச் சேவர்களாய்ச் சூழச், சாமரைகளும் பீலிக்குஞ்சங்களங் குடைகளும் கொடிகளும் நெருங்கப், பலவித வாத்தி

யங்கள் ஒலிக்கத், தமதிடபத்தையே குதிரையாக்கி, அதன் மேல் ஏறிக்கொண்டு, ஒற்றைச் சேவகராய் எழுந்தருளி வந்தார். சேனையின் வரவைக்கண்ட சுந்தரசாமந்தன் பாண்டியனுக்குப் போய் விண்ணப்பஞ் செய்யப், பாண்டியன் மனமகிழ்ந்து, தலைக்கடை வாயிலில் வந்து, அங்குள்ள மண்டபத்திலே சிங்காசனத்தின் மீது வீற்றிருந்து கொண்டு, சேனைச் சிறப்பை நோக்கிப், பெருங்களிப் புற்று, “இவர்கள் எவ்வெத்தேசத்தி லுள்ளவர்கள்” என்று வினா வினான் சுந்தரசாமந்தன் பாண்டியனெதிரே நின்று, அவ்வத் தேசத்தா ரெல்லாரையும் அணியணியாக நிறுத்திக் கொண்டு, கையிற் பீரம்பை நீட்டி, “மகாராசாவே! இவர்கள் கொங்க தேசத்தார்; இவர்கள் குரு தேசத்தார்; இவர்கள் கங்க தேசத்தார்; இவர்கள் கன்னட தேசத்தார்; இவர்கள் அங்க தேசத்தார்; இவர்கள்; ஆரிய தேசத்தார்; இவர்கள் வங்க தேசத்தார்; இவர்கள் மாளவ தேசத்தார்; இவர்கள் குலிங்க தேசத்தார்; இவர்கள் கொங்கண தேசத்தார்; இவர்கள் தெலுங்க தேசத்தார்; இவர்கள் சிங்கள தேசத்தார்; இவர்கள் கலிங்க தேசத்தார்; இவர்கள் கௌட தேசத்தார்; இவர்கள் ஒட்டிய தேசத்தார்; இவர்கள் கொல்ல தேசத்தார்; இவர்கள் கூர்ச்சர தேசத்தார்; இவர்கள் பல்லவ தேசத்தார்; இவர்கள் பப்பர தேசத்தார்; இவர்கள் சேர தேசத்தார்; இவர்கள் விதேக தேசத்தார்; இவர்கள் கடார தேசத்தார்; இவர்கள் கேகய தேசத்தார்; இவர்கள் மகத தேசத்தார்; இவர்கள் மராட தேசத்தார்; இவர்கள் காஞ்சி தேசத்தார்; இவர்கள் நம்முடைய தேசத்தார்” என்று மெய்க்காட்டி அறிவித்தான். “இத்துணைத் தூர தேசங்களிலுள்ளவர்களை இங்கே அழைத்தது எங்ஙனம் என்று வினாவி யருளற்க. உம்முடைய திரவியங் களெல்லாவற்றையும் வரையாது செலுத்தினதினால், இவர் களெல்லாரும் வந்தார்கள்” என்றான்.

பாண்டியன், அந்தச் சேனையினுள்ளே தூரத்திலே குதிரை யேறிக்கொண்டு பின்னின்ற ஒற்றைச் சேவகரைப் பார்த்து, “இவர் யாவர்?” என்றான். சுந்தரசாமந்தன் வணங்கி, “இந்தச் சேனை வெள்ளத்தினுள்ளே இவரை யாவரென் றறியலாம்” என்றான். பாண்டியன், “அவரை இங்கே அழை” என்றான். உடனே அவ்வொற்றைச் சேவகர் அப்பாண்டிய னெதிரே சென்றார். பாண்டியன் மகிழ்ந்து இரத்தினாபரணங்களையும் பீதாம்பரங்களை யும் கொடுத்தான். ஒற்றைச் சேவகர், தம் அன்பனாகிய சுந்தரசாமந்தன் பொருட்டு வாங்கித், தரித்துத், தம் முடைய தமர்களுக்குங் கொடுத்துக், குதிரையைத் தூண்டி, ஐங்கதி நடத்திக் காட்டித், தமது சேனை வெள்ளத்தி னுள்ளே போயினார்.

அப்பொழுது “சேதிராயன் வேட்டைக்குப் போய்ப் புலியினால் இறந்து விட்டான்” என்று ஓரொற்றன் வந்து, பாண்டியனுக்குச் சொன்னான். பாண்டியன் சுந்தரசாமந்தனுக்கு அளவில்லாத வரிசைகளையுந் தலைமையையுங் கொடுத்து, “இந்தச் சேனைகளைத் தங்கள் ஊருக்குப் போகும்படி செலுத்தக் கடவாய்” என்றான். சுந்தரசாமந்தனும் அப்படிச் செலுத்துவான் போன்று நிற்பச், சிவபெருமான், மனித வேடங்கொண்ட வீரர்களோடும், அங்கு நின்றபடியே மறைந்தருளினார். பாண்டியன் அது கண்டு, அற்புத மடைந்து, “இது சிவபெருமானுடைய திருவிளை யாடல்” என்று நினைந்து, கண்ணீர் பொழிய, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, மெய்யன்பு வடிவ மாயினான். தனக்கு உயிர்த் துணையாய் நின்றசுந்தரசாமந்தனை நோக்கி, “உனக்குச் சிவபெருமான் எளிவந்தா ரென்றால், எனக்கு அச்சிவ பெருமான் நீயே” என்று அவனுக்கு யாவுங் கொடுத்து, மனக்கவலை யின்றி வாழ்ந்திருந்தான்.

முப்பத்தொராவது

உலவாக்கிழி யருளிய படலம்

குலபூடண பாண்டியன், சோமவாரம் முதலிய சிவ விரதங்க ளெல்லாவற்றையும் வழுவாது அனுட்டித்துக் கொண்டு வந்தான். அவ்வனுட்டான வலியினாலே, தன் நாட்டிலுள்ள பிராமணர்களை அவமதித்தான். அதனால் மழை பெய்யா தொழிந்தது. அதனாலே பாண்டிநா டெங்கும் விளைவு குன்றியது. அதனாலே பிராமணர்க ளெல்லாரும் வறியவர்களாய் வேதாத்தியயனம் யாகம் முதலிய கருமங்களை இழந்து, இழிந்த தொழில்களைச் செய்து, ஆற்றாமையால் வயிறு வளர்க்கும் பொருட்டு அன்னிய தேசங்களுக்குப் போயினார்கள். குடிக ளெல்லாம் பசியினால் மிகவருந்தி, “எந்தத் தேசத்துக்குப் போவேம்” என்று இரங்கலுற்றன.

பாண்டியன் அது கண்டு, இரங்கிச், சோமவாரத்திலே பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சித்தி விநாயகரைப் பூசித்து, ஆயிரந் தேங்கா யுடைத்துச், சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பூசை செய்து, வணங்கிக், கை குவித்து நின்று, “எம்பெருமானே! உயிர்களுக் கெல்லாம் உயிர் நீரே யாகவும், அவ்வுயிர்கள் பசியினால் வருந்தும் வருத்தம் அடியேனை வருத்துவ தென்னை! தமிழேன் சம்பாதித்த பொருள் களெல்லாந் தருமத்தின் வழியே சென்றன. இனி நீர் திருவுள மலர்ந்து தமிழேனுடைய இடும்பையைத் தீர்த்தருளும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். சிவபெருமான், பாண்டியனுடைய பிழையைச் சிறிது திருவுளங்கொண்டு, அதனைத் திருச்செவியிற் கேளாதவர் போலச் சும்மா விருந்தார். பாண்டியன், தன் வீட்டுக்குப் போய்ச், சிவபெருமானைச் சிந்தித்துக் கொண்டு, தரையிலே படுத்து, நித்திரை செய்தான்.

அப்பொழுது சிவபெருமான், பாண்டியனுக்குச் சொப்பனத்திலே ஒரு சித்தராய் எழுந்தருளி வந்து, 'பாண்டியனே! நீ நம்மிடத்து மிக்க அன்புடையை; பூமியைச் செங்கோலோச்சி யாளும் நீதியை யுடையை. இவ்வுயல் புடைய உனக்கு ஓர் குறை யுளது. உன் நாட்டிலே இந்நாளில் யாகங் குன்றியது. வேதமே நம தாசனம்; வேதமே நமது பாதுகை; வேதமே நமது வாகனம்; வேதமே நமது சிலம்பு; வேதமே நமது கௌபீனம்; வேதமே நமது திருக் கண்; வேதமே நமது திருவாக்கு; வேதமே நமது திரு மேனி; வேதமே நமது ஆஞ்ஞாசத்தி வடிவமாய் ஆன்மாக்களுக்கு விதிவிலக்குக்களை யறிவித்துப் போகமோகங் களைக் கொடுப்பது; வேதமே நமது செங்கோல். இத்துணைச் சிறப்புடைய வேதங்களுக்கு உறுதியாவார் பிராமணர்கள்; அவர்கள் அவ்வேதத்தின் வழியே யாகங்கள் செய்து நம்மிடத்தே சிந்தை செலுத்தும் பெருமை யுடையவர்கள்; அவர்கள் செய்யும் யாகமே மழைக்குக் காரணம். பிள்ளாய்! இத்துணைச் சிறப்பினையுடைய பிராமணர்களை நீ இகழ்ந்து கைவிட்டாய். அதனால் மழை பெய்யா தொழிந்தது. இனி உலகம் உய்யும் வண்ணம் மூத்தீ வேட்கும் பிராமணர்களை நம்மைப் போலவே பாவித் தொழுகி, நாடோறும் பல தருமங்களைப் பெருக்கிச், செங்கோலோச்சி, வாழக் கடவாய். நாம் உனக்கு ஓர் உலவாக்கிழி தருகின்றோம். இத்தக்கிழியில் எத்துணைப் பொன் எடுத்துச் செலவழிக்கினும், நாம் தந்த வளவிற சிறிதுங் குறையாது. இதை வைத்துக் கொண்டு, உன்னாட்டில் வந்த வறுமையை ஒட்டக் கடவாய்' என்று திருவாய் மலர்ந்து, அதனை அவன் கையிற்கொடுத்து, அவன் மனக்கவலை தீரும்படி அவன் நெற்றியிலே விபூதி சாத்தி, மறைந்தருளினார்.

பாண்டியன் விழித்தெழுந்து, உலவாக்கிழியைச் சிரமேற் கொண்டு, மகிழ்ச்சியோடு ஒரு முகூர்த்த காலங்

கூத்தாடி, மந்திரிமார்களுக்குஞ் சேனாதிபதிகளுக்கும் அதைக் காட்டிச், சொப்பனத்தை அறிவித்தான். அவ்வுலவாக் கிழியை இரத்தின சிங்காசனத்தி லேற்றிப், பலவித வாத்தியங்களொலிக்க, அதற்குச் சந்தனம் பூசித், திருமாலை சாத்தித், தூபதிபங் காட்டிச், சிவ பெருமானாகப் பாவித்துப், பூசை முடித்து, வலஞ் செய்து வணங்கி, அதனைப் பொதி நீக்கி யெடுத்துப், பிராமணர்களுக்கும் யாகங்களுக்கும் பிறருக்குஞ் செலவிட்டான். இப்படியே நாடோறும் வரையாது கொடுக்கக் கொடுக்க, அக்கிழி சிறிதுங் குறையா திருந்தது.

அப்பாண்டியன், அப்பொதியிற் பொன்னினாலே சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய விமானம், மீனாக்ஷியம்மையுடைய விமானம், அறுகாற் பீட முதலியவைகளை அழகு பொருந்த வேய்ந்தான். பாண்டியனாகிய மேகம், உலவாக் கிழியாகிய கடலை முகந்து, நாடோறும் பொழிந்து, தருமப் பயிரை வளர்க்கும் பொழுது, மேகங்கள் கடலைப் பருகி, மழை பொழிந்து, நெல் முதலிய பயிர்களை வளர்த்தன அதனாலே பாண்டிநாடு அளகாபுரி போலச் செல்வந்தழைத்தோங்கப் பெற்றது. அதனால், வேதத்தில் வல்லவர்களும், சிவாகமத்தில் வல்லவர்களும், உபநிடத்தத்தில் வல்லவர்களும், மிருதியில் வல்லவர்களும், வியாகரணத்தில் வல்லவர்களும், தருக்க நூலில் வல்லவர்களும், யாகஞ் செய்பவர்களும், சந்நியாசிகளும் பாண்டிநாடெங்கும் விருத்தியடைந்தார்கள்.

முப்பத்திரண்டாவது

வளையல் விற்ற படலம்

சிவபெருமான், தேவதாரு வனத் துள்ள இருடிகளுடைய பன்னியர்களது கற்பை அளந்து காட்டும் பொருட்டுத் திருவுளங்கொண்டு, கௌபீனமும், விபூதிப்

வளையல் விற்ற படலம்

பூச்சும், கீதம் பாடுங் கனிவாயும், திருப்புன்முறுவலும், கிங்கிணி பொருந்திய திருவடிகளும், திருவடிகளிற் பாதுகைகளும், பிஷாபாத்திரத்தையும் தமருகத்தையும் ஏந்திய திருக்கைகளும் உடைய மிக அழகிய ஒரு பிஷாபுடன வடிவம் உடையராகித், தேவதாரு வனத்துக்கு எழுந்தருளினார். அவருடைய திருச்சிலம் பொலியுங் கீத வெலியுந் தமருக வெலியுஞ் செவிவாய் மடுத்தவுடனே, இருடிபத்தினிகள் விரைந்து பிசைக்கொண்டு, வீட்டின் புறத்து வந்தார்கள் வந்தவுடனே, பிஷாபுடன மூர்த்தி யுடைய பேரழகைக் கண்டு, எல்லை யின்றி வளர்ந்த காமத்தால் விழுங்கப்பட்டுக், கூந்தல் சோரப், புடைவை யவிழ, வளையல் கழலப், பசலை நிறங் கொண்டு, பரவசர்களாம் நின்றார்கள். சிவபெருமான் அவர்களை இவ்வாறே மோகிப்பித்துக், கருமமே கருத்தா என்று பிதற்றும் மீமாஞ்சகர்களுடைய செயலை உலகத்தார் களுக்கு உணர்த்திவிட்டு, மறைந்தருளினார்.

இருடிகள், தங்கள் பன்னியர்கள் நிற்கும் நிலையைக் கண்டு, அவர்களுடைய கற்பையும் நாணையும் வோரேடே களைந்துகொண்டு போனவர் மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுள் என்று தெளிந்து, அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் கற்பின் வழுவினமையால் மதுரை நகரத்து வைசியப் பெண்களாய்ப்பிறக்கக் கடவீர்கள்” என்று சபித்தார்கள். அதற்கு அவர்கள், “எங்களுக்கு இந்தச் சாபம் நீங்குவது எப்போது?” என்று வினாவ, இருடிகள், “அம்மதுரை நகரத்துக்கு அரசராகிய சோமந்தரக் கடவுள் வந்து உங்களைக் கைதீண்டும் போது இச்சாபம் நீங்கும்” என்றார்கள்.

இருடிபன்னியர்கள், மதுரைத் திருநகரத்தில் வைசியப் பெண்களாய்ப் பிறந்து, வளர்ந்து, பெதும்பைப் பருவம் அடைந்த பொழுது, சிவபெருமான் வளையல் விற்கும் வணிகவேடங் கொண்டு, வைசிய வீதிக்கு வளையல் விலை கூறிக்கெண்டு, எழுந்தருளி வந்தார். உடனே அவ்

வைசியப் பெண்களெல்லாரும், வீதியிற் புறப்பட்டு வந்து, அவ்லணிகரது பேரழகைக் கண்டு, காமத்தினாலே மயங்கி, அவரைச் சூழ்ந்து, தங்கள் கைகளை நீட்டி, வளையல் இடு வித்தார்கள். வணிகர் வளையல் இட்டு விட்டு, மறைந்தருளினார். மறைந்த வணிகர் அப்பெண்களும் பிறரும் காணத்திருக்கோயில் விமானத்து உள்ளொளியாகிய திருவுருவாய்த் தோன்றி யருளினார் அது கண்ட நகரத்தார் எல்லாரும் வளையல் விற்ற வணிகர் சோமசுந்தரக் கடவுளே என்று வியந்து, கண்ணீர் பொழிந்து, உவகை வெள்ளத் தாழ்ந்தார்கள் சிவ பெருமான் தமது திருக்கையினாலே தொட்டு வளையலிட்டமையினாலே, அவ்வைசியப் பெண்களெல்லாரும் கருக்கொண்டு, அளவில்லாத புதல்வர்களைப் பெற்றார்கள் அப்புதல்வர்கள், அளவில்லாத வலிமையும் வீரமும் பெருமையும் பெற்று வாழ்ந்தார்கள். வைசியப் பெண்கள், சிவபெருமானுடைய அருளைப் பெற்றுச், சில நாள் இருந்து, சிவலோகத்தை அடைந்தார்கள்.

முப்பத்துமூன்றாவது

அட்டமாசித்தி உபதேசித்த படலம்

சிவபெருமான், திருக்கைலாச மலையிலே ஆலமர நிழலிலே உமாதேவியார் தமது திருத்தொடையின் மீது இருந்துகொண்டு வெற்றிலை மடித்துக் கொடுப்பப், போக குருவாய் வீற்றிருந்துகொண்டு, நந்தி பிருங்கி மகாகாளர் முதலிய கணர்களுக்குஞ் சனகர் முதலிய நான்கு முனிவர்களுக்குஞ் சிவதருமங்களை உபதேசித் தருள்வாராயினார். அப் பொழுது, முருகக் கடவுளுக்குப் பால் கொடுத்த இயக்கப் பெண்கள் அறுவரும், விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்து வந்து, சிவபிரானை வணங்கி நின்று, “எம்பெருமானே! அடியேங்களுக்கு அட்டமகாசித்திகளை உபதேசித்

தருளும்'' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அப் பொழுது சிவபெருமான் தமது மடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் உமாதேவியாரைத் தமது திருக்கரத்தினாலே சுட்டி, ''இப்பார்ப்பதி எங்கும் நிறைந்த பராசத்தியும் மகேசையுமாம் உள்ளவள்; அணிமா முதலிய அட்டசித்திகளும் பாங்கியர்களாய்த் தன்னைச் சூழ்ந்து குற்றேவல் செய்ய இருப்பவள் இவளை நீங்கள் சிந்தித்தீர்களாயின், இவள் உங்களுக்கு அட்டமாசித்தியையுந் தருவாள்'' என்று திருவாய் மலர்ந்து, எட்டுச் சித்திகளையும் அவ் வியக்கிமார் அறுவருக்கும் உபதேசித்தருளினார். அவர்கள் முன்னை ஊழ்வினையினால் அதனை மறந்தார்கள். சிவ பெருமான் அக்குற்றம் நோக்கி, அவர்களைக் கோபித்து, ''நீங்கள் பட்ட மங்கை என்னுந் தலத்தில் ஆலமரத் தடியிலே கருங்கல்லாய்க் கிடக்கக் கடவீர்கள்'' என்று சபித்தருளினார். இயக்கிமார்கள் மனந்தளர்ந்து, ''எம் பெருமானே! இச்சாபம் எப்போது நீங்கும்?'' என்றார்கள் சிவபெருமான், ''நீங்கள் கருங்கல்லாய்க் கிடவுங்கள், ஆயிரம் வருடஞ் சென்றபின், நாம் மதுரையினின்றும் அவ்விடத்துக்கு எழுந்தருளிவந்து, உங்கள் சாபத்தைப் போக்கி, உங்களுக்குப் பழைய உருவத்தைத் தந்து, எட்டுச்சித்திகளையும் உபதேசித்தருள்வோம்; போங்கள்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இயக்கிமார்கள் அறுவரும், பட்டமங்கையினுள்ள ஆலமரத்தினடியிலே கருங்கல்லாய்க் கிடந்தார்கள். ஆயிரம் வருடஞ் சென்றபின், சோமசுந்தரக் கடவுள் ஓராசாரிய வடிவங்கொண்டு எழுந்தருளி வந்து, அக்கருங்கற்களின் மீது திருநோக்கஞ் செய்தருளினார். உடனே இயக்கிமார்கள் அறுவரும் கருங்கல் வடிவம் நீங்கி முன்னை வடிவங் கொண்டு, எழுந்துவந்து, அவ்வாசாரியரை வணங்கினார்கள். ஆசாரியர் அவர்கள் சிரமீது தமது திருக்கையை வைத்து, எட்டுச் சித்திகளையும் இங்ஙனம் உபதேசிப்பாராயினார்:—

“எட்டுச் சித்திகளாவன அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம், என்பவைகளாம். அவைகளுள், அணிமாவாவது மிகச்சிறிய உயிர்தோறுந் தான் பரமானுவாய்ச் சென்றிருக்குஞ் சிறுமையாம். மகிமாவாவது பிருதிவி முதற் சிவதத்துவம் ஈறாக உள்ள முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் உள்ளும் புறமும் நிறைந்திருக்கும் பெருமையாம். லகிமாவாவது மேரு மலையைப் போலப் பாரமா யிருக்கும் யோகியை. எடுத்தால் இலகுவாயிருப்பதாம், கரிமாவாவது அணுவைப் போல் இலகுவாயிருக்கும் யோகியை எடுத்தால் மேருமலையைப் போலப் பாரமா யிருப்பதாம். பிராப்தியாவது பாதாளத்தினின்றும் பிரமலோகத்திற் புகுதலும் மீண்டும் பாதாளத்தை அடைதலுமாம். பிராகாமியமாவது பரகாயத்திற் பிரவேசித்தலும் ஆகாயத்தில் இயங்குதலுந் தான் இச்சித்த போக மனைத்தையுந் தானிருக்கு மிடத்தில் வருவித்தலுமாம். ஆகாயத்துள்ள சூரியனது உடம்பின் வெய்யிலினால் எல்லாம் விளங்குதல் போல மண்ணுலகத்துப் பொருள்களையும் விண்ணுலகத்துப் பொருள்களையும் முக்காலங்களையும் தன் சரீரத் தொளியால் அறிதலுல் பிராகாமியம் என்று வேதஞ் சொல்லும். ஈசத்துவமாவது முத்தொழில்களையுந் தன்னிச்சைப்படி செய்து சூரியன் முதலிய கிரகங்கள் தன்னேவல் கேட்ப வாழ்தலாம். வசித்துவமாவது இந்திராதி தேவர்களையும் அசுரர்களையும் மனிதர்களையும் பூதங்களையும் மிருகங்களையும் பறவைகளையுந் தன்வச மாக்கிக் கொள்ளுதலாம். நம்மையறிந்த யோகிகள் இவைகளை விரும்பார்கள். ஆயினும், இவைகள் அவர்களை நிழல் போல அடைந்து, அவர்கள் பெருமையை உலகத்தாருக்கு அறிவிக்கும்” என்று உபதேசித் தருளினார்.

அது கேட்ட இயக்கிமார்கள், உமாதேவியாரைத் தியானிக்குந் தியான பலத்தினாலே அச்சித்திகளை நன்கு பயின்று, ஆகாய வழிக்கொண்டு சென்று, திருக்கைலாச மலையை அடைந்தார்கள்.

முப்பத்து நான்காவது

விடையிலச்சினை யிட்ட படலம்

காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு சோழராசன் இருந்தான். அவன் அக்காஞ்சியிலுள்ள காடு முற்றும் வெட்டுவித்ததினாலே, காடு வெட்டிய சோழன் எனப் பெயர் பெற்றான். அவன் உத்தம சிவபத்தர் களெல்லாரினும் உத்தமன்; வேத நான்கையும் வேதாங்க மாறையும் ஓதியுணர்ந்தவன்; சிவபுராணங்களை நாடோறும் நியமமாகக் கேட்பவன்; கலவைச் சாந்தினும் இரத்தினாபரணங்களினும் சிறிதும் விருப்பின்றி விபூதியையும் உருத்திராக்ஷத்தையுமே தரிப்பவன்.

அவன், மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திரு விளையாடலைக் கேட்டுணர்ந்து, அவரைத் தரிசிக்க விரும்பி, ஒருநா ளிராத்திரி, "சோமசுந்தரக் கடவுளை எப்போது தரிசிப்பேன்?" என்று கவலை யுற்று நித்திரை செய்தான். அப்பொழுது சிவபெருமான் சோழனுக்குச் சொப்பனத்திலே ஒரு சித்தசுவாமியாய்த் தோன்றிச், "சோழனே! அஞ்சாதே. நீ இன்றைக்கு உருவ மாறி, ஒருத்தனாய்த் தனித்து வந்து, தரிசனஞ் செய்துகொண்டு போ' என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினார். சோழன் விழித் தெழுந்து, வியந்து, மத்திரிமாருஞ் சேனைகளும் பிறரு மின்றி, அவ்விரவிலே சிவபெருமானுடைய திருவருளை முன்னிட்டுக் கொண்டு, தனித்து நடந்து போய், வைகைக் கரையை அடைந்தான். வைகைநதி மிகப் பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்தது. அது கண்ட சோழன், மனங் கலங்கிச் "சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தரிசித்தற்கு இடையூறு விளைந்ததே! விடிந்தால் விக்கிளம் உண்டாகுமே!" என்று வருந்தினான். அப்பொழுது சிவபெருமான் முன்னைச் சித்தர்போல் எழுந்தருளி வந்து, வைகைநதி வற்றுப்படி திருநோக்கஞ் செய்தார். அது

வற்றுதலும், சித்தர், சோழனை அழைத்துக் கொண்டு, வடக்குவாயிலைத் திறந்து போய், வீதிகளைக் கடந்து, பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்வித்துத், திருக்கோயிலினுள்ளே புகுவித்து, விமானத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தம்மை வணங்குவித்துப், பின்பு மீனாட்சியம்மையையும் வணங்குவித்தார். சோழன் சோம சுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, இவ்வாறு துதிப்பானாயினான்:—

“எண்ணிய வெண்ணி யாங்கே
யான்பெற முடித்தாய் போற்றி
பண்ணியன் மறைக டேறாப்
பான்மொழி மணாள போற்றி
புண்ணியர் தமக்கு வேதப்
பொருளுரை பொருளே போற்றி
விண்ணிழி விமான மேய
சுந்தர விடங்க போற்றி.

எவ்வுட லெடுத்தேன் மேனா
ளெண்ணிலாப் பிறவி தோறும்
அவ்வுட லெல்லாம் பாவ
மறம்பொருட் டாக வன்றோ
தெவ்வுடல் பொடித்த யுன்றன்
சேவடிக் கடிமை பூண்ட
இவ்வுட லொன்றே யன்றோ
வெனக்குட லான தையா.”

இப்படிச் சோழன் துதித்து, வணங்கிப், பல வரங்களையும் வேண்டிக்கொண்டான். சித்தசுவாமி சோழனை நோக்கி, “நீ வந்த சமாசாரம் பாண்டியன் அறிந்தால், உனக்குத் துன்பஞ் செய்வான்” என்று சொல்லிச், சோழனை உத்தர வழிக்கொண்டு சென்று வைகையாற்றின் வடகரை யளவும் போய், அவன் நெற்றியிலே

விபூதி சாத்தி, “உட்கருத்துக் கேற்ப உனக்கு நல்ல துணையுண்டாகக் கடவது” என்று சொல்லி, அவனை விடுத்துத், திரும்பி வந்து, வடக்குவாயிற் கதவைப் பூட்டி, அதில் இடபக்குறியை இட்டுத் தமது விமானத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார்.

சூரியன் உதிக்கும் பொழுது, வாயில் திறப்பவர்கள் வடக்கு வாயிற் கதவிலே இடபக்குறி இட்டிருப்பதைப் பார்த்து, ஐயங்கொண்டு, மற்றை வாயில்கள் மூன்றினும் விரைந்து போய்ப் பார்த்து, முதல் நாளிலே தாங்கள் இட்ட கயற்குறியே இருத்தல்கண்டு, குலபூடண பாண்டியனெதிரே சென்று வணங்கி, “மகாராசாவே! வடக்கு வாயிற் கதவிலே கயற்குறி மாற்றி, இடபக்குறி இடப்பட்டிருக்கின்றது; இட்டவர் யாவர் என்றறியேம்” என்றார்கள். உடனே பாண்டியன் வந்து பார்த்து, “இஃதோ ரற்புதம்! இம்மாயையைச் செய்ய வல்லவர் யாவர் என்றறிகின்றிலேன்” என்று ஐயங் கொண்டு, தன் மாளிகையை அடைந்து, போசனஞ் செய்யாது, தரையிலே படுத்து. நித்திரை செய்தான். அன்றிரவு சோமசுந்தரக் கடவுள் பாண்டியனுக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “பாண்டியனே! நம்மேல் வைத்த அன்பினாலே காஞ்சியிற் காடெல்லாம் வெட்டிய சோழராசன், நம்மை வந்து தரிசிக்க விரும்பினான். நாம் அவனை வடக்குவாயிலைத் திறந்து அழைத்துக்கொண்டு வந்து தரிசனஞ் செய்வித்து, மீள வுடுத்துக், கதவைப் பூட்டி, நமது இடபக்குறியை இட்டோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினார்.

பாண்டியன் விழித்தெழுந்து, அஞ்சி, வெயர்த்து, விம்மி, அன்புக்கு எளிவந்த சிவபெருமானுடைய கருணையை நினைந்து, நினைந்து, அற்புதவெள்ளத்தினும் ஆனந்த வெள்ளத்தினும் அழுந்தினான். அழுந்தி மாளிகையினின்று நீங்கிச், சிவபெருமானுடைய திருவிளையாடலை எல்லாருக்குந் தெரிவித்து, அவர்களையுந் தன்னைப்

போல் ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்தினான். பின்பு, தன் குமாரனாகிய இராசேந்திர பாண்டியனுக்குத் தன்னரசைக் கொடுத்து விட்டுத், தான் சிவபதத்தை அடைந்தான்.

முப்பத்தைந்தாவது

தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்த படலம்

இராசேந்திர பாண்டியன் அரசியற்று நாளிலே, காடு வெட்டிய சோழன், சோமசுந்தரக் கடவுளை வெளிப் படையாக வந்து, தரிசனஞ் செய்துகொண்டு போகக் கருதிப், பாண்டியனுடைய சிநேகத்தைப் பெறற் பொருட்டு, அவனுக்கு இரத்தினாபரணம் பீதாம்பரம் முதலிய வரிசைகளை அனுப்பினான், பாண்டியன், அவைகளைக்கைக் கொண்டு, தானுஞ் சோழனுக்கு வரிசைகளை அனுப்பினான். இருவரும் நண்பு கலந்திருக்கும் பொழுது, சோழன் தன் மகளைப் பாண்டியனுக்குக் கொடுக்க உடன்பட்டான். இராசேந்திர பாண்டியனுடைய தம்பியாகிய இராசசிங்க னென்பவன், அதைக் கேள்வியுற்றுத், தன் தமையனுக்குப் பேசப்பட்ட பெண்ணைத் தானே விவாகஞ் செய்யக் கருதி, அவனை வஞ்சித்துக், காஞ்சீபுரத்தை அடைந்தான். அது கேட்ட சோழன், சேனையோடு வந்து இராசசிங்கனை அழைத்துக்கொண்டு போய், தன் மகளை அவனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்தான்.

காடு வெட்டிய சோழன், பாண்டிநாட்டைத் தன் மருமகனாகிய இராசசிங்கனுக் காக்க விரும்பி, இராசேந்திர பாண்டியனைப் பிடிக்க நினைந்து, அம்மருமகனோடு எண்ணில்லாத சேனை குழப் புறப்பட்டு வந்து, மதுரை நகரத்துக்கு இரண்டி யோசனை தூரத்திலே தங்கினான். அதனை ஒற்றரால் அறிந்து

கொண்ட இராசேந்திர பாண்டியன் திருக்கோயிலை யடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, “எம் பெருமாண! முன்னே பாதிராத்திரியிலே தனித்து வந்து உம்மைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு போன உமது பத்தனாகிய சோழன், பின்பு தமிழேனுக்கு வரிசைகள் விடுத்து நண்பனாயினான். இப்பொழுது தமிழேனுக்கு விரோதமாகப் படை யெடுத்து வந்திருக்கின்றான். முன்னே அவன் செய்த தருமத்துக் குள்ளாகி அவன் பக்கம் நின்ற நீர், இப்பொழுது அவன் செய்யும் மறத்துக் குள்ளாகி அவன் பக்கம் நின்றருள்வீரா?” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அப்பொழுது சிவபெருமானது திருவருளினாலே, ஆகாயத்தினின்றும், “பாண்டியனே! நீ நாளைக்கு உன் சேனையோடு போய் உன் பகைவர்களை எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்யக் கடவாய். வெற்றி உனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்வேம்” என்று ஓரசாரி வாகுதத் தோன்றியது. பாண்டியன் அது கேட்டு, மனமகிழ்ந்து, வணங்கி, விடை பெற்றுக்கொண்டு தன்னிருகையை அடைந்தான்.

பாண்டியன், சூரியோதயத்தில் எழுந்து, சந்தியா வந்தனமுஞ் சிவபூசையும் முடித்துக்கொண்டு, தன் சேனையோடு போர்க்களத்தை அடைந்தான். சமுத்திர மீதுநதி செல்லுதல் போலச் சோழனது பெருஞ் சேனை மீது பாண்டியனுடைய சிறு சேனை சென்றெதிர்த்தது. சோழனுடைய சேனைகட் கெல்லாம், பாண்டியனுடைய சேனைகள், சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே, ஒன்று அநந்தமாகத் தோன்றின. ஆருவர் சேனைகளும் கலந்து, இடைவிடாது, பெரும் போர் செய்தார்கள். உடம்பு நிழல் அடியில் ஒதுங்க உச்சியிலே சூரியன் வந்த பொழுது, வெய்யினை மிகுதியால் இருவர் சேனைகளும், தண்ணீர்த் தாகங் கொண்டு, குடிக்கத் தண்ணீரும் ஒதுங்க நிழலு மின்றி, மிக வருத்த மடைந்தன. அப்பொழுது சோம சுந்தரக் கடவுள், பாண்டியன் சேனை நடுவே ஒரு

தண்ணீர்ப் பந்தலைப் பரப்பி, அதன் கீழே, திரிபுண்டரந்தரித்த நெற்றியுந் திருவடியிலே தரித்த ஒற்றைக் கிங்கிணியோசையும் புலித்தோலுடையுந் திருப்புன்முறுவலுந் திருவருட் பார்வையுமுடைய ஒரு தவவேடங்கொண்டு, எழுந்தருளியிருந்து, ஒரு கெண்டியைத் தாங்கி, ஒருவருக்கு ஒன்றையாய் இலக்டும் பேருக்கு இலக்டுமாய் உள்ள துவாரத்தினாலே, தண்ணீர் வார்த்துத், தாகத்தைத் தணித்தருளினார்.

பாண்டியனுடைய சேனைவீரர்கள், சிலபெருமானது தண்ணீர்ப் பந்தரினுள்ளே புகுந்து, தண்ணீர் குடித்து, இளைப்பு நீங்கி, வலிமை பெற்றுச், சோழனுடைய சேனை வீரரோடு பொருது, வென்றார்கள். சில வீரர்கள் சோழனையும் அவனுடைய மருமகனையும் பிடித்துப் பாண்டியன் முன்னே கொண்டுவந்து விடுத்தார்கள். பாண்டியன் அவ்விருவரையுஞ் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய சந்நிதியிலே கொண்டுபோய் விடுத்து, "எம் பெருமானே! உமது திருவுளம் யாத?" என்றான். அப்பொழுது ஆகாயத்தினின்றும், "பாண்டியனே! நீ தருமமுடையை; உன் கருத்துக் கிசைந்தபடி செய்" என்று ஓரசரீரி வாக்குத் தோன்றிற்று. பாண்டியன் அது கேட்டுச், சோழனைச், சில யானைகளும் குதிரைகளும் ஆபரணங்களும் பிறவுங் கொடுத்து, அனுப்பிவிட்டான். பின்பு, தன் தம்பியாகிய இராசசிங்கனுடைய செருக்கடங்கும் வண்ணம், அவன் அநுபவிக்குஞ் செல்வங்களுள்ளே சிலவற்றை மாற்றி, அவனை வேறாக ஒதுக்கி வைத்து விட்டு, எல்லா வுயிர்களையுந் தாய் போலப் பாதுகாத்துக் கொண்டு, வாழ்ந்திருந்தான்.

முப்பத்தாறாவது

இரசவாதஞ் செய்த படலம்

பாண்டிநாட்டிலே திருப்பூவண மெனப் பெயர் கொண்ட ஒரு சிவதல முண்டு. அதிலுள்ள இயங்கியற் பொருள் நிலையியற்பொரு ளெல்லாஞ் சிவலிங்க வடிவம். இந்திரன் சூரியன் முதலிய தேவர்கள் பலர், அங்கே சிவ பூசைச் செய்து, வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றார்கள். அந்தத் தலத்தினுள்ள திருக்கோயிலிலே பணி செய்யும் உருத்திர கணிகையர்களுள்ளே பொன்னனையா ளென்பவள் ஒருத்தி யிருந்தாள் அவள் ஆடல் பாடல்களினாலும் அழகினாலுந் தெய்வப் பெண்களுக்குச் சமமானவள், தருமநூல் வழி யொழுகும் நல்லொழுக்கத்தினாலோ அவர்களுக்கு மேலானவள். அவள், நாடோறுந் தன்பரிவாரத்தோடு சூரியோதயத்துக்கு முன் எழுந்து, ஸ்நாஞ் செய்து, சிவபூசை முடித்துத், திருக்கோயிலை அடைந்து, சிவலிங்கப் பெருமானைச் சேவித்துச், சுத்த நிருத்த மாடி, மீண்டு வந்து சிவனடியார்களைச் சிவனெனப் பாவித்துப் பூசை செய்து, திருவமுது செய்வித்து அவர்கள் புசித்து எஞ்சியதையே புசிப்பவள். அது அவளுடைய நியமம்.

பொன்னனையாள் இப்படி யொழுகும் நாளிலே, அவளுடைய அன்பை உலகத்தாருக்கு அறிவுக்கும்பொருட்டுச், சிவபெருமான், தமது திருவுரு வார்ப்பிக்கும் ஆசையை அவளுக்குக் கொடுத்தருளினார். அன்புருவாகிய பொன்னனையாள், சிவபெருமானுடைய திருவுருவைக் கருவினாற் செய்வித்தும், தினந்தோறும் வரும் பொரு ளெல்லாம் மாகேசுர பூசைக்கன்றி எஞ்சாமையினாலே; திருவுரு வார்ப்பிப்பது எப்படி என்று வருத்த முற்றாள்

சிவபெருமான் விபூதி யணிந்த திருமேனியும், செம்பவளச் சடையும், கௌபீன வுடையும், கட்டுவாங்கம் பிடித்த திருக்கரமும், யோகபட்டமும், விபூதிப் பையு

முடைய ஒரு சித்தவேடம் பூண்டு, பொன்னையா னுடைய வீட்டுக்கு அமுது செய்யும் அடியார்களோடு கூடி வந்து, உள்ளே புகாது, புறக்கடையில் ஒரு பக்கத்து எழுந்தருளி யிருந்தார். சிவனடியார் களெல்லாருந் திருவமுது செய்துகொண்டு போனபின், வேறிருந்த சித்தரைப் பொன்னையா னுடைய அடிச்சியர்கள் கண்டு, “ஐயரே! திருவமுது செய்ய உள்ளே எழுந்தருளும்” என்றார்கள். அதற்கு அவர், “உங்கள் தலைவியை இங்கே அழையுங் கள்” என்றார். அவர்கள் உள்ளே போய் அதனைப் பொன்னையா னுக்குத் தெரிவிக்க, அவள் போய்ச், சித்தரைப் பூசை செய்து, வணங்கி, “எம்பெருமானே! நீர் இங்கெழுந் தருளுதற்குத் தமிழேன் யாது தவ ள் செய்தேன்! உள்ளே எழுந்தருளுக. தமிழேன் உய்யும் பொருட்டு நீர் பணித்தருளும் பணிகளைத் திருவுளத்திற் கிசையச் செய்வேன்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தாள்.

சித்தசுவாமி உண்ணகை செய்து, பொன்னையாள் மீது திருநோக்கம் வைத்து, “நீ பேரழகுடையை; சற்றே இளைத் திருக்கின்றாய்” என்றார். அதற்குப் பொன்னையாள், “எம்பெருமானே! அடியேனுக்கு வேறொரு குறையுமில்லை. சிவபெருமானுடைய திருவுரு வார்ப்பிக்க ஆசை கொண்டு கருச் செய்வித்தேன். திருவுரு வார்ப்பித் தற்குப் பொருளில்லை. நாடோறும் தமிழேன் கையில் வரும் பொருளெல்லாம் மாகேசுர பூசைக்கே செல் கின்றன. சிறிதும் எஞ்சுகின்ற தில்லை” என்றாள். சித்தசுவாமி அவ்வின் சொல்லாகிய தேனைத் தமது திருச்செவிவாய் மடுத்து, “பெண்ணே! சரீரமும் இளமை யுஞ் செல்வமும் நீர்க் குமிழி போலச் சிறிதும் நிலை யில்லாதவை என்று கண்டாய். தரும மொன்றே நிலை யுடைய தென்று துணிந்தாய். தருமத்துள்ளுஞ் சிவதருமமே விசேடம் என்றும், சிவதருமத் துள்ளுஞ் சிவபூசையே விசேடம் என்றும், சிவபூசை யுள்ளும் மாகேசுரபூசையே விசேடம் என்றுந் தெளிந்து, மாகேசுரபூசை செய் கின்றாய் ஆதலினாலே, நீ இருமைக்கும் உறுதியைப்

பெற்றுக்கொண்டாய். நீ உன் கருத்தின்படி திருவுருப் பொன்னினாலே வார்ப்பிப்பாய்; உன் வீட்டிலுள்ள பித்தளைப்பாத்திரம் ஈயப்பாத்திரம் முதலியவை எல்லா வற்றையும் இங்கே கொண்டு வா' என்றார். உடனே பொன்னனையாள், வெள்ளி செம்பு இரும்பு ஈயம் பித்தளை வெண்கலந் தரா முதலிய உலோகங் களெல்லா வற்றையுங் கொண்டுவந்து, சித்தசுவாமி முன் வைத்தாள், சித்தசுவாமி அவைகளின் மீதே விபூதியைச் சிதறி, "நீ இன்றிரவு இவைகளை அக்கினியில் இட்டெடுக்கின், இவைகள் பொன்னாய்விடும். அதுகொண்டு சிவபெருமா னுடைய திருவுரு வார்ப்பிக்கக் கடவாய்" என்றார். பொன்னனையாள், "எம்பெருமானே! நீர் இன்றைக்கு இங்கிருந்து, இரவிலே திருவமுது செய்துகொண்டு, இக்காரியத்தையும் முடித்து விட்டு, விடியுமுன் போம்" என்றாள். சித்தசுவாமி, "நாம் மதுரையிற் சித்தர்" என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

பொன்னனையாள், சித்தராய் வந்தவர் சோமசுந்தரக் கடவுளே என்று தெளிந்து, மறைந்து போயினார் என்று சிறிது துக்கமும், தன் கவலையை நீக்கினார் என்று பெரு மகிழ்ச்சியும் அடைந்து, அவ்வுலோகங்க ளெல்லாவற்றையு ம் அவர் அருளிச் செய்தபடியே அக்கினியில் இட்டெடுத் துப், பொன்னானமை கண்டு, அதுகொண்டு சிவபெருமா னுடைய திருவுரு வார்ப்பித்தாள். அத்திருவுருவினது பேரழகைப் பார்த்து, "அழகிய பிரானோ" என்று சொல்லி, அள்ளி முத்தங்கொண்டு அதனைப் பிரதிட்டை செய்வித்து, அதற்கு இரதோற்சவம் முதலியவை நடத்து வித்துச், சில நாள் சென்றபின் முத்தியை அடைந்தாள். அத்திருவுருவம், தன் கபோலத்திலே பொன்னனையாள் இட்ட கை நகக் குறியையும் ஏமநாதர் என்னுங் காரணக் குறியையுங் கொண்டு, கலியுகத்திலே பொன்னுரு வேறாகி, அந்த யுகத்தாருக்குத்தக்க உருவாகி, எழுந்தருளியிருக்கும்.

மூப்பத்தேழாவது

சோழனை மடுவில் வீட்டிய படலம்

இராசேந்திர பாண்டியன் சிவபதத்தை அடைந்தான். அவன் குமாரன் இராசேச பாண்டியன்; அவன் குமாரன் இராசகம்பீரன்; அவன் குமாரன் பாண்டிவமிசதீபன்; அவன் குமாரன் புரந்தரசித்து; அவன் குமாரன் பாண்டிவமிசபதாகன்; அவன் குமாரன் சுந்தரேசபாதசேகரன்.

அந்தச் சுந்தரேச பாதசேகர பாண்டியன், சோம சுந்தரக் கடவுளுக்கு மெய்யன்பனாகி அரசியற்று நாளிலே, பத்துத் தேரும் நூறு யானையும் ஆயிரங் குதிரையும் பதினாயிரங் காலானும் மாத்திரமே வைத்துக்கொண்டு, இத்துணைச் சேனைக்கு மாத்திரஞ் சிறிது பொருள் செலவிட்டு, எஞ்சிய பொருள் களெல்லாவற்றையுஞ் சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கே செலுத்துவா னாயினான். சிவபெருமானுக்கு முடி கண்டிகை முதலிய இரத்தினா பரணங்களைச் செய்வித்தான். கோபுரம் மாடம் முதலியவைகளை இரத்தினம் இழைக்கப் பெற்ற பொன்னினால் வேய்வித்தான்

ஆயிரம் பரிக்கோர் சேவகன் என்னுஞ் சோழனொரு வன், பாண்டியனுடைய சேனைச் சுருக்கத்தை அறிந்து, அவனை வெல்லக் கருதி. எண்ணில்லாத சேனைகளோடும் மதுரையை நோக்கிச் சென்றான். அவன் வரவை யறிந்த பாண்டியன், திருக்கோயிலை யடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, "எம்பெருமானே! உமது வலிமையினால் இப் பூமியை அரசாளுந் தமிழேனுடைய வலிமையை நோக்காது, என் சேனையின் சிறுமையை நோக்கிச், சோழன் தனது வலிமையினால் எனது தேசத்தைக் கொள்ள நினைந்தான் போலும். சோழன் அளவில்லாத சேனையோடு வந்து இந் நகரத்தை அணுகினான்"

என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அப்பொழுது சிவபிரானது திருவருளிணாலே, ஆகாயத்தினின்றும், “பாண்டியனே! நீயே வெற்றியடையும்படி நாம் வந்து யுத்தஞ் செய்வேம்” என்று ஓரசரீரி வாக்குத் தோன்றிற்று.

அது கேட்ட பாண்டியன் மனமகிழ்ந்து, புறம்போந்து, குதிரை யேறிக்கொண்டு, சேனை சூழச், சோழனது சேனையை எதிர்த்தான். சோழன் சேனைக்குப், பாண்டியன் சேனை, சிவபிரானது திருவருளிணாலே, ஒரு பெருங்கடல் போலத் தோன்றிற்று சோமசுந்தரக் கடவுள் ஒரு வேடவடிவங் கொண்டு, ஒரு வேலாயுதத்தை ஏந்திச், சோழனுக்கு ஒரு யமன் போலப் பாண்டியன் சேனைக்கு முன் போய் நின்றார். சோழன் அது கண்டு, கோபித்து, “ஆயிரங் குதிரைக்கோர் சேவகன் வந்தேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு போய் எதிர்த்தான். வேடவடிவங் கொண்ட சிவபெருமான், “ஆயிரங் குதிரைக்கோர் சேவகன் நீ யன்றோ? அனந்தங் குதிரைக்கு ஒற்றைச் சேவகன் நானே” என்று சொல்லிச் சோழனெதிரே போய்க் கோபத்தோடு வேலாயுதத்தைச் சுழற்றினார். அது கண்ட சோழன், “நாம் இனி இவ் வேலாயுதத்தினால் இறப்பதற் கைய மில்லை” என்று நினைந்து, குதிரையோடும் ஓடினான். உடனே வேடவடிவங் கொண்ட சிவபெருமான் மறைந்தருளிணார் பாண்டியன் சோழனைத் துரத்திக் கொண்டு போனான். சோழன் திரும்பிப் பார்த்து, வேடுவனைக் காணாமையால் அச்சந் தீர்ந்து, பாண்டியனை மதுரை வரையும் துரத்திக் கொண்டு வந்தான். பாண்டியன் ஓடி வந்து, மதுரை நகரத்துக்கு மேற்குத் திக்கிலுள்ள மிக ஆழமாகிய ஒரு மடுவில் விழச், சோழனும் தன் குதிரையுடன் அதில் வீழ்ந்தான். பாண்டியன் சிவபிரானது திருவருளிணாலே எழுந்துவிட்டான். சோழன் அதிலாழ்ந்து இறந்து விட்டான். பாண்டியன், சோழனுடைய படைகளையும், குதிரைகளையும், யானைகளையும், தேர்களையும்,

ஆபரணமும் வஸ்திரமும் வைத்த பெட்டிகளையுங்
கைக்கொண்டு, சோமசுந்தரக் கடவுள் அணியத்தக்க
ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையுங் கொடுத்து,
அவருடைய திருவருட் கடலுக்கு அன்பு நதியெனப்
பெருகி, வீற்றிருந்தான்.

முப்பத்தெட்டாவது

உலவாக் கோட்டை யருளிய படலம்

மதுரைத் திருநகரத்தில் வேளாளர் குலத்திலே அடியார்க்கு நல்லான் எனப் பெயர் பெற்ற ஒருவன் இருந்தான் அவன் சிவபத்தி அடியார் பத்திகளில் மிகச் சிறந்தவன். அவன் மனைவி பெயர் தருமசீலை. அவள் கற்பின் மிகச் சிறந்தவள்; தன் நாயகனுக்கு முத்தி நெறியிலே தனித்துணை போன்றவள்.

அவ் வடியார்க்கு நல்லான் வேளாண்மை செய்து, அதனால் வரும் ஊதியத்திலே அரசனுக்குக் கொடுக்கற்பாலதாகிய இறையைக் கொடுத்து, எஞ்சிய பொரு ளெல்லாம், தன் குறிப்பு வழி யொழுகுந் தருமசீலையுடைய துணையினாலே, மாகேசுர பூசையிற் செலவிடுவா னாயினான். மணற் கேணியைத் தோண்டுந்தோறும் ஊற்றுநீர் பெருகுதல் போல, மாகேசுர பூசையிற் செலவிடுந்தோறும் அவனுக்குச் செல்வம் பெருகிற்று. அவன் தன் செல்வங்குன்றினுந் தன் மாகேசுர பூசை நியமங் குன்றான் என்னும் உண்மையைப் பிறருக்கு உணர்த்தும் பொருட்டுச், சோமசுந்தரக் கடவுள், அவனுக்கு விளைவில்லா தொழியும் வண்ணஞ் செய்தருளினார் விளைவு குன்றிய வழியும், அதனைச் சிறிதும் பாராட்டாது, அவ் வேளாளன் கடன் வாங்கி, மாகேசுர பூசையை முன்போலச் சிறப்பாக நடத்தினான். பின்பு அவனுக்குக்

கடனுங் கிடையா வண்ணஞ் சிவபெருமான் தடைச் செய்துள்ளார்.

சிவனடியாரைத் திருவழுது செய்வித்தன்றிப் போச னஞ் செய்யாமையை நியமமாகக் கொண்ட அவ் வடியார்க்கு நல்லான். தன்னுயிர்த் துணையாகிய பத்தினி யோடும் பட்டினி யிருந்து, கவலையினால் உள்ளமும் உடம்பும் புழுங்கப்பட்டான். பின்பு, “இனி நிலையில்லாத பசியினால் உடம்பினாற் பெறும் பயன் யாது? இனி என் மனைவியோடு போய்ச் சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு இதனை விண்ணப்பஞ் செய்து விட்டு உயிர் துறத்தலே துணிவு” என்று துணிந்துகொண்டு, தன் மனைவியோடு சென்று, திருக்கோயிலையடைந்து, சிவபிரானைவணங்கி, “எம்பெருமானே! அடியேனுக்கு வயல்விளைவு குன்றியது அதனால் உமதடியார் பூசைக்கு இடையூறு விளைந்தது கடனுங்கிடைக்கின்றிலது; கடன் தரவல்லவரைக் காட்டிய ருளும் காட்டா தொழிவீராயின், இப்பொழுதே பிரா ணனைவிடுவேன்” என்றுதன் மனைவியோடு விண்ணப்பஞ் செய்தான். அப்பொழுது ஆகாயத்தினின்றும், “அன்பனே! அஞ்சாதே. நாம் இன்றைக்கு உன் வீட்டிலே வெண்மை யாகிய அரிசிக் கோட்டை யொன்று வைத்தேம். அது எப்பொழுதும் எடுக்குந்தோறுஞ் சிறிதுங் குறைவில்லா திருக்கும். நீ அதை நாடோறும் பூசை செய்து, அதில் வேண்டியதை எடுத்து, மாகேசுர பூசை செய்து, யாவருக் கும் அன்னதானம் முதலிய நானாவித தருமங்களுஞ் செய்துகொண்டு, வாழ்ந்திருக்கக் கடவாய். முத்தியையும் பின்பு தருவேம்” என்று ஓரசரீரி வாக்குத் தோன்றிற்று. அடியார்க்கு நல்லான், அது கேட்டு, மனமகிழ்ந்து வியந்து, மனையாளோடு வீட்டிற் சென்று, அங்கிருந்த உலவாக் கோட்டையைத் தனது முன்னைத் தலப்பேறு போலக் கண்டான் அவன் அவ்வுலவாக் கோட்டையை நாடோறும் புட்பஞ் சந்தனந் தூபந் தீபம் என்பவை களினாலே பூசை செய்து, அன்னத்தின் பொருட்டும்

அதற்கு வேண்டுங் கருவிகளின் பொருட்டும் வேண்டு மட்டும் எடுத்துச், சிவனடியார், வித்துவான்கள், பிராமணர்கள், பிதிரர்கள், தேவர்கள், விருந்தினர்கள், சுற்றத்தார்கள், சி னே கி த ர் க ள் முதலிய யாவர் பொருட்டுஞ் செலவு செய்து கொண்டு குபேரன் போல நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்தான். பின்பு, தன் பண்ணி யோடுஞ் சுற்றத்தாரோடுஞ் சிவசாரூப்பியம் பெற்றுச், சிவலோகத்தில் வாழ்ந்திருந்தான்.

மூப்பத்தொன்பதாவது

மாமனாக வந்து வழக்குரைத்த படலம்

மதுரைத் திருநகரத்தில், வைசியர் குலத்திலே தன பதி எனப் பெயர் கொண்ட ஒருவன் இருந்தான். அவன் மனைவி பெயர் சுசீலை. அவ்விருவரும் நெடுங்காலம் புத்திர பாக்கியம் இல்லாமையால் வருத்த முறும் பொழுது, தனபதி, தன் மருமகனையே தனக்குப் புத்திரனாகக் கொண்டு, மனையாள் கைக் கொடுக்க, அவள் தொழுது வாங்கி, அன்போடு வளர்த்தாள். தனபதி தன் தங்கை வருந்திப் பெற்ற பிள்ளையைத் தனக்குத் தந்த நன்றியைப் பாராட்டாது, தன் மனைவிமேல் வைத்த ஆசை மயக்கத்தினாலே, அத் தங்கையோடு நித்தமும் தீராச் சண்டையிட்டுக்கொண்டு வந்தான். ஒரு நாள் இளையாள் கோபித்து, "உனக்குப் பெருமிதம் ஏன்? நீ பிள்ளைப் பேற்றற்ற பாவி நீ என்னருமைப் பிள்ளையினா லன்றோ இருமைப் பயனையும் அடைவாய்" என்றாள். தனபதி அது கேட்டு, மிக நாணி, "மேலைக்காயிலும் பிள்ளைப் பேற்றைத் தரவல்ல தவத்தைச் செய்ய வேண்டும்" என்று துணிந்து, தன் செல்லமெல்லா வற்றையும் மருமகனுக்கே யாக்கிவிட்டு, மனையாளோடு தவஞ் செய்யப் போயினான்.

பின்பு, தனபதி வரவு தாழ்த்தமையால், அவன் மருமகனுக்குக் கொடுத்த வீடு விளைநிலம் அடிமை ஆபரணம் திரவியம் பசுக்கண் முதலிய செல்வங்க ளெல்லாவற்றையும் தாயத்தார்கள் வல்வழக்குப் பேசிக் கவர்ந்துகொண்டார்கள் அதனாலே, தனபதியுடைய தங்கை, தன் புதல்வனோடு தளர்வடைந்து, “சார்பில்லாதவர் களெல்லாருக்கும் ஓர் களைகண்ணா யுள்ளவர் சோமசுந்தரக் கடவுளே: ஆதலால் அவரே எமக்குப் புகலிடம்” என்று துணிந்து கொண்டு, திருக்கோயிலை யடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, “எல்லாருக்குந் தந்தையுந் தாயுமாகிய சுவாமி! நீரே அடியேங்களுக்குத் தந்தையும் தாயும். அடியேனுடைய தமையன், தனக்குப் புதல்வன் இல்லாமைமையால், அடியேனுடைய இந்தப் புதல்வனையே தனக்குப் புதல்வனாகக் கொண்டு, தன் செல்வ மெல்லாவற்றையும் இவனுக்கே கொடுத்துவிட்டு, அன்றே போயினான். பின்பு தாயத்தார்கள் அவைகளெல்லாவற்றையும் வலியினாற் கவர்ந்து கொண்டார்கள். நான் ஒருத்தி; ஒருத்திக்கு இவ்வொரு மகனேயுள்ளவன். இவனும் அறிவிலாச் சிறுவன். அடியேங்களுக்கு வேறு துணையில்லை. அருட் பெருங்கடலே! எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற நீர் இவையெல்லாம் அறியீரோ” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, பூமியில் விழுந்து, சிவபெருமானது திருவருளிணாலே சிறிது நித்திரை யடைந்தாள்.

அப்பொழுது சிவபெருமான், அவளுக்குச் சொப்பனத்திலே ஒரு பிராமணராய்த் தோன்றி, “கேளாய், பெண்ணே! விடிந்தபின், தாயத்தார்களை அரசனாணையினாலே தருமசபையில் வருவித்து, மறித்துக்கொண்டிரு; நாம் வந்து வழக்குத் தீர்த்துத் தருவேம், போ” என்ற ருளிச் செய்தார். உடனே தனபதி தங்கை விழித் தெழுந்து, வியந்து, “யாருமில்லாதவருக்குத் தெய்வந்துணையென்பது அறிந்தேன்” என்று சிவபெருமானை வணங்கிக் கொண்டு, மகனோடு வீட்டிற் சென்றாள். சென்றவள்,

விடிந்தபின் எழுந்து, திருக்கோயில் வாயிலில் வந்து, சிவபெருமானை வணங்கிக் கொண்டு, தாயத்தார்களுடைய வீட்டுக்குப் போய்ப், பலருங் கேட்க, அவர்களைப் பார்த்து, “மடைப் பள்ளியிலே நெருப் பிடா தொழிமின்கள். வேறெங்கும் ஓரடியும் எடுத்துவையாது ஒழிமின்கள். பொய் வழக்கால் வென்று போக விட்டன். பலருங் கேட்க அரசனாணை யிட்டேன். தருமசபைக்கு வந்து, பெரியோர்கள் பண்ணிய தீர்ப்பைக் கேட்டு, எங்கள் உரிமைப் பொருளைத் தந்துவிட்டுப், போங்கள்” என்று சொல்லி மறித்தாள். மறித்தலும், தாயத்தார்கள் அவளை வைது, தள்ளி, யடித்தார்கள். அவள், மகனுடனே “முறையோ! முறையோ!” என்று சொல்லிக் கொண்டு, தருமசபையை அடைந்து, சபையாருக்குத் தன் வழக்கைச் சொன்னாள். அது கேட்ட சபையார் ஏவலாளர்களை விடுப்பத், தனபதி தங்கை அவர்களோடு போய்த், தாயத்தாரை மறித்துச், சபையிற் கூட்டி வந்தாள்.

அப்பொழுது சிவபெருமான், தனபதி போலத் திருவுருக்கொண்டு, திருச்செவிகளிலே இரத்துன குண்டலங்களும், திருப்பயங்களிலே தோளணிகளும், திருமார்பிலே கண்டிகையும் பிரகாசிக்க, மோதிரம் இட்ட திருக்கரத்தை வீசிச், சிங்கேறுபோலப் பெருமிதத்தோடு நடந்து, “இங்கே அரசன் இல்லையோ? பெரியோர்கள் இல்லையோ? அரசன் செங்கோல் கொடுங்கோலாயிறோ? தெய்வமும் இல்லையோ? தருமம் ஒளித்ததோ?” என்று சொல்லிக் கொண்டு, தருமசபையை அடைந்தார். அது கண்ட தாயத்தார்கள் மனந்தளர்ந்து, ஆச்சரியம் அடைந்து, “வெல்வோம்” என்னும் மனவலியுற்று, முன் பொய்வழக்கால் வென்றதை நினைந்து நினைந்து, அச்சமும் நாணுங் கொண்டு, நின்றார்கள். தனபதியாய் வந்த சிவபெருமான், மருமகனையுந் தங்கையையுந் தழுவிக்கொண்டு, “ஐயையோ! வறியவர்களானீர்களே!” என்று சொல்லி அழுதார். தங்கையும் புதல்வனுந் தனபதியார் பாதத்தில் விழுந்தழுதார்கள்.

தனபதியார், அவர்களை யெடுத்துத் தவிழுத், தமது கண்ணீர் வெள்ளத் தாழ்த்திப், புதல்வனைப் பார்த்து. 'மார்பிலே பஞ்சாயுதத்தைக் காணேன்; காலிலே சிலம்பைக் காணேன்; தோளிலே தோளணியைக் காணேன்; முகத்திலே சுட்டியைக் காணேன்; காதிலே குண்டலங்களைக் காணேன்; வெற்றுடம்பை மாத்திரங் கண்டேன். யாது பெறும் என்று பிள்ளைப்பணிகளையுங் கவர்ந்து கொண்டார்கள்' என்று சொல்லி, வாய்விட்டு டழுது, தங்கையையும் மகனையுங் கண்ணீர் மாற்றி, முதுகைத் தடவி, "நீங்கள் உங்கள் கவலையை விடுங்கள். தாயத்தார்கள் வழக்குத் தோற்றுப்போம், பாருங்கள்" என்றார். "சினேகிதரை வஞ்சித்தும், நம்பினவரைக் கெடுத்தும், யாசகருக்கு இம்மிபுங் கொடாது உலோபஞ் செய்தும், கடுவட்டி வாங்கியும், சம்பாதித்ததா? தரும வழியினாலே சம்பாதித்த என் பொருள் அழியுமா?" என்றார். சோம சுந்தரக் கடவுள் எழுந்தருளி யிருக்கும் திக்கை நோக்கிச் சிரமேற், கைகுவித்து, "மாணிக்கம் விற்ற நமது வைசிப குலத்தலைவரே! நமது தாயத்தார் வழக்கை இச்சபையாரிடத்து நின்று தீர்த்துத் தந்தருளும்" என்றார். பின்பு சபையாரை நோக்கி, "அரசனது செங்கோலாகிய நூல் சுட்டிய தருமமாகிய தட்டிலே உங்கள் நாக்காகிய துலாக்கோலையிட்டு நமது வழக்கையுந் தாயத்தார் வழக்கையுஞ் சீர்தூக்கித் தீர்ப்புச் சொல்லுங்கள்" என்றார்.

அது கேட்ட சபையார்கள், இருபக்கத்தா ருடைய வழக்கையுங் கேட்டு, நன்றாக ஆராய்ந்து, "தாயத்தார் வழக்குப் பொய் வழக்கு" என்றார்கள். தாயத்தார்கள் அது கேட்டு, அச்ச முற்று, "நமது தனபதிச் செட்டியார் இவரல்லர்" என்றார்கள். அப்பொழுது தனபதியார்கை கொட்டிச், சிரித்து, அவரவர் குடிப்பெயரும் பட்டமுங்காணியுந் தந்தை தாய் மாமன் மாமி தாயத்தார் அவர்களைப் பெற்றவர்கள் பிள்ளைகள் உடன்பிறந்தார் மனைவியர் சுற்றத்தார் என்பவர்களுடைய பெயர்களும்,

அவரவர் குணங்களுஞ் செய்கைகளும், பிறவுஞ் சிறிதும் வழுவா வண்ணம் சொன்னார். அது கேட்ட பெரியோர்க ளெல்லாரும், “தனபதிச் செட்டியார் இவரே” என்றார் கள். உடனே தாயத்தார்கள், “நம் வழக்குத் தோற்றது. பாண்டியன் அறிந்தால் நம்மைத் தண்டிப்பான்” என்று நினைந்து, “வீட்டுக்குப் போய் வருகிறேன்” என்றும், “குளத்துக்குப் போய் வருகிறேன்” என்றும்” ஒவ்வொரு வார்த்தை யிட்டுப் போய் விட்டார்கள். போய்விடுதலும், தருமசபையார்கள், தனபதிச் செட்டியாருடைய செல்வ மெல்லாம் அவர் புதல்வனுக் கென்று தீர்ப்பெழுதிக்கொடுத்தார்கள். உடனே தனபதி யுருவங் கொண்ட சிவபெருமான் எல்லாருங் காண மறைந்தருளினார்.

சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியன், அதைக் கேள்வி யுற்றுத், தனபதி யுருவங் கொண்டு வந்து மறைந்தவர் சோமசுந்தரக் கடவுள் என்று அறிந்து, வியந்து, தனபதி யுடைய புதல்வனுக்குப் பல வரிசைகளைக் கொடுத்துச், சோமசுந்தக் கடவுளுடைய திருக்கோயிலைப் பொன்னி னாலே புதுக்குவித்தான். சிலகாலஞ் சென்ற பின்பு, தன் புத்திரனாகிய வரகுண பாண்டியனுக்குத் தன்னரசைக் கொடுத்துவிட்டுத், தான் சிவபிரானது திருவடி நீழலையடைந்தான்.

நாற்பதாவது

வரகுணனுக்குச் சிவலோகங் காட்டிய படலம்

வரகுண பாண்டியன், செங்கோலோச்சி அரசியற்று நாளிலே. ஒருநாள் வேட்டை விருப்பினனாய்க், காட்டிற் சென்று, சூரியன் அத்தமிழ்க்கும் வரையும் வேட்டையாடிக் கொண்டு, மதுரை நகரத்துக்குத் திரும்பினான். திரும்பி வரும் பொழுது, அதிவேகத்தோடு செல்லும் அவன் குதிரை, அக்காட்டிற் படுத்து நித்திரை செய்யும் ஒரு

பிராமணன் மேலே கால் வைக்க, அவன் இறந்து விட்டான். பாண்டியன், அதனை அறியாது சென்று, தன்கோயிலிற் புகுந்தான். இறந்த பிராமணனுடைய பிரேதத்தை, அவன் சுற்றத்தார் எடுத்துக்கொண்டு போய்ப், பாண்டியனுடைய கடைத்தலை வாயிலிலே போட்டு, நிகழ்ந்ததைச் சொல்லப், பாண்டியன், வேண்டும் பொருள் கொடுத்து, அவர்களைக் கொண்டு மயான கிருத்தியத்தை முடிப்பித்தான். அவனைப் பிரமகத்தி பிடித்தது.

வரகுண பாண்டியன், தன்னை வருத்தும் பிரமகத்தி நீங்கும் பொருட்டுப், புரோகிதர்கள் விதித்தபடியே, பிராமண போசனஞ் செய்வித்தும், அரசமரத்தை பிரதக்ஷிணஞ் செய்தும், அறுகு கொய்து பசுக்களுக்குக் கொடுத்தும், அகமருடண மந்திரத்தால் ஓமம் பண்ணியும், பஞ்சக்ஷவியமும் பசுக்கொம்பு தோய்ந்த தீர்த்தமும் உட்கொண்டும், கோதானம் பூதானம் முதலிய நானாவித தானங்கள் செய்த விடத்தும், பிரமகத்தி நீங்காது, நெய் சொரிந்த அக்கினி போல மேலிட்டு, அவனை வளைந்து கொண்டது. அது ஏங்கும்; பெருமூச்செறியும்; கை தட்டும்; மலை போலப் பெருக்கும்; சிறுகும்; கோபித்து ஆரவாரிக்கும்; முன்னும் பின்னும் பக்கமுந் தொடரும்; சிரிக்கும்; பிளந்த வாயை மெல்லும்; பிரியும்; திரும்பி வரும்; “பழி தா” என்று வந்து பிடிக்கும். பாண்டியன் இவ்வியல் புடைய பிரமகத்தியினால் வருந்தும் பொழுது, பிராமணர்கள் பின்னும் அவனை நோக்கி, “மகாராசாவே! நீ வி ர த நியமத்தோடு நாடோறுஞ் சோமசுந்தரக் கடவுளை ஆயிரத் தெட்டுத் தரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யக் கடவாய். இப்படிப் பத்துத் தினஞ் செய்துவரின், இப்பிரமகத்தி நீங்கும் வண்ணஞ் சிவ பெருமான் உனக்கு வழி காட்டியருள்வார்” என்றார்கள்.

அது கேட்ட வரகுண பாண்டியன், திருக்கோயிலையடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, “எம்பெரு

மானே! நீர் இந்திரனுடைய பழியைத் தீர்த்தருளினீர். பிராமணனுடைய மகாபாதகத்தைத் தீர்த்தருளினீர். தமிழேனுடைய பழியையுந்தீர்த்தருளும்" என்று விண்ணப் பஞ் செய்து, அடியற்ற மரம் போல வீழ்ந்தான். பின் எழுந்து, பிராமணர்கள் சொல்லியபடியே ஆயிரத் தெட்டுப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, வணங்கினான். சிவபெருமானது திருவருளினாலே, ஆகாயத்தினின்றும், "கேளாய், பாண்டியனே! ஒவ்வோ ரடிக்கு ஒவ்வோ ரசுவமேத யாக பலம் கொடுப்பது பிரதக்ஷிணம். அத்துணைச் சிறப்புடைய பிரதக்ஷிணம் ஆயிரத்தெட்டுச் செய்து வந்தாய். இதனாலே நாம் மிக மகிழ்ந்தேம் இனி நீ அஞ்சாதே. சோழராசன் உன்னோடு போர் செய்ய வருவான்; நீயும் அவனோடு டெதிர்ப்பாய். போரிலே அவன் உனக்குப் புறங்காட்டி யோடுவான். நீயும் அவன் பின்னோடி, அவனை எட்டிப் பிடிப்பவன் போலத் துரத்தும் பொழுது, நம்மை பூசித்துக் கொண்டிருக்குந் தலமாகிய திருவிடைமருதூரிலே போய்ச் சேருவாய். அங்கே உன் பிரமகத்திப் பழியை நீக்கி யருள்வோம்" என்று ஓரசரீரி வாக்குத் தோன்றிற்று. வரகுண பாண்டியன், அது கேட்டு, மன மகிழ்ந்து, சிவபிரானுடைய திருவருளைத் துதித்துக்கொண்டு, அரண்மனையை அடைந்தான்.

சிலநாள் கழிந்தபின், சோழராசன், வரகுண பாண்டியனோடு போர் செய்யக் கருதித், தன் சேனையோடு வந்து, மதுரையை அணுகினான். வரகுண பாண்டியன் அஃ தறிந்து, தன் சேனையோடு எதிர்த்து பொருதான். போரிலே சோழன் சேனை பாண்டியன் சேனைக்குத் தோற்றோடிற்று. சோழனும் நாணிப் புறங்காட்டி ஓடினான், வரகுண பாண்டியன், சோழனைப் பிடிக்கும் பொருட்டுத் துரத்திக்கொண்டோடும் பொழுது, காவேரி நதியை அடைந்தான். அடைந்து, பூசத் துறையிலே ஸ்நானஞ் செய்து, அக் காவேரிக்குத் தென்பக்கத் துள்ள

திருவிடைமருதூரிற் சென்று, திருக்கோயிலினது கீழை வாயிலைக் கடந்து சென்றான். செல்லுதலும், அவனைப் பிடித்த பிரமகத்திப் பழியும் பாசமும் புறத்தே நின்று விட்டன. வரகுண பாண்டியன், உள்ளே போய்ச், சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்து, அக்கினிவாய்ப் பட்ட வெண்ணெய்ப் பாவைபோல உருகிச், செயலும் வாகுகும் அற்று, அறிவுருவாகி, நெடுநேரம் நின்று, பின்பு அளவல்லாத தோத்திரங்களைச் செய்தான். அப்பொழுது சிவபெருமான், "பாண்டியனே! உன் பிரமசாயை கீழை வாயிலிலே நிற்கின்றது; ஆதலால் அந்த வழியாலே போகாதே மேலைவாயிலினாலே போய், நம் மதுரையை அடைதி" என்று திருவாய் மலர்ந்தளினார். வரகுண பாண்டியன், அது கேட்டுச், சிவபெருமானைப் பிரிதலாற்றாமையால் வாயில் தோறும் அடிக்கடி வீழ்ந்து வீழ்ந்து, மேலைவாயிலினாலே போவானாயினான். அவன் மேலைக் கோபுரத்தைத் தன் பெயரினாற் செய்து, வேறுஞ் சில திருப்பணிகளை நடத்திக்கொண்டு, அங்கே சிலநாள் வசித்துப், பின் மதுரையை அடைந்தான்.

வரகுண பாண்டியன், தன்னைப் பிரமகத்திப் பழி நீக்கி யாண்டருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளை நாடோறும் அடைந்து தரிசனஞ் செய்து கொண்டும், உலகத்தை நீதி வழுவாது பரிபாலித்துக் கொண்டும், சிவபுராணங் கேட்குக் கொண்டும், வாழ்ந்திருந்தான். ஒருநாள், வேதம் ஆகமம் புராணம் மிருதி முதலிய நூல்களனைத்தும் உலகங் களெல்லாவற்றினும் உயர்ந்தது சிவலோகம் என்று சொல்வதை உட்கொண்டு, அங்குச் சிவலோகத் தைக் காண்டற்த ஆசை கொண்டு, அன்றிராத்திரியிலே திருக்கோயிலை அடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, "எம்பெருமானே! உம்முடைய திருவடியைப் பெற்ற மெய்யன்பர்கள் சூழ, நீர் சிவலோகத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பதைத் தரிசித்து வணங்கத் தமிழேன் ஆசை கொண்டேன்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். உடனே சிவபெருமான் அப்பாண்டியனுடைய

அன்புக்கு எளியராகி, “நாம் இன்றைக்கு நம்முலகத்தை இவ்வுலகத்தில் வருவித்து, இவனுக்குக் காட்டுவோம்” என்று திருவுளங் கொண்டார். அப்பொழுது சிவலோகம், கோடி சந்திரர்கள் பேரொளி பரப்பி ஒருங்குதித்தாற் போல, அங்கே வந்து தோன்றியது

சிவபெருமான் திருநந்திதேவரை அழைத்து, “நமது மெய்யன்பனாகிய வரகுண பாண்டியன் நம்முலகத்தைக் காண விரும்பினான். அவனுக்குக் காட்டு” என்று பணித்தருளினார். அது கேட்ட திருநந்திதேவர், சிவ பெருமானை வணங்கிக் கொண்டு, புறத்து வந்து, வரகுண பாண்டியனை அழைத்துக்கொண்டு போய், நதிகளையும் ஓடைகளையும் அமுதவாலிகளையும் பொற்றாமரைத் தடாகங்களையும் பூஞ்சோலைகளையும் அமுதமயமாகிய அகழையும் திருமதிலையும் திருக் கோபுரங்களையும் திருவீதிகளையும் திருமாளிகைப் பந்திகளையும் திக்குப்பாலகர்களுடைய புரங்களையும் பிரமாவுடைய புரத்தையும் விட்டுணுவுடைய புரத்தையும் உருத்திரர்களுடைய புரத்தையங் காட்டினார் பின்பு சிவனடியார் கூட்டத்தைப் பிரம்பினாற் சுட்டிக் காட்டுவா ராயினார்:—

“சூரியன் உதிக்கு முன்னே ஸ்நானஞ் செய்து சந்தியாவந்தனம் முடித்துக்கொண்டு சிவபெருமானுடைய திருக்கோயிலைத் திருவலகிடுதலும், திருமெழுக்கிடுதலும், திருநந்தனவனப்பணி செய்தலும், புட்பங் கொய்து திருமாலை கட்டிக் கொடுத்தலும், சுகந்த தூப மிடுதலும், திருவிளக் கேற்றலும், சிவதோத்திரஞ் செய்தலும், சிவபிரானது புகழைக் கேட்ட லுமாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்து சிவசாலோக்கிய பதத்தைப் பெற்றவர்கள் இவர்கள். புட்பஞ் சந்தனந் தூபந் தீபந் திருமஞ்சனஞ் திருவமுது முதலிய உபகரணங்களைத் தேடி வைத்துக் கொண்டு, பஞ்சசுத்தி செய்து, சிவலிங்கப் பெருமானைச் சிவாகம விதிப்படி மெய்யன்போடு பூசை செய்து, சிவ

சாமீப்பிய பதத்தைப் பெற்றவர்கள் இவர்கள். மூலாக் கினியை வாயுவினால் எழுப்பிப், பிரமரந்திரம் வரையுங் கொண்டு போய், அங்குள்ள சந்திரமண்டலத்தை இளகப் பண்ணி, அதினின்றும் இடை பிங்கலை சுழுமுனை நாடிவழியாக ஒழுதும் அமுதத்தை உண்டு, சிவபெருமானைப் புருவ நடுவில் தியானித்துச், சிவசாரூப்பிய பதத்தைப் பெற்றவர்கள் இவர்கள். இருபிறப்பாளர்களாகி யாகங்களைச் சிவபெருமான் பொருட்டுச் செய்தவர்கள் இவர்கள். புகழையும் பயனையுங் குறியாது தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தல் முதலிய தருமங்களை நிராசையினாலே செய்தவர்கள் இவர்கள். வேத விதிப் படிக்குஞ் சிவாகம விதிப்படிக்கும் விபூதி உருத்திராக்ஷ தாரணமும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர செபமுஞ் செய்தவர்கள் இவர்கள். வேதத்தில் உள்ள சதருத்திர மந்திரத்தை உச்சரித்தவர்கள் இவர்கள். விபூதி உருத்திராக்ஷந்தரித்தவர் யாவரே யாயினும் அவருடைய குணத்தையும் குலத்தையும் பாராது அவரைச் சிவபெருமானாகவே பாவித்தவர்கள் இவர்கள். நிருவாண தீக்ஷிதர்களுக்குச் சிவஞான நூல்களைத் தானஞ் செய்தவர்கள் இவர்கள். சிவாலயங் கட்டு வித்துச், சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்வித்தவர்கள் இவர்கள். சிவபூசை செய்பவர்களுக்கு அதற்கு வேண்டுந் திரவியங்களை உதவித், தொண்டு செய்தவர்கள் இவர்கள். மாகேசுர பூசை செய்தவர்கள் இவர்கள் சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்வதே தவமெனக் கொண்டு, செய்து, உயர்ச்சி யடைந்தவர்கள் இவர்கள். சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு ஆலயம் முதலியவைகளைக் கட்டு வித்து, அபிஷேகம் பூசை திருவிழா முதலியவைகளைக் குறைவறச் சிவாகம விதிப்படி செய்வித்து, விபூதியும் உருத்திராக்ஷமுமாகிய சிவசின்னங்களே பாண்டிநா டெங்கும் பரவும்படி அரசு செய்து, இங்கு வந்த உன் குலத்தவர்கள் இவர்கள்'' என்று இப்படித் திருநந்திதேவர் வரகுண பாண்டியனுக்குச் சிவனடியார் கூட்டத்தைக் காட்டி, அவன் நின்று விழுந்து

விழுந்து அஞ்சலி செய்து கொண்டு வர, அவனை அழைத்துக்கொண்டு போய்ச், சருவலோகை நாயகராகிய சிவபெருமான் திருமுன்பு விடுத்தார்.

வேதமும் சிவாகமும் வடிவெடுத்து இருபக்கத்தும் நின்று வாழ்த்தத், தும்புரு நாரதர்கள் இசை பாடத், தேவரம்பையர்கள் கூத்தாடக், குறை வேண்ட வந்த தேவர்கள் சமயம் பெறாது தூரத்தே நிற்க, விநாயகக் கடவுளஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளும் வீரபத்திரக் கடவுளும் வணங்கி நின்று ஏவிய பணிசளைக் கேட்கப், பிரம விட்டுணுக்கள் வஸ்திரத்தை யொதுக்கி வாய்பொத்தி ஒதுங்கி நின்று தத்தங் குறைகளைச் சொல்ல, இந்திரன் முதலிய அட்டதிக்குப் பாலகர்கள் தாங்கள் தாங்கள் செய்யுங்காரியக் குறைகளை நடுநடுங்கி நின்று விண்ணப் பஞ் செய்ய, அமரர் சித்தர் அசுரர் சாரணர் முதலிய பதினெண்கணங்களுந் துதிக்க, முனிவர்கள் அரகர சங்கர சிவ சிவ என்று ஏத்தெடுப்ப, ஆயிரகோடு சூரியப் பிரகாசத்தையுடைய இரத்தின சிங்காசனத்தின் மீது உமாதேவியாரோடு சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருத்தலை வரகுண பாண்டியன் கண்டு வணங்கினான். உரை தடுமாற, உரோமஞ் சிலிர்ப்பத், தனதன்பாகிய திரையிறந்த நதி சிவபெருமானது திருவருளாகிய கரையிறந்த கடலினிழுப்பத், தான் மிதந்து போய்ப், பரமானந்தமாகிய திவ்வியாமிர்த்தத்தை வாய் மடுத்தான்.

பின்பு சோமசுந்தரக் கடவுள், அவ்வரகுண பாண்டியனெதிரே சிவலோகம் முன்போல மதுரையாகத், தாமும் உமாதேவியாரும் முன்னிருந்தபடியே எழுந்தருளியிருந்தார். வரகுண பாண்டியன் சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி நின்று, கண்ணீர் சொரிய, நாக்குக் குழற, இவ்வாறு துதிப்பானாயினான்:—

“நாயினே னென்னை நடுக்கும் பழியகற்றித்
தாயினே ராகித் தலையளித்தாய் தாள்சரணஞ்
சேயினேன் காணச் சிவலோகங் காட்டிப்பின்
கோயினேர் நின்றவருட் குன்றேநின் றாள்சரணம்.

மாழாந்து செய்யும் வினைவழிபோய் வன்னரகிற்
றாழா தடியனேற் கன்புதந்தாய் தாள்சரணம்
ஏழாகி நான்கு வகையா யெழுபிறப்பும்
பாழாக வென்னைப் பணிகொண்டாய் தாள்சரணம்.

வெங்கட் பழியின் வினையேனை வேறாக்கித்
திங்கட் குலக்களங்கந் தீர்த்தாய்நின் றாள்சரணம்
அங்கட் சிவபுரமுண் டன்புடையார்க் கென்பதையின்
றெங்கட்குக் காட்டி யிசைவித்தாய் தாள்சரணம்.”

இப்படி வரகுண பாண்டியன் துதி செய்து, சோம
சுந்தரக் கடவுளுக்குப் பூசை முதலியவைகளை விசேடமாக
நடத்துவித்துச், செங்கோலோச்சி அரசியற்றுக்கொண்
டிருந்தான்.

இப்படிச் சொல்லிய அகத்திய மகாமுனிவரை இருடி
கள் நோக்கிச், “சுவாமி! சோமசுந்தரக் கடவுள் இந்திர
னுடைய பழியையும் வெள்ளையானையினுடைய
சாபத்தையும் பிராமணனுடைய மகாபாதகத்தையும்
மதுரையிலே நீக்கியருளினாரன்றோ! அவ்வாறகவும்,
வரகுண பாண்டியனுடைய பிரமக் கொலைப்பழியை
மதுரையிலே நீக்காது, திருவிடைமருதூரிலே நீக்கி
யருளினமை என்னை? அடியேங்களுக்குச் சந்தேகம்
நீங்கச் சொல்லியருளும்” என்றார்கள். அது கேட்ட
அகத்திய மகாமுனிவர், “முனிவர்களே! சோமசுந்தரக்
கடவுள் புண்ணியமுர்த்தி யாதலால் தமது மதுரை
நகரத்துள்ள அடியார்கள் வேண்டியபடியே பாதகஞ்
செய்து கெட்டுப்போகாது பயந்து நடக்கும்படி திருவுளங்
கொண்டே, வரகுண பாண்டியனுடைய பழியை மதுரை
யிற் றீராது, திருவிடைமருதூரில் தீர்த்தருளினார்”

என்றார். அப்பொழுது முனிவர்கள் தலையசைத்துச், சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவருளை நினைந்து, வியந்து, பேரானந்தக் கடலின் மூழ்கினார்கள்.

அம்மதுரை நகரம், அன்று தொடங்கி இன்று வரையுந் தனக் கொப்பிலாததாய்த், தலசிகாமணியாகிப், பதினான்கு உலகங்களினும் பூலோக சிவலோக மெனப்பட்டு விளங்கும்.

நாற்பத்தொராவது

விறகு விறற் படலம்

வரகுண பாண்டியன் அரசியற்று நாளிலே, வட தேசத்தினின்றும், ஏமநாதன் என்னும் பெயரையுடைய ஒரு யாழ்ப்பாணன், வெகு விருதுகளோடு மதுரையை அடைந்து, அப்பாண்டியன் கோயிலிற் புகுந்து, அவனை வணங்கி, அவன் புகழைக் கொண்டாடி, யாழ் வாசித்தான். பாண்டியன், அவ்விசைத்தேனைத் தன் செவிவாய் மடுத்துத், தலையசைத்துப், பீதாம்பரங்களும் இரத்தினாபரணங்களுங் கொடுத்து, அவனுக்கு ஒரு வீடமைப்பித்து, அங்கே செல்ல விடுத்துப், போசன பதார்த்தங்களும் அனுப்பினான்.

ஏமநாதன், தனக்குப் பாண்டியன் செய்த வரிசையினாலே மிகக் களிப்புற்றுத், தன்னோ டிசைபாடவல்ல யாழ்ப்பாணர்கள் மதுரையில் வேறில்லை என்று செருக்கடைந்தான். பாண்டியன் அதனை யறிந்து பாணபத்திரனை அழைப்பித்து, “நீ வடதேசத்தினின்று வந்த யாழ்ப்பாணனோடு இசை பாடுவாயாக” என்றான், பாணபத்திரன் வணங்கி நின்று, “மகாராசாவே! சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவருளினாலும் உனது கருணையினாலுந் தமிழேன் அவனோடு பாடி வென்று,

அவனுடைய விருதுகளை வாங்கி, அவன் செருக்கை அடக்குவேன்" என்றான். பாண்டியன், "நாளைக்குப் பாடு; போ" என்றான்.

ஏமநாதன் வீட்டிற்குப் போயிருந்த பின்பு, அவனிடத்தே இசை கற்கும் மாணாக்கர்கள், கடைத்தெருக்களினும், சுவர்வழிகளினும், அம்பலங்களினும், மாடங்களினும், வீதிகளினும், இசை பாடிக்கொண்டு திரிந்தார்கள். பாணபத்திரன் அவ்விசையைக் கேட்டு, வியந்து, "ஏமநாதனுடைய மாணாக்கர்கள் பாடும் முறையிது ஏமநாதன் பாடும் முறை எத்தன்மையதோ! நான் நாளைக்கு இசை பாடி அவனை வெல்வது எப்படி?" என்று நினைந்து கொண்டு, திருக்கோயிலை யடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, "எம்பெருமானே! அடியேனுக்குத் துணை செய்தருளல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினான்.

அடியார்க் கெளியராகிய சிவபெருமான், வயசின் முதிர்ந்திளைத்த ஒரு மானுட வடிவங் கொண்டு, அழுக்கு நிறைந்த துணியை உடுத்துக், கொடுவாளை வலப்பக்கத்திலே செருகித், தேய்ந்த செருப்பைப் பாதத்தின் மாட்டிப், பழைய உறையில் இட்ட யாழைத் தோளில் இட்டுக், குடுமி சரியும்படி தலையிலே சும்மாடு தாங்கி, அதனமீது விறகு சுமையை வைத்துக் கொண்டு, திருமுகத்திலே வியர்வையரும்ப, வருந்தி நடந்து, ஏமநாதன் இருந்த வீட்டு வாயிலில் வந்தார். அப்பொழுது மாலைக் காலம் வந்தது. சிவபெருமான் விறகு சுமையை இறக்கி, அங்கே ஒருபுறத்தில் ஊன்றிவிட்டு, அவ்வீட்டுப் புறந்திண்ணையில் இருந்து, இளைப்பாறிக் கொண்டு, சிறிதே இசை பாடினார். ஏமநாதன் அது கேட்டு, "அங்கே இசை பாடுகிறவன் யாவன்?" என்று சொல்லிக்கொண்டு, விறகு சுமையாளர் முன் வந்து, "நீ யார்?" என்றான். விறகு சுமையாளர், "நான் பாணபத்திரருடைய அடிமை. அவரிடத்தே இசை கற்கும் மாணாக்கர்கள் பலர். நானும்

அவர்களுள் ஒருவனாய் இசை கற்றுக் கொண்டிருந்தேன். பாணபத்திரர் என்னை நோக்கி, 'நீ தசை யெல்லாம் ஒடுங்க வயசிலே மிக முதிர்ந்து விட்டாய். இனி நீ இசை கற்பதற்கு வல்லை யல்லை' என்று சொல்லி, என்னைத் தள்ளிவிட்டார். அதனால், விறகு வெட்டி விற்றாயினும் வயிறு வளர்க்கலாம் என்று இத்தொழில் பூண்டேன்'' என்றார். ஏமநாதன், "நீ முன் பாடின இராகத்தை இன்னும் ஒரு தரம்பாடு" என்றான். விறகு சுமையாளர் யாழை இடத்தோளிலே சாத்திச், சுதி கூட்டி, உடற்றொழிற் குற்றங்களும் பாடற்றொழிற் குற்றங் களும் இல்லாவண்ணம், எழுது சித்திரம் போல் இருந்து, யாழோசையும் மிடற்றோசையும் ஒற்றுமைப்பட, இவ்வாறு சாதாரி ராகம் பாடுவாராயினார் :

விரைசார் மரோ நறியா விகிர்தன்
அரசாய் மதுரை யமர்ந்தா னென்ன
அரசாய் மதுரை யமர்ந்தான வனென்
புரைசார் மனனும் புகுந்தா னென்னே.

பாடன் மறையுந் தெளியாப் பரமன்
கூடல் கோயில் கொண்டா னென்னே
கூடல் போலக் கொடியே கைமும்
ஆட லரங்கா வமர்ந்தா னென்னே.

நீல வண்ணன் நேறா நிமலன்
ஆல வாயி லமர்ந்தா னென்னே
ஆல வாயா னலரில் வாசம்
போலென் னுளமும் புகுந்தா னென்னே.

விறகு சுமையாள் வடிவங்கொண்ட சிலபெருமான் இங்ஙனம் பாடிய இசைத்தேன், சர்வான்மாக்களுக்குங் காதாகிய கால்வாய் வழியாக ஓடி, உரோமத் துவாரத்தி னால் வழியும்படி நிறைந்து, அவர்கள் சரீரத்தை இசை மய மாக்கியது. அவ்விசை கேட்ட பொழுது மரங்களும் அசையவில்லை; கடலும் ஒலிக்க வில்லை; நதிகளும் பாய

வில்லை; எல்லாம் சித்திரம் போலாயின. விஞ்சையர்கள் வீணை கை வழுக்கிக் சோர்வாரும், யாமோசையும் மிடற் றோசையும் வேறாக வேர்ப்பாரும், நாணமும் உவகையும் தள்ள நாக்கு நடுங்கி மனைவியர்மேல் வீழ்வாரு மாயினார் கள். சிவபெருமானுடைய தேவகீதம் உலகத்துள்ள இயங் கியற் பொருள் நிலையிற்பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் விழுங்கித், தன்மயமே யாக்கி, ஏமநாதனுடைய உயிரை யும் உடம்பையும் உருக்கியது. ஏமநாதன் அவ்விசை வசப்பட்டிருப்பப், பத்திர னடிமையாய் வந்து இசை பாடிய சிவபெருமான் விறகு சுமையோடு மறைந் தருளினார்.

ஏமநாதன், “இது நான் அறிந்த சாதாரி யன்று” இவ்வுலகத்தாருள் ஒருவராயினும் இதைப் பாட நான் கேட்டிலேன். இது தேவகானம். இதை இவனுக்கு உணர்த்தக் கடவுளே யன்றி மனிதர் வல்லவரா? இது ஆச் சரியம்! பாணபத்திரனாலே தள்ளப்பட்ட இந்தக் கிழவனு டைய இசை இதுவாயின், அப்பாணபத்திரனுடைய இசை எத்தன்மையதோ!” என்று நினைந்தான். நினைந்த வுடனே எழுந்து, தன் மாணாக்கர்களுங் குலைகுலைய, வஸ்தரப்பெட்டிகளும் ஆபரணப் பெட்டிகளும் யாமும் அங்கங்கே கிடக்க, மானமும் பயமும் முன்னே இழுத்துச் செல்லப், பல்லக்கு ஒருவழியும், குடை ஒருவழியும், பாடன் மகளிர்கள் ஒருவழியும், மாணாக்கர்கள் ஒரு வழியும், பாடற்கீழ்மக்கள் ஒருவழியும், வேலைக்காரர்கள் ஒருவழியுந் செல்ல, அன்றிரவிற்றானே வடதிசையை நோக்கி, ஓட்டெடுத்தான்.

அன்றிரவு, சிவபெருமான், பாணபத்திரனுக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “நாம் இன்று ஏமநாத னிடத்தே விறகாளாய்ப் போய், நாம் பாணபத்திரனுக்கு அடிமை என்று சொல்லி, இசை பாடி வென்று, உன் வேண்டுகோளை முடித்தோம்” என்று திருவாய் மலர்ந் தருளினார். பாணபத்திரன் விழித்தெழுந்து, அச்சமும்

உவகையும் அன்புங் கொண்டு, சூரியன் உதிக்குமுன் போய்ச், சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, அஞ்சலி செய்து நின்று, “எம்பெருமானே! அடியேன் உம்மிடத்து வந்து குறையிரந்தது காட்டுக்குப் போகவா! திருமுடிமேல் விறகுசுமக்கவா! அருமைத் திருவடி நோவ வந்து அடியேன் பொருட்டு அடாதவர்த்தை சொல்லவா! ஐயையோ! அடியேனிடத்துக் குற்றம் விளைந்ததே! விட்டுணு முதலிய தேவர்களுடைய நெஞ்சத்தையும் வேதசிரசுகளாகிய உபநிடதங்களையும் கடந்த உம்முடைய அருமைத் திருவடிகள் எனியேன் பொருட்டு இப்பூமியைத் தீண்டினவே! உமது பெருமை தமிழேனுக்கு எளிதாயிற்றோ! உமது திருவுருவம் நாதாந்தத்தையும் கடந்த சத்திய ஞானானந்தமயமா மென்பார்கள் பெரியோர்கள் அது இன்றைக்கு ஒரு மனிதவடிவாய் வெய்யிலிலே விறகு சுமந்து பேதையேனுடைய அன்பள வாயிற்றே! பிரமனாலுங் காணப்படாது மேல் ஏழலகமுங் கடந்து, அப்பாலுள்ள அண்டங்களுங் கடந்து நின்ற உமது திருமுடி சிறியேன் பொருட்டு விறகு சுமந்ததோ!” என்று இப்படித் துதி செய்து, வலம் வந்து, வணங்கிக்கொண்டு போய், வரகுண பாண்டியனை வணங்கினான்.

வரகுண பாண்டியன், பாணபத்திரனைக் கண்டவுடனே, “ஏமநாதனை அழைத்து வாருங்கள்” என்று ஏவலாளர்களை விடுப்ப, அவர்கள் போய், ஏமநாதனை அவன் இருந்த வீட்டிற் பார்த்துக்காணாது தேடினார்கள். அது கண்டு, அயல் வீட்டார் சிலர், அவர்களை நோக்கி, “ஏமநாதன் நேற்றிங் கிருந்தான். ஒரு கிழவன், விறகு சுமந்து கொண்டு, ஏமநாத னிடத்து வந்து, தான் பாணபத்திரனுக்கு அடிமை யென்று சொல்லி, இசைபாடினான். ஏமநாதன் அர்த்தராத்திரியில் ஓடிவிட்டான்” என்றார்கள். அது கேட்ட ஏவலாளர்கள் போய், அவர்கள் சொல்லியபடியே வரகுண பாண்டியனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். வரகுண பாண்டியன், வியப்

விறகு விற்ற படலம்

படைந்து, தன்னெதிர் நின்ற பாணபத்திரனை நோக்கி, “ஏமநாதன் ஓடிய வகை என்னை? நீ நேற்று இங்கு நின்றும் போனபின் யாது செய்தாய்?” என்றான். பாணபத்திரன் வணங்கி நின்று, “மகாராசாவே! அடியேன் நேற்று இங்கு நின்றும் போனபின், சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கிக், குறையிரந்து கொண்டு, வீட்டுக்குப் போய்விட்டேன். சோமசுந்தரக் கடவுள் தமிழேனுக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, ‘நாம் உன்பொருட்டு விறகெடுத்துச் சென்று, உன் பகைவனாகிய ஏமநாதனுடைய புறங்கடையை அடைந்து சாதாரி பாடி அவனை வென்று துரத்தி விட்டேம்’ என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். தமிழேன் விழித்து விட்டேன். இதுவே நிகழ்ந்த சமாசாரம்” என்றான். அப்பொழுது வரகுண பாண்டியன் ஏவலாளர்கள் போய் அறிந்து வந்து சொல்லியதும் பாணபத்திரனுடைய கனா நிகழ்ச்சியும் ஒத்தலினால், இது சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவிளையாட்டே என்று தெளிந்து, பாணபத்திரனுடைய அன்பையுஞ் சிவ பிரானுடைய திருவருளையும் வியந்து, புகழ்ந்து, திருக் கோயிலை யடைந்து, சிவபொருமானை வணங்கிக் கொண்டு, பாணபத்திரனை யானைமேலேற்றி, நகர் வலஞ் செய்வித்து, அவனுக்குப் பல வரிசைகளைக் கொடுத்து, அவனை நோக்கி, “தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோர்கள் யாவருந் தமக்காட் செய்ய இருக்குஞ் சிவபெருமான், தம்முடைய அருமைத் திருவடிகள் நோவ வந்து, உமக்காட் செய்து, உமது குறையை முடித்தருளினாராயின், உமக்கு எல்லாரும் ஏவலாளர் களன்றோ! ஆதலால், நீர் எனக்குடையவர்; நான் உமக் கடியன். இதுவன்றி, உம்மோடு எனக்கு வேறு வழக்கில்லை; நான் உம்மிடத்தே குறையிரப்ப தொன்றுண்டு. இன்றுதொட்டுச் சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பாடுதலே உமக்குக் கடன்” என்று சொல்லி விடுத்தான்.

பாணபத்திரன், தனக்கு வரகுண பாண்டியன் கந்த திரவியம் ஆபரணம் வஸ்திரம் முதலியவைகளை வித்து

வாண்களுக்கும் தன் மாணாக்கர்களுக்கும் பிறருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்து, வெகு வரிசையோடு தன் பாடற் கீழ்மக்கள் குழ, வீட்டிற் போய்ச் சேர்ந்து, மகிழ்ச்சியுற் றிருந்தான்.

நாற்பத்திரண்டாவது

திருமுகங் கொடுத்த படலம்

பாணபத்திரன், வரகுண பாண்டியனுடைய வேண்டு கோளின்படியே, அவனுடைய கோயிலில் இசைபாடுதலை விடுத்துச், சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருக்கோயிலிலே முப்பொழுதும் போய், இசைபாடும் நியமம் பூண்டான். தனக்கு இத்தொழி லன்றி வேறு தொழி லின்மையால் வறுமை யடைந்தான் சோமசுந்தரக் கடவுள், அது பொறுக்க லாற்றாது, பாண்டியனுடைய பொன்னறையி லுள்ள திரவியங்களைக் கவர்ந்து கவர்ந்து, பாணபத்திரன் காண வைப்பாராயினார். சிலநாட் பொற்காசும், சிலநாள் இரத்தினாபரணமும், சிலநாட் பீதாம்பரமும், சிலநாட் சாமரையின் பொற்காம்பும், சிலநாட்சிங்கா சனத்தின் பொற்றகடும், சிலநாள் இரத்தினமும் கொடுப் பக் கொண்டு போய்ப், பிறரறியா வண்ணம் உருக்க வேண்டியவற்றை உருக்கியும், துண்டஞ் செய்யவேண்டிய வற்றைத் துண்டஞ் செய்துஞ் செலவழித்தான். சிலகாலஞ் சென்றபின், சிவபெருமான் ஒன்றுங் கொடா தொழியப், பாணபத்திரன் போய்ப் போய், வணங்கிக்கொண்டு, சும்மா வந்தான். ஒரு நாள், தன் சுற்றத்தாரோடு பசியினால் மிக வருந்தி, நித்திரை செய்யும் பொழுது, சிவபெருமான், அவனுக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “நாம் இது வரையும் பாண்டிய னுடைய பொன்னறையினின்றுங் கவர்ந்து உனக்குத் தந்தேம். பாண்டியன் அறிந்தாற் சந்தேகங் கொள்ளுவான். ‘உட்காப்பும்,

புறக்காப்புங், கயற்குறியும் இருக்கக் கவர்ந்தது அற்புதம்; இக்கள்வன் உயிர் தொறு மொளித்த கள்வனோ அறியேன்' என்பான். அஃதன்றியும் பொன்னறைக் காவலாளர் களுக்குத் தண்டங் கிடைக்கும். நம்மேல் உன் போல அன்பு வைத்த சேரமானுக்கு இப்பொழுது ஓரோலையெழுதித் தருவேம் கொண்டு போ" என்று திருவாய் மலர்ந்து, திருமுகப் பாசுரத்தை எழுதிக் கொடுத்து, மறைந்தருளினார். அத்திருமுகப் பாசுரம் இது:—

“மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற்
பதிமிசை நிலவும் பானிற வரிச்சிற
கன்னம் பயில்பொறி லால வாயின்
மன்னிய சிவன்யான் மொழிதரு மாற்றம்
பருவக் கொண்மூப் படியெனப் பாவலர்க்
குரிமையி னுரிமையி னுதவி யொளிதிகழ்
குருமா மதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச்
செருமா வுகைக்குஞ் சேரலன் காண்க
பண்பா லியாழ்பயில் பாண பத்திரன்
றன்போ லென்பா லன்பன் றன்பாற்
காண்பது கருதிப் போந்தன்ன
மாண் பொருள் கொடுத்து வரவிடுப் பதுவே.”

பாணபத்திரன், அத்திருமுகத்தை வாங்கிப், பட்டு வஸ்திரத்தினாலே சுற்றித், திருக்கோயிலை வலஞ்செய்து வணங்கிகொண்டு, மேற்றிசையை நோக்கி நடந்து, மலை நாட்டிற் சென்று, திருவஞ்சைக்களத்தை அடைந்து, அங்கே ஒரு தண்ணீர்ப்பந்தலில் இருந்தான். அன்றிரவு, சோமசுந்தரக் கடவுள் சேரமான் பெருமானாயனாருககுச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “நாம் மதுரையிற் சித்தர். உன்னைக் கண்டு திரவியம் வாங்கும்பொருட்டு, நம் முடைய பாணபத்திரன், நம்முடைய ஓலைகொண்டு, இங்கே வந்திருக்கின்றான். அவனுக்கு வேண்டுந் திரவியங் கொடுத்து அனுப்பிவிடு”; என்று சொல்லி, மறைந்தருளினார்.

சேரமான்பெருமா ணாயனார், விழித்தெழுந்து, தாங்கண்ட கனவைத் தம்மவர்களுக்குச் சொல்லிப், பாணபத்திரனைத் தேடும் பொருட்டு ஏவலாளர்களை விடுத்தார். ஏவலாளர்கள், பாணபத்திரனை எங்குந் தேடித், தண்ணீர்ப் பந்தலில் இருக்கக் கண்டு, விரைந்து போய்ச், சேரமான் பெருமா ணாயனாருக்குத் தெரிவித்தார்கள். உடனே சேரமான்பெருமா ணாயனார், சேனையோடு சென்று, பாணபத்திரனைக் கண்டு, சிரசின்மீது கைகூப்பிப், பாடியாடித், தண்டு போல் விழுந்து வணங்கினார் திருமுகத்தை வாங்கிக், கண்ணி லொற்றி, முடிமேல் வைத்துக், கண்ணீர் பொழிய, உடம்பு பூரிக்க, உரோமஞ் சிலிர்க்க, அத்திருமுகத்தை வாசித்து, எல்லை யில்லாத இன்பக்கடலின் முழுகி, அதனைப் பொற்றளிகையில் வைத்து, யானை மேலேற்றிப், பாணபத்திரனை முன்னிருத்தித், தாம் பின்னிருந்து, வெண்சாமரை வீசிக் கொண்டு, நானாவித வாத்தியங்கள் ஒலிப்ப, நகர்வலஞ் செய்து, பெண்கள் மங்கலங் கொண்டு எதிர்வரச் சென்று, தமது திருமானிகைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போயினார். அங்கே பாணபத்திரரை ஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஆசனத் திருத்தி, அருச்சித்துத், திருவமுது செய்வித்துக், கலவைச் சாந்து பூசி, வெற்றிலை பாக்கும் முகவாசமுங் கொடுத்தார். பின்பு பொன்னறையைத் திறந்து பாணபத்திரனை அழைத்துக் காட்டி, "எம்பெருமானுடைய திருத்தொண்டரே! இத்திரவிய மெல்லாவற்றையும் நீர் கொண்டு போம்" என்று சொல்லப், பாணபத்திரன் எதிர் வணங்கி, "நீர் தருவது தமிழேனுக்குப் போதும்" என்றான். சேரமான் பெருமா ணாயனார் கொடுப்பக் கொடுப்பப், பாணபத்திரன் ஆபரணத் திரவியம் பொற்சிவிகை பீதாம்பரம் யானை குதிரை முதலிய பலவற்றையும் வேண்டுமளவும் வாங்கிக்கொண்டான். சேரமான்பெருமா ணாயனார் பாணபத்திரனை ஏழடி பின்சென்று விடுத்து, மீண்டார். பாணபத்திரன், மதுரையை அடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கிப், பிராமணர்களுக்கும் வித்துவான்களுக்கும் பிறருக்கும் வேண்டுவன கொடுத்துக் குபேரன் போல வாழ்ந்திருந்தான்.

நாற்பத்துமுன்றாவது

பலகை யிட்ட படலம்

முன்னே முப்பொழுதும் போய்ச் சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி இசை பாடி வந்த பாணபத்திரன், திரவியம் பெற்ற பின்பு அர்த்தயாமத்திலும் போய் வணங்கி, இடபதேவருக்குப் பின்புறத்திலே நின்று, இசைபாடி வரும் நியமம் பூண்டான். ஓரிரவிலே, சோமசுந்தரக் கடவுள் முத்துச் சிவிகை மேற்கொண்டு திருப்பள்ளி யறைக்கு எழுந்தருளும் போது பாணபத்திரன் எவ் விடை யூறடுத்தாலுந் தன் நியமந் தவறானென்பது உலகத்தாருக்கு விளங்கும் பொருட்டுப் பெருமழை பெய்தது. பாணபத்திரன், அம்மழையிலே நனைந்து வந்து, இடபதேவருக்குப் பின்னின்று, யாழை இடத் தோளிற் கிடத்தி நரம்பெறிந்து, மிடற்றொலி செய்து, நரம்பு நனைந்து இசைமழுங்கச், சரீரம் நனைந்து நடுக்குற, விரல் மிறைத்து வலிக்க, மயிர் சிலும்பக், கால் சேற்றிலே புதைய, நின்கொண்டு, எலும்பையும் உருக்காநின்ற அமுத இசையை இவ்வாறு பாடுவா னாயினான்:—

“மாதர் நகையாய் மதுரேச ருண்பலிக்கெம்

மனைவாய் வந்து

காதன் முகத்தரும்பிக் காட்டியென் சிந்தை

கவர்ந்தார் போலுங்

காதன் முகத்தரும்பக் கையறவு தீரக்

கலப்பேன் பாதி

பேதையுரு வாயிருந்தார் நாணிவிழித் தாவி

பிழைத்தேன் போலும்.

ஒண்ணுதலாய் வெண்டலைகொண் டுண்பலிக்கு
 னூடே கூடற் [நம்மனையி
 கண்ணுதலா ருள்ளாளக் கானமிசைத் தென்னுள்ளங்
 கவர்ந்தார் போலும்
 கண்ணுதலார் பாடு மலிநயங்கண் டாகங்
 கலப்பேன் பாதி
 பெண்ணுருவ மாயிருந்தார் வெள்கிவிழித் தாவி
 பெற்றேன் போலும்
 ஐயரியுண் கண்ணாய் திருவால வாயுடையா
 ரையங் கொள்வான்
 மையனகை செய்தென் வனமுலையின் மேற்செங்கை
 வைத்தார் போலும்
 மையனகை செய்தென் வனமுலைமேற் கைவைப்ப
 மாழ்கிச் சோர்வேன்
 தையலிடங் கண்டு நடுநடுங்கி விழித்தாவி
 தரித்தேன் போலும்."

இங்ஙனம் பாடிய பாணபத்திரனுடைய தொண்டைக்
 கண்டருளிய சிவபெருமான், "பாணபத்திரா! இந்தப்
 பலகை உனக்கே; இதன்மேல் நின்று பாடு" என்று ஆகா
 யத்தில் அருளிச் செய்து, ஒரு பலகையை இட்டருளினார்.
 பாணபத்திரன், அவ்வாணைக் கஞ்சி, அப்பலகை மேல்
 ஏறி நின்று, இசை பாடி முடிந்தபின், பலகையையுங்
 கையிற் கொண்டு, வீட்டுக்குத் திரும்பினான். திரும்புத
 லும், மழை நின்று விட்டது

மற்றநாட் காலையிலே, வரகுண பாண்டியன் அந்தச்
 சமாசாரத்தைக் கேள்வியுற்றுப், பாணபத்திரனை அப்
 பலகை மீதிருத்தி, "இவரே எமது சிவபெருமான்" என்று
 நினைந்து, இரத்தினாபரணமும் வினைநிலமுந் திரவியங்
 களுங் கொடுத்து, வரிசையால் நடத்தி வந்தான். பாணபத்
 திரன் நாடோறும் நான்கு காலமும் போய்ச், சோம
 சுந்தரக் கடவுளை வழிபட்டுக்கொண்டு வந்தான். சில
 நாள் கழிந்த பின், வரகுண பாண்டியன் சிவசாரூப்பியம்
 பெற்றான்.

நாற்பத்து நான்காவது

இசைவாது வென்ற படலம்

வரகுண பாண்டியன் சிவசாரூப்பியம் பெற்றபின், அவன் குமாரனாகிய இராசராச பாண்டியன் அரசியற்றுவானாயினான். அவனுக்கு மனைவியர்கள் பலர்; காமக்கிழத்தியர்களும் பலர். அந்தக் காமக் கிழத்தியர்களுள் ஒருத்தி அவ்வரசனுக்கு உயிர் போன்றவள். அவள் கீதத்தில் வல்லவள். அவளுக்கும் பாணபத்திரனுடைய மனைவிக்குங் கீதத்தினாலே பகை மூண்டது. காமக்கிழத்தி அது பொறாது, பாணபத்திரனுடைய மனைவிக் கெதிராக ஒரு பாண் மகளைப் பாட விட்டு, அவளுடைய செருக்கை அடக்கல் வேண்டும் என்று நினைந்து, அதனைப் பாண்டியனுக்குத் தெரிவித்தாள்.

பாண்டியன் ஈழநாட்டினின்றும் ஒரு விறலியை அழைப்பித்தான். அவ்விறலி, பாடன்மகனிகள் இருபுற முஞ் சூழப், பாண்டிய னெதிர் சென்று, வணங்கி, இசை பாடினாள். பாண்டியன் அவளை நோக்கி, “நீ நாளைக்குப் பத்திரன் மனைவியை நம் மெதிரே பாட அழை. அதற்கு அவள் மறுப்பினும், நாம் அவள் சார்பாகி உன்னை விலக்கினும், நீ விடாது தொடர்ந்து சபதமிட்டு, ‘போகாதே நில’ என்று தடுத்துக்கொள். போய், நாளை வா” என்று சொல்லி விடுத்தான். பின்பு பாணபத்திரனுடைய மனைவியை அழைப்பித்து, ‘என்னோடு இசை பாட வல்லவர் உண்டோ?’ என்று இங்கே ஒரு விறலி வந்திருக்கிறாள். நீ அவளோடு இசை பாட வல்லையோ?” என்றான். அதற்கு அவள், “மகாராசாவே! அடியேனுக்குச் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவருளுங் கற்பும் இருத்தலினாலே, அவளோடு பாடி வெல்வேன். ஒருபோதும் பின்னில்லேன்” என்றாள். பாண்டியன் அவளையும் “நாளை வா, போ” என்று அனுப்பிவிட்டான்.

மற்றைநாள், பாண்டியன், அவ்விருவரையுந் தன் சபையில் அழைப்பித்து, இசை பாடும்படி பணித்தான். ஈழநாட்டு விறலி, பாணபத்திரனுடைய மனைவியை வைது, “இசைபாடலிலே குற்றங்கள் எத்தனை? குணங்கள் எத்தனை? யாழுக்குத் தெய்வம் யாது? உயிரெழுத்துக்கு மாத்திரை எத்தனை? மெய்யெழுத்துக்கு மாத்திரை எத்தனை? இவைகளுக்கு உத்தரஞ் சொல்லிவிட்டு, என்னோடு பாடு; இல்லையேல் உனக்கு வசை” என்றான். பாணபத்திரனுடைய மனைவி, “கல்வியின் பெருமையையும் வாதின பெருமையையும் பலரால் விரும்பப்படும் பெண்மையின் செருக்கையும் இராசசபை அறியும் படி வாய்திறக்க வேண்டாவோ? பெண்ணே! நான் உன்னோடு வாது செய்யுஞ் சண்டைக்கு எதிரன்றித், தீயவாயைத் திறந்து வையுஞ் சண்டைக்கு எதிரல்லேன். உன்னைப் போல மானம் விற்றுப் பிழைக்கும் பெண்களே அதற்கெதிர்” என்றான். பாண்டியன் விலக்குவான் போல விலக்கி, “பெண்களே! பாடுங்கள். தோற்றவர் வென்றவருக்கு அடிமையாய் விடுவதே சபதம்” என்று மானம் உண்டாக்கினான். உண்டாக்கலும், முன்பு ஈழநாட்டு விறலியும், பின்பு பாணபத்திரனுடைய மனைவியும், யாழ் வாசித்துப் பாடினார்கள். சபையார்கள் பாண்டியனுடைய உட்கிடையை அறியாமையினாலே, பாணபத்திரனுடைய மனைவியின் பாடலை வியந்தார்கள். பாண்டியனோ ஈழநாட்டு விறலியின் பாடலை வியந்தான். சபையார்கள், அவனுடைய உட்கிடையை அறிந்துகொண்டு, அவன் போல ஈழநாட்டு விறலியையே புகழ்ந்தார்கள். பாண்டியன், சபையார்களை நோக்கி, “இன்றொரு நாளில் அறியத் தக்கதோ இது?” என்று சொல்லி, விறலியர் இருவரையும், “போங்கள்” என்று விடுத்தான். ஈழநாட்டு விறலி

*“இவள், தன்.....” என்று முன் பதிப்புகளில் காணப்படும்.

இருக்கை சேர்ந்து, தன் பாட்டைப் பாண்டியன் புகழ்ந்தமைபற்றிப் பெருமிதத் தலைக்கொண்டு, பெருங்களிப்புற்றிருந்தாள். பாணபத்திரனுடைய மனைவி, சோமசுந்தரக் கடவுளை அடைந்து வணங்கிக், கண்ணீர் சொரிய, ஒதுங்கி நின்று, “எம்பெருமானே! பாண்டியன் ஓரவழக்குப் பேசுவா னாயினான். அவன் சுருத்துக் கிசையச் சபையாரும் அவ்வியல்பினர்களாயினார்கள். இனி நடுவுநிலைமை தூக்கிப் பேசுவார் யாவர்? நீர் தமிழேன் மீது திருவருள் சுரந்து தமிழேனுடைய துன்பத்தை நீக்கியருளும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தாள். அப்பொழுது, ஆகாயத்தினின்றும், “பெண்ணே! நாளைக்கு நீயே வெல்லும்படி அருள் செய்வோம்; அஞ்சாதே” என்று ஓரசரீரி வாக்குத் தோன்றிற்று. பாணபத்திரனுடைய மனைவி, அது கேட்டு, வீட்டுக்குப் போயினாள்.

பாண்டியன் அன்று போல மற்றை நாளும் அழைப்பித்துப், பாட்டுக் கேட்டு, முதனாட் சொல்லியபடியே சொல்லச், சபையார்களும் அப்படியே சொன்னார்கள். பாணபத்திரனுடைய மனைவி, “மகாராசாவே! நீ ஓரவழக்குச் சொல்லுதலினாலே, சபையார்களும் அப்படியே சொல்லத் துணிந்தார்கள். சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய சந்நிதியிலே போய்ப் பாடுவோம். அங்கே இருவரே முடைய பாட்டையுங் கேட்டு, இவள் வென்றாள் என்றாற் போதும்” என்றாள். பாண்டியன், “அப்படியே செய்யுங்கள், செய்யுங்கள்” என்றான்.

மற்றநாள், பாண்டியன், மந்திரிமார்களோடும் வித்துவான்களோடுஞ் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய சந்நிதியிலே போய் இருந்துகொண்டு, விறலியர் இருவரையும் அழைத்து வரும்படி ஏவலாளர்களை விடுத்தான். ஈழநாட்டு விறலி, “பாணபத்திரனுடைய மனைவி இன்றைக்கு எனக்கு அடிமையாய் விடுவாள்; சந்தேக

மில்லை" என்று, கொடுஞ் செருக்கோடு கடுமையாக வந்தாள். பாணபத்திரனுடைய மனைவி, கற்புஞ் சிவபத்தியும் மிக்கோங்க, மெல்ல வந்தாள். சோமசுந்தரக் கடவுளும், இரத்தினாபரணங்கள் தரித்துக் கொண்டு, அங்குள்ள வித்துவான்கள் கூட்டத்தின் நடுவே, ஒரு வித்துவான் போல் வந்து, எழுந்தருளியிருந்தார். அச்சபையிலே முன்னே ஈழநாட்டு விறலிஇசைபாடினாள். சபையார்கள் அதனை விரும்பி யாதொன்றும் பேசா திருந்தார்கள். பின்பு, பாணபத்திரனுடைய மனைவி, யாழ்கொண்டு, இவ்வாறு இன்னிசை பாடுவாளாயினாள்:—

“குடங்கை நீரும் பச்சிலையு
மிடுவார்க் கிமையாக் குஞ்சரமும்
படங்கொள் பாயும் பூவணையுந்
தருவாய் மதுரைப் பரமேட்டி
படங்கொள் பாயும் பூவணையுந்
தருவாய் கையிற் படுதலைகொண்
டிடங்க டோறு மிரப்பாயென்
றேசு வார்க்கென் பேசுவனே,

தேனார் மொழியார் விழிவழியே
செல்லா தவர்க்கே வீடென்று
நானா வேதப் பொருளுரைத்தாய்
நீயே மதுரை நம்பரனே
நானா வேதப் பொருளுரைத்தாய்
நீயே பாதி நாரியுரு
வானா யென்று பிறர்ப்பழித்தா
லடியேன் விடையே தறைவேனே.

வரத னாகி யெவ்வுயிர்க்கு
மாயா ஸ்ருத்தி வலியடக்கிச்
சரத மான வீட்டின்பந்
தருவாய் மதுரைத் தனிமுதலே

சரத மான வீட்டின்பந்

தருவாய் வீடு பெறுவார்போல்

விரத யோக நிலையடைந்தா

யென்பார்க் கென்னான் விளம்புவனே." .

பாணபத்திரனுடைய மனைவியினது யாழிசையை யும், சுழுத்து வீங்காமலுங் கண் ணிமையாலும் பல் வெளிப் படாமலும் புருவம் நிமிராமலுங் கதுப்புத் துடியாமலும் பாடிய மியற்றிசையையுங் கேட்டுச், சபையார்க ளெல்லாருங் குதூகல மடைந்தார்கள். பாண்டியன், தான் இசை வல்லவனாகியும், முன்போலவே சொல்லு தற்கு ஒருப்படும் பொழுது, சிவபிரானது திருவருளினாலே தன் மனக் கோட்டம் நீங்கிவிடப், "பாணபத்திரனுடைய மனைவியே வென்றாள்" என்றான். அப்படியே சபையா ரெல்லாருஞ் சொன்னார்கள். பின்பு, பாண்டியன், ஈழநாட்டு விறலியுடைய சுழுத்திலே பாணபத்திரனுடைய மனைவியை இருத்துவித்தான் அப்பொழுது, வித்துவான் வடிவங் கொண்டு வந்து எழுந்தருளியிருந்த சிவபெரு மான், "இது அற்புதம்! இது அற்புதம்!" என்று சொல்லிக் கொண்டு எல்லாருங் காண மின்போல மறைந்தருளினார். அது கண்ட யாவரும் வியந்து, "இது சிவபெருமானுடைய திருவிளையாடல்" என்றே தெளிந்து, சிவபெரு மானுடைய திருவருளையும் அடியவளுடைய அன்பையும் நினைந்து, பேரானந்தக் கடலின் முழ்கினார்கள்.

பாண்டியன் தான் முன் ஓரவழக்குச் சொன்னதை நினைந்து, பயந்து, ஈழநாட்டு விறலியுடைய சுழுத்தில் இருந்த பாணபத்திரன் மனைவியை இறக்குவித்து, முன் அவளுக்குப் பற்பல வரிசைகளைக் கொடுத்துப், பின் மற்றவளுக்குஞ் சில வரிசைகளைக் கொடுத்தான். சபையில் வந்து ஒருங்கிருந்து பின்பு திருக்கோயிலிற் புகுந்து வீற்றிருந்த பெரும் புலவருக்கும் இரத்தினா பரணம் முதலியவைகளைக் கொடுத்தான். "அரசர் களுடைய வலிகளெல்லாந் தெய்வங்களின் வலிக்கு முன்

னில்லா; அத் தெய்வங்களின் வலிக ளெல்லாஞ் சிவபிரான் வலிக்கு முன் னில்லா? என்று பலர் சொல்வ தெல்லாம் இப்பாண பத்திரன் மனைவி யிடத்தே காணப்பட்டது” என்று ஆச்சரிய மடைந்து, சிவபெருமானை வலஞ்செய்து, வணங்கிக்கொண்டு, போய்த் தன் மாளிகையை அடைந்தான். அவன் சுருண பாண்டியன் என்னும் புத்திரனைப் பெற்று வாழ்ந்திருந்தான்.

நாற்பத்தைந்தாவது

பன்றிக் குட்டிக்கு முலை கொடுத்த படலம்

வைகையாற்றுக்குத் தெற்கே குருவிருந்ததுறை எனப் பெயர் கொண்ட ஒருர் இருக்கின்றது. அவ்வூரிலே, தேவகுருவாகிய பிருகற்பதி இருந்து தவஞ் செய்தார். சிவ பெருமான் அவருக்கு வரங் கொடுத்துக், குருநாதர் என்னும் பெயரோடு அங்கே எழுந்தருளி யிருக்கின்றார்.

அவ்வூரிலே சுகலன் என்னும் பெயரையுடைய ஒரு வேளாளன் இருந்தான். அவன் மனைவி பெயர் சுகலை. அவள் பன்னிரண்டு புதல்வர்களைப் பெற்றாள். அவர்களைத் தாய் தந்தையர்கள், செல்வச் செருக்கினாலே கண்டியாது, மிகுந்த அன்பினால் வளர்த்தார்கள். வளர்க்கு நாளிலே, தாய் தந்தையர்கள் இறந்துவிடப், பிள்ளைகள் வேடரோடு கூடிக், காட்டிலே வேட்டையாடிக்கொண்டு திரிந்தார்கள். ஒருநாள், அக்காட்டிலே வெய்யில் புகாத செடியின் கீழே தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த பிருகற்பதியைக் கண்டு, கை கொட்டிச் சிரித்துக் கற்களை வாரி, அவர்மேல் எறிந்தார்கள். பிருகற்பதி, தமது தவத்துக்கு இடையூறு செய்த அப்பிள்ளைகளைக் கோபித்து, “நீங்கள் வேளாளத் தொழிலை மறந்து, வேடத் தொழிலைப் பூண்டீர்கள். நீங்கள் மண்ணுமுந்

தொழி லுடையீர்களாதலாற் பன்றிக்குட்டி சளாகிப் பிறந்து, தாய்தந்தைகளை இழந்து, வருந்தக் கடவீர்கள்” என்று சபித்தார். உடனே அப்பிள்ளைகள் பன்னிருவரும் பயந்து, “அடியேங்களுக்கு இந்தச் சாபம் எப்போது நீங்கும்?” என்றார்கள். பிருகற்பதி கோபந்தணிந்து, “சோமசுந்தரக் கடவுளே உங்களுக்கு மாதாவாய் முலை தந்து, உங்களைக் காத்துப், பாண்டியனுக்கு மந்திரிகளாக்கிப், பின்பு முத்தியைத் தந்தருளுவார்” என்றார்.

அவ்வேளாளப் பிள்ளைகள் பன்னிருவரும், அந்தக் குருவிருந்ததுறைக்குப் புறத்தில் உள்ள காடுகளிலே சஞ்சரிக்கும் பன்றி களெல்லாவற்றிற்கும் அரசாகிய பன்றியினது பெட்டை வயிற்றிற் போய்ப் பிறந்து, குட்டிகளாய் இருந்தார்கள். இருக்கும் நாளில் ஒருநாள், இராசராச பாண்டியன், வேட்டை விருப்பினனாய்ச், சேனைகள் சூழ, யானை மேற்கொண்டு, மதுரையினின்று நீங்கி, மேற்றிசைக் காட்டிற் சென்று, பல விலங்குகளையுங்கொன்று, மேற்கே போவானாயினான். அப்பொழுது, ஒரு பன்றி, மேற்கூறிய பன்றியரசின் முன் ஓடிப்போய் நின்று, “எங்களரசே! பாண்டியன் இங்குள்ள மிருகங்களெல்லாவற்றையுங் கொன்றுகொண்டு வருகின்றான்” என்று சொல்லிற்று. பன்றி யரசு, அது கேட்டுக், களிப்படைந்து, தன் பெட்டையை நோக்கி “நான் இன்றைக்குப் பாண்டியனோடு சென்று பொருவேன். போரில் வென்று திரும்புவேனோ? இறந்துவிடுவேனோ? தெரியாது நீ உன் குட்டிகளைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு இங்கேயிரு” என்றது. அதற்குப் பெண்பன்றி, “என் பிராணநாயகனே! நான் உன்னைப் பிரிந்து இங்கே இருக்க மாட்டேன். நானும் உன்னோடு வருவேன். நீ வென்று திரும்புவையானால், நானும் உன்னோடு திரும்புவேன் நீ இறந்துவிடுவையானால், நானும் உன்னோடு இறந்து விடுவேன். போவோம், எழும்பு” என்று சொல்லி,

விரைந்தெழுந்து, தன் குட்டிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டது.

பன்றியரசு. பன்றிக் கூட்டங் ளெல்லாந் தன் சேனைகளாய்த் தனக்குமுன் செல்ல, இடி போல ஆரவாரித்துக் கொண்டு, யுத்தத்துக்கு நடந்தது. முன் சென்ற பன்றிகளுள்ளே பல, பாண்டியனுடைய சேனைவீரர்களோடு எதிர்ந்து பொருது, அவர்கள் விடுத்த பாணங்களினால் இறந்தன. எஞ்சிய பன்றிகள் பாண்டியனுடைய சேனைவீரர்களுள்ளே பலரைக் கொன்றன; பலரை ஊறுபடுத்தின. பாண்டியனுடைய மந்திரிமார்கள், அது கண்டு, கோபங் கொண்டு, இருப்புலக்கைகளினாலுஞ் சக்கரங்களினாலும் அப்பன்றிகளைக் கொன்றார்கள். அப்பொழுது பன்றியரசை அதன் பக்கத்து நின்ற பெண்பன்றி பார்த்து, “நம்முடைய சேனைகளெல்லாம் இறந்தன; இனி நாஞ் செய்வதென்னை? நாமும் இங்கே வீணாக இறக்க வேண்டுமென தில்லை; தப்பிப் போவதே கருமம்” என்றது. பன்றியாசு பெண்பன்றியை நோக்கி, “நுண்ணறிவுடையராகி நூலொடு பழகினாலும் பெண்ணறி வென்பதெல்லாம் பேதைமையுடைத்து. ஆதலால், உன்னறிவுக் கேற்ற காரியஞ் சொன்னாய். இது அறிவுடையோருக் செல்லாம் இழுக்குடைய தன்றோ! இரண்டு சிங்கம் நிற்கிற துறையிலே ஒரு பன்றி வந்து தண்ணீர் குடித்து விட்டுத் திருப்பும்; ஒரு பன்றி நிற்கிற துறையிலே இரண்டு சிங்கம் வந்து தண்ணீர் குடித்தற்கு அஞ்சும். நான் இத்தன்மைத்தாகிய திடம் பொருந்திய மரபிலே வந்து பிறந்தே னாதலால். பாண்டியனோடு பொருது வென்று புகழை நாட்டுவேன்; அல்லது இறப்பேன். இப்புகழடம்பேயன்றிப் புகழுடம்பு அழிவ தில்லை. நீ நில்” என்று சொல்லித், தன் பெட்டையை நிறுத்திவிட்டுப், பாண்டியன் மீது பெருங் கோபத்தோடு எதிர்ந்து சென்றது. பாண்டியன் அது கண்டு, வியந்து, வில்லை வளைத்துப், பாணங்களைச் சொரிந்தான். பன்றியரசு

அப்பாணங்களுள்ளே சிலவற்றைப் பறித்து வாயினாற்
கறித்தும், சிலவற்றைக் காலினாலே தேய்த்து முறித்தும்,
சிலவற்றை வா லினாலே முறித்தும் நின்றது. பாண்டியன்
மானம் பொறாது, ஓரிருப்புலக்கையைத் தன்யானையின்
கையிலே கொடுத்து, அதனைச் செலுத்தினான்.
பன்றியரசு இடி போல் ஆரவாரித்து, அவ்வியானையினது
துதிக்கையைச் சிந்தித், தன் கொம்பினாலே அவ்வியானை
யைக் கொன்று வீழ்த்தது. உடனே பாண்டியன் தேர் மீது
பாய்ந்து, சக்கரத்தைச் சுழற்றி விட்டான். பன்றியரசு
அதனை விலக்கிக்கொண்டு, விரைந்து பாய்ந்து, அத்
தேர் உடையும்படி தகர்த்தது. உடனே பாண்டியன்
குதிரைமீது பாய்ந்து, வேலாயுதத்தை விடும்படி சுழற்றி
னான். அதை விடுக்குமுன், பன்றியரசு அவனுடைய
குதிரைக்குப் பின் போய், அதைத் தன் கோட்டினாலே
குத்திக் கொன்றது. பாண்டியன் பூமியிலே குதித்து,
இருப்புத் தண்டினாலே பன்றியரசைத் தலையிலே
அடித்தான். உடனே பன்றியரசு இறந்து, விமான
மேற்கொண்டு, தேவவுலகத்தை அடைந்தது.

பெண்பன்றி, “என் நாயகன் இறப்ப, நான் இருப்
பது கற்போ? நான் போர் செய்யின் வெல்லே னாயினும்,
சுவர்க்கஞ் சேரலாம்” என்றெண்ணிப், பாண்டியனை
எதிர்த்தது. பெட்டையைக் கொல்லவது அரசனுக்குத் தரும
மன்று என்று, அவனுடைய வேடவீரர்களுக்குத் தலைவ
னாகிய சருச்சரன் என்பவன், அப்பெண்பன்றியோடு
எதிர்த்து, நெடுநேரம் பொருதான். பெண்பன்றி
அவனைப் பொருது பூமியில் வீழ்த்த, அவன் இருப்புத்
தண்டினால் அதனைத் தலையில் அடித்துவிட்டு, விழுந்
திற்று, சுவர்க்கஞ் சேர்ந்தான். பெண்பன்றியும் இறந்து,
சுவர்க்கஞ் சேர்ந்தது. இராசராச பாண்டியன் தன்
மதுரையை அடைந்தான். பன்றி விழுந்து பருப்பத
மாயிற்று அது அன்று தொடங்கி இன்றுவரையும்
பன்றிமலை என வழங்குகின்றது. அம்மலையிலே சித்தர்

களும், விஞ்சையர்களும், யோகிகளும், முத்தி பெற்றப் பொருட்டுத் தவஞ் செய்து கொண்டிருப்பார்கள்.

இப்படிச் சொல்லிய அகத்திய மகாமுனிவரை இருடிகள் நோக்கி, “சுவாமீ! அறிவில்லாத பன்றிமலையின் மீது சித்தர் விஞ்சையர் முதலியோ ரெல்லாருந் தவஞ் செய்தற்குக் காரணம் யாது?” என்று வினாவினார்கள். அதற்கு அகத்திய முனிவர், “ரங்கவித்தியாதரன் என்னுங் கந்தருவன் புலத்திய முனிவருடைய தவத்துக்கு இடைபூறாகிய இசை பாட, அவர் அவனைப் பன்றிபாம் வண்ணஞ் சபித்தனர். வித்தியாதரன், “அடியேனுக்கு இந்தச் சாபம் நீங்கவது எப்போது?” என்று வினாவப், புலத்திய முனிவர், “இராசராச பாண்டியன் வந்து உன்னைக் கெல்வான்; கொன்றவுடனே நீ இவ்வுருவத்தைப் பெறுவாய்” என்றார். அப்படியே அவன் வந்து இறந்து, பின் முன்னை யுருவத்தைப் பெற்றான். அந்தக் கந்தருவனுடைய சரீரமாய்க் கிடந்த பரிசுத்த பருவத மாதலால், அதன்மீது துறவி களெல்லாருந் தவஞ் செய்ய லுற்றார்கள். சோமசுந்தரக் கடவுளும் அங்கே விரும்பி எழுந்தருளியிருப்பார்” என்று விடை கொடுத்தார்.

பன்றியரசும் பெட்டையும் இறந்த பின், பன்றிக்குட்டிகள் பன்னிரண்டுந் திகைத்தோடின; முலைப்பாலை விரும்பி வாடின; பசியால் வருத்த முற்றன; வெய்யில் சுட வெதும்பி, நிழலைத் தேடின. இப்படி அவைகள் வருந்தும் பொழுது, அக்காட்டிலே மீனாக்ஷியம்மையோடு விமான மேற்கொண்டு திருவியையாடல் செய்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுள், அப்பன்றிக்குட்டிகளை மீது திருவுள மிரங்கி, அவைகளுடைய தாய்ப் பன்றியின் வடிவங்கொண்டு, போய், அவைகளைத் தழுவி, மோந்து, முலைப்பால் கொடுத்து, மிகுந்த வலிமையையும் ஞானத்தையும் நற்குணங்களையும் அருளிச் செய்து, அவைகளுக்கு முகம் மாத்திரம் பன்றி முகமாகவும் உடம்பு முழுதும் மனித உடம்பாகவும் செய்துவிட்டு, மறைந்தருளினார்,

நாற்பத்தாறாவது

பன்றிக் குட்டிகளை மந்திரிகளாக்கிய படலம்

சோமசுந்தரக் கடவுள் மறைந்தருளிய பின், பன்றி முகக் குமாரர்கள் பன்னிருவரும், உதய சூரியர்கள் பன்னிருவர்கள் போல் விளங்கிப், பல கலைகளினும் வல்லவர்களாய்ப், பன்றிமலையில் இருந்தார்கள். அப்படி யிருக்கு நாளிலே, சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவருள் எல்லாவுயிர்களுக்கும் பொதுவாயுள்ளது என்னும் உண்மையை உலகத்தாருக்கு அறிவிக்கத் திருவுளங்கொண்ட மீனக்ஷியம்மையார், அக்கடவுளை நோக்கி, “எம்பெருமான்! பொல்லாத விலங்குகள் எல்லாவற்றினும் மிகப் பொல்லாதவைகளாய் அசேதனங்களாய் உள்ள பன்றிக்குட்டிகளுக்கு இரங்கி நீர் முலை கொடுத்து, முன்னை விலங்குறியை நீக்கியருளினமை என்னை?” என்று வினாவினார். அதற்குச் சோமசுந்தரக் கடவுள், “சகல வேதங்களும் ஆகமங்களும் நம்மைச் சகலசீவ தயாபரர் என்று சொல்லும். சேதனப் பொருள் அசேதனப் பொருள் என்னும் இரண்டும் நமக்குச் சமமே. அதனாற்றானே, தாயை யிழந்து பசியினாலும் வெய்யிலினாலும் வருத்த மடைந்த பன்றிக் குட்டிகளுக்கு இரங்கி, முலை கொடுத்து, அவைகளைக் காத்தருளினோம். அதனால் அவைகள் அளவில்லாத வலிமையையுங் கல்வியையும் ஞானத்தையும் பெற்றுக் கொண்டன. இனிமேல், அப்பன்றிமுகக் குமாரர்கள், பாண்டியனுக்கு மந்திரிமார்களாய் இருந்து, நம்முடைய கணத்தவர் களாவர்கள்” என்று விடை கொடுத்தருளினார்.

பின்பு அச் சோமசுந்தரக் கடவுள் அன்றிரவு இராசராச பாண்டியனுக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “பாண்டியனே! பன்றிமலையிலே பன்றிமுகமுடைய பன்னிரு குமாரர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் அளவில்லாத

வலிமையுங் கல்வியும் ஞானமும் உடையவர்கள். அவர்களை நீ உனக்கு மந்திரிமார் களாக்கிக்கொள்'' என்று திருவாய் மலர்ந்து, மறைந்தருளினார். பாண்டியன் விழித் தெழுந்து, பெருங்களிப்புடையனாகிக், காலையிலே தன் மந்திரிமார்களை அனுப்பி, அக்குமாரர்களை அழைப்பித்தான். அவர்கள் வந்து பாண்டியனை வணங்கப், பாண்டியன் களிப்படைந்து, அவர்களுக்குப் பல வரிசைகள் கொடுத்து. அவர்களைத் தனக்கு மந்திரிமார் களாக்கி, அவர்களுக்குப் பழைய மந்திரிமார்களுடைய கன்னியர்களை விவாகஞ் செய்வித்துக் கொடுத்தான்.

பன்றிமுக வீரர்கள் பன்னிருவரும் பாண்டியனுக்குக் கவசமுங் கண்ணும் போல் ஒழுகினார்கள்; பன்னிரண்டு உடம்புக்கும் உயிர் ஒன்று என்று சொல்லுப் வண்ணம் ஒற்றுமையுடையர்களாய்ப், பசுப்பாலோடு தேன் கலந்தாற் போலக் கல்வியறிவோடு புத்தி நுட்பமும் உடையர்களாய் இருந்தார்கள்; இறுமாப்புச் சிறிது மின்றி ஏவல் செய்யுஞ் சிறுவர்கள் போல் ஒதுங்கி நடந்தார்கள்; அரசனால் விரும்பப்பட்டது எதுவோ, அதனைச் சிறிதும் தாம் விரும்பாது விடம் போல வெறுக்கும் இயல்புடையவர்கள்; அக்கினி காய்வோர் அவ் வக்கினியை அணுகாதும் பிரியாதும் இருத்தல் போல, அரசனை அணுகாதும் பிரியாதும் அஞ்சி அவன் நிழல் போல ஒழுதும் நீர்மையை யுடையவர்கள்; உலகத்தாருள் யாவராயினுந் தங்கள் சொல்லை மறுத்தல் இல்லாமையால், அவர்களைத் தண்டித்து வாங்கும் பொருளும், எல்லா வரசர்களுந் தங்கள் பணி கேட்கையால் அவர்களுக்கு ஊறு செய்து பெறும் பொருளும் அக்குமாரர்கள் ஈட்டுவ தில்லை. குடிகள் இறுக்கும் இறைப்பொரு ளொன்றே அவர்கள் பாண்டியனுக்கு ஈட்டுஞ் செல்வம். பாண்டியனுடைய உட்கருத்துத் தங்கள் நெஞ்சினுள்ளே கண்ணாடியின் நிழல் போலத் தோன்ற, அதனை நன்றாக ஆராய்ந்து, அது தருமமாயிற் செய்வார்கள்; தரும மன்றாயின் தங்

கள் செல்வத்துக்கும் உயிருக்கும் இறுதி வரினுஞ் செய் யார்கள். இங்ஙனம் ஒழுகிப் பாண்டியனுக்குத் தருமத் தையும் புகழையும் நாட்டாறும் பெருக்கித் திகந்தங்க ளெல்லாம் வெற்றிபெயுண்டாக்கி, வாழ்ந்திருந்து, சில காலஞ் சென்ற பின் சிவலோகத்தை அடைந்து, சிவகண்ண நாதர் களாயினார்கள். இராசராச பாண்டியனுஞ் சிவபத மடைந்தான்.

நாற்பத்தேழாவது

கரிக்குருவிக்கு உபதேசஞ் செய்த படலம்

இராசராச பாண்டியன் சிவபதமடைந்த பின், அவன் குமாரனாகிய சுகுண பாண்டியன் அரசியற்றும் நாளிலே, ஒருவன், முற்பிறப்பிலே தருமத்தை மிகச் செய்துஞ் சிறிது பாவஞ் செய்தமையால், கரிக்குருவியாய்ப் பிறந் தான் அக்கரிக்குருவி, தனக்குக் காகம் முதலியவை ஊறு செய்து, இரத்தஞ் சோருந் தலையை யுடையதாகிப், பறவைகளுக் கெல்லாம் எளியதாகி, அவ்வூறுபாட்டுக்கு அஞ்சிப், பட்டணத்தினின்று நீங்கி, வனத்திலே போய், வழியில் ஒரு பக்கத்தில் நிற்கின்ற ஒரு மரத்தின்மேல் வெட்க மேலிட்டு, ஒடுங்கிப், பெருமூச் செறிந்துகொண் டிருந்தது.

அப்பொழுது, விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்தவரும், உள்ளும் புறமும் பரிசுத்தரும், கையிலே குடை பிடித் தவரும், தீர்த்த யாத்திரை செய்பவருமாகிய ஒரு சிவ பத்தர், அம்மர நிழலில் வந்திருந்து கொண்டு, அங் குள்ள சிலரைப் பார்த்து, “தலங் களெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தது பொற்றாமரை வாவி. மூர்த்தி களெல்லாவற்றி னுஞ் சிறந்தது சொக்கலிங்கம். மற்றைத் தலங்களெல்லா வற்றினும் இம்முன்றனுள் ஒவ்வொன்றே சிறப்புற்றிருக்

கும். மதுரையிலே இம்மூன்றுஞ் சிறப்புற்றிருக்கும். அதனால் மதுரைக்குச் சமமாகிய தலம் வேறில்லை. சோமசுந்தரக் கடவுள் தம்மை வழிபடுவோர்களுக்கு எளியராகி, அவர்கள் விரும்பிய வரங் களெல்லாவற்றையும் இம்மையிற்றானே கொடுத்தருளுவர்; மற்றதைத் தலத்து மூர்த்திகளோ மறுமையினன்றிக் கொடார்கள். ஆதலால் விசேடமூர்த்தி சோமசுந்தர மூர்த்தியே” என்று போதித்தார்.

அம்மரத்தின் மேல் இருந்த கரிக்குருவி, அதைக் கேட்டவுடனே ஞானம் பெற்றது; தன் முற்பிறப்பையுந் தான் கரிக்குருவியாய்ப் பிறந்ததையும் அறிந்தது. “நான் இப் பிறப்பை ஒழித்தற்கு இச்சிவபத்தர் இங்கே சொல்லியதே உறுதி” என்று துணிந்ததழுந்தது; எழுந்து, காட்டினின்று நீங்கி, மதுரையை அடைந்து, பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானம் பண்ணிச், சோமசுந்தரக் கடவுளை வலஞ்செய்து, மனசினாலே பூசித்து வணங்கியது. இப்படி மூன்று நாள் கழிந்த பின், மீனாக்ஷி யம்மையார் சோமசுந்தரக் கடவுளை நோக்கி, “எம்பெருமானே இந்தக் கரிக்குருவி செய்யுஞ் செய்கை என்னை? இதன் வரவு யாது?” என்றாள். சிவபெருமான் அதன் வரவனைத்தையும் அம்மையாருக்கு அருளிச் செய்துவிட்டு, அக் கரிக்குருவியின் மீது திருவருணோக்கம் வைத்து, முன்னாளிலே மார்க்கண்டேய முனிவருக்கு மரணத்தை யொழித்து நித்தியத்துவத்தைக் கொடுத்த மிருததியுஞ்சய மந்திரத்தை அதற்கு உபதேசித் தருளினார். உடனே அக்கரிக்குருவி சிறற்றிவு நீங்கிப், பேரறி வடைந்து, சிவபெருமானை இவ்வாறு துதிக்க லுற்றது:—

“எண்ணி லாவுயிர்க் கிறைவ போற்றிவான்
 றண்ணி லாமதிச் சடிவ போற்றி யென்
 புண்ணி யப்பயன் போற்றி யங்கயற்
 கண்ணி நாதநின் கருணை போற்றியால்.”

இப்படித் துதித்துக்கொண்டு, பின்பு, “எம்பெருமானே அறிவின்றிச் செய்த தீமையினாலே இடையூறடைந்த தமிழேனையும் ஆளல் வேண்டுமோ? எளியவர் எங்குளார் என்று தேடித் தேடி அவருக் கெளியராவதே உமது திருவருளின் செய்கை! தமிழேன் முற்பிறப்பிலே தரும முடைய னாதலாலன்றோ இப்பிறப்பிலே இம் மந்திரத்தைத் தமிழேனுக்கு உபதேசித் தருளினீர்! இது வருபிறப்பிலே நன்னெறிக் கேதுவாயிற்று. ஆதலினாலே தமிழேன் மும்மையினும் நலமுடையே னாயினேன். ஆயினும், தமிழேனுக்கு ஒரு குறை யுண்டு. தீய பறவை களெல்லாந் தமிழேனுக்கு ஊறு செய்கின்றன. கண்டவ ரெல்லாம் நகைக்கும்படிக்கு எளிய னாயினேன்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தது. சிவபெருமான், “அப்பறவைகளுக் கெல்லாம் நீ வலியையாகக் கடவாய்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். பின்னும், அக் கரிக்குருவி வணங்கி, “தமிழேனுக்கு இன்னும் ஒரு வரந் தரல் வேண்டும். வலியை என்பது என்னுடைய மரபினுள்ள குருவிகளுக் கெல்லாம் பொலிய வேண்டும். நீர் தமிழேனுக்கு உபதேசித்த மந்திரத்தை அவைகளும் ஓதியோதி உய்தல் வேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தது. சிவபெருமான், “அப்படியே யாகுக” என்று அருளிச் செய்தார்.

அக் கரிக்குருவி, தன்னைப் போலவே தன் குலமுஞ் சிவபிரானது திருவருளினாலே பறவைகளுக் கெல்லாம் வலியனவாகி வலியான் என்னுங் காரணப் பெயரைப் பெற்று உலகத்திலே சிறப்புற் றிருப்பத், தான் சிவபிரானுடைய திருவடியை அடைந்தது. இக்கரிக்குருவி, தான் தவஞ் செய்து அடைந்த வரத்தைத் தன் சுற்றம் எளிதாக அடையும்படி பெற்றுக் கொண்டதனால், உலகத்திலே ‘தக்கவ னொருவன் வாழத் தன்கிளை வாழும்’ என்னும் பழமொழி விளங்கிற்று.

“ஈச னடிக்கன் பில்லார்போ
 லெளியா ரில்லை யாவர்க்கும்
 ஈச னடிக்கன் புடையார்போல்
 வலியா ரில்லை யாவர்க்கும்
 ஈச னடிக்கன் பின்மையினா
 லெளிதாய்த் திரிந்த விக்கயவாய்
 ஈச னடிக்கன் புடைமையினால்
 வலிதா யிற்றே யெவ்வுயிர்க்கும்.”

நாற்பத்தெட்டாவது

நாரைக்கு முத்தி கொடுத்த படலம்

பாண்டிநாட்டிலே தென்திசையி னுள்ள ஒருரிலே
 ஒரு தாமரைத் தடாக முண்டு. அதிலுள்ள மீன் களெல்லா
 வற்றையும் புசித்துக்கொண்டு ஒரு நாரை இருந்தது. சில
 நாள் மழை யில்லாமையால், அத்தடாகம் வற்றிப்
 போயிற்று. அந்நாரை இரையை விரும்பி, அங்கு நின்று
 நீங்கி, விரைந்து சென்று, ஒரு காட்டில் விழுந்தது. அக்
 காட்டிலே, ஒரு கூப்பிடெல்லைச் சதுர முடையதும்,
 நான்கு பக்கத்தும் படித்துறை யுடையதும், கரையிலே
 சந்தியாமட முடையது மாகிய ஒரு குளம் இருந்தது. முன்
 விழுந்த நாரை, இரையை விரும்பி, அக்குளக் கரையை
 அடைந்தது. அந்தத் தீர்த்தத்திலே இருபுகள் முழுகி
 முழுகி எழும்புந்தோறும், அவர்களுடைய தோட்புறத்
 திலே சாய்ந்த சடையிலே தத்துகின்ற மீன்கள் பாய்ந்து
 பாய்ந்து புரளுதலைப் பார்த்தது. பார்த்து, “இம்மீன்கள்
 இவ் விருபுகளுடைய திருமேனியைத் தீண்ட எத்தவஞ்
 செய்தனவோ! இம் மீன்களை நாம் புசிக்க லாகாது”
 என்று இரை வெறுத் திருந்தது.

இருடிக ளெல்லாரும், அத் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து, கரையேறி, நித்திய கருமம் முடித்துச், சந்தியா மடத்தில் இருந்துகொண்டு, மதுரைப் புராணம் வாசிக்க லுற்றார்கள் சோமசுந்தர மூர்த்தி விசேடமும், மதுரைத் தல விசேடமும், பொற்றாமரைத் தீர்த்த விசேடமும், சோமசுந்தரக் கடவுள் செய்தருளிய திருவிளையாடல் களும், அவர் தம்மை யடைந்தவர்களுக்கு எளியவ ரென் பதும், அதில் எடுத்துச் சொல்ல, அந்நாரை கேட்டது. கேட்டவுடனே அறியாமை நீங்கி, மெய்யறி வடைந்து, சிவபிரா னிடத்துள்ள அன்பு, “வா, வா” என்றிழுப்ப, எழுந்து, மதுரையை அடைந்து, பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானம் பண்ணிச், சோமசுந்தரக் கடவுளை வலஞ் செய்து, வணங்கி, அவர் திருமுன் இருந்துகொண்டு, அவருடைய திருமேனியைத் தியானஞ் செய்தது. இப்படியே பதினைந்துநாள் நியமமாக அனுட்டித்த பின், ஒரு நாள் பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்யப் புகுந்த போது, பசியினாலே மிக வருந்தி, அங்குள்ள மீன்களைக் கவர்ந்துண்ணும் பொருட்டுச் சிறிது நினைந்தது பின்பு சிவபிரானது திருவருளினாலே அறிவு வர, “ஐயையோ! இந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்துள்ள மீன்களைப் புசித்தற்கு எனக்கு இப்போது ஆசை எழுந்ததே! இப்பிறவி எப்போதுநீங்கும்? ’ என்று நினைந்து துக்கித்துப், பின்னுஞ் சோமந்தரக் கடவுளுடைய திருமேனியைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்தது.

அப்படி யிருக்கும்பொழுது, சோமசுந்தரக் கடவுள் அந் நாரைக்கு அது நினைந்த வடிவாய்த் தோன்றி, “உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது? சொல்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். நாரை வணங்கி, “எம்பெருமானே! இப் பிறவியை நீக்கித் தமிழேனைச் சிவலோகத்திலே சேர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும். தமிழேனுடைய குலத்தினவாகிய நாரைகளும் மற்றைப் பறவைகளும் இந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் உள்ள மீன்களைப் புசிக்

கின், ஒருகாலத்தும் நீங்காத பழி வந்து சேரும். ஆதலினால் இருந்தத் தீர்த்தத்திலே மீன்கள் எக்காலமும் இல்லா தொழிதற் பொருட்டும் ஒரு வரந்தரல் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தது. சோமசுந்தரக்கடவுள் அப்படியே வரங் கொடுத்து மறைந்தருளினார். நாரை சிவசாரூப்பியம் பெற்று, விமானம் மேற்கொண்டு, பஞ்ச துந்துபிகளொலிப்பத், தேவர்கள் பூமாரி பொழியச், சிவலோகத்தை அடைந்து, நந்திகணத்துள் இருந்தது.

அன்று தொட்டு இன்று வரையும் பொற்றாமரை வாவியிலே நீர்வாழியிர்கள் ஒன்றும் இல்லா தொழிந்தன. இந் நாரை, தன் சுற்றமே யன்றி, வேற்றுப் பறவைகளுந் தன்னைப் போலவே நற்கதி யடையும்படி வேண்டிற்றே! இந் நாரையினது அன்போ சிவபிரானது திருவருளோ எது வியக்கற்பாலது? எவ்வெவர்க்கும் மேலாகிய சிவ பெருமான்! தம் அன்பருக்கு மிக எளியரா யிருப்ப தென்னை?

சுருண பாண்டியன் தன்னாட்டிலே பாவமாகிய களையைக் களைந்து, தருமமாகிய பயிரை வளர்த்து, அதன் பயனை நுகரும் பொருட்டுச் சுவர்க்கத்தை அடைந்தான்.

நர்ப்பத்தொன்பதாவது

திருவாலவாயான படலம்

சுருண பாண்டியன் சுவர்க்க மடைந்த பின் சித்திரரதன், சித்திரபூடணன், சித்திரத்துவசன், சித்திரவருமன், சித்திரசேனன், சித்திரவிக்கிரமன், இராசமார்த்தாண்டன், இராசகுடாமணி, இராசசார்த்தூலன், துவிசராசகுலோத்தமன், ஆயோதனப்பிரவீணன், இராசகுஞ்சரன், பரராசபயங்கரன், உக்கிரசேனன், சத்துருஞ்சயன், வீமரதன், வீமபராக்கிரமன், பிரதாபமார்த்தாண்டன், விக்கிரமகுஞ்

சுகன், யுத்தகோலாகலன், அதுலவிக்கிரமன், அதுல கீர்த்தி என்னும் இருபத்திரண்டு பாண்டியர்களும், வழி வழி மைந்தர்களாய், அரசியற்றினார்கள். அதுலகீர்த்தி பாண்டியனுக்குப் பின், அவன் குமாரனாகிய கீர்த்தி விபூடணன் அரசியற்று நாளிலே, பிரளய காலம் வந்தது. அப்பொழுது, சத்தசமுத்திரமுங் கரை கடந்து, ஆர்த்துப் பொங்கி, ஒருங் கெழுந்து, உலகத்தை அழித்தன. சோம சுந்தரக் கடவுளுடைய விமானமும், மீனாக்ஷி யம்மை கோயிலும், இடபமலையும், யானைமலையும், நாகமலையும், பசுமலையும், பன்றிமலையும் அழியா திருந்தன. வெள்ளம் வற்றிய பின், சிவபெருமான், உலகத்தை முன் போலப் படைத்துச், சந்திரன் சூரியன் அக்கினி என்னும் மூவருடைய குலத்தினின்றுத் தமிழ்வேந்தர் மூவரையும் படைத்தருளினார்.

அப்பொழுது சந்திரகுலத் துதித்த வம்மிசசேகர பாண்டியன் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருக்கோயிலைச் சூழ ஒரு சிறு நகரம் நிருமித்து, அதில் இருந்து கொண்டு, அரசு செய்தான். அவன் நீதி வழுவாது அரசு செய்தமையால், கலிப்பகை புறந்தந் தோட, அவன் நாடெங்கும் பல வளங்கள் சுரக்கச், சனங்கள் நாடோறும் பெருகினார்கள். அச்சனங்க ளெல்லாம் வசித்தற்கு இடம் போதாமையினாலே, பாண்டியன், திருக்கோயிலையடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, “எம் பெருமானே! தமிழேன் இத்தனை மனிதர்களும் இருக்கத் தக்கதாக ஒரு நகரம் நிருமிக்க வேண்டும். இந்நகரத்துக்கு ஆதியிலே வரையறுக்கப்பட்ட எல்லையைக் காண்கிலேன். இன்றைக்கு அதனைக் காட்டியருளும்” என்று பிரார்த்தித்தான். அப்பொழுது, சிவபெருமான், அரைஞாண் கௌபீனம் பூணூல் சன்ன வீரம் குண்டலம் பாதகிங்கினி கங்கணம் என்பவை யெல்லாம் பாம்பினாலே தரித்த ஒரு சித்தராய், விமானத்தினின்றும் எழுந்தருளி வந்து, மகாமண்டபத்தின் பக்கத்திலே நின்று, தமது திருக்கரத்

திலே கங்ஙணமாயுள்ள பாம்பைப் பார்த்து, “நீ இவனுக்கு இந்நகரத் தெல்லையை அளந்து காட்டு” என்று பணித் தருளினார். பாம்பு, அவரை வணங்கி, “எம்பெருமானே! இந்த நகரம் அடியேன் பெயரினால் விளங்கும்படி அருள் செய்யும்” என்று பிரார்த்தித்தது. சிவபெருமான், “அப்படியே யாகுக” என்றார். பாம்பு, விரைந்து கிழக்குத் திக்கிலே போய், வாலை நீட்டி, நகரத்தை வலமாகச் சூழும்படி உடம்பை வளைத்து, வாலை வாயில் வைத்துப், பாண்டியனுக்கு எல்லை காட்டி விட்டுத், திரும்பிப் போய்ச், சித்தர் கையிற் கங்கண மாயிற்று. சித்தர் தமது திருக்கோயிலினுள் எழுந் தருளினார்.

பாண்டியன், அப்பாம்பு கோலியபடியே சுவரெடுத்து, மதில் செய்வித்துத், தெற்கு வாயிலுக்குத் திருப்பரங் குன்றமும், வடக்கு வாயிலுக்கு இடபமலையும், மேற்கு வாயிலுக்குத் திருவேடகமும், கிழக்கு வாயிலுக்குத் திருப் பூவணமும் எல்லையாக வகுத்தான். அம்மதில் ஆலவாய் மதி லெனவும், அந்நகரம் ஆலவாய் நகரம் எனவும் பெயர் பெற்றன. பாண்டியன், அந்நகரத்தையும் மண்டபங் கோபுரம் முதலியவைகளையும் புதியவாக நிருமித்துச், சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு இரத்தின கிரீடமும் இரத்தினா பரணங்களுஞ் செய்து, சாத்துவித்தான்; அத்திருவால வாய் நகரத்திலே பலவகைக் குடிகளையும் இருத்திப், பல வளங்களும் பெருக, அரசு செய்துகொண்டிருந்தான்.

ஐம்பதாவது

சுந்தரப் பேரம்பெய்த படலம்

வம்மிசசேகர பாண்டியன் செங்கோல் நடாத்தி அரசி யற்று நாளிலே, விக்கிரமசோழன் பாண்டியனோடு யுத்தஞ் செய்யக் கருதிக், கயபதி நரபதி துரகபதி முதலிய

வடதேசத் தரசர்களைத் தனக்குப் போர்த் துணைவர்களாகக் கொண்டு, எண்ணில்லாத சேனைகளோடு புறப்பட்டுப், பாண்டிநாட்டை யடைந்தான். பாண்டியன், அதையறிந்து, திருக்கோயிலை யடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, “பரம கருணாநிதியே! விக்கிரம சோழன் அடியேனோடு யுத்தஞ் செய்யும்பொருட்டு வடதேசத் தரசர்களோடும் எண்ணில்லாத சேனைகளோடும் வந்து, பாசறையில் இருக்கின்றான். அடியேனிடத்து அத்துணைச் சேனை இல்லையே. இதற்கு யாது செய்வேன்?” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அப்பொழுது, சிவபொருமான், ஆகாயத்தில் அசரீரியாய் நின்று, “பாண்டியனே! அஞ்சாதே. நீ முன்னே போய், அவனோடு போர் செய். பின் நாமும் உனக்குத் துணையாய் வந்து, உனக்கு வெல்வி கிடைக்கும்படி பொருவேம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். பாண்டியன், அது கேட்டு மனமகிழ்ந்து, கண்ணீர் பொழிய, வணங்கிக் கொண்டு புறப்பட்டான். அப்பொழுது ஓரொற்றன் வந்து, “விக்கிரம சோழனுடைய சேனை இடபமலைக்குச் சமீபித்து வந்து வீட்டது” என்றான்.

பாண்டியன் தேர்மேற் கொண்டு, பல வாத்தியங்கள் ஒலிப்ப, நால்வகைச் சேனைகளுஞ் சூழ, யுத்தத்துக்குச் சென்றான். பாண்டியனுடைய சேனைக்கும் திருவாலவாய் மதிலை வளைந்த சோழனுடைய சேனைக்கும் யுத்தம் நடந்தது இரண்டு படையும் பின்னிடாது பொரும் பொழுது, சோழனுடைய போர்த் துணைவர்களாகிய வடதேசத் தரசர்கள் எதிர்ந்து பொரப், பாண்டியனுடைய சேனை உடைந்தது. அது கண்ட சோழன், தருக்கடைந்து, வெற்றிச்சங்கை எடுத்த தூதினான்.

அப்பொழுது, சோமசுந்தரக் கடவுள், ஒரு வேட வடிவங்கொண்டு, பாண்டியனுக்குச் சேனாதிபதியாய் வில்லை வளைத்துச் சுந்தரேசர் என்னுந் திருநாமம் எழுதப் பெற்ற பாணங்களைச் சோழனுடைய சேனை

யின்மீது செலுத்தினார். அப்பாணம் ஒவ்வொன்று நூறு நூறு வீரர்களைக் கொல்லச், சோழன் அது கண்டு, “இப்பாண மொன்றுக்கு இவ்வளவு வலி ஏது?” என்று வியந்து, அப்பாண மொன்றை எடுப்பித்து, வாசித்து. “இது ‘சுந்தரேசர்’ என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. சோமசுந்தரக் கடவுளே பாண்டியனுக்குத் துணை செய்கின்றார்” என்று பயந்து, மீண்டு போவா னாயினான். போகும்பொழுது, அவனுக்குப் போர்த் துணைவர்களாய் உள்ள வடதேசத் தரசர்க ளெல்லாரும், “நில், நில்” என்று அவனைச் சூழ்ந்து, “நீ போருக்குத் தோற் றோடு கின்றாயே! உன்னாண்மை என்னை? மான மென்னை? போகாதே, வா” என்று திருப்பிக்கொண்டு, பாண்டியனுடைய சேனைமேற் சென்று, பாணங்களை விடுத்தார்கள். வேட வடிவங்கொண்டு வந்த சோமசுந்தரக் கடவுள், ஒரு பாணத்தைச் செலுத்தி, அவர்கள் செலுத்திய பாணங்க ளெல்லாவற்றையும் துணித்து விட்டுப், பின்னும் பற்பல பாணங்களை விடுத்துச், சோழனுடைய சேனையை அழித் தார். சோழன், தன் சேனை மடிந்தது கண்டு, பயந்து, எஞ்சிய சிறுசேனை சூழத் தோற்று, ஓடிவிட்டான். வேட வடிவங்கொண்ட சிவபெருமான், பாண்டியனுடைய மலர்ந்த முகத்தைப் பார்த்து அருணைகை சிறிது செய்து, மறைந்தருளினார்.

பாண்டியன், வெற்றிச் சங்கூதி, யானை மேலேறிப் பெண்கள் மங்கல மேந்தச் சென்று, திருநகரத்திற் புகுந் தான். தனக்கு வெற்றித் திருவை யளித்த சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு இரத்தினாபரணங்களும் வில்லும் அவருடைய திருநாமந் தீட்டிய பாணமுஞ் செய்வித்துச், சாத்தி, நீதி வழுவாமல் அரசு செய்துகொண் டிருந்தான்.

ஐம்பத்தொராவது

சங்கப்பலகை தந்த படலம்

வம்மிசசேகர பாண்டியன் அரசியற்றுங் காலத்திலே, பிரமதேவர், காசியிலே பத்து அசுவமேதயாகஞ் செய்து முடிந்த தினத்திலே, ஸ்நானஞ் செய்யும் பொருட்டுச், சரசுவதி சாவித்திரி காயத்திரி என்னு மனைவியர் மூவ ரோடும், கங்காநதியை நோக்கிச் செல்வாராயினார். செல்லும் பொழுது சரசுவதி, ஒரு விஞ்சைப் பெண்ணு டைய கீதத்தைக்கேட்டுக்கொண்டு நின்றாள். பிரமதேவர், கங்கா நதிக் கரையை அடைந்து, சரசுவதி வரவு தாழ்ப்ப, மற்றை மனைவியர்கள் இருவரோடும் ஸ்நானஞ் செய்து கொண்டு கரை யேறினார். ஏறும்பொழுது, சரசுவதி வந்து, “என்னை யன்றி நீர் ஸ்நானஞ் செய்தமை என்னை?” என்று கோபித்தாள். பிரமதேவர், “குற்றம் உன் மேலதாக, நீ நம்மைக் கோபிப்ப தென்னை? இந்தத் தீங்கை நீ எண்ணில்லாத மனிதப்பிறப் பெடுத்து நீக்கக் கடவாய்” என்று சபித்தார். சரசுவதி பயந்து நடுங்கி, “உமக்கு உயிர்த் துணையா யுள்ளேன்; மனிதப் பிறப் படைந்து மயங்குவேனோ?” என்றாள். பிரமதேவர், “உன் சரீரமாகிய முதலெழுத் தைம்பத்தொன்றி னுள்ளே, ஆகார முதல் ஹாகார மிறுதியாகிய நாற்பத்தெட்டும், நாற்பத்தெட்டுப் புலவர்களாய்ப் பூமியில் அவதரிக்கக் கடவன. அவ்வெழுத்துக் களெல்லாவற்றினும், ஏறி நின்று அவ்வவற்றின் தன்மையை அடைந்து வெவ் வேறாக இயக்குகின்ற அகாரத்துக்கு முதல்வர் சோமசுந் தரக் கடவுளே. ஆதலால், அவர் ஒரு புலவராய்த் திருவுருத் தரித்துச், சங்கப்பலகை மேல் ஏறி யிருந்து, நாற்பத் தொன்பதாம் புலவராகி, அப் புலவர்களுடைய உள்ளத் திலே நின்று, அவரவருக்கு அறிவைத் தோற்றுவித் தருளுவர்” என்றார்.

அப்படியே ஆகார முதலிய நாற்பத்தெட்டு டெழுத்தும் வெவ்வேறு மனிதர்களாய்ப் பிறந்தன. அவர்கள், சமஸ்கிருத பாடையையும் பதினெண் பாடகளையும் ஆராய்ந்தறிந்து, தமிழிலே தலைமைப் புலமையை அடைந்தார்கள். அவர்கள் இரத்தினாபரணங் களன்றி உருத்திராக்ஷ மாலையுந் தரிப்பவர்கள்; பாமாலையா லன்றிப் பூமாலையாலுஞ் சிவபூசை செய்பவர்கள்; தேசந்தோறும் போய்ப் போய், அங்கங்கே புலமையால் வென்று வென்று, தாமிரபர்ணி நதி தீரத்தை அடைந்து, மதுரையை நோக்கிச் சென்றார்கள். செல்லும் பொழுது, சோமசுந்தரக் கடவுள், ஒரு புலவராய் அவர் களெதிரே சென்று, “நீங்கள் யாவீர்? எங்கு நின்றும் வருகின்றீர்கள்?” என்று வினாவ, அவர்கள், “நாங்கள் புலவர்கள். தாமிரபர்ணி நதி தீரத்தினின்றும் வருகின்றோம்” என்றார்கள். சோமசுந்தரக் கடவுள், “நீங்கள் மதுரைக்கு வந்து, நமது சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கல் வேண்டும்” என்று சொல்லி, அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு மதுரையை அடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்குவித்து, மறைந்தருளினார்.

புலவர்கள், ஆச்சரிய மடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வெவ்வேறு செய்யுள்களினாலே துதித்து, வணங்கிக் கொண்டு, வம்மிசசேகர பாண்டியனைப் போய்க் கண்டார்கள். பாண்டியன், அவர்களுடைய கல்வி யறிவொழுக்கங்களைக் கண்டு, மனமகிழ்ந்து, அவர்களுக்குப் பற்பல வரிசைகளைக் கொடுத்துச், சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருக்கோயிலுக்கு வடமேற்றி சையிலே ஒரு சங்கமண்டபம் உண்டாக்கி, அவர்களை அதில் இருத்தினான் அது கண்ட முன்னைப் புலவர்கள், மனம் புழுங்கி, அச்சங்கப் புலவர்களோடு வாது செய்து தோற்றார்கள். மற்றைத் தேசத்துப் புலவர்களும் அப்படியே வந்து வந்து, வாது செய்து, தோற்றார்கள்

சங்கப் புலவர்கள், ஒருநாள், சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, “எம்பெருமானே! புலவர்கள் யாவரும் வந்து வந்து வாதஞ் செய்கின்றார்கள். புலமையை உள்ளபடி தூக்கி அளக்க வல்ல ஒரு சங்கப்பலகை அடியேங்களுக்குத் தந்தருளும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அப் பொழுது, சிவபெருமான், ஒரு புலவர் வடிவங்கொண்டு, ஒரு பலகையுடன் எழுந்தருளி வந்து, “புலவீர்காள்! இப் பலகை ஒரு முழச் சதுர முடையது; சந்திரனிலும் வெண்மை யுடையது; மந்திரவலியை யுடையது; உம் போல்வார்களுக் கெல்லாம் ஒவ்வொரு முழம் வளர்ந்து இருக்கை தரும். இது உங்களுக்கு அளவுகோலாய் இருக்கும்” என்று சொல்லிக் கொடுத்தருளினார். சங்கப் புலவர்கள், அப் பலகையை வாங்கிக் கொண்டு, திருக்கோயிலை வலஞ்செய்து, தங்கள் சங்கமண்டபத்திற் புகுந்து, பூ மாலை தூக்கிச், சங்கப்பலகையைப் பனிநீர் தோய்ந்த சந்தனம் புட்பம் வெள்ளைப் பரிவட்டந் தூபந் தீபம் முதலிய வற்றினாலே பூசை செய்து வணங்கினார்கள். வணங்கி, நக்கீரர் முன் ஏறினார்; அதன்பின் கபிலரும், அதன்பின் பரணரும் ஏறினார்கள்; மற்றைப் புலவர்களும் இம்முறையே ஏறி யேறி, ஒருங்கிருந்தார்கள். அவர்க ளெல்லாருக்கும், அச் சங்கப்பலகை, ஒவ்வொரு முழம் வளர்ந்து, இடங்கொடுத்தது.

அச் சங்கப்புலவர்கள் எண்ணில்லாத செய்யுள்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, அவர்கள் செய்த நூல்க ளெல்லாம், சொல் வளத்தினாலும், பொருள் வளத்தினாலும், செய்யுட் குறிப்பினாலும், ஒற்றுமை யுடையனவாய் மயங்கிக் கிடந்தன. அதனால், அவர்கள் வேறு பாடறியாது, “இது என்னுடைய பாடல், இது உம்முடைய பாடல்” என்று மாறுபாடு கொண்டார்கள். அப்பொழுது சோமசுந்தரக் கடவுள், ஒரு புலவராய் வந்து தோன்றி, “புலவீர்காள்! உங்கள் செய்யுள்களைக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று அருளிச்செய்ய, அவர்கள் அவைகளைக்

கொண்டு வந்து திருமுன் வைத்தார்கள். சிவபெருமான், அவைகளை ஆராய்ந்து, அவ்வவர் செய்யுள்களை அவ்வவர் கையில் எடுத்துக் கொடுத்தருளினார். வாங்கிய சங்கப் புலவர்கள் மனமகிழ்ந்து, “நீர் எங்களோடும் ஒரு புலவராய் எழுந்தருளி யிரும்” என்று பிரார்த்தித்து, அவரைத் தங்களோடு சங்கப்பலகையில் இருத்தினார்கள். அவர் அவர்களுக்கு நடுநாயகமாய் எழுந்தருளி யிருந்தார்.

இந் நாற்பத்தொன்பது புலவர்களும் பின்னும் பற்பல தமிழ் நூல்களைச் செய்துகொண்டு இருக்கும் நாளிலே, வம்மிசசேகர பாண்டியன் வம்மிச சூடமணிக்கு முடி சூட்டிவிட்டுத், தான் சிவபெருமானது திருவடியை அடைந்தான்.

ஐம்பத்திரண்டாவது

தருமிக்குப் பொற்கிழி யளித்த படலம்

வம்மிச சூடாமணி பாண்டியன், சோமசுந்தரக் கடவுள் பொருட்டுத் திருநந்தனவனம் உண்டாக்கிச், சம்பகவனமுந் தனியே வைத்தான். அதிலே மலர்ந்த சம்பகப் பூக்களைக் கொய்து, இண்டை முதலிய பலவித மாலைகளைத் தொடுத்துச், சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருக்கோலத்தைச் தரிசித்து, வியந்து, “இவர் சம்பக சுந்தரர்” என்று சொல்லி, வணங்கினான். இன்றைக்கும் அக் கடவுளுக்கு அத் திருநாமம் வழங்குகின்றது அவருக்குச் சம்பக மாலை சாத்து வித்த காரணத்தினாலே, வம்மிச சூடாமணி பாண்டியனுஞ் சம்பக பாண்டியன் எனப் பெயர் பெற்றான். சம்பக பாண்டியன் சம்பக சுந்தரருக்குப் பணி செய்து கொண்டு வரும் நாளிலே, இளவேனிற் காலம் வந்தது.

அவ்விளவேளிற் காலத்திலே, ஒருநாள், சப்பக பாண்டியன், தன்னுடைய தேவியோடும், வெப்ப நீக்கத் தின் பொருட்டு, அச்சம்பகவனத்தில் ஒரு சந்திரகாந்தக் குன்றில் இருந்தான். அவனுக்கு நேரே ஒரு நறுமணந் தோன்றுப்படி தென்றற் காற்று வீசிற்று. பாண்டியன் அவ்வாசத்தை மோந்து; “இது ஒரு திவ்விய வாசம். தென்றற் காற்றானது சோலையில் வெளவிய வாசமன்று. காற்றுக்கும் வாசமில்லை. இது எவ்வாசமோ?” என்று நினைந்து, தன்னுடைய தேவியைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவளுடைய கூந்தலின் வாசமா யிருந்ததைக் கண்டு, “இவ்வாசம் வண்டுக்குந் தெரியாது” என்று நினைந்து, மகிழ்ந்து, “இவ்வாசங் கூந்தலுக்கு இயற்கையோ செயற்கையோ?” என்று ஐயங் கொண்டான். “நான் ஐயுற்ற கருத்தை யாவராயினும் அறிந்து பாடல் செய்வாராயின், அவரே இவ்வாயிரம் பொன்னுக்கும் உரியர்” என்று சொல்லி, ஒரு பொற்கிழியை ஏவலாளர் கைக் கொடுத்தான். அவர்கள், அதைக் கொண்டு போய்ச், சங்க மண்டபத்தின் முன்னே தூக்கினார்கள். சங்கப்புலவர்க ளெல்லாரும் தனித்தனியே ஆராய்ந் தாராய்ந்து, பாண்டி யனுடைய மனக்கருத்தை அறியாது வருந்தினார்கள்.

அப்பொழுது, ஆதிசைவருள் ஒருவனும், தந்தைதாய் இல்லாதவனும், பிராமசாரியும், விவாகத்தில் விருப்புடையனுமாகிய தருமி யென்பவன், சோமசுந்தரக் கடவுள் சந்நிதியை அடைந்து, வணங்கி, “எம்பெருமானே! அடியேனுக்குத் தந்தையுந் தாயுமில்லை. விவாகத்தில் விருப்ப முற்றிருக்கின்றேன். அதற்குப் பொருள் சிறிது மில்லை. அடியேன் வேதசிவாகமங்க ளெல்லாம் ஒதினேனாயினும், இவ்வாழ்க்கை யின்றி உமது பூசைக்கு அருகனாவேனோ? ஆகேன். நீர் சர்வஞ்ஞர்; பாண்டியனுடைய மனக் கருத்தையறிந்து, ஒரு செய்யுள் செய்து தந்தருளும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். உடனே, சோமசுந்தரக் கடவுள்

ஒரு தமிழ்ச் செய்யுளைச் செய்து கொடுத்தருளினார். அது இது :-

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ்செப் பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது செழீஇய நட்பின்
மயிலியற் செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோந் யறியும் பூவே.”

தருமி, வணங்கி, அச் செய்யுளை வாங்கிக் கொண்டு போய்ச், சங்க மண்டபத்தை அடைந்து, அங்குள்ள புலவர்கள் கையிலே நீட்டினான். அவர்கள் யாவரும், வாங்கி வாசித்துச், சொற் சுவையையும் பொருட் சுவையையுந்தூக்கி, “நன்று, நன்று” என்று மகிழ்ச்சி யடைந்து, பாண்டிய நெதிரே போய், அப்பாட்டைச் சொன்னார்கள். பாண்டியன் தன் மனக்கருத்து ஒத்தலினாலே, முடியசைத்து, மனமகிழ்ந்து, “இச் செய்யுள் கொண்டு வந்த பிராமணன், இப் புலவர்களோடு போய், ஆயிரம் பொன்னையுங் கிரகித்துக் கொள்ளக் கடவன்” என்றான்.

அரசு னேவலினாலே தருமி புலவர்களோடு போய்ச் சங்க மண்டபத்தின் முன்னே தூங்கிய பொற்கிழியை அறுக்கும்பொழுது, நக்கீரர், அவனை விரைந்தணுகி, “நில், நில்” என்று தடுத்து, “இச் செய்யுளிலே குற்ற மிருக்கின்றது” என்றார். உடனே தருமி ஏங்கி, மெல்லச் சென்று, அச் செய்யுளைச் சோமசுந்தரக் கடவுள் திருமுன் வைத்து, “எம்பெருமானே! ஏழையேனுக்கு நீர் இப் பிழைப்பாட்டைத் தந்தது என்னை? வறுமை நோயினால் வருந்திப் பலநாள் உம்மை வழிபடும் அடியேன் உம்மால் இப்பொழுது பெற்ற பொருளை இழந்தேன் என்று தமிழேன் பேசிலேன். எவ்வெவர்க்கும் ம்மலாகிய உமது செய்யுளுக்குச் சில்வாழ்நாட் சிற்றறிவினையுடைய புலவர் குற்றஞ் சொன்னாராயின், யார் உம்மை மதிப்பார்? அவ்

விகழ்ச்சி உமக் கல்லது எனக்கேது?" என்று சொல்லி நின்று, இரங்கினான்.

அப்பொழுது, சோமசுந்தரக் கடவுள், ஒரு புலவர் வடிவங்கொண்டு, விபூதியைத் திரிபுண்டாமாகத் தரித்துக் கண்டிகை பதக்கங் குண்டலம் மோதிரம் முதலியவைகளை அணிந்து, திருவடிகளிலே பாதுகை மாட்டிக்கொண்டு, முத்துக்குடை நிழற்ற, வெண்சாமரம் வீசக், கற்றுச் சொல்லிகள் பின்வரச், சென்று, சங்க மண்டபத்தை அடைந்து, நேர்நின்று, அங்கிருந்த புலவர்களை நோக்கி, "நமது செய்யுளுக்குக் குற்றஞ் சொன்னவன் யார்?" என்றார். என்னுமுன்னர், நக்கீரர், அஞ்சாது, "நானே சொன்னேன்" என்றார். புலவர், "யாது குற்றம்?" என, நக்கீரர், "சொற்குற்ற மின்று, பொருட்குற்றம்" என்றார். புலவர், "பொருட் குற்றம் என்னை?" என, நக்கீரர், "கூந்தலுக்கு வாசம் பூவின் சார்பாகிய செயற்கையாலன்றி, இயற்கையா லில்லையே" என்றார். புலவர், "பதுமினியுடைய கூந்தலோ?" என, நக்கீரர், "அதுவும் அத்தன்மையதே" என்றார். புலவர், "தெய்வப் பெண்களுடைய கூந்தலோ?" என, நக்கீரர், "அதுவும் மந்தார நறுமலர் அளைந்து மணத்தலாற் செயற்கையதே" என்றார். புலவர், "நீ வழிபடுகின்ற திருக்காளத்தி யப்பருடைய சத்தியாகிய ஞானப் பூங்கோதை யம்மையாருடைய கூந்தலும் அத்தன்மையதோ?" என, நக்கீரர், "அதுவும் அத்தன்மையதே" என்றார். உடனே புலவர் நெற்றிக்கண்ணைச் சிறிது காட்ட, நக்கீரர் அதற்கும் அஞ்சாது, "இந்திரனுக்குப் போல உமதுடம்பு முழுதுங் கண்ணானாலும், உமது பாடல் குற்றம் குற்றமே" என்றார். நக்கீரர் சிவபெருமானது நெற்றிக் கண்ணினுடைய அக்கினி வெப்பத்தினாலே பொறுக்க லாற்றாது, பொற்றாமரை வாவியிலே போய் விழுந்து, அழுந்தினார். அவரை வென்ற புலவர் திருவுருக் கரந்தருளினார்,

ஐம்பத்துமூன்றாவது

கீரனைக் கரை யேற்றிய படலம்

நக்கீரர், சிவபிரானது நெற்றிக் கண்ணின் அக்கினியினாலே பொற்றாமரை வாவியில் விழுந்து துயருழப்ப, மற்றைப் புலவர்க ளெல்லாரும் கண்டு, பொறாது, நடுங்கினார்கள். “நக்கீரர் இல்லாத சங்கம், அரசன் இல்லா குடியும், நாயகமணி யில்லாத கண்டிகையும், ஞானம் இல்லாதவர் கல்வியும் போன்றது. ஐயையோ! சொற் பொருள் வடிவாகிய சிவபிரானோடு வாது செய்த இப்பிழையோ பெரிது. இது தீர்வ தெப்படி? உய்வது அரிதரிது!” என்று யாவருஞ் சிந்தித்தார்கள். “சிவபிரான், தமது திருக்கைலாச மலையை எடுத்த இராவணனுங்கையில் வீணைகொண்ட டிசைபாடத் திருவுளம் மகிழ்ந்து அவன் செய்த தீங்கைப் பொறுத்தது மன்றி அவனுக்குத் தேரும் வாளுங் கொடுத்தருளினாரன்றோ! இப்பிழையாவரானும் நீக்க லரிது. யாவருக்குந் தேவராகிய சிவபிரானே திருவுளந் திரும்பினால், இது நீங்கிவிடும். இதுவே துணிவு” என்று தங்களுள்ளே சொல்லிக் கொண்டு போய்ச், சங்கப்புலவர்கள், சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கித்.

“திருத்த னேசர ணஞ்சர ணம்மறைச் சென்னிமேல்
நிருத்த னேசர ணஞ்சர ணந்நிறை வேததூல்
அருத்த னேசர ணஞ்சர ணந்திரு வாலவாய்
ஒருத்த னேசர ணஞ்சர ணங்க ளுனக்குநாம்.”

என்று துதித்து, “எம்பெருமானே! புண்ணியஞ் செய்தவருக்கு இன்பத்தையும் பாவஞ் செய்தவருக்குத் துன்பத்தையுங் கொடுப்பது எமது திருவரு ளியற்கை. அதனால், அது உயிர்களுக் கெல்லாந் தாயுந் தந்தையுமாகும். நக்கீரர் கல்விச் செருக்கினால் அறிவழிந்து உமது செய்யுளைப் பிழை யென்றமையால், நீர் அவரை நெற்றிக்

கண்ணினால் விழித்து, அவ்வெப்பத்தினால் அவர் பொற்றாமரை வாவியில் விழும்படி செய்தீர். இனிப் பெருங்கருணை கூர்ந்து, இப்பிழையைப் பொறுத்தருளும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

அப்பொழுது, சோமசுந்தரக் கடவுள் மீனாக்ஷி யம்மையாரோடு எழுந்து போய்ப், பொற்றாமரை வாவிக் கரையை அடைந்து, புலவர் கூட்டத்துள்ளே நின்று கொண்டு, அருட் கண்ணினாலே பார்க்க, நக்கீரர், தம் முடைய பொறி புலன் கரண மெல்லாஞ் சிவபெருமானுடையனவேயாக, அவரது பெருங்கருணைக் கடலின் ஆழ்ந்து, அன்புருவமாயினார். “உலக மாதாவாகிய ஞானப்பூங்கோதை யம்மையாருடைய கூந்தலுக்குத் திங்கு சொல்லிய கொடிய நாவின் குற்றத்தை, அவரே யன்றி, யாவர் பொறுப்பார்?” என்று, திருக்காளத்தி யப்பர் மீது நேரிசை வெண்பாவினாலே கைலைபாதி காளத்திபாதி யந்தாதி பாடினார். சிவபெருமான், அதைத் திருச்செவி மடுத்தது. நேர்வந்து, அவருடைய கையைப் பிடித்துக் கரையி லேற்றி யருளினார்.

நக்கீரர், சோமசுந்தரக் கடவுளையும் மீனாக்ஷி யம்மையாரையும் வணங்கிச், சிவபெருமான் தீமை செய்தவருக்கு நிக்கிரகமும் நன்மை செய்தவருக்கு அநுக்கிரகமும் செய்தமையைப் பொருளாகக் கொண்டு, கோபப்பிரசாதம் பாடினார். பின்பு, பெருந்தேவபாணியுந் திருவெழுக்ற்றிருக்கையும் பாடிச், சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து, வணங்கி, யெழுந்தார். மற்றைப் புலவர்களுந் தனித் தனியே துதித்து வணங்கினார்கள். சிவபெருமான், நக்கீரருக்குத் திருவருள் சுரந்து, “நீ முன் போலப் புலவர் கூட்டத்துள் இருக்கக் கடவாய்” என்று பணித்து மறைந்தருளினார்.

நக்கீரரும் மற்றைப் புலவர்களும் சங்க மண்டபத்தின் முன்னே தூங்கிய பொற்கிழியை அறுத்துத், தருமிக்குக்

கொடுத்துப், பாண்டியனைக் கொண்டுச் சில வரிசைகள் கொடுப்பித்துக், கல்விச் செல்வர்களாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள். சம்பக பாண்டியன் நாடோறுஞ் சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தரிசித்துப், பற்பல திருப்பணிகளை நடத்திக் கொண்டிருந்தான்.

ஐம்பத்துநான்காவது

கீரனுக் கிலக்கண முபதேசித்த படலம்

சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய ஆஞ்ஞையினாலே சங்கப் புலவர் கூட்டத்திற் சேர்ந்த நக்கீரர் அழுக்காறு நீங்கி, அக் கடவுளுடைய திருவடிகளிலே அன்புகொண்ட மனத்தராகிச், “சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணினால் எரிந்த மன்மதன் பிரம விட்டுணுக்களாலுங் காக்கப் பட்டவ னல்லன், அவ்வக்கினிங்கண் நம்மைச் சுட்ட போது நம்மை வெப்பந் தீர்த்துக் காத்தது இப்பொற்றா மரை வாவி. இதுவே நம்மை இருமையினுங் காப்பது” என்று சிந்தித்து, நாடோறும் முப்பொழுதினும் பொற்றா மரை வாவினிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வழிபடும் நியமம் பூண்டார்.

சிவபெருமான், தம்மை நக்கீரர் வந்து வழிபடும் நிய மத்தை நோக்கித், திருவுள மகிழ்ந்து, “இலக்கணம் இவ னுக்கு இன்னுந் தெரிந்திலது. அதனால் இவன், இது வழா நிலைச்சொல் இது வழுச்சொல் என்பது அறிகிலன். இவ னுக்கு இலக்கணம் யாரைக்கொண்டு போதிப்பிக்கலாம்?” என்று சிந்திப்பாராயினார். அப்பொழுது உமாதேவியார் செங்கை கூப்பி, “எம்பெருமானே! முன்னொரு நாட் கைலாச மலையிலே பிரமா விட்டுணு இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் சனகன் முதலிய முனிவர்களும் பிறரும் உம்மைத் தரிசிக்க வந்து கூடியிருந்தார்கள். அதனாலே, பூமியின் வடகிழக்கெல்லை தாழ்ந்தது; தென்மேற்கெல்லை

உயர்ந்தது. தேவர்கள், அது கண்டு, உம்மை வணங்கி, 'உமக்குச் சமமாவார் ஒருவரை அங்கே இருக்க விடுத்தால், இப்பூமி சமமாய் நிற்கும்' என்றார்கள். அப்பொழுது நீர் 'நம்மை யொப்பவன் அகத்திய முனிவனே; நமது பார்ப்பதியை யொப்பவன் அம்முனிவனுடைய பாரியாகிய உலோபாமுத்திரையே' என்று திருவாய் மலர்ந்து, அவனைத் தென்னாட்டுக்கு விடுத்தருளினீர். அவன் விடை பெறும் பொழுது, உம்மை நோக்கி, 'அடியேன் போகுந் தேசந் தமிழ் நாடாதலாலும், அங்குள்ளவர் களெல்லாருந் தமிழின் மிக வல்லவர் களாதலாலும், கேட்டவர்களுக்கு உத்தரஞ் சொல்லல் வேண்டு மாதலாலும், அடியேனுக்குத் தமிழிலக்கண நூலை அருளிச் செய்யும்' என்றான். அவ்வாறே நீர் முதனூலை யருளிச் செய்தீர். அது தெளிந்த பின்னும், 'உம்மை எப்போது தரிசிப்பேன்' என்றான். 'கடம்ப வனத்திலே நம்மைத் தரிசித்து, வணங்கி, விரும்பிய வரங்க ளெல்லாம் நம்மிடத்தே பெற்றுக்கொண்டு, பொதிய மலையிலே போயிரு' என்று விடுத்தருளினீர். அவன் அப்படியே போய், உலோபாமுத்திரையோடும் அங்கே இருக்கின்றான். இது உமது திருவுள்ளத்துக்கு இசைந்ததாயின், இந் நக்கிரனுக்கு அவ்வகத்தியனைக் கொண்டு இலக்கணம் உணர்த்துவித் தருளும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

அது கேட்ட சிவபெருமான், "அப்படியே செய்வேம்" என்று அகத்திய முனிவரை நினைந்தருளினார். அகத்திய முனிவர், அதனை யறிந்து, சிரசின்மீது அஞ்சலி செய்து, உலோபாமுத்திரையோடு புறப்பட்டு, ஆகாயநெறிக் கொண்டு சென்று, மதுரைத் திருக்கோயிலுட் புகுந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளையும் மீனாக்ஷி யம்மையாரையும் வணங்கி, அங்கிருந்தார். அப்பொழுது, நக்கிரரும், பொற்றாமரை வாவிடிலே ஸ்நானஞ் செய்து, தரிசனத் தின் பொருட்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தார். சிவபெருமான் அகத்திய முனிவரை எதிர்வர நோக்கி, "முனிவனே!

இந்நக்கீரனுக்கு இயற்றமிழ் தெரிந்திலது. நீ நம்மிடத்திற் கற்றுக்கொண்டபடியே இவனுக்குத் கற்பிக்கக் கடவாய்” என்று பணித்தருளினார். அகத்திய முனிவர், அப்பணியைச் சிரத்திலும் மனத்தினுத் தாங்கி, நக்கீரருக்கு, முதனூலைத், தொகை வகை விரி முறையினாலே, காண்டிகை யுரையானும் விருத்தியுரையானும் ஐயந்திரிபறப் போதித்தார். அப்போதனா சத்தியைக் கண்ட முதனூ லாசிரியராகிய சிவபெருமான் திருவுளம் மகிழ்ந்து, அவ்வகத்திய முனிவரைத் தழுவி, வேண்டிய வரங்க ளெல்லாங் கொடுத்து, இருக்கையிற் செல்ல விடுத்தருளினார்.

உலோபா முத்திரையோடும் அகத்திய முனிவர் விடை கொண்டு போனபின், உமாதேவியார் சிவபெருமானை நோக்கி, “இந்நக்கீரனுக்கு நீரே கற்பியாது, இவ்வகத்தியனைக் கொண்டு கற்பித்த தெண்ணை?” என்று வினாவச், சிவபெருமான், “தம்மை நித்தமும் வழிபடுவோருக்கும், தமக்குப் பொருள் கொடுப்போருக்கும், தம்மிடத்தே பொறாமை யில்லாதவருக்கும், தமது சொல்லைக் கடவாதவருக்குமே நூல் கற்பித்தல் தருமம். இவன் நம்மிடத்தே பொறாமை கொண்டதனால், நாம் கற்பியாது, அகத்தியனைக் கொண்டு கற்பிப்பித்தேம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அகத்திய முனிவரிடத்தே முதனூல் கற்றுக்கொண்ட நக்கீரர், வழுவும் வழாநிலை முடிபும் உற்று நோக்கி, “நான் அறியாமையினாலே சருவஞ்ஞராகிய சிவ பெருமானுடைய பாடலிலே பொருட்குற்றஞ் சொன்னேனே! வேதசிரசுந் தீண்டாத திருவடிகள் பூமியிலே தீண்டும் வண்ணம் எழுந்தருளிவந்த பெருங்கருணைப் பெருமானுக்குப் பிழை செய்தேனே! ‘அற்பவித்தை யுடையோர் மகாகருவ முடையோர்’ என்னும் பழமொழி என்னளவின தாயிற்றே! சிவபெருமானுக்கு அடியேன் செய்த தீங்கினால், அடியேனை அவருடைய நெற்றிக்

கண்ணின் அக்கினி சுட்டதன்றி, அடியேனுடைய நெஞ்சமும் சுடுகின்றதே!" என்று நினைந்து, நினைந்து, துக்கசாகரத் தழுந்தினார். "மாதாவானவள் தன் குழந்தையைக் கைக்கின்ற மருந்தைப் பருகச்செய்து அதனது நோயை ஒட்டுதல் போலத், தமிழேனைத் தண்டித்து அறிவுறுத்திய பெருங்கருணைப் பெருமானுக்கு ஏழையேன் செய்யத் தகுவது யாது?" என்று, வரம் பில்லாத ஆனந்தசாகரத் தழுந்தினார். தமக்கு அகத்திய முனிவர் போதித்தருளிய முதனூலை மற்றைப் புலவர் களுக்கும் போதித்துச், சிவபெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளிலே பதிந்த பத்தியோ டிருந்தார்.

ஐம்பத்தைந்தாவது

சங்கத்தார் கலகந் தீர்த்த படலம்

கடைச்சங்கப் புலவர் நாற்பத்தெண்மரும் வெவ்வேறு தமிழ்ப்பாடல் செய்து, செருக்குற்றுத், தங்களைத் தாங்கள் நன்கு மதித்துத், தங்களுண் மாறுபட்டுத், தங்கள் ஏற்றத் தாழ்வுகளை அளக்க வல்ல முதனூலா சிரியராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் சந்நிதியை அடைந்து, வணங்கி, "அடியேங்கள் தொடுத்த இப்பாடல்களுள்ளே நன்றுந் தீதுந்தாக்கி, வேறுபாடு காட்டி, அடியேங்களுடைய ஐயத்தைத் தீர்த்தருளும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

சிவபெருமான், மூலலிங்கத்தினின்றும் ஒரு புலவராய்த் தோன்றி, வந்து, "புலவிர்காள்! இந்நகரத்திலே தனபதி எனப் பெயர்கொண்ட ஒரு வணிகன் இருக்கின்றான். அவன் மனைவி குணசாலினி; அவர்கள் செய்த பெருந்தவத்தினாலே ஒரு புத்திரன் அவதரித் திருக்கின்றான். அவன் பெயர் உருத்திரசருமன்; ஐந்துபிராய முடையவன்; ஊமை. அவனை நீங்கள் அழைத்துக்

கொண்டு போய், அவனெதிரே உங்கள் பாடல்களைச் சொல்லுங்கள். அவன் புத்திக் கிசைந்த பாடல் எதுவோ, அதுவே யாவராலும் நன்குமதிக்கப்படும் பாடல்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார் புலவர்கள், “எம் பெருமானே! அவன் ஊமையானால், அடியேங்களுடைய பாடல்களைக் கேட்டு, நல்லன என்பதும் தீயன என்பதும் பகுத்தறிந்து அடியேங்களுக்குத் தெரிவிப்பது எப்படி?” என்றார்கள். அதற்குச் சிலபெருமான், “அவ்வுமைப் பிள்ளை, தனக்கிசையச் சொல்லாழ்மும் பொருளாழ்மும் கண்டானாயின், கண்ணீர் வார, மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பத், தலையசைத்து, மகிழ்ச்சி கூருவன். அப்பொழுது உங்கள் கலக மெல்லாம் நீங்கிவிடும்” என்று அருளிச்செய்து விட்டு. உள்ளே புருந்தருளினார்.

பின்பு புலவர் களெல்லாரும் உருத்திரசருமரை அழைத்துக்கொண்டு போய்ச், சங்கப்பலகையில் இருத்தி, அவரை வெண்பூவினாலும் வெண்சந்தனத்தினாலும் பூசித்து, வணங்கி, அவர் திருமுன்னே கீழிருந்து, தங்கள் தங்கள் பாடல்களைச் சொன்னார்கள். உருத்திரசருமர் அவைகளைக் கேட்டுச், சிலருடைய சொல்லமைதியை மகிழ்ந்தார்; சிலருடைய பொருளமைதியை மகிழ்ந்தார்; சிலருடைய சொல்லமைதியை இகழ்ந்தார்; சிலருடைய பொருளமைதியை இகழ்ந்தார்; சிலருடைய சொல்லின் பத்தையும் பொருளின்பத்தையும் ஒருங்கே புகழ்ந்தார்; நக்கீரர், கபிலர், பரணர் என்னும் மூவருடைய பாடல்களைக் கேட்ட பொழுது, அவ்வாறாகாது சொற்றோறும் பொருடோறும் நுழைந்து, அவற்றின் இன்சுவையை உண்டு, திருமேனி பூரிப்பக், கண்ணீர் வார, மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பச், சிரமசைத்துப், பெருமகிழ்ச்சி யுற்றார். உடனே புலவர்கள் கலகம் ஒழிந்தது. அம்மூவர் செய்யுளும் பாடற் நிலகமாய்ச் சிறந்தோங்கின.

ஐம்பத்தாறாவது

இடைக்காடன் பிணக்குத் தீர்த்த படலம்

சம்பக பாண்டியன் சிவபதமடைந்த பின்பு, பிரதாப குரிய பாண்டியன், வம்மிசத்துவச பாண்டியன், ரிபு மர்த்தன பாண்டியன், சோழவம்மிசாந்தக பாண்டியன், சேரவம்மிசாந்தக பாண்டியன், பாண்டிய வம்மிசேச பாண்டியன், வம்மிசசிரோமணி பாண்டியன், பாண்டி யேசுவர பாண்டியன், குலத்துவச பாண்டியன், வம்மிச விபூடண பாண்டியன், சோமகுடாமணி பாண்டியன், குலகுடாமணி பாண்டியன், இராசகுடாமணி பாண்டி யன், பூபகுடாமணி பாண்டியன், குலேச பாண்டியன் என்னும் பதினைவர் வழிவழி வந்து பிறந்து, அரசு செய்தார்கள்.

அவர்களுள்ளே, குலேச பாண்டியன், இலக்கண இலக்கிய நூல்க ளெல்லாங் கரைகண்டோ னாதலால், சங்கப் பலகை அவனுக்கு ஏற இடங்கொடுத்தது. அவன் கல்வியின் மிகச் சிறந்தவன் எனக் கேள்வியுற்றுக், கபிலருடைய நண்பராகிய இடைக்காடர் தமிழ்ச் செய்யுள் செய்து கொண்டு வந்து, அவனைக் கண்டு, வாசித்தார். அப்பொழுது சொற் சுவையும் பொருட் சுவையும் அருந்த வல்ல பாண்டியன் பொறாமையினாலே முடி யசைக்காதும், முகமலர்ச்சி சிறிதுங் காட்டாதும், யாதொன்றும் பேசாதும் வானாவிருந்தான். இடைக் காடர், தம்மை மானம் பிடர் பிடித்துத் தள்ளத், திருக் கோயிலினுள்ளே புகுந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, “திருவாலவாயுடைய நாயகரே! தமிழறியும் பெருமானே! குலேச பாண்டியன் செல்வப்பொருள் போலக் கல்விப்பொருளும் மிக்குடையனென்று கேள்வி யுற்றுச், செய்யுள் செய்துகொண்டு வந்தேன். சிறிதும் முடி யசைக்காது அவமதித்தான். செய்யுள் செய்து

வருணித்தவருக்கு மனமகிழ்ந்து ஒருபயனுங் கொடாத கடலும், கழிக் கரையும், மிருகமும், பறவையும், மரமும், மலையும், சுரமுமாகிய அஃறிணைப் பொருள்களுள் ஒன்று போல் இருந்தான். அவன் அடியேனை இழந்தானோ? இல்லை. சொல்வடிவாகிய உமாதேவியாரையுஞ் சொற்பொருள் வடிவாகிய உம்மையுமே இகழ்ந்தான். எனக் கென்னை?" என்று விண்ணப்பஞ் செய்துவிட்டுத், தணியாத கோபம் இழுப்ப, வடதிசை நோக்கிச் சென்றார். அதனைத் திருச்செவி மடுத்த சிவபெருமான் இடைக்காடருக்கும் அவர் நண்பராகிய கபிலருக்கும் மனமகிழ்ச்சி உண்டாகும் பொருட்டுத், தம்முடைய இலிங்க வடிவத்தை மறைத்து, உமாதேவியாரோடும் எழுந்து, புறம்போந்து, தமது திருக்கோயிலுக்கு நேர் வடக்கே வைகையாற்றுக்குத் தெற்கே ஓராலயங் கண்டு அங்கெழுந்தருளி யிருந்தார். சங்கப் புலவர்களும் எழுந்து, சிவபெருமான் போன வழியே போய், அங்கிருந்தார்கள்.

அன்றிரவு புலர வரும் வைகறையிலே, திருப்பள்ளி யெழுச்சிக் காலத்திலே சேவிக்க வந்த அடியார்கள், சிவ லிங்கத் திருமேனியைக் காணாது, "இது என்ன அதிசயமோ!" என்று சந்தேகித் தழுது, "இதை ஓடிப்போய் அரசனுக் கறிவித்தல் வேண்டும்" என்று புறப்பட்டு வந்தார்கள் வரும்பொழுது, இலக்குமியை நீத்த தாமரைமலர் போலப் பொலிவழிந்த நகரத்தைக் கண்டார்கள். கண்டு, அரசனிடத்தே புகுந்து, மணம் நடுநடுங்கி, நாக்கு வரண்டு, "மகாராசாவே! நாம் ஒன்று சொல்ல அஞ்சுகின்றோம். நாம் இப்பொழுது சோம சுந்தரக் கடவுளைத் திருப்பள்ளியெழுச்சியிலே தரிசிக்கப் போனோம். சிவலிங்கத் திருமேனியைக் காணோம்; பட்டணமும் பொலிவழிந்தது" என்றார்கள்.

அச்சொல் அக்கினியிற் காய்ச்சிய வேல் போலத் தன் செவியிற் புகுதலும், பாண்டியன் சிங்காசனத்தினின்றுங் கீழே விழுந்து, உயிரொடுங்க, அறிவொடுங்கிச், சிறிது

பொழுது கிடந்து, அறிவு சிறிது வர எழுந்து, இரண்டு கைகளையுஞ் சிரமீது கூப்பி, அழுது, கண்ணீர் வெள்ளத் தாழ்ந்து, “எம்பெருமானே! எம்பெருமானே! அடியேன் யாது பிழை செய்தேன்? மகாமேரு மலையிலோ, சிவபுரத்திலோ, திருக்கைலாச மலையிலோ, மெய்யடியாரது நெஞ்சத்திலோ, வேதசிரசிலோ, எங்கே போனீர்? எங்கே போனீர்?” என்று சொல்லிச் சொல்லித், தளர்தலுற்றான். அப்பொழுது சிலர் வந்து, “மகாராசாவே! ஓரதிசயங் கண்டோம். வைகையாற்றுக்குத் தென்கரையிலே சங்கப் புலவர்களோடும் மீனாக்ஷி யம்மையாரோடுஞ் சோமசுந்தரக் கடவுள் வந்து எழுந்தருளி யிருக்கின்றார்” என்றார்கள். அவ்வார்த்தை தன் செவியிலே நுழைந்து புகுந் திழுப்பப், பாண்டியன் எழுந்து, அச்சத்தோடு விரைந்து நடந்து சென்று, வைகையாற்றுக்குத் தென்கரையில் மீனாக்ஷி யம்மையாரோடும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவலிங்கப் பெருமானைக் கண்டு வணங்கிக், கண்ணீர் வார்த்து, பேரானந்தப் பெருங்கடலின் ஆழ்ந்து, நாக் குழறித், தடுமாறி நின்று, “எம்பெருமானே! வேதங்களும் அறியாத திருவடிகள் சிவப்ப, நகரம் பொலிவழிய, உலக மாதாவோடும் இங்கு வந்து எழுந்தருளி யிருக்குங்காரணம் யாது? அடியேனால் யாதாயினும் பிழையுளதோ? அடியேனுடைய சுற்றத்தாரா லாயினும் பகைவரா லாயினுங் கள்வரா லாயினும் விலங்கு முதலிய வற்றா லாயினுந் தமிழ்நாட்டுக்கு இடையூறெய்தியதோ? பிராமணர்கள் ஒழுக்கங் குன்றினார்களா? தவமுந் தருமமுங் குறைந்தனவோ? இல்லறமுந் துறவறமும் வழுவின்னவோ? தமிழன் அறியேன்! அறியேன்!” என்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு, இவ்வாறு துதிப்பானாயினான்:—

“கள்ளேறு கடுக்கைநறுஞ் சடையானே
போற்றிபெருங் கருணை போற்றி
வெள்ளேறு கொடியுயர்த்த விடையானே
போற்றியருள் விகிந்தா போற்றி

புள்ளேறு கொடியுயர்த்த புனிதனயன்
 தேறாத புனிதா போற்றி
 வள்ளேறு சிறுகுழவி மதிநுதலங்
 கயற்கண்ணி மணாள போற்றி.

பாதமல ரிணைபோற்றி பன்னிரண்டு
 கையாணைப் பயந்தாய் போற்றி
 வேதமுடி கடந்தபர ஞானத்தி
 லானந்த விளைவே போற்றி
 போதவடி வாய்நால்வர்க் கசைவிறந்து
 நிறைந்தபரம் பொருளே போற்றி
 மாதவன நீறணிந்த மன்னாவங்
 கயற்கண்ணி மணாள போற்றி.

பொக்கமுடை யார்செய்யும் பூசைதவங்
 கண்டுநகம் புராண போற்றி
 தக்கன்மகம் பொடியாகத் திருப்புவ
 நெரித்தகொடுந் தழலே போற்றி
 செக்கமலர் கண்ணிடந்த கண்ணனுக்குத்
 திகிரியருள் செல்வா போற்றி
 மைக்குவனை யனையமணி கண்டாவங்
 கயற்கண்ணி மணாள போற்றி."

இங்ஙனம் பாண்டியன் துதித்த பொழுது, சோமசுந்த
 ரக் கடவுள், "பாண்டியனே! உனது தோத்திரத்தை
 நாங்கேட்டு மகிழ்ந்தேம். எல்லாத் தலங்களுள்ளந் திரு
 வாலவாயே உயர்ந்தது. இங்கே சுயம்புலிங்கங்கள் அநேக
 முண்டு; அசுரர்களும் இயக்கர்களுஞ் சித்தர்களும் இராக்
 கதர்களுந் தேவர்களும் முனிவர்களும் மனிதர்களுந்
 தாபித்த இலிங்கங்களும் அநந்த முண்டு. அவ்விலிங்கங்
 களுள்ளே அறுபத்தநான்கு உயர்ந்தன; அவைகளுள்
 னும் எட்டு உயர்ந்தன; அவ் வெட்டும் அட்டதிக்குப்
 பாலகர்களாலே பூசிக்கப்பட்டவை. அவைகளுள், நாம்

வந்திருக்கும் இலிங்கம், நம்முடைய தோழனாகிய குபேரன் பூசித்த இலிங்கம். இத் தெய்வத் தானங்க ளெல்லாம் ஒருழிக் காலத்தில் இறந்தன. நம்முடைய தோழன் தாபித்த இலிங்க மாதலால், நாம் இங்கே வந்திருந்தோம். இருத்தலினால், இத் தெய்வத்தானம் இன்று முதல் உத்தரவாலவாய் என்று சொல்லப்படுக. நாங் கடம்ப வணத்தை ஒருபொழுதும் விட்டு நீங்குவே மல்லேம். நீயுப் வேறு தீங்குடையை யல்லை. இடைக்காடன் செய்த செய்யுளை இகழ்ந்தாய்; அவனிடத்து வைத்த அருளினால் நாம், அது பொறுக்க மாட்டாது, இங்கே வந்தோம்" என்று அசரீரி வாக்கினால் அருளிச் செய்தார். பாண்டியன் அது கேட்டு, "எம்பெருமானே! சிறியோர் செய்த குற்றத்தைப் பொறுப்பது பெரியோருக்குப் பெருமை யன்றோ!" என்று சொல்லி, வணங்கினான். அப்பொழுது சோமசுந்தரக கடவுள் மீனாக்ஷி யம்மையாரோடும் புலவர்களோடும் தமது திருக்கோயிலிலே புகுந்தருளினார்.

சிவபெருமானுக்குப் பின்னே நடந்து போய், விடை கொண்டு, திரும்பிய பாண்டியன், இடைக்காடரைச் சங்கப் புலவர்களோடும் அழைத்துக்கொண்டு போய்த் தனது திருமாளிகையினுள்ளே புகுந்து, வாழை கமுகு மேற்கட்டி கொடி மாலை சாமரை தீபம் பூரண கும்பம் முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மண்டபத்திலே, இடைக்காடரை அலங்காரஞ் செய்து, புலவர்கள் குழப் பொன்னாசனத்தின் மீதிருத்தித், தான் சிங்காசனத்தின் மீதிருந்து, வெண்பூமாலையும் வெண்பட்டும் முத்துமாலையுந் தரித்துக் கொண்டு, மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிப்பப், பிராமணர்கள் ஆசி கூறப், பெண்கள் பல்லாண்டு சொல்லப், பிரபந்தங் கேட்டு, இடைக்காடருக்குஞ் சங்கப் புலவர்களுக்கும் இரத்தினாபரணமும் பட்டுந் திரவியமும் யானையுங் குதிரையும் விளை நிலமுங் கொடுத்து, அவர்கள் பின் காலினால் ஏழடி நடந்துபோய்ப், "புலவீர்காள்! நான் இடைக்

காடருக்குச் செய்த குற்ற மெல்லாம் பொறுத்தருளக் கடவீர்கள்" என்று பிரார்த்தித்து வணங்கினான். அதற்குப் புலவர்கள், "மகாராசாவே! நீ சொல்லிய சொல்லாகிய அமிர்த்தத்தினாலே எங்கள் கோபாக்கினி தணிந்தது. சோமசுந்தரக் கடவுளது திருவருளினால் இன்னமும் உனக்கு அளவில்லாத புகழும் பாக்கியமும் உண்டாகக் கடவன" என்று சொல்லிக்கொண்டு போயினார்கள்.

குலேச பாண்டியன், தான் செய்த பெருந் தவத்தினாலே அரிமர்த்தன பாண்டியனைப் பெற்றுப், பலகாலஞ் சென்ற பின், அவனிடத்தே தன்னரசை ஒப்பித்துவிட்டுத், தான் சிவபிரானது திருவடியை அடைந்தான்.

ஐம்பத்தேழாவது

வலை வீசின படலம்

திருவாலவாயில் எழுந்தருளியிராநின்ற சோமசுந்தரக் கடவுள், வேறிடத்து எழுந்தருளி யிருந்துகொண்டு, மீனாக்ஷியம்மையாருக்கு அதிரகசியமாகிய வேதப் பொருளை உபதேசித் தருள்வாராயினார். அப்பொருளையெல்லாம், எம்பெருமாட்டியார், யாது காரணத்தாலோ கவலை சிறிது தோன்ற, விருப்ப மின்றிக் கேட்டார். சிவபெருமான் அஃதறிந்து, தேவியாரை நோக்கி, "நீ நம்மிடத்தே பராமுகையாகி, வேதப் பொருளை விருப்ப மின்றிக் கேட்டாய், இக் குற்றத்தினாலே தரும மின்றி மீன்படுத் துழலும் இழிஞராகிய பரதவர் குலத்து மகளாகக் கடவாய்" என்று பணித்தருளினார். பணித்தருளலும், தேவியார் அஞ்சி, "எம்பெருமானே! உம்மைப் பிரிந்து வாழ வல்லனோ?" என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, வணங்கினார். சிவபெருமான் அது கண்டு, திருவுளமிரங்கி, "நீ பரதவராசனுக்கு மகளாய் வளரும் நாளில்,

நாம் வந்து, உன்னை விவாகஞ் செய்து கொள்வேம்” என்று திருவாய் மலர்ந்து, அவரைப் போம்படி விடுத்து, இருந்தருளினார்.

விநாயகக் கடவுள், அதனை யறிந்து, தந்தையாராகிய சிவபிரானார் திருமுன் வந்து, “இச்செய்தி யெல்லாம் விளைந்தது இவைகளா லன்றோ” என்று, அங்கிருந்த புத்தகங் களெல்லாவற்றையும் புழைக்கையால் வாரிக் கடலி னெறிந்தார். முருகக் கடவுளும், தந்தையார் திருக்கரத் திருந்த புத்தகத்தைப் பறித்துக், கடலின் எறிந்தார் அப் பொழுது சிவபெருமான், திருநந்திதேவரை வெகுண்டு நோக்கி, “நாம் இருக்குஞ் சமய மறியாது இவர்களை உள்ளே விடுத்தாய். இக்குற்றத்தினாலே நீ சுறாவுநக் கொண்டு கடலிற் புகுந்து உழலக் கடவாய்” என்று சபித் தருளினார். விநாயகக் கடவுளுக்குச் சாபம் விதிக்கின் அது தம்மைச் சாருமாதலால், அவருக்குச் சாபம் விதித் திலர். முருகக் கடவுளை நோக்கி, “நீ மதுரையின் வணிகர் குலத்து ஊமைப் பிள்ளையாகக் கடவாய்” என்று பணித்தருளினார். அது நிற்க.

பாண்டி நாட்டிலே கீழைச் சமுத்திரக் கரையிலுள்ள ஒரு நெய்தனிலத் தூரிலே, ஒருவன், முற்பிறப்பிலே பெருந் தவஞ் செய்தும், சிறிது தீவினை செய்ததனாலே, பரதவர் சாதியிற் பிறந்தான். அவன், அங்குள்ள பரதவர்கள் கடலிற் படுக்கும் மீனைத் திறையாகக் கொண்டு, அவர் களுக் கெல்லாம் அரசனாய் இருந்தான். அவன் சிவபெரு மானுடைய திருவடியிலே மிக்க அன்பை யுடையவன். அவன், பிள்ளைப் பேறில்லாமையால், மிக்க வருத்தங் கொண்டிருந்தான். ஒருநாள், அவன் தன் கிளைஞரோடும் மீன் படுக்கும் பொருட்டுச் சமுத்திரத்துக்குச் சென்ற பொழுது, அதன் கரையிலே, ஒரு பக்கத்திலே, ஒரு புன்னைமர நிழலிலே, உமாதேவியார் ஒரு குழந்தை யாய் அழுதுகொண்டு கிடந்தார். பரதவராசன் அது கண்டு, “சிவபெருமானே பிள்ளைப் பேறில்லாத சிறியன்

பொருட்டிரங்கித், தந்தருளிய குழந்தை இது” என்று, தன் வலப்புயற் துள்ள, மனமகிழ்ந்து, எடுத்துத் தழுவி, கற்பினிற் சிறந்த தன் மனையாள் கையிற் கொடுத்தான். மனையாள், தான் பெறாது பெற்றெடுத்த குழந்தையைத் தழுவி, முத்தமிட்டு, உச்சிமோந்து, பேரானந்தத்தோடு வளர்த்தாள்.

திருநந்திதேவர், சிவபெருமான் பணித்தருளியபடியே, சுறாமீன் வடிவங்கொண்டு, அச்சமுத்திரத்திலேதிரிந்தார். அச் சுறாமீன், விநாயகக் கடவுளும் முருகக் கடவுளும் அச்சமுத்திரத் தெறிந்த புத்தங்க ளெல்லாவற்றையுந் தன் சிரசின் மீதுஞ் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைத் தன் மனத்தினுள்ளும் அடக்கிக்கொண்டு, மந்தரமலை போல உழக்கும்; தோணி, படவு முதலியவைகளைக் கிட்டி, அவைகள் கிழியும்படி தட்டும்; அவைகள் சரக்கோடு கவிழும்படி முட்டும்; தன்மேலே சீறி வருஞ் சுறாக் களெல்லாவற்றையும் முடுக்கி வெட்டும்; மற்றை மீன் களெல்லாவற்றையுங் கோடு கோத்து வீசும். அச் சமுத்திரத்திலே மரக்கலங்கள் போகா வண்ணம் அச் சுறாமீன் இங்ஙனந்திரிதலும், பரதவராசன் அம்மீனைப் பிடிக்கும் பொருட்டு படவின் மேலேறி வலையை வீசினான். அம்மீன், அப் படவைச் சுற்றிப் பாய்ந்து, தன் வாயினாற் கிழித்தது. உடனே, பரதவன் ஒரு தோணிமேற் பாய்ந்து வலையை வீச, அம்மீன் அத் தோணியையும் உடைத்தது. உடனே பரதவராசன் ஒரு மரக்கலத்திற் பாய்ந்து, வலையை வீசினான். வலையை முன்னே வீசினாற் பின்னே எழுந்தும், பின்னே வீசினால் முன்னே எழுந்தும், வலப் பக்கத்தில் வீசினால் இடப் பக்கத்தில் எழுந்தும், அம் மகர மீன் திரியும். ஓரோர் தரம் வலையில் அகப்படும்; மனமகிழ்ந்து வலையை இழுக்க, அவ் வலையினின்றும் வழுவி ஓடிவிடும். பரதவராசன், தன் கிளைஞரோடும் அம்மீனைப் படுத்தற்கு வேண்டுந் தொழில்களெல்லாஞ் செய்யவும், அஃதகப்படாமையால், மனத்துயரங் கொண்டு, “இச்

சுறாமீனை எவன் பிடிப்பானோ, அவனே என்னுடைய புத்திரிக்கு மணமகனாதற்கு உரியவன் என்று மனம் வலித்திருந்தான்.

சோமசுந்தரக் கடவுள், தம்முடைய கணநாதருள் ஒருவர் வலைஞர் வேடம் எடுத்து, வலையையும் பறியையும் கொண்டு தம் பின்னே நடந்து வரத், தாம் ஒரு பரதவ வேடங்கொண்டு சென்று, மேற்கூறிய நெய்தனிலத் தூரை அடைந்தார். அவ்வூரிலுள்ள பரதவராசன், அவருடைய வரவை நோக்கி, “நீ யார்?” என்று வினாவ, அவர், “நான் மதுரையின் உள்ள வலைஞர்களுக் கெல்லாம் அரசனாய் உள்ளவனுடைய புத்திரன்” என்றார். அது கேட்ட பரதவராசன், “இந்தத் துறையிலே ஒரு சுறா மீன் மிக்க சீற்றங் கொண்டு திரிகின்றது அதனை நீ பிடித்தாயாயின், நான் என் புத்திரியை உனக்கு விவாகஞ் செய்து தருவேன்” என்றான். அது கேட்ட பரதவ வடிவங் கொண்ட சிவபெருமான், ஒரு படவிற் பாய்ந்து சென்று வலையை வீசினார். சுறாமீன் அவ்வலையின் அகப்பட்டது. அகப் படுதலும். சிவபெருமான் வலையைச் சுருக்கி யிழுத்துக் கரையிலே போட்டார். வலைஞர் களெல்லாரும், அது கண்டு, வியந்து, ஆரவாரித்தார்கள். பரதவராசன் மனமகிழ்ந்து, தன் புத்திரியை அப்பரதவ வேடங் கொண்ட சிவபெருமானுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்தான்.

திருமணக் கோலங் கொண்ட வலைஞராகிய சிவபெருமானும் உமாதேவியாரும் இடபாருடராய்த் தாமாந் தன்மையை அறிதற்குரிய திருக்கோலத்தோடு ஆகாயத்திலே தோன்ற, சுறவு வடிவங் கொண்ட திருநந்தி தேவரும் பழைய வடிவத்தைக் கொண்டார். பரதவராசன், இடபாருடராய் ஆகாயத்திலே காட்சி கொடுத்தருளிய சிவபெருமான் உமாதேவியார் என்னும் இரு வருடைய கிருபா நோக்கம் பெற்றமையால், நல்லறிவு தோன்ற, சிவபெருமானுடைய திருவடிக்கீழ் வீழ்ந்து, வணங்கித், தோத்திரஞ் செய்வானாயினான் :

“இரக்கமி லிழிந்த யாக்கை
 யெடுத்த மு லேழை யேனைப்
 புரக்கவின் றென்போல் வந்த
 புண்ணிய வடிவம் போற்றி
 அரக்கெறி பவளச் செவ்வா
 யணங்கினை மணந்தென் பாசங்
 கரக்கவெள் விடைமே னின்ற
 கருணையே போற்றி யென்றான்.”

இப்படித் துதித்து நின்ற பரதவராசனைச் சிவபெரு
 மான் நோக்கி, “அன்பனே! நீ நெடுங்காலம் மக்கட் பேறு
 இன்றி வருந்தினது கண்டிரங்கி, நாம் உமையை உனக்கு
 மகளாகத் தந்து, பின் வந்து மணஞ் செய்தோம். நீ இப்
 பூவுலகத்திலே குபேரன் போலப் பல போகங்களை அநு
 பவித்து, வாழ்ந்து, பின்னர் நம்முடைய உலகத்தை
 அடைவாய்” என்று திருவருள் புரிந்து, திருநந்தி தேவ
 ரோடும் அடியார் கூட்டத்தோடும் திருவுத்தரகோசமங்கை
 என்னும் ஸ்தலத்தை அடைந்து, அங்கெழுந்தருளி யிருந்து,
 உமாதேவியார் வணங்கிக் கேட்ப, வேதத்தின் இரகசியப்
 பொருளைத் திரட்டி அவருக்கு உபதேசித்து, அன்பர்கள்
 அறுபதினாயிரவருக்கும் அருள் செய்து, பாச நீக்கி, முத்தி
 கொடுத்து, உமாதேவியாரோடும் மதுரையை அடைந்
 தருளினார்.

ஐம்பத்தெட்டாவது

திருவாதவூரடிகளுக் குபதேசித்த படலம்

பாண்டி வளநாட்டிலே, வைகையாற்றின் கரையி
 லுள்ள திருவாதவூரில், அமாத்தியப் பிராமண குலத்திலே
 வைதிக மார்க்கமுஞ் சைவ மார்க்கமும் விளங்கவும்,
 பெளத்த மதமாகிய இருள் உடைந்தோடவும், பால
 குரியன் போல ஒரு சறபுத்திரர் சிவபெருமானுடைய

திருவருளினாலே திருவவதாரஞ் செய்தார். அவருக்குத் திருவாதவூரர் என நாமகரணஞ் செய்தார்கள். அவர் சுர்ண வேதன முதலிய மற்றைச் சடங்குகளும் வேத விதிப்படி செய்யப் பெற்று, இளம்பிறை போல வளருவாராய்ப், பதினாறு வயசினுள் வேதம் முதலிய அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் கற்று வல்ல ராயினார். இத் திருவாதவூரருடைய கல்விக் திறமை முதலியவற்றை அறிந்தவர் சொல்ல, அரிமர்த்தன பாண்டியன் கேட்டு, அவரை வரவழைத்து, மனமகிழுமாறு பல வரிசைகளளித்து, மந்திரி உத்தியோகங் கொடுத்து, மேம்படுத்தினான். திருவாதவூரர் படைக்கலப் பயிற்சி முதலியன உணர்த்தும் நூல்களையும் மதுசாத்திரம் முதலிய நீதி நூல்களையும் ஐயத்திரிபற முற்றக் கற்றோ ராதலினால், மற்றை மந்திரிமா ரெல்லாரினுஞ் சிறந்து, முதன் மந்திரியாகி, அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்குக் கண்ணுங் கவசமும் போலக் காரியஞ் செய் தொழுகி, உயிர்கள் களிக்க, வெண் கொற்றக்குடை நீழலில் உலகத்தைக் காத்து, முறைசெய் திருந்தார்.

இப்படி யிருக்கு நாளிலே, மெய்ப்பொருளிது பொய்ப்பொருளிது என்று உள்ளபடி பகுத்தறியும் விவேகம் இவர் மனத்தி லுண்டாயது. உண்டாகவே, நிலையில்லாத இம்மை மறுமை இன்பங்களின் உவர்ப்பு வரப்பெற்றுச், செம்மையாகிய மனத்தை யுடையராய், மோக்ஷத்தை யடையும் நெறியையே ஆராய்வாராயினார். “பௌத்தம் முதலாகிய புறச்சமய நூல்களும் நித்தமாகிய வேதத்தைத் தழுவின அகச்சமய நூல்களும் மனத்திலுள்ள மாசை அறுத்து அரனருளை அறிவியா; அதனால் மித்தையாகிய ஆணவக்கட்டு அறாது; ஆகவே வீடடைதல் இல்லையாம். அன்பு செய்து அரனருள் பெற்ற அடியவர்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு முத்தி அரிது என்று வேதம் கூறும். அவ் வேதத்தின் உண்மைப் பொருளை யெல்லாம் சத்திநிபாத மடைந்த பரிபக்குவர்க்குச் சிவாகமம் உய்த்துணர்த்தும்

என்று மெய்யுணர்ந்தோர் கூறுவர். வேத முடிவினும் ஆகமத்தின் முடிவினும் எய்தும் பொருள்கட்குத் தட்டி முள் வேற்றுமை இல்லை; அவைகளை வேற்றுமையுள்ளன வாய்க் காட்டுகின்ற மாறுபாட்டினை நீக்கி, மல சம்பந்தத்தைப் போக்கி, உடையானாகிய தன்னையும் உடைப் பொருளாகிய என்னையும் அறிவிக்கின்ற ஞானாசிரியன் வருவது எக்காலம்? உண்மை அன்பினுக்கு எளிவரும் கருணையினையுடைய ஆசாரியன் அருளா லன்றிக், கல்வியினாலே இப்பாசத்தைக் கழிக்கக்கருதுவது கடலைத் தெப்பத்தினா லன்றிக் கையினாலே கடக்கக் கருதுதல் போலாம்” என்று இவ்வாறு எண்ணித், திருவாதவூரர் மோகூத்தை அடைதல்வேண்டும் என்னும் பேராசையாற் றொடக்குண்டு, வேதாகமாத் சாத்திரங்களிலே வல்ல பெரியோர்கள் தம்மிடத்து வருந்தோறும், தாம் அவரிடத் துச் சென்று காணுந்தோறும், அவர்களோடு மிகவும் அளவளாவி மெய்ப்பொருள் ஆராய்ந்தார். இப்படிப் பலரிடத்தும் ஆராய்ந்தும், ஞானாசாரிய ரகப்படா மையால், தாகத்துக்கு உவர் நீருண்டு விடாய் ‘தணியா தார்களைப் போல, அகத் தமைவுறாது, சோர நாயக னிடத்து அன்பு வைத்து நடக்கும் மனத்தையுடைய ஒரு பெண்ணைப் போல, சிவபெருமானிடத்திலே மெய்யன்பு வைத்து அரசனுடைய அமைச்சரிமைத் தொழிலையும் கைவிடாதவரா யொழுகினார். இப்படி யொழுகுந் திருவாதவூரர், ஒரு நாள் பாண்டியராசனுடைய சபை யிலேபோய் நிற்கும் பொழுது, குதிரைப்பந்தி காப்பவர் அரசன் முன் சென்று, வணங்கி நின்று, “மகாராஜாவே! நமது குதிரை வெள்ளத்தில் இறந்தன போக ஒழிந்த குதிரைகள் நோயுடையனவும் முப்புடையனவு மாயின. நல்ல குதிரை ஒன்று மில்லை” என்றார்கள். அது கேட்ட அரசன் திருவாதவூரரை நோக்கி, “நீர் நமது பண்டாரத் திறந்து, வேண்டிய பொருளை எடுத்துக் கொண்டு சென்று, சமுத்திரக் கரையில் வந்திறங்குங் குதிரைகளைத் தெரிந்து, விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு வருதிர்” என்று

சொல்லி விடுத்தனன். மனம் வேறுபட்டு அமைச்சியல் பூண் டொழுதந் திருவாதவூரர், பண்டாரத்தைத் திறந்து, குதிரை வாங்குதற்கு வேண்டிய திரவிய மெடுத்துக் கொண்டு, தாழித் திறுக்கி, அரசனிடத்து விடை பெற்றுப் புறப்பட்டுப், பொற்சுமைகளை ஒட்டகங்களிலேற்றுவித்து, முன் செல்லும்படி அனுப்பி, பொற்றாமரை வானியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சித்தி விநாயகரையும் மீனாக்ஷியம்மையாரையும் வணங்கிப், பின்னர்ச் சோம சுந்தரக் கடவுளுடைய திருவடிகளை வணங்கி, அவர் சந்நிதானத்தில் நின்று, 'எம்மெருமானே! இப்பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் தேவரீருக்கும் தேவரீருடைய அடியார்களுக்கும் உரியனவாகச்' செய்தல் வேண்டும். அடியேனுடைய குறை இதுவே' என்று வேண்டதல் செய்தார். அப்பொழுது, சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவருள் போல, அருச்சுராகிய ஆதிசைவ ரொருவர் எதிரே வந்து விபூதி கொடுத்தார். அதனைத் திருவாதவூரர், "நமக்கு இது போலும் நன்னிமித்த மில்லை. இது நன்னெறிக்கு ஏதுவே" என்று இரு கரங்களினாலும் வாங்கித் தரித்துச், சோமசுந்தரக் கடவுளிடத்தே விடைபெற்றுக் கொண்டு மீண்டு, வாத்தியங்கள் முழங்கவும், சாமரங்கள் இரட்டவும், சந்திரவட்டக் குடை நிழல் செய்யவும், சேனைகள் குழவும், இரத்தினச் சிவிகைமேற் கொண்டு சென்றார்.

இப்படித் திருவாதவூரர் வழிக்கொண்டு செல்லுமுன், சோமசுந்தரக் கடவுள் இவருடைய இருவினை யொப்பையும் மலபரிபாகத்தையும் பார்த்து, மார்ச்சார சம்பந்தமாக இவரை வலிய வந்தாண்டு, தொண்டு கொண்டருளத் திருவுளங்கொண்டு, கருணையால் ஒரு பிராமண ஆசாரியராகித், திருப்பெருந்துறைக்கு வந்து, மாணாக்கர் கூட்டஞ் சூழ, ஒரு குருந்தமர நிழலில் வீற்றிருந்தருளினார். பிறவியாகிய கடலைக் கடக்கவருந் திருவாதவூரர், சேனைகளோடு அளவிறந்த காட்டு வழிகளைக் கடந்து சென்று, பெருங்கருணைக் கடலாகிய ஞானாசாரியர்

வீற்றிருக்குந் திருப் பெருந்துறையை அடுத்து அதை அணுக அணுக, மகிழ்ச்சி மிகவும், கூப்பிய கரங்கள் சிரமே லேறவும், கண் களினின்று ஆனந்தபாஷ்பம் சொரியவும், உள்ளத்திலே திருவருள் விளையவும் நடந்தார். இப்படி நடக்கின்ற திருவாதவூரர், கண்டோர் இவர் உண்மத்தர் என்று நகைக்கும் படியாகிய அதிதீவிர பக்குவம் எனப்படும் நான்காம் சத்தி நிபாதம் உண்டாகத், தமது உண்மை ஞானத்தை மறைத்த மலத்தினும் மிகவும் அஞ்சிப், பெரும்பாரந் தாங்கினோனையும் பிணிப் புண்டோனையும் போன்று, அழலிடைப்பட்ட வெண்ணெய் போல நெஞ்சம் நெக்குநெக் குருக, “என்னை யுருக்குதலால் என் மலத்தைச் சேதிக்கும் அருட் கடலாகிய ஞானாசிரியர் எழுந்தருளி யிருக்கு மிடமே இது” என்று எண்ணிக் கொண்டு, நகரத்தினுட் புகுந்து, திருக்கோயிலை யடைந்து, அங்குள்ள தீர்த்தத்திலே ஸ்நானம் பண்ணித், திருக்கோயில் வாயிலை யடைந்து, சிவபெருமானை நமஸ்கரித்துத், தோத்திரஞ் செய்து, திருக்கோயிலை வலம் வந்தார். வரும்பொழுது ஞானாசாரியர் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற குருந்த மரத்தை எதிரே கண்டார். வேதங் களும் சிவாகமங்களும் புராணங்களும் பல சமய சாத்திரங் களும் ஒவ்வொரு மருங்கிலே கோஷிக்க, சரியையாதி நான்கு பாதங்களும் வல்ல அடியார் குழாங்களுக்கிடையே, அக் குருந்தமர நிழலிலே சிவஞான போத புத்தகந் திருக் கரத்திலேந்தி, யோகவாசனத்தின் மீது எழுந்தருளியிருக் கின்ற பெருங் கருணைக் கடலாகிய பரமாசாரியரைத் தரிசித்துக், “கனக சபையிலே ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்யுந் திருக்கோலமும், கல்லாலமர நிழலிலே சனகர் முதலிய நான்கு முனிவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய் தருளிய திருக்கோலமும் இன்றைக்கு நாயினேனுக்கு எளிவந்த இத் திருக்கோலமே” என்று சிவபெரு மானுடைய திருக் குறிப்புணர்த்த உணர்ந்து, வணங்கிக், கைகளைச் சிரமேற் குவித்து, என்பு நெக்குருக, மனமுருகி,

ஞானாசாரியராகிய சிவபெருமானுடைய திருவருளாகிய வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டார்.

பார்வைமிருகம் போல வந்தருளிய பரமாசாரியரானவர் செங்கழுநீர் மாலையையும் சந்தனத்தையும் அணிந்து, திருவடியில் வீரக்கழலைக் கட்டித், திருவாதவூரருடைய ஒழுக்கத்தையும் அன்பையுங்கண்டு, உடல் பொருளாவி மூன்றையும் நீரோடு அவர் தத்தஞ் செய்ய ஏற்று, ஞானக் கண்ணினாலே பாசக்ஷயஞ் செய்து, திருவடித் தாமரையைச் சூட்டித், திருக்கரத்தைச் சிரமேல் வைத்துச், சூக்கும் பஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசித்து, அவரைச் சிவ சொருபமாக்கினார். திருவாதவூரர், அருட்டிரு நோக்கினாலே இரும்புண்ட நீர் போல மலத்தைக் கெடுத்துத் தன் வசமாக்கிய பரமாசாரியரையும், அவர் உபதேசஞ் செய்தமையையும், தம்மை மறைத்த பாசத்தையும் தம்மையும் மறந்து, மெய்ம்மையாகிய ஞான ஸ்வரூபியாய், ஒன்று மறிந்திலர். அவருடைய நாவில் ஞானக் கலைமகள் வந்து தங்கினாள். அப்பொழுது அவர், உள்ளத்திலே நிறைந்த பேரின்ப வெள்ளந் தேங்கிப் புறத்தே வழிதல் போல, கைகள் அஞ்சலிக்கச், சிரம் கம்பிக்கக், கண்கள் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியத் திருமேனி உரோமாஞ்சங் கொண்டு அழலிடைப்பட்ட நெய் போலுருக, நாத் தழுதழுத்த அன்புரையினராய்த் தம்வச மிழந்து, பரமாசாரியரை வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்வாராயினார். பழுதில்லாத சொற்களாகிய மணிகளை அன்பாகிய வடத்தாற் கோத்த பாமாலையை அழுது சாத்து கின்ற மெய்யன்பராகிய திருவாதவூரருக்கு 'மாணிக்க வாசகன்' என்னுந் திருநாமத்தை ஞானாசாரியராகிய சிவ பெருமான் கொடுத்தருளினார். திருவாதவூரர், ஞானாசாரியருடைய திருவடிகளை ஆனந்தபாஷ்பமாகிய திருமஞ்சனத்தால் அபிஷேகஞ் செய்து, பாவாகிய மலரைச் சாத்தி, தற்போதமாகிய அமுதை நிவேதித்து, சிவஞானமாகிய ஓமாக்கிணியை முட்டி, ஞான பூசையைச் செய்வாராயினார். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்,

பவவாசனை கழிந்து, ஞானா சாரியரது மாணாக்கர்கள் அவ்விடத் தோதுகின்ற ஆகமப் பொருள்களையும் உபநிடதப் பொருள்களையும் கேட்டு, அதில் விருப் புடையரா யிருந்தார். அதனைச் சிவபெருமான் பார்த்தருளி, அதி மதுரமாகிய அவருடைய பாடலை இன்னுஞ் சில நாள் திருச்செவி மடுக்கவும், அவருக்குப் பேரன் பளித்து, அவர் கொடுவந்த பொருள் எல்லா வற்றையுங் கவர்ந்து, வேண்டும் பணிகள் செய்வித்து அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்கு அவருடைய பெருந்தகைமைகளை அறிவித்து அவனை முத்தியை அடைவிக்கவும், புத்தரை வாதிலே வெல்லுவிக்கவுந் திருவுளங் கொண்டு, மாணிக்க வாசக சுவாமிகளை எத்தி, “இங்கே நீ செய்யவேண்டிய கருமஞ் சிறிதுண்டு. ஆதலாற் சில காலம் இங்கிருப்பாய்” என்று கட்டளையிட்டு, அடியாரோடு மறைந்தருளினார்.

சிவபெருமானானவர் கனாத்தோற்றம் போலத் தம்மைக் காட்டி மறைத்தலும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், “நாய்க்குத் தவிசிட்டது போல நாயினேனுக்குத் தமது அருமைத் திருமேனியைக் காட்டி எம்பெருமான் மறைந்தது கனவோ!” என்றையுற்றுப், பின் ஒருவாறு தேறி, அவரைப் பிரியலாற்றாதவராய், “உம்முடைய அடியாரோடு கூட்டாது அடியேனையும் அடியேனுடைய வினையையும் இங்கிருத்தி மறைந்தீரோ! இருவினைக் கொள்கலமாகிய இவ்வுடலைத் தீயி லிடுகிலேன்; மலையிலுருண்டு மாய்கின்றிலேன்; வாளாற் குறைக்கின்றிலேன். அதுவும் தேவர் உடைமையாயிற்றே! ஆதலால் இவை செய்ய அஞ்சினேன். இவ்வுயிர் தானே யாயினும் உடலை விட்டுப் பிரிகின்றிலது. ஐயனே! தேவரீரைப் பிரிந்தும் ஆற்றேன்! என் செய்வேன்? எந்தாயோ! எந்தாயோ!” என்றிரங்கிப் புரண்டமுது புலம்புவாராயினார்:—

“வறியனா மொருபிறவிக் குருடன் கையில்
 வந்தபெரு விலைமணிபோன் மழலை தேறாச்
 சிறியனா மொருமதலை கையிற் கொண்ட
 செம்பொன்மணி வள்ளம்போற் றேவர் யார்க்கும்
 அறிவரியாய் சிறியேனை யெளிவந் தாண்ட
 வருமையறி யேன்றுன்பத் தழுவத் தாழ்ப்
 பிறிவறியா வன்பரொடு மகன்றாய் கல்லாப்
 பேதையேன் குறையலதெம் பிரானா லென்னே.

மண்ணாதி யாறாறு
 மனந்துழா வித் தடுமாறிப்
 புண்ணாகி யெனைக்காணா
 துழல்கின்றேனைப் போதவருட்
 கண்ணா லவைமுழுதுங்
 கரையநோக்கி யான்யானென்
 றெண்ணா வெனைத்தந்தா
 யெங்குற்றாயோ வெந்தாயே.

வானாதி யைந்துமுதல்
 வகுத்தவோசை முதலைந்தும்
 ஆனாதி யங்குமன
 மாதிரான்கும் வழியடைப்பத்
 தேனாதி யறுசுவையுங்
 கழியவூறுந் தெள்ளமுதம்
 யானார நல்கினையா
 லெங்குற்றாயோ வெந்தாயே.

மாசாய் மறைக்குமல
 வலியும்நானும் வேறின்றி
 ஆசா விகாரமல
 மாயினேனைப் பொருட்படுத்திப்
 பேசாத வின்புருவி
 னின்னோடெ ன்னைப் பின்வைத்த
 ஈசா வெனையிங்கிட்
 டெங்குற்றாயோ வெந்தாயே.”

இப்படி வாய்திறந் தரற்றி, இளங்கன்றை நீங்கிய தாய்ப் பசுவைப் போல மனங்கரைந்து, கோபுர வாயிலின் புறம்பே போந்து, அங்கே தம்மை எதிர்பார்த்து நின்ற படைஞர்களை நோக்கி, “நீங்கள் முன்னே போய்க், ‘குதிரைக் கூட்டங்கள் ஆடிமாசத்தில் வரு’ மென்று பாண்டியராசனுக்குச் சொல்லுங்கள்” என அனுப்பினார். அவர்கள் சென்று பாண்டியனை வணங்கி நிகழ்ந்த வற்றைச் சொன்னார்கள். அது கேட்ட அரசன் ஒன்றுஞ் சொல்லாது குதிரையின் வரவை எதிர்பார்த் திருந்தான்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாண்டியன் குதிரை வாங்கும்படி கொடுத்த திரவியங்க ளெல்லாவற்றையும் தம்மையாண்டருளிய பரமாசாரியராகிய சிவபெருமானுடைய பூசை திருவிழாக்களுக்கும் ஆலயத் திருப்பணிக்கும் அடியார்களுக்கும் உபயோகித்துவிட்டு, அத் திருப்பெருந்துறையிலே இருந்தார். இவர் வரையறுத்துக் கூறிய ஆடிமாசம் சமீபித்தலும் பாண்டியராசன், “இன்னும் குதிரைகள் வந்தில. இது வென்ன?” என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குத் திருமுகம் எழுதி அனுப்பினான். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அதனை வாங்கி வாசித்து “இனிச் செய்யுமா நென்னை?” என்று யோசித்தயர்ந்து, தமது பரமாசாரியராகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற கோயிலை அடைந்து, “என் தலைவரே! தேவ ரேறே! இடபத்தைக் கொடியி லுயர்த்த அரசரே! சௌந்தர பாண்டியரே! திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்த என்னரு மணியே பாண்டியராசன் தந்த பொரு ளெல்லாவற்றையும் உம் முடைய ஆலயத்துக்கும் அடியார்களுக்குமாசச் செலவழிக்கும்படி அருள் செய்தீர். இனி நான் அரசனுக்கு எதைக்கொண்டு குதிரை வாங்கிக் கொடுப்பது?” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து வணங்கி இரந்தார். அவரெதிரே சிவபெருமான் அசரீரி வாக்கால், “குதிரை யெல்லாம் வரு மென்று அரசனுக்கு ஓலை அனுப்புதி” என அருளிச் செய்தார். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அது கேட்டு, மிக

மகிழ்ந்து, அப்படியே அரசனுக்குத் திருமுகம் எழுதியனுப்பினார். அந்தத் திருமுகத் தெழுதிய பாசுரத்தைப் பாண்டியராசன், வாசிக்கக் கேட்டு, அடங்கா மகிழ்ச்சியனாய்க், குதிரையின் வரவை நோக்கி யிருந்தான்.

அன்றிரவு, நித்திரை செய்கின்ற மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுடைய கனவிலே சிவபெருமானார் குருந்தமர நீழலில் வந்தாண்டருளிய ஆசாரிய வேடங் காட்டி, எழுந்தருளி வந்து, “பாண்டியனுடைய மனசைக் கவரத் தக்க குதிரைகளை நாம் கொண்டு வருகின்றோம். நீ இன்றைக்கு முன்னே செல்லுதி” என்று அருளிச் செய்தார். உடனே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் நித்திரை விட்டெழுந்து, “தேவர்களுக்குக் கனவிலும் காண்டற்கரிய எம்பெருமானுடைய கருணை வடிவு நமக்குக் கனவிலும் நனவிலும் எளிதாயிற்றே!” என நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்; இருக்கச் சூரியோதய மாயிற்று. உடனே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானுடைய பாதங்களை வணங்கி, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, மதுரையை அடைந்து, பாண்டியராசனிடத்திற் சென்று, தாம் செய்ய வேண்டிய முறையாக அவனுக்கு வழிபாடு செய்து, முன்னே நின்றார். பாண்டியராசன் அவர் முகத்தை நோக்கி, “எவ்வளவு பொன் கொண்டுபோய் எவ்வளவு குதிரை வாங்கினீர்?” என்று கேட்டான். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், “மகாராசாவே! நான் குதிரை வாங்கும்படி கொண்டுபோன பொன்னு மளவில்லை; வாங்கின குதிரைகளு மளவில்லை; அக் குதிரைகள் பின்னே வருகின்றன, கண்டருள்தி. இதனாலே ‘துரங்கபதி’ என்னும் பெயரைப் பெறுதி” என்றார். பாண்டியன் பல வரிசைகள் செய்து அவரை மாளிகைக்கு அனுப்பினான். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சித்தி விநாயகரைத் தொழுது, மீனாட்சி யம்மையாரையும், சுந்தரேசரையும் வணங்கி, மன மொழி மெய்கள் அன்புமயமாய்த்,

“தலைவரே! அடியேனை ஆட்கொண்டருளிய அருமணியே! வெள்ளியம்பலத்திலே திருநிருத்தஞ் செய்யும் கடவுளே! முன்னே அரசன் தந்த பொருள்களை யெல்லாம் அடியேன் வேண்டிக் கொண்டபடி ஏற்றுக்கொண்டு, அடியேனையும் தொண்டு கொண்டீரே. அரசன் முனிவுறாது மகிழும்படி குதிரைகள் வருவது எங்ஙனம்?” என்று வேண்டி நின்றார். அப்பொழுது பரமசிவனுடைய திருவாக்கானது, “மெய்யன்புடையானே! அஞ்சற்க. நீ விரும்பியபடி சூரியனுடைய தேரிற் குதிரை போலுங் குதிரைகளைக் கொண்டு வருகின்றோம்” என்று ஆகாயத்தில் அசரீரியாக எழுந்தது. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், அது கேட்டுப், பரமசிவனுடைய கருணையைத் துதித்துத், தமது திருமாளிகைக்குச் சென்றார்.

திருவாதவூரரை அவர் சுற்றத்தார்களும் நட்பினரும் முதலாயினார் வந்து நெருங்கி, இடிமூழ்க்கம் போலப் பல புத்திகளைச் சொல்வார்கள். ‘மந்திரி யுத்தியோகம் பூண்டு அரசர் கருபஞ் செய்வது பிராமணர்களுக்குத் தருமம் என்று. அரசர்களுக்குரிய மந்திரியாக இருந்தாலும் அவர்களுக்கு இசைந்த காரியங்களைச் செய்வதே தகுதி என்று மறு நூலில் வல்லோர் சொல்லுவார்கள். அரசியலையும் அமைச்சியல்பையும் அறிந்த உம்போல்வார்கட்கு நாங்கன் சொல்ல தென்ன? நீர் செய்வ தொன்றும் நன்றா யிருக்க வில்லை. இன்றைக்குக் குதிரைகள் வரும் என்று பாண்டிய ராசனுக்கு வரையறுத்துச் சொன்னீர். ஐயரே! நாளைக்கு அவ்வரசனுக்கு என்ன சொல்ல வல்லீர்? நீர் அரசனிடத்து நடந்துகொள்ளும் விதத்தினாலே உமது கிளைஞர் நட்பினர் முதலாகிய எங்களைக் காக்க வேண்டு மென்னுங் குறிப்பு உமக் கில்லைப் போலும்! உம்முடைய செய்கை உமக்கே மிக நன்றா யிருக்கின்றது போலும்!” என்று கழறி யுரைத்தார்கள். அவற்றை மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கேட்டுச், “சிவபெருமான் ஆசாரிய வேடங் கொண்டு வந்து நம்மை அடிமை கொண்ட அன்றைக்கே

சுற்றத்தையும் அது பற்றி வருந் தொடர்புகளையும் நீங்கி
 னோம்; துன்பமும் இன்பமும் அற்றோம்; தேகாபிமானம்
 தீர்ந்தோம்; திரவியத்தை வெறுத்தோம்; கோபத்தையும்
 செருக்கையும் கெடுத்தோம்; இரு வினையையும் நீங்கி
 னோம். எமக்குத் தந்தையும், தாயும், குருவும், ஆசாரி
 யரும் சிவபெருமான்; பெண்டிர் நிராசை; புதல்வர்கள்
 பல சீவராசிகள்; சுற்றம் சிவனடியார்; பகை ஏழு பிறவி
 கள்; ஊரி லெல்லாஞ் சமைத்த சோறு நம்முடையதே;
 பூவுலக மெல்லாம் நமக்குப் படுக்கை; தைத்த கோவணம்
 நாம் தரிக்குச் வஸ்திரம்; நமக்குச் சந்தனம் விபூதி;
 ஆடரணம் உருத்திராக்கம். நாம் இன்றைக்கே இறக்கினும்
 இறக்குக; என்றும் இருக்கினும் இருக்குக. அரசன் நம்மைத்
 தண்டிக்கினும் தண்டிக்குக; அவன் உடனே நம்மை மகிழ்
 விக்கினும் மகிழ்விக்குக. நாம் சுவர்க்கத்திற் சிறப்படையி
 னும் அடைக; கொடிய அக்கினி மயமாகிய நரகம்
 சேரினும் சேர்க. பரமசிவனை மறக்க மாட்டோம்.
 பிராரத்த வினைப்பயன் அனுபவிக்க வேண்டி வந்தால்
 அதைத் தவிர்க்க வல்லவர் யாவர்?" என்று சுற்றத்தார்
 முதலாயினார் சொல்லை மறுத்து மாளிகையி லிருந்தார்.

ஐம்பத்தொன்பதாவது

நரிபரி யாக்கிய படலம்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைப் பாண்டியராசன்
 மற்றை நாளைழைத்து, "இன்னும் குதிரைகள் வந்தில
 போலும்" என்று விசாரித்தான். அவர், "இன்று முதல்
 மூன்று நாளைக்குள் குதிரைகள் வந்துவிடும். அவைகள்
 நின்றற்கு வேறு அகன்ற பந்திகளை அமைப்பிக்க; அவை
 களுக்குத் தண்ணீருட்ட வேறு தடாகங்களைத் தோண்டு
 விக்; நகரத்து மாடங்க ளெல்லாம் அவங்கரிப்பிக்க"
 என்றார். அரசனுடைய ஏவலர்கள் அவ்வண்ணம் செய்

தார்கள். இப்படி யிருக்க, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் குதிரை வரும் என்று வரையறுத்துக் கூறிய மூன்று நாளுங் கழிந்தன. பாண்டியன் மற்றை நாள், “இன்னும் குதிரை கள் வரக் கண்டிலம்” என்று மாணிக்கவாசக சுவாமி களை அழைப்பித்துத் தண்டஞ் செய்பவ னொத்துச் சீறி, “இவன் குதிரை வாங்கின தென்னை? அவை வருவது என் னைக்கு?” என்று கூறிக், தன்னெதிர் நின்ற சில தறு கண்ணர்களை நோக்கி, “இந்தக் கள்வனைக் கொண்டு போய்த் தண்டஞ் செய்து, நமது பொன் முழுதையும் அறவிடுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான். பாண்டிய னுடைய கோப மிததியைக் கண்ட தண்டலாளர்கள் அவனெதிர் நில்லாது, அஞ்சி, உடனே திருவாதவூரடி களைப் பாசம் போலத் தொடர்ந்து, பற்றிக் கொண்டு சென்று, “இனிப் பொன்னுக்கு வகை யேது? சொல்லும்” என்று எதிர்த்துச் சீறி, அவர்மேற் கல்லேற்றினார்கள். தமது மெய்யன்பர்களுடைய பாரங்களை யெல்லாந் தாங் தவாராகிய சிவபெருமான் அவர்மேல் ஏற்றிய பாரம் முழுதையும் தாங்கியருளினார். கல்லின் பாரந் தெரியாது பரமசிவனுடைய திருவடி நீழலில் நின்ற திருவாதவூரடிக ளுடைய நிலைமையைத் தண்டலாளர்கள் நோக்கி, “இது மாயம் போலும்” என்று மிதந்த கோபங் கொண்டு, அவ ருடைய கரங்களிலும் பாதங்களிலும் கிட்டியை மாட்டி நெறித்தார்கள். அவர் இக் கொடுந் தொழிலுக்கும் அஞ் சாது பரமசிவனுடைய திருவடிகளைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது சூரியன் அஸ்தமயன மாயிற்று.

அன்றிரவு, தண்டலாளர்கள் அவரை இருண்மய மாகிய சிறைச்சாலையிலே விடுத்து, விலங்கு மாட்டி, மிக்க துயரஞ் செய்தார்கள். அவர், பரமசிவனுடைய திருவடிப் புணையைத் துணையாகக் கொண்டு அத்துயர்க் கடலைக் கடந்து, வைகறையிலே அடியார்கள் சுந்தரேச ரையும் மீனாசுரியம்மையாரையும் திருப்பள்ளி யெழுச்சி

செய்து வழிபடும் ஆர்ப்பையும் சங்கொலியையும் வேத
கோஷத்தையும் கேட்டிருந்தார். இப்படி யிருக்கச்
சூரியோதய மாயிற்று.

திருவாதவூரர் சுந்தரேசர் வீற்றிருக்கும் ஆலயத்தின்
சிகரத்தை நோக்கிக், கைகளைச் சிரசின்மேற் குவித்து,
அவரைத் தோத்திரஞ் செய்வாராயினார் :

“எந்தா யனைத்துலக்கு மீன்றாயெத் தேவர்க்குந்
தந்தாய் செழுங்குவளைத் தாராய் பெருந்துறையில்
வந்தாய் மதுரைத் திருவால வாயுறையுஞ்
சிந்தா மணியே சிறியேற் கிரங்காயோ.

மூவா முதலாய் முதுமறையா யம்மறையுந்
தாவாத சோதித் தனிஞான பூரணமாய்த்
தேவாதி தேவாய்த் திருவால வாயுறையும்
ஆவார் கொடியா யடியேற் கிரங்காயோ.

முன்னா முதுபொருட்கு முன்னா முதுபொருளாய்ப்
பின்னாம் புதுமைக்கும் பின்னாகும் பேரொளியாய்த்
தென்னா மதுரைத் திருவால வாயுறையும்
என்னா யகனே யெளியேற் கிரங்காயோ.

மண்ணாய்ப் புனலாய்க் கனலாய் வளியாகி
விண்ணா யிருசுடரா யித்தனையும் வேறாகிப்
பண்ணா யிசையாய்ப் பனுவலா யெங்கண்ணுங்
கண்ணா யென்னுறுகண் காணாவா றென்கொல்லோ

பொங்குஞ் சினமடங்கல் போன்றுருத்து வெங்கூற்றம்
அங்கும் புரியா வருந்துன்பத் தாழ்ந்துநான்
மங்கும் படியறிந்தும் வந்தஞ்ச லென்கிலையால்
எங்குஞ் செவியுடையாய் கேளாயோ வென்னுரையே.

பூட்டியருட் பாசமிரு பாதம் பொறித்துடலிற்
கூட்டி யடியாரு ளகப்படுத்தாட் கொண்டருமை
காட்டியவோ வின்றென்னைக் கைவிட்டாய்

[வெய்யரெனை

ஆட்டி யொறுக்குமிடத் தாரேன்று கொள்வாரே

ஊரா ருனைச்சிரிப்ப தோராயென் றுன்னடிமைக்
காரா யடியே னயர்வே னஃதறிந்தும்
வாரா யரசன் றமரிழைக்கும் வன்கண்ணோய்
பாரா யுன்றன்மையி துவோ பரமேட்டி."

இவ்வாறு இரங்குகின்ற திருவாதவூரருடைய அழகை யொலி, குழந்தைகளுடைய அழகை யொலி தாயார் செவியிற் புகுந்தது போலத் தமது திருச்செவியில் நுழைதலும், சிவபெருமான், அவருடைய சிறையை நீக்கத் திருவுளங் கொண்டு, திருநந்தி தேவர் முதலிய கணநாதர்களை அழைத்து, "ஆவணி மாசத்து மூலநக்ஷத்திரம் வந்து விட்டது. நாம் முற்பட்டு இன்றைக்குப் பாண்டியன் கோபங் கொள்ளாமுன் குதிரைகள் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தல் வேண்டும். காட்டிலிருக்கும் நரிகளைக் குதிரைகளாக்கி நீங்க எல்லீரும் குதிரைச் சேவர்களாய் அவைகளின் மீது ஏறிக் கொண்டு முன் செல்லுங்கள். நாமும் அவ்வாறு குதிரைச் சேவகராய் வருகின்றோம்" என்று அருளிச் செய்தார். அக் கட்டளையின்படி கணநாதர்கள் நரிகளைக் குதிரைகளாக்கித் தாம் குதிரைப் பாகர்களாய் அவைகளில் ஏறி மேற்றிசையை நோக்கிச் சென்றார்கள். சோமசுந்தரக் கடவுளானவர் வீரக்கழலையணிந்து, வாட்படையை ஏந்திச், சாய்ந்த கொண்டையும், திருமுடிச் சாத்தும், கண்டிகையும், வாகுவலயமும், குண்டலமும், விபூதியைத் திரிபுண்டரமாக அணிந்த நெற்றியும், வெண்பட்டும் ஆகிய இவைகள் அடியார் நெஞ்சை அகலாமல் அழகெறிப்பத், தருமார்த்த காம மோக்ஷம் என்கின்ற நான்கு கால்களையும், குண காண்டம் கருமகாண்ட மென்கின்ற செவிகளையும்,

பரஞானம் அபரஞானமாகிய கண்களையும், விதியாகிய முகத்தையும், விலக்காகிய வாலையும், ஆகமங்களாகிய புறவணிகளையும், மந்திரங்களாகிய சதங்கை மணி மாலைகளையும், சந்திர சூரியர்களாகிய அங்கவடிவையும், பிரணவமாகிய கடிவாளத்தையும், உபநிடதமாகிய கலனையையுங் கொண்ட வேதமாகிய குதிரையின் மேற் கொண்டு, வெண்சாமரம் வீசவும் வெண் கொற்றக் குடை நிழற்றவும் வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும் அந்த வீரர்களுக்கு நடுவே சென்றருளினார். நினைத்த மாத்திரத்திலே வேண்டிய வடிவங் கொள்பவராகிய பரமசிவனானவர் கண்ட ஆடவர்களும் பெண்களும் பலவாறு வியந்து பேச, இந்திர சாலவித்தை காட்டுவாரைப் போல, இங்ஙனங் குதிரை வீரராக வந்து, உலகை மயக்கி, வாத்திய வொலியும், குதிரைகளி னொலியும், வீரர்களி னாரவாரமும் திசைகளைச் செவிடாக்க, மதுரை நகர்க்கு அரைக்காத தூரத்தில் வந்தார். குதிரைகளின் வரவைக் கண்டவர்கள் முகமலர்ந்து விரைந்து சிறைச்சாலையி லிருக்கின்ற திருவாதவூரரிடத்திற் சென்று, “அரச நீதியிற் றவறாத மந்திரித் தலைவரே! குதிரை வெள்ளங்க ளெல்லாம் எழுகடல் போல வருகின்றன. அவைகள் இப்பொழுது கோபுர வாயிலில் வந்துவிடும். இதனை விரைந்து பாண்டிய ராசனுக்குச் சொல்லும்” என்றார்கள். திருவாதவூரர் பாண்டியனை அடைந்து, “மகாராசாவே! குதிரைகள் வருகின்றன” என்றார். அதைக் கேட்ட பாண்டியன், உடம்பு பூரிக்க, மகிழ்சிறந்து, மிகுந்த விலை பெற்ற முத்தாரங்களையும் பீதாம்பரங்களையும் கொடுத்துத், திருவாதவூரரை மகிழ்வித்து, அரியணையினி னிறிழிந்து, அமைச்சர் முதலாயினோர் சூழக் கோபுர வாயிலில் வந்து, குதிரையின் வரவை எதிர்கொள்வானாய் அங்குள்ள ஓர் மாடத்திலே சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தான்.

சோமசுந்தரக் கடவுள் தமது திருவிளையாடலைக் காட்டும்படி திருவுளங் கொண்டு குதிரைகளின் வரவைச்

சிறிது தாழ்த்தார். பாண்டியன் குதிரைகளைக் காணாமையால் மனம் வெள்கி, “நமது மந்திரி சொல்லியது பெரய்” என்று எண்ணிக், கோபங்கொண்டு, “திருவாதலூரைத் தண்டியுங்கள்” என்னுங் குறிப்போடு தண்டலாளர்களைப் பார்த்தான். அவர்கள் அரசன் குறிப்பின் படியே திருவாதலூரைக் கொண்டுபோய் அஞ்சாது ஒறுத்தார்கள். மகா ஞானியாகிய திருவாதலூர் சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தியானித்துத் துதிப்பாராயினார் :—

“பூவார் முளரிப் புத்தே ளறியா நெறிதந்தாய்
பாவார் தென்சொற் பனுவான் மாலைப்

பணிகொண்டாய்

தேவா தேவர்க் கரசே சிறியே னுறுதுன்பம்
ஆவா வென்னா யஞ்சே லென்னா யறனேயோ.

நெஞ்சே யுரையே செயலே யெல்லா நினவென்றாய்
வஞ்சே போலு மஃதேலின்று வாராயோ
பஞ்சே ரடியாள் பாகா கூடற் பரமேட்டி
அஞ்சே லென்னா விதுவோ வருளுக் கழகையா.

காவி நேருங் கண்டா நாயிற் கடையான
பாவி யேனைப் பொருளாக் கொண்டென்

பணிகொண்டாய்

ஆவி யோடில் வுடலு நினதே யன்றோவின்
றோவி வா ளா திருந்தால் யாரென் னுடையானே.”

இவ்வா நிரங்கும் திருவாதலூர், தமது செவிகளில் நுழைந்த பலவகை வாத்தியங்களின் ஒலியினாலும், குளம்பினின் நெழுந்த துகட்படலத்தினாலும் குதிரைகளின் வரவை அறிந்தார். பாண்டியனும் குதிரைகளின் வரவை அறிந்து, வாதலூரை அழைத்து, மிகுந்த அன்பு வைத்து, “நமது கருமங்களை உம்மைப் போல வகித்து நடத்த வல்லவர் யாவர்?” என்று கூறி, அடங்காத மகிழ்வினனாய், அவரோடு அளவளாவி யிருந்தான். அப்போது

இளஞ் சூரியர் போன்ற சிறந்த தோற்றத்தையுடைய பாகர்களோடு குதிரைகள் வந்தன. தன் முன்னோர்களும் கண்டறியாத அழகும் வேகமும் உடைய குதிரைகளைப் பாண்டியன் பார்த்து, “ஆயிரங் கண்களைப் பெற்றாலும் இவைகளைப் பார்க்க முடியாது” என்னுங் குறிப்போடு சந்தோஷத்தால் விழுங்கப்பட்டு, அழகிய குதிரையின்மேல் வந்த குதிரை வீரரை வியந்து, திருவாதவூரரை நோக்கி, “இவருள்ளே தலைவர் யாவர்?” என்று வினாவினான். அவர் “அரசனே! நான் அதனை அறியேன்” என்றார். அப்பொழுது சுந்தரேசராகிய குதிரை வீரர், அங்கவடியின் மீது வைத்த திருவடிகள் அசையக், கடிவாளத்தைப் பிடித்து, வேதமாகிய குதிரையைப் பாண்டிய னெதிரே நடத்திக்கொண்டு வந்து, “அரசனே! எங்கள் குதிரையேற்றத்தைச் சிறிது காண்” என்று சொல்லி, அரசன் முதலாயினார் காணும்படி ஐங்கதியும் பதினெண் வகைச் சாரியும் முதலாகிய விகற்பங்கள் தோன்றச் செலுத்திக் காட்டி யருளினார். கணாதிபர்களாகிய குதிரை வீரர்களும் தாம் ஏறி வந்து குதிரைகளை நடத்திக் காட்டினார்கள். பாண்டியன் அவர்களை நோக்கி, “உங்களுள்ளே தலைமையானவர் யாவர்” என்றான். அவர்கள் சுந்தரேசராகிய குதிரை வீரரைச் சுட்டி, “இவர்” என்றார்கள். அப்பொழுது, அக் குதிரை வீரராகிய கடவுள், வேதமாகிய குதிரையை நடத்திக் கொண்டு பாண்டியனெதிரே வருதலும், அவன் அக்கடவுளுடைய கிருபா நோக்கத்தைப் பெற்று, மனமயங்கித், தன்னை மறந்து, இருக்கைவிட்டு டெழுந்து, கைகளைச் சிரசின் மேற் குவித்துக்கொண்டு நின்றான். பின்பு சிவபெருமானுடைய ஆணையினாலே மறைப்புண்ட அறிவு தன் உள்ளத்திலே தோன்ற, “இன்றைக்கு ஒரு குதிரை வீரனை நாம் கண்டெழுந்து கைகுவித் தஞ்சலி செய்து நின்றது என்ன காரணம்?” என்று வெட்கித்துத் திரும்ப ஆசனத்தி லிருத்தற்கு நாணி நின்றான்.

நிற்கின்ற பாண்டியராசனுடைய முகத்தைக் குதிரை வீரராகிய கடவுள் பார்த்து. “அரசனே! உனது மந்திரி யானவர் உன் பொருள் எல்லாங் கொண்டுவந்து நமக்கும் நம்மவர்களுக்கும் மிகவும் கொடுத்தார். ஆதலாலே, மனி தர்களுக்குக் கிடைத்தற்கு அரியனவும், விசை மதித்தற்கு அரியனவும், இலக்கணக் குறைவுபா டில்லாதனவும் ஆகிய நல்ல குதிரைகள் உனக்கு வந்தன. இக் குதிரைகளை இன் றைக்கு நீ என்னிடத்திருந்து கயிறுமாறி வாங்குந் தன் மையால் உன்னுடையனவாம். அவை நாளைக்கு என்ன வகை யானாலும் எனக்கும் உனக்கும் அதைக் குறித்து ஒரு கருமமும் மில்லை. குதிரை வாணிகத்தின் வழக்கம் இது” என்றார். அப்பொழுது பாண்டியராசனும் மனமகிழ்ந்து, அதற் குடன்பட்டு, “எமது முதன் மந்திரி யாராகிய திருவாதவூரர் ஒப்பில்லாதவராய் உம்மிடத்திற் கொண்ட நண்பினாலே மிகுந்த துப்புரவுடையரானார்?” என்று மிகவும் புகழ்ந் துரைத்தான். குதிரை வீரராய் வந்த கடவுள், குதிரைகளைக் கயிறுமாறிக் கொடுத்தற்கு முன்னே, அவைகளின் சாதி பேதங்கள் இன்ன இன்ன என்றும், அவைகள் எட்டு வயசின என்றும், நல்லிலக்கண மெல்லாம் ஒருங்கமைந்த இந்தக் குதிரைகள் உனக்குத் தகுந்தன என்றும் சொல்லிக், குதிரை வீரர்களுடைய முகத்தைப் பார்க்க, அக் குறிப்பினை அறிந்த வீரர்கள் தாம் ஏறி வந்த குதிரைகளெல்லாவற்றையும் அதிக வேகமாகச் செலுத்திக் காட்டினார்கள். பாண்டியன் கண்டு, வியந்து, ஆப்தர்களாய்த் தன் அருகிலிருந்த அமைச் சர்களுைய பார்த்துத், தலையை அசைத்து, நகை முகத்த னாய் மகிழ்ந்தான். கடவுள், பாண்டியராசனும் அந் நகரவாசிகள் முதலாயினாரும் கண்டு மகிழும்படி, தமது குதிரையைச் செலுத்திக் காட்டிப், பாண்டியனெதிரே வந்து, குதிரையினின்று இழிந்து, பிறப்பிடம் நிறம் சுழி முதலியவைகளை எடுத்துச் சொல்லி, “அரசனே! அரசர் கள் இக் குதிரைகளைப் பூசை செய்து வணங்கிக் கயிறு மாறுவர்” என்று அருளிச் செய்தார். அது கேட்ட பாண்

டியன், அக் குதிரைகளுக்கு மணிமாலை முதலியன அணிவித்துச், சந்தனம் புஷ்பம் தூப தீபங்களால் அருச்சித்து, வணங்கி, எதிர் நிற்பக், குதிரை வீரராகிய கடவுள் திருவாலவா யுடையாரை நோக்கிக் கைகளைச் சிரமேற் குவித்து, "வாழ்" என்று வாழ்த்தித், தாம் ஏறி வந்த வேதமாகிய குதிரையைத் தவிர மற்றைக் குதிரைகளெல்லாவற்றையும் கயிறுமாறிப் பாண்டியன் கையிற் கொடுத்தார். அவன் பாகர்கள் கையிற் கொடுக்க, அவர்கள் அவைகளை வாயுவும் கடலும் போலக் கொண்டுபோய்ப் பந்தியிற் சேர்த்தார்கள்.

குதிரை வீரராகிய கடவுளுக்குப் பாண்டியராசன் வெண் பட்டை வரிசையாகக் கொடுத்தான். அவர் குதிரையினின் றிறங்கி, அதனை யேற்றுத் திருமுடியின் மீது தரித்தருளினார். அது கண்ட குதிரை வீரர்களாகிய கணநாதர்கள், "இந்த ஆடையை நமது கடவுள் குதிரையினின் றிழிந்து நின்றேற்றுத் திருமுடிமே லணிவதென்? இங்ஙனஞ் செய்யா தொழியில் இவர் திருக்கரத்தி லேந்திய ஓட்டையும் திகம்பரத்தையும் சர்ப்பாபரணத்தையும் பாண்டியராசன் கவர்ந்து கொள்வானோ?" என்று ஒருவரை யொருவர் தம்முள் வினவி வெகுண்டு பேசினார்கள். பாண்டியராசன், குதிரைவீரர் எல்லார்க்கும் பட்டாடைகள் கொடுத்தான். அவைகளைச் சிவபெருமானாகிய குதிரை வீரர் வாங்கிக் கொண்டு வேதமாகிய குதிரையோடு மறைந்தருளினார். நரிகளாகிய குதிரைகளில் வந்த கணநாதர்களாகிய குதிரை வீரர்களும் அவரோடு உடன் மறைந்தார்கள். பாண்டியராசன், தனக்கு இருமைக்குந் துணையாகிய திருவாதவூரடிகளுக்கு அருமையாகிய வரிசைகளைச் செய்து, அவரைத் திருமாளிகைக்குச் செல்ல விடுத்து, உச்சிப் பொழுதில் அங்கு நின்று மெழுந்து தன் கோயிலை யடைந்தான். மற்றை மந்திரிமார்களும் நகரவாசிகளும் தத்தம் மனை புகுந்தார்கள். குதிரை வீரராய் வந்த சுந்தரேசப் பெருமானும் கோயிலை

யடைந்து, தம்முடைய திருவிளையாடல்களை யெல்லாம்
மீனாக்ஷி யம்மையார்க்குச் சொல்லி, வீற்றிருந்
தருளினார்.

அறுபதாவது

பரிநரி யாக்கிய படலம்

பாண்டியராசன் தந்த வரிசைகளோடு தமது திரு
மானிகையிற் புகுந்த திருவாதவூரர், சுற்றத்தார் முதலாயி
னார் வந்து வினவ, அவரவர்க் கிசைய உபசார வார்த்
தையும் மகிழ்ச்சியும் வழங்கி, அவர்களை விடுத்தது.
“திருவாலவா யுடையார் நாமன்று இரந்த வண்ணமே
குதிரை வாங்கும்படி நாம் கொண்டு சென்ற திரவியங்
களை யெல்லாம் தம்முடைய அடியார்களுந் தாமுங்
கைக்கொண்டு, எம்மையும் பணிகொண்டு, பிறவித்
துன்பத்தை யொழித்தருளினார். அதுவன்றி, பாண்டிய
ராசனுடைய மனத்துக் கிசைய நல்ல குதிரைகளைச்
செலுத்தி நமக்கு இனிக் கவலை யில்லையாம்படி
செய்தருளினார். இனிப் பிரபஞ்சத்தை வெல்லும்
வண்ணம் தம்முடைய சிவானந்தானுபவத்தில் இடை
விடாதிருக்கும்படி நம்மைச் செய்தருளவும் வேண்டும்”
என்று அப்பேராசை தலைக்கொள்ள இகபரவாசை சிறிது
மின்றிச் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவடிகளின்
தியானமறாவுணர்வோடு ஓர் தனியிடத்திலே வீற்றிருந்
தருளினார். இப்படி யிருக்கச் சூரியன் அஸ்தமன
மாயிற்று.

அன்று அர்த்த ராத்திரியில், சிவபெருமானுடைய திரு
விளையாட்டால் குதிரைகளாய் வந்த நரிகள், தங்கள் சுய
வடிவங் கொண்டு, “சங்கினோசை பிணப்பறை யோசை
பெண்கள் அழுகுரல் அவர்கள் மார்பிலடிக்கும் ஓசை

ஆகிய இவைகளை நாம் எங்கு மகிழ்வோடு கேட்போம்? இன்று பகலெல்லாம் குதிரைகளாய் மனிதரைச் சுமந்து கட்டுண்டு சவுக்கடி பட்டு வருத்த முற்றோம். இப் பெர்முது நம்முடைய நல்ல விதிவசத்தாற் சுயவடிவைப் பெற்றுக் கொண்டோம். நாம் காட்டிற் சஞ்சரித்த நாள் முதல் இந்தக் கடுந்துன்பத்தை ஒருகாலத்தும் அறிந்த தில்லை. கட்டிய சங்கிலித் தழும்பும் சவுக்கடித் தழும்பும் தம்முடலை விட்டு இன்னும் போக வில்லை. இன்றிரா விடியுமுன் நாம் ஓடிவிடுவதே கருமம் மனசார நாம் தின்பதற்கு நத்தை ஞெண்டு முதலிய ஊன்கள் இங் கில்லை. இனிப் புதிதாகக் கொள்ளுப் பயறு புற்களைத் தின்னுதல் நமக்கு அடாது. அரசன் காவலாளரும் நகரி லுள்ளாரும் நம்மைக் காணில் அடித்து வருத்துவர். ஆதலால் இன்றிரவு விடியுமுன் கட்டை அறுத்துக் கொண்டு ஓடிப் போவதே சூழ்ச்சி' என்று ஒருங்கே கூடிப் பேசிக், கொள்ளு முதலியவைகளை வெறுத்து, நத்தை முதலிய ஊன்களை விரும்பிச், சங்கிலித் தொடர் களை முறித்துக், காலிற் கட்டிய கயிற்றோடு முனை களைப் பறித்து, ஊளை யிட்டுத் தப்பி யோடும் வழியைப் பார்த்துப், பந்தியினின்ற குதிரைகளைத் தாவிக் கடித்து, அவைகளைப் பலவாறு ஊறு செய்வனவாயின. குதிரைப் பந்தி காக்கும் வீரர்கள் ஊளை யோசை கேட்டு, உறக்கம் நீங்கி யெழுந்து, அந்நரிகள் அங்கு நின்ற குதிரையின் குடர்களைப் பறித்துண்பது கண்டார்கள். காணுதலும் வலியுடைய சில நரிமதிலைத் தாண்டி யோடின சில சாளர வழியாயும் சுருங்கை வழியாயும் நூழில் வழியாயும் ஓடின. முடமும் மூப்பும் குருடும் நோயுமுடைய நரிகள் ஓடுமிடங் காணாமையாற் பந்தியில் ஏங்கிக் கிடந்தன. வேறு சில நரிகள் கிட்டி வெருட்டுவோரைக் கடித்துத் தட்டி யோடுவனவும், காற் கீழ்ப் பதுங்கி யோடுவனவும் குட்டியை யணைத்துக்கொண்டு மதிலால் குதித் தோடு வனவு மாயின. இங்ஙனம் அரசமானிகையைக் கடந்து அப்புறப்பட்ட நரிக ளெல்லாம் அந்நகரை யடுத்த

சோவை முதலிய பல இடங்களினும் நெருங்கி ஊளையிட்டுத் திரிந்தன. நரி யோசை எங்கும் மிகுதலால் அந் நகரவாசிகளும் கண் விழித்தார்கள். நாய் முதலிய விலங்குகளும் மயில் முதலிய பசுக்களும் விழித்தன. அந் நரிகள், பசி மிகுதியால் அடுக்களைகளிற் புகுந்து, கருங்கலங்களை யுருட்டுவனவும், அங்குள்ள உணவுகளைத் தின்பனவும், குட்டிகளுண்ணக் கொடுப்பனவும், கிளி முதலிய பசுக்களையும் ஆடு முதலிய விலங்குகளையும் வதைப்பனவும், தம்மைத் தொடர்ந்த நாய்களைக் கொல்வனவும், வீரர்களைக் கடிப் பனவுமாய், அந்நகரி லெங்குந் திரிந்து, புலரிக் காலத்தில் நகர்க் கதவங்கள் திறத்தலும், அவ் வாயில்களால் விரைந்து காட்டி லோடிப் போயின. விடியற் காலத்திலே குதிரைப் பந்தியாளர்கள், “இதனை என்ன வென்று நம்மரசனுக்குச் சொல்வோம்” என அச்சங் கொண்டு, விரைந் தெழுந்து போய்ப் பாண்டியராசனுடைய அரசிருக்கையை யடைந்து, அவனை வணங்கி, உடல் நடுங்க, ஒதுங்கி நின்று, “மகாராசாவே! மிகுந்த வேகமும், அழகு முடையனவாய் நேற்று வந்த குதிரை களெல்லாம் நரிகளாய்ப் பந்தியில் முன் நின்ற குதிரைகளை ஊறுபடுத்திக் காட்டி லோடின” என்றார்கள். இச்சொல் அரசன் செவியிற் புகுதலும் அரசன் கண்கள் சிவந்து தீப்பொறி சிந்தக் கோபாவேசத் தனானான். அது கண்டு அங்கிருந்த மந்திரிமார்கள் பயந்து ஒதுங்கினர். முதல் நாட் குதிரைகளைக் கண்டு பெருமகிழ் வடைந்த பாண்டியன், அவைகளே மீள நரிகளா யோடின எனக் கேட்டு, அமுதுண்டவன் மீள நஞ்சுண்டாற் போலத் துயர்க்கடலிலாழ்ந்து, தன்னருகி லிருக்கும் மந்திரிமார்களை நோக்கி, “மந்திரிமாரே! வாதவூர னென்னும் கள்வன் நம் பொருள் முழுதையும் கவர்ந்து கொண்டு நரிகளைக் குதிரைகளாக்கி நமக்கு வரவிடுத்தான். அவன் செய்த மாயத்தைக் கண்டீர்களா? இந்த மாயஞ் செய்தாணை நாம் என் செய்வது?” என்று வினாவ, அவர்கள், “நம்மவர்களுக்கெல்லாம் பழி

பாவம் உண்டாக இத்தீங்கு செய்து செய்ந்நன்றி மறந்த இப்பாவி பொருட்டு இனி யாம் ஏது சொல்லக் கடவேம்?" என்று தலை கவிழ்ந்து, பதில் ஒன்றுஞ் சொல்லாது, சும்மா விருந்தார்கள்.

அப்பொழுது மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், "அரசனுக்கு அவன் விருப்பத்தின்படி குதிரைகளைக் கொடுத்து அவன் கருமத்தை இனிது முடித்தேம்; இனி மனக்கவலையில்லேம்" என்று மகிழ்ச்சி பொருந்திய மனசோடு அங்கு நிகழ்ந்த தொன்றையும் அறியாதவராய், அசரனிடத்தே வந்தார். அரசன் அவரைக் கோபித்துப் பார்த்து, "அளவில்லாத பொருள் கொண்டுபோய் நல்ல குதிரைகளைக் கொடுவந்து தந்தாய். இராசகாரியம் பார்த்துப் புகழ் பெறத் தக்கவர் உன்னைப் போல எந்த வுலகத்திலுண்டு?" என்றான். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் ஒன்று மறியாதவ ராதலினால், "அக்குதிரைகளுக்கு என்ன குற்றம்?" என்றார். பாண்டியன், "குற்ற மொன்று மில்லை; அர்த்தராத்திரியில் நரிசுளாகிப் பக்கத்திலே நின்ற குதிரைகளையும் கடித்துத் தின்று, மனிதருக்கும் இடர் விளைத்து, ஊரைக் கலங்கச் செய்து, காட்டில் ஓடிப் போயின. இவ்வளவு காலமும் நீ கண்ணுங் கவசமும் போல ஒழுகியது சமயம் பார்த்து நம்முடைய பொருளைக் கவர்தற்கோ? உனது அமைச்சியல் நன்று! நன்று! சுத்தமாகிய பிராமண குலத்திலே பிறந்தே மென்றொரு பெருமை யுடையாய். நீ செய்தவைகளைப் பிறர் செய்வாராயின், உடனே தண்டிக்கப்படுவார். தண்டலாளர்களே! இவனைக் கொண்டுபோய் நம்முடைய பொருள் முழுதையுந் தடுத்தும் ஈர்த்தும் வாங்குமின்; மிண்டினால் வலி செய்தும் வாங்குமின்" என்று சொல்லியனுப்பினான் தண்டலாளர்கள் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைக் கொண்டு போய் உச்சிப் பொழுதிலே சூரியனைப் பார்க்கும்படி நிறுத்தி, நெற்றியிலுங் கைகளிலுங் கல்லை வைத்து வருத்தினார்கள். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

அதனைச் சகிக்கலாற்றாதவராய் வீழ்ந்து, சோமசூரியாக் கினி யென்னும் முச்சுடராகிய கண்களையுடைய சோம சுந்தரக் கடவுளை அழைத்து அழுவாராயினார்:—

“நாதவோ நாத முடிவிறந்த நாடகஞ்செய்
பாதவோ பாதகனா மென்னைப் பணி கொண்ட
வேதவோ வேத முடிவின் விளைந்ததனிப்
போதவோ போத நெறிகடந்த பூரணவோ.

ஐயவோ வென்னுடைய வன்பவோ வன்பர்க்கு
மெய்யவோ மெய்யில் வினையேன் றலைவைத்த
கையவோ செய்யகழற் காலவோ காலனைக்காய்
செய்யவோ வேதப் பரியேறுஞ் சேவகவோ.

அத்தவோ கல்லாக் கடையேனை யாட்கொண்ட
பித்தவோ பொய்யுலகை மெய்யாகப் பேதிக்குஞ்
சித்தவோ சித்தந் தெளிவித் தெனைத்தந்த
முத்தவோ மோன மயமான மூர்த்தியவோ.”

சோமசுந்தரக் கடவுளானவர், மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுடைய அழுகையைக் கேட்டு, அவருடைய செய்கைகளை யெல்லாம் அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்கு உணர்த்தவும், தாம் திருமுடியிலே மண் சுமக்கவும், வந்தி யென்கின்ற முதியானைச் சிவலோகத்திற் சேர்க்கவுந் திருவுளங்கொண்டு வைகை நதியை நோக்கி, “ஊழிக் காலத்திற் பெருகாநின்ற சமுத்திரம் போலப்பெருகக் கடவாய்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தருளினார். வைகை யானது, முன்னாளிலே காமாட்சியம்மை யாருடைய தவத்தைக் குலைக்க வந்த கம்பைநதி போலக் கடும் பெருக்கெடுத்து, மதுராபுரியின் மதிற்புறத்திற் போய், வீடுகளை அழித்து, மதிலையும் வீழ்த்தி, உள்ளே புகுந்து, நகரத்தை அழித்தது. அது கண்ட சனங்க ளெல்லாரும் மைந்தரை எடுப்பாரும், மைந்தரைக் காணாது அலமந்து அழுவாரும், மனைவியாரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு பிழைப்பாரும், எங்கே போவோ மென்று எண்ணுவாரும்,

திகைப்பாரும், ஆபரணாதிகளை எடுத்துப் பேணுவாரும், அவைகளை எடுக்க மறப்பாரும், உயர்ந்த மாளிகைகளிலே ஏறுவாரும், இதற்குக் காரணம் என்ன வென்பாரும், நேற்றும் குதிரைகள் நரிகளாய் ஊறு செய்தன வென்பாரும், ஒரு காலத்திலும் இந்த ஆறு இவ்வாறு பெருகவில்லை யென்பாரும், அரசனுடைய செங்கோல் பிழைத்ததோ வென்பாரும், சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவிளையாட்டோ இது வென்பாரும், அந்தச் சோமசுந்தரக் கடவுளல்லாதுவேறு யார் இதனைத் தணிப்பா ரென்பாரும், ஆபிரங் குண்டாதரர் வந்து இந்நீரை வாய்மடுத்தாலும் அடங்கா தென்பாரும், பரமசிவன் எடுத்துத் தமது சடையில் வைத்தா லல்லது அடங்கா தென்பாரும் ஆனார்கள்.

அப்பொழுது மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை ஒறுத்த தண்டலாளரும் தம்முடைய பொருள்களைப் பேணுதற் காகத் தம் வீட்டுக்குப் போனார்கள். போகவே, மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் ஆலயத்திற் சென்று, சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய பாதங்களைத் துதித்து, வணங்கிக்கொண்டு, ஆனந்தத்தின் மூழ்கிச், சித்திரம் போல அசைவற்றிருந் தார்.

அறுபத்தெராவது

மண் சுமந்த படலம்

மதுராபுரியிலுள்ள சனங்களெல்லாம் வைகைநீர்ப் பெருக்கினாலே வருந்துதலைப் பாண்டியராசன் அறிந்து, மந்திரிமாரை அழைத்து, “வைகைநதிக் கரையைக் கட்டி, அதன் வேகத்தைத் தணித்து வாருங்கள்” என்று சொல்லி யனுப்பினான். மந்திரிமார்கள் போய்க், குடிகளுடைய பெயர்களை யெழுதி, அவரவர்க்கு ஒவ்வொரு கூறு

அளந்து, எல்லை கீறி, பட்டண மெங்கும் பறை யறை வித்து, கூலியாளரை யழைத்து, அவரவர்க்கு அளந்தபடி செய்யுங்களென்று ஆஞ்ஞாபித்தார்கள். அவ்வாறே ஒவ்வொரு வருக்கும் அளந்துவிட்ட பங்கைக் கூலியாளர்கள் அடைப் பாராயினார்கள்.

இந்நகரிலே தவத்தால் நிறைந்தவனும், பிட்டு விற்புண்பவனும், தான் நாடோறும் விற்கும் பிட்டினை முதற் சோமசுந்தரக் கடவுளை அன்பினாலே அருத்து விப்பவனுமாகிய வந்தி யென்கின்ற ஒரு தனித்த முதியா ளிருந்தாள். அவள் தனக்கு அளந்து விடப்பட்ட பங்கை அடைத்தற்குக் கூலியா ளில்லாமல் வருந்தி, அரசன் ஒறுப்பா னென்று பயந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை நினைந்து, “பிட்டு விற்புண்டு வாழ்கின்ற பேதை மேனாகிய யான் இதுவரையுந் துன்ப மென்பதை அறியேன். கூலியா ளில்லாமையால் அரசன் தண்டிக்கப் போகின்றான். எனக்கோ நாயக னில்லை; மக்களில்லை; சுற்ற மில்லை; துணையாவார் ஒருவரு மில்லை. அவ்வாறாய் அடியேனுக்கு இத்துன்பம் வருவதோ! தேவர்க்குந் தேவரே! அன்பர்க்கு எளியவரே! அரசன் கோபிக்கு முன் கூலியாளாய் வருவா ரொருவரையுங் காணேனே! இனி என் செய்வேன்?” என்று மழைபோலக் கண்ணீர் சொரிய அழுதாள். அப்பொழுது அருட் கடலாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், வந்தி யென்பாள் இடுகின்ற பிட்டை உலகத்தி லுள்ளவர் காண உண்ணவும், அவளுடைய துன்பத்தை யொழிக்கவும், திருவுளங் கொண்டு, அழுக்குப் பொருந்திய பழைய வஸ்திரமொன்றை அரையிற் சுற்றி, திருமுடியின்மேல் வைத்த சும்மாட்டிற் கூடையைக் கவிழ்த்து, திருத்தோளில் மண் வெட்டியை வைத்துக்கொண்டு, மிக்க பசியுடையார் போல, வந்தி யுடைய வீதியிலே வந்து, “கூலி கொடுத்து என் வேலை கொள்வா ருண்டோ?” என்று கூவினார். வறுமையினால் வருந்திய ஒருவன் பெரிய செல்வத்தைக்

கண்டாற் போல, வந்தி யென்பாள், அக் குரலைக் கேட்டு, மகிழ்ந்து, வெளியே வந்து, தாயை நோக்கி வருங் குழந்தையைப் போலத் தன்னை நோக்கி வரும் அக் கூலியாளரை யழைத்து, “எனக்கு அளந்து விடப்பட்ட கரையை அடைத்துத் தருவாயா?” என்று வினாவினாள். “தாயே! அடைத்துக் தருகின்றேன், எனக்கு என்ன கூலி தருவாய்?” என்றார். “நான் விற்கும் பிட்டையே உனக்குக் கூலியாகத் தருவேன்” என்று வந்தி சொல்ல, சோமசுந்தரக் கடவுள் அதற்கு உடன்பட்டு, “அன்னே! பெரும் பசியால் இப்போது வருந்துகின்றேன். உதிர்ந்த பிட்டை யெல்லாம் முதலிடுவா யாயின், அவற்றை உண்டு, இளைப்பாறி, உனக்கு அளந்து விடப்பட்ட கரையைக் கட்டுவேன்” என்றார். வந்தியார் பிட்டை யள்ளி, “அப்பா! இதனை உண்பாயாக” என்று கொடுக்கக், கூலியாளர் வஸ்திரத்தை நீட்டி, அதனையேற்று, உண்டு, “தாயினுடைய முலைப் பாலிலும் இப்பிட்டு மிகு சுவையுடைத்து. இது பாண்டியனாயிருந்து இவ்வுலகத்தை யாண்ட சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கே ஆகும். தந்தை தாயில்லாமற் கூலியாளாய் வந்த எனக்கு இதனைத் தந்து இளைப்பாற்றினாய். இனி வேலைத் தவத்திலே போய் உன் மனம் மகிழும்படி வேலை செய்வேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு போனார்.

சோமசுந்தரக் கடவுளாகிய கூலியாளர், யாற்றங் கரையை யடைந்து, வந்தியுடைய கூலியா ளென்று தம்மை எழுதுவித்துக் கொண்டு, கரையை அடையாது நித்திரை செய்தும், ஆடியும், இனிய இசைகளைப் பாடியும், குகித்தும், வந்தியிடம் அடிக்கடி போய்ப் பிட்டு வாங்கி யுண்டும், யாற்றிலே நீந்தியும், நகைத்தும், விளையாடிக்கொண்டு நின்றார். அப்பொழுது, அடைக்கப்பட்ட கரைகளை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு வந்த ஏவலாளர்கள் வந்தி யாருக்கு விட்ட பங்கு மாத்திரம் அடைபடாமையைக் கண்டு, வெகுண்டு,

வந்திக்குக் கூலியாளாய் வந்தவன் யாரென்று ஆராய்ந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளாகிய கூலிபாளரைக் கண்டு “மற்றைய பங்குகளை யெல்லாம் எல்லாரும் அடைத் திருக்கவும், இந்தப் பங்கை மாத்திரம் நீ அடையாதது என்னை?” என்று வினாவினார்கள். அதனைக் கேட்டும் ஒன்றும் பேசாது இறுமாந்திருக்கும் கூலியாளரை அவர் கள் பார்த்து, “இவனார்? பித்தனோ? பேய் கோட் பட்டவனோ? ஒன்றுத் தெரியவில்லை. கூலியும் வாங்கிக் கொண்டான்; வந்தியுடைய கூலியா ளென்றும் எழுது வித்துக் கொண்டான்; மிக்க அழகுடையவனாயும் இருக் கிறான்; இவனுடைய மேனியானது இவன் முன் கூலி வேலை செய்தவ னல்லன் என்பதை விளக்குகின்றது” என்று அடிக்க அஞ்சி, “இதனை நாம் அரசனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்வோம்” என்று போனார்கள். போய்ப்பாண்டிய ராசனை வணங்கி நின்று, “அரசனே! அளந்து விடப்பட்ட பங்குகளை யெல்லாம் எல்லாரும் மலை போலக் கட்டினார்கள். வந்தி யென்கின்ற முதியாண் மாத்திரம் தன் பங்கை அடைத்திலன். மண்மதனினும் மிக்க கட்டழகுடைய ஒருவன் வந்து, அவனுடைய கூலியா ளென்று தன்னை எழுதுவித்துக் கொண்டு, இராச குமாரன் போலக் களித்தும் ஆடியும் பாடியும் வேலை செய்யாது காலம் போக்குகின்றான். அவனுடைய அழகைக் கண்டு அவனை அடிக்க அஞ்சுகின்றோம்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். உடனே அரசன், “அடைக்கப்பட்ட கரைகளை நாம் போய்ப் பார்ப்போம்” என்று மந்திரிமாரோடு புறப்பட்டு, வைகையை அடைந்து, எல்லாக் கரைகளும் உயர்த்திக் கட்டப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அடைப்பா ரின்மையால் வந்தி யுடைய பங்குக் கரையை அழித்து லெள்ளம் பெருகுதலைக் கண்டு, கோபித்து, “இக்கரையை அடைப்பவன் எங்கே?” என்று வினாவினான். அரச னுடைய கோபத்தைக் கண்ட ஏவலாளர்கள், உள்ளும் புறமும் மேலும் கீழுமாய், உயிர் தோறு மொளித்து நின்ற

கள்வராகிய கூலியாளரைக் கையிற் பிடித்து இடித்து வந்து, “இவன்தான் வந்தியுடைய கூலியாள்” என்று காட்டினார்கள். அரிமர்த்தன பாண்டியன் அவரைக் கண்டு, கோபம் மிகுந்து, பொற் பிரம்பைக் கையினால் வாங்கி, உலகமே யுருவமாக யோனிகளுறுப்பாகக் கொண்ட அவருடைய திருமுதுகில் அடித்தான். சோதி ஸ்வரூபியாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் கூடையோடு மண்ணை உடைப்பிலே கொட்டிவிட்டு உடனே மறைந்தருளினார்.

உயிர்க்குயிராகிய சிவபெருமான்மேற் பட்ட அவ்விடித் தழும்பானது, பாண்டியன் மேலும், அவனுடைய மனைவியர் மேலும், மந்திரிமார் மேலும், இராசகுமாரர் மேலும், சேனா வீரர் மேலும், குதிரை மேலும், யானை மேலும், பட்டது; சூரியன் முதலாகிய கிரகங்கண் மேலும், நட்சத்திரங்கண் மேலும், பிருதிவி முதலாகிய பூதங்ஙண் மேலும், மேகங்ஙண் மேலும், வேதங்ஙண் மேலும், சபயக் கடவுளர் மேலும், தேவர்கண் மேலும், முனிவர்கண் மேலும் பட்டது; மனிதர்கண் முதலாகிய இயங்கியற் பொருண் மேலும், மலைமரம் முதலாகிய நிலையியற் பொருண் மேலும், ஊனிற் பொருந்திய சுருவின் மேலும், உயிரிள்ளாத சித்திரங்கண் மேலும் பட்டது. ல்ஷ்ணு மூர்த்தி தம் முடைய அறிதுயிலை விட்டெழுந்தார்; பரம தேவர் “இஃகென்னை?” யென்று வியந்தார்; இந்திரன் அஞ்சினான்; தேவரும் பிறரும் நடுங்கினார்கள், யக்ஷர் சித்தர் முதலானவர்கள் முன் வடுப்படாத தம் முடம்பி லுண்டாகிய புண்ணை ஒருவர்க்கொருவர் காட்டி மயங் கினார்கள்.

சோமசுந்தரக் கடவுள், எல்லா வுயிர்க்கும் பரமான் மாவா யுள்ளவர் தாமே யென்பதையும், பத்தி வலையிற் படுபவரென்பதையும் காட்டும் பொருட்டுத் திருமேனியி லடிபட்டும், ஒரு கூடைமண் கொட்டிக்கரையை உயரச் செய்தும், மறைந்தருளியதைக் கண்டு, அரசனுடைய ஏவ

லாளர்கள் வந்தியாரிடத்திற் போனார்கள். “நான் அனுப்பிய கூலியாள் என்ன செய்தானோ? என்ன முடியுமோ?” என்று சோமசுந்தரக் கடவுளை நினைந்து அழுதுகொண்டிருந்த அவ்வந்தியாரைச், சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே சிவகணங்கள் வந்து, “அன்னே வருக” என்று தேவ விமானத்திலேற்றித், தேவர்கள் பூமழை பொழியவும், வேதங்கள் ஒலிக்கவும், துந்துபி முழங்கவும், சிவலோகத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

பாண்டியராசன், கூலியாளர் மறைந்ததையும், கரை உயர்ந்ததையும், தன்னுடைய உடம்பில் அடிபட்டதையும், “என்மே லடி பட்டது! என்மே லடி பட்டது!” என்று மந்திரி முதலானோர் பேசுவதையுங் கண்டு, ஐயங்கொண்டு, நின்றான். அப்பொழுது சோமசுந்தரக் கடவுள் ஆகாயத்திலே அசரீரியாய்த் தோன்றி, “செங்கோல் வழுவாத பாண்டினை! உன்னுடைய பொருள் களெல்லாம் தரும் வழியாலே சம்பாதிக்கப்பட்டன வாதலாற் சுத்தமுடையனவாம். ஆதலால் அவை நமக்கும் நம் மன்பர்க்கும் வாதலூரனாலே கொடுக்கப்பட்டன. அவனை நீ வருத்தினாய். அப்போது காட்டிலுள்ள நரிகளை யெல்லாம் குதிரை களாக்கித் தந்தேம்; அவைகள் அன்றிரவில் நரிகளாய் மாறிப் போயின. மற்றை நாளும் அவனை நீ துன்பஞ் செய்தாய். அது பொறாது, நாம் வைகையைப் பெருகச் செய்து, வந்தி யிடத்திலே பிட்டு வாங்கி யுண்டு, அவளுக்குக் கூலியாளாய் அடிபட்டு, மண் கொட்டிக்கரையை உயரச் செய்து, அவளுடைய துன்பத்தைத் தீர்த்து, அவளை எம்முலகிற் சேர்த்தேம். இவை யெல்லாம் நாம் செய்தது இந்த வாதலூரன் பொருட்டேயாம். இவனுடைய செய்கை களொன்றையும் நீ அறியாய். உனக்கு இம்மை யின்பத்தையும் மறுமை யின்பத்தையும் தந்த இவனைத் தன் விருப்பத்தின்படி நடக்க விடுத்து, நீ நூல் வழியே நடந்து, பூரண ஆயுளுடையனாய் நிறைந்த செல்வத்தோடும் வாழ்வாயாக” என்று சமஸ்தருங் கேட்க

அருளிச் செய்தார். பாண்டியராசன் அச்சமும் அதிசயமும் ஆனந்தமும் அடைந்து, வாதஜூரர் எங்கே யென்று தேடித், திருக்கோயிலை யடைந்து, அங்கே அவரைக் கண்டு, விழுந்து, வணங்கிப், “பூமியை அரசாண்டு நகரத்திற் கேதுவான பாவங்களைச் செய்த அடியேனுக்குத் தவப் பயனாய் வந்து இம்மை மறுமை இன்பங்களைத் தந்தீர்; அது வன்றிப் பிறவிப் பிணிக்கும் மருந்தாயினீர் தேவரீரையறிந்து அடியேன் செய்த பிழைகளை யெல்லாம் பொறுத்து முன்போல இப்பூமியை அரசாளுக” என்று பிரார்த்தித்தான். பற்றுகளை எல்லாம் விட்ட மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் அரசனை நோக்கிக், “கடல் சூழ்ந்த நில உலகுக் கெல்லாம் ஆயிரங் கண்களையுடைய இந்திரனை போல அரசுபுரிவீர்! உங்கள் நாயகர் அருளிச் செய்த வண்ணமே செய்வீராக. உம்மை நான் அடுத்தமையினாலே உலகாசாரத்தையும் வேதாசாரத்தையும் அறிந்து, சித்த சுத்தி யடைந்து, சிவனிடத்திற் பத்தி வைத்துச், சம்ஸார வாசனை யற்றுச், சீவன் முத்த னானேன். பரமசிவனே மும்மூர்த்திகளை யுண்டாக்கி இவ்வுலகத்தைப் படைத்துக் காத்து அழித்துப் பிறவித் துன்பத்தினுக்கு அஞ்சினோர்க்கு கெடாத முத்தியின்பத்தைக்கொடுத்தருளுவர். உயர்வொப் பில்லாத இத்திருவாலவாயுடையாரே மந்தரம் கைலாசம் மேரு ஸ்ரீபுரப்பதம் காசி முதலிய தலங்களிலே போக மோக்ஷங்களைக் கொடுத்துக் கொண்டு வீற்றிருப்பார். இவரே கண்ணுவர் முதலான இருடிகளுக்கு வேதத்தின் உண்மையை அருளிச் செய்தார். ஞானாகாசமாகிய சிதம்பரத்துக்கு வரும்படி அடியேனுக்கு ஆஞ்ஞாபித்தார். ஆதலால் அங்கே என்னைப் போகும்படி செய்க” என்று சொல்லிச், சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கித், துதித்து, விடைபெற்றுக் கொண்டு, புறப் பட்டார். பாண்டியராசன் பின்தொடர்ந்து, மாணிக்க வாசக சுவாமிகள், “நில்லும், நில்லும்” என்று தடுக்கவும் கூப்பிடு தார மளவும் போய்ப், பாதங்களிலே விழுந்து, நமஸ்கரித்து, அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினான்.

திரும்பி வந்து, கோயிலை யடைந்து, சோமசுந்தரக்
கடவுளைத் தரிசித்துத், தான் அடிக்கும்படி பிரம்பு நீட்டிய
போது திருமுதுகைக் கொடுத்தருளிய அந்தக் கருணையை
நினைந்து, நினைந்து, ஆறாது,

“அடையாளம் படவொருவ
னடித்தகொடுஞ் சிலைத்தழும்புந்
தொடையாக வொருதொண்டன்
தொடுத்தெறிந்த கல்லும்போற்
கடையானேன் வெகுண்டடித்த
கைப்பிரம்பு மூலகமெல்லா
முடையானே பொறுத்ததோ
வுன்னருமைத் திருமேனி.

கடியேறு மலர்மகன்மான்
முதலாய கடவுளரும்
படியேழு மளவிறந்த
பல்லுயிரு நீயேயோ
முடியேற மண்சுமந்தாய்
முதுகுதனி லடிபட்ட
தடியேனும் பட்டேனின்
றிருமேனி யானேனோ.

கைக்குமருந் திண்சுவைபின்
காட்டுமா நெனவினைக்கும்
பொய்க்குமருங் கலனாகி
மண்ணாண்டு புலைநரசுந்
துய்க்குமருந் துயர்களைவான்
மாறாய்நின் றுணையடிக்கே
உய்க்குமருந் தவரிவரென்
றறியாமை யொறுத்தேனே.

பாதியுமை யுருவான
 பரமேட்ட யெனக்கிம்மை
 ஊதியமும் பரகதியு
 முறுதியென விளைவிக்கும்
 நீதியினான் மந்திரியாய்
 நின்னருளா யவதரித்த
 வேதியரை யறியாதே
 வெறுத்துநா னொறுத்தேனே.
 மாயா விருத்தியினான்
 மாழாந்து மாதவரை
 ஆயா தொறுத்தே
 னருநரகத் தாழ்ந்துநான்
 வீயாம லின்றனையார்
 மெய்ம்மையெலாந் தேற்றியவென்
 றாயானாய் தண்ணளிக்கென்
 றமியேன் செய் கைம்மாறே.
 நின்னையுணர்ந் தவர்வேத
 நெறிவேள்வி செய்தூட்டும்
 இன்னமுதிற் சுழிசுவைத்தோ
 விவளிதும்பிட் டெவ்வுயிர்க்கும்
 மன்னவனே செந்துவர்வாய்
 மலர்ந்தமுது செய்தனையால்
 அன்னையிலா வுனக்கிவளோ
 ரன்னையாய் வந்தாளோ.
 அன்றுசிறுத் தொண்டரிடும்
 பிள்ளைக் கறியமுது
 மென்று சுவைதெரிந்த
 வேடனிட்ட லுனும்போல்
 நன்றுநரை யாட்டியிடு
 பிட்டு நயந்தருந்தி
 என்று மடியார்க்
 கெளிவந்தா யெந்தாயே.

நரியாவும் பரியாக்கி
 நடத்தியும் பரமன்றித்
 தரியாயான் றருதுகிலைத்
 திருமுடிமேற் றரித்துமறைக்
 கரியாயநீ யென்பாச
 மறுக்கவருந் திருமேனி
 தெரியாதே பரியாசை
 திளைத்திறுமாந் திருந்தேனே.

விண்சுமக்கும் புள்ளாய்
 விலங்காய்ச் சுழன்றுமனம்
 புண்சுமக்குஞ் சூழ்ச்சி
 வலியுடைய புத்தேளிர்
 மண்சுமக்கு மள்ளராய்
 வந்திலரே வந்தக்காற்
 பண்சுமக்குஞ் சொல்லிபங்கன்
 பாதமுடி காண்பாரே.”

என்று பலவாறு துதித்துத், தம்மை யடைந்த அன்பர்க்கு
 இவரன்பரா மென்றும் இவரைப் பெற்றாற் போக
 மோகும் பெறுதல் எளிதா மென்றுஞ் சொல்லிப், பல
 திருப்பணிகளையும் பூசை முதலானவைகளையுஞ் செய்
 வித்து, வெள்ளியம்பலத்தில் மாறியாடிய திருவடிகளிலே
 பதிந்த அன்புடையனாய் அரசு செய்துகொண்டிருந்தான்.

அப்படி வாழுங் காலத்தில் அரிமர்த்தன பாண்டியன்,
 பல செல்வங்களும் ஓங்க, சகநாத னென்கின்ற புத்தி
 ரனைப் பெற்று, அவனை முடிசூட்டி, அரசனாக்கி
 வைத்துவிட்டு, மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுடைய
 சேர்க்கையினாலே மும்மலத் தொடர்ச்சி நீங்கிச், சிவ
 பெருமானுடைய திருவடிகளை யடைந்தான்.

மதுரை யினின்றும் புறப்பட்ட மாணிக்கவாசக
 சுவாமிகள், பல திருப்பதிகளையும் வணங்கிக்கொண்டு,
 சிதம்பரத்தை அடைந்து, வீதிதோறும் விழுந்து விழுந்து

நமஸ்கரித்துத், திருக்கோயிலிலே புகுந்து, சச்சிதானந்த மயமாகிய சிவகங்கையிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சபாநாயகர் தமது அருட்சத்தியாகிய சிவகாமியம்மையார் காண ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்தருளாநின்ற கனகசபைக்கு எதிரே சென்று, காந்தத்துக்கு எதிர்ப்பட்ட இரும்பு போல இழுப்புண்டு போனார். திருப்பெருந்துறையிலே தம்மை அடிமைகொண்ட ஆசாரிய மூர்த்தமாய்த் தோன்றி, வருக என்கின்ற குறிப்போடு நின்று அங்கே நிருத்தஞ் செய்கின்ற சபாநாயகருடைய நிலையைக் கண்டு, அஞ்சலி செய்து, நிலத்தில் வீழ்ந்து, பரவசமானார்; அக்கினியிற் பட்ட வெண்ணெய் போல மனங் கசிந்துருகப் பாடினார்; ஆடினார். திருவாசக மருளிச் செய்து, துதித்துக்கொண்டு, சிலநாள் இருந்து, பின் சபாநாயகருடைய ஆஞ்ஞையினாலே சிதம்பரத்துக்குக் கிழக்கே யுள்ள தபோவனத்தை யடைந்து, சிவானந்தத் தில் அமிழ்ந்திச், சிவயோகஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அந்நாளிலே, ஈழமண்டலத்திலுள்ள புத்தர்கள் சிலர் சிதம்பரத்தை யடைந்து தில்லை மூவாயிரவரோடு வாது செய்யும்படி கேட்டார்கள். சபாநாயகர் தில்லை மூவாயிர வருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “வாதலூரனை அழைத்து வந்து புத்தரோடு வாது செய்யும்படி வீடுவீராயின் உங்களுக்கு வெற்றியாகும்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார், தில்லை மூவாயிரவர் நித்திரை விட்டெழுந்து, களிப்புற்றுத், தபோவனத்தை யடைந்து, மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை அழைத்தார்கள். அதற்குச் சிவாஞ்ஞையின் வழியே நின்ற சுவாமிகள் மறுத்தனர். தில்லை மூவாயிரவர் திரும்பிப்போய் வருத்தமுற் றிருக்கச், சபாநாயகர் மீளவும் அவர்களுக்குக் கனவிலே தோன்றித், திருப்பெருந்துறையிலே குருந்தமரத் தடியிலே தாம் ஆட்கொண்ட முறைமையினையும் மாணிக்கவாசகன் என்று இட்ட நாமத்தினையும் அறி வித்து, “இனி அவனை மாணிக்கவாசக னென்று அழையுந் கள், வருவான்” என்று அருளிச் செய்தார். அப்படியே

அவர்கள் போயழைக்க, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், “சிவபெருமானுடைய திருவருள் இதுவோ!” என்று அவர்களோடும் புறப்பட்டு வந்து, சபாநாயகரைத் தரிசித்துக்கொண்டு, புத்தர்களோடு வாது செய்து, அவர்களை வென்று, பிறவி தொட்டு ஊமையா யிருந்த சோழராசாவுடைய மகளை ஊமை தீர்த்தருளினார். பின்னுஞ் சிலகாலந் திருவாசகம் பாடித், துதித்துக் கொண்டு, அந்தத் தலத்திலே யிருந்து, சிவபெருமானுடைய திருவடி நீழலையடைந்தார்.

அறுபத்திரண்டாவது

பாண்டியன் சுரந் தீர்த்த படலம்

அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்குப் பின் சகநாதன், வீரவாகு, விக்கிரமவாகு, பராக்கிரமவாகு, சுரதன், குங்குமன். கருப்பூரன், காருணியன், புருடோத்தமன், சத்துருசாதனன், கூண்பாண்டியன் என்பவர்கள் முறையே அரசு செய்தார்கள். இக்கூண்பாண்டியன் தன் புயவலிமையினாலே புகழடைந்து, சேரனையும் சோழனையும் வென்று, அவர் நாடுகளையுங் கைக்கொண்டு, அரசு செய்யும் போது, சேரராசன் இரத்தினமும் பொன்னும் யானையும் மகளிருங் கொண்டு வந்து கொடுத்து, நமஸ்கரித்துத், தன்னுடைய ஊரைப் பெற்றுக்கொண்டு போனான். சோழராசனும் தான் பெற்ற புதல்வியாகிய மங்கையர்க்கரசி யென்பவரை மணமுடித்துக் கொடுத்துத் தன்னாட்டைப் பெற்றுக் கொண்டான். சோழராசன் அம்மங்கையர்க்கரசியாருக்கு அளவில்லாத செல்வங்களையும் வஸ்திரங்களையும் தாசிகளையுங் கொடுத்துக், குலச்சிறை யென்பவரைக் கூட அனுப்பினான் அக் குலச்சிறையாருடைய கல்வி கேள்விகளைப் பாண்டியராசன் கண்டு, அவரைத் தனக்கு மந்திரியாக்கிக் கொண்டான்.

பாண்டியராசன் முன் செய்த தீவினையினாலே சமணர்களுடைய போதனை யிலகப்பட்டு ஆருகத னானான் அரசன் ஆருகத னானமையால் அந்நாடு முழுதிலும் வைதிக சைவங் குன்ற ஆருகதமாகிய இருண் மூடிற்று மங்கையர்க்கரசியாருங் குலச்சிறையாருமாகிய இருவர் மாத்திரஞ் சைவராயிருந்தார்கள்.

ஒருநாள் இவ்விருவரும், “பொய்ச்சமயமாகிய இச் சமணசமயங் கெடச் சைவசமயந் தழைத்தோங்கச் செய் பவர் யாவரோ?” என்று மனக்கவலையுற்றுச், சோம சுந்தரக் கடவுளை யடைந்து, “கண்ணுவர் முதலாதிய முனிவர்களுக்கு வேதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்த கடவுளே! சமணர்களுடைய வலையிற்பட்டு அறிவிழந்த அரசனை மீள அடிமைகொண் டருளுக” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பொழுது சோழநாட்டிலுள்ள சீர்காழியிலிருந்து ஒரு பிராமணர் விபூதி உருத்திராசுந் தலீத்தவராய்ச் சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கும் பொருட்டு அங்கே வந்தார். அவரை அவ்விருவரும் நோக்கி, “ஐயரே! நீர் எங்கே யுள்ளவர்?” என்றார்கள். பிராமணர், “நான் சீர்காழியிலுள்ளவன்” என்றார். “அங்கே யுள்ள விசேஷங்கள் என்ன?” என்று அவர்கள் வினாவ, பிராமணர், “சீர்காழியிலே சிவபாத விருதய ரென்னும் பிராமண ரொருவர் உளர். அவர், புறச்சமயங் களைப் பாற்ற வல்ல ஒரு புதல்வனைத் தரல் வேண்டு மென்று தோணிப்பபரை நினைந்து தவஞ் செய்தார். சிவானுக்கிரகத்தினாலே அவருக்கு ஒரு குழந்தை கிடைத்தது. அக்குழந்தைக்கு முன்றாம் வயசிலே உமாதேவியார் சிவ பெருமானோடும் எழுந்தருளி வந்து தமது திருமுலைப் பாலைப் பொற்கிண்ணத்திலே கறந்து ஞானத்தோடு கலந்து ஊட்டினார். உடனே அக்குழந்தை வேதாகமாதி சமஸ்த சாத்திரங்களையும் உணர்ந்து, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி யென்னும் பெயரைப் பெற்று, சிவஸ்தலங்கடோறும் போய், வேதசாரங்களை யெல்லாம்

தமிழிலே தோத்திரமாகப் பாடுகின்றது. குழந்தைப் பருவத்தையுடைய அத்திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி, சிவ பெருமானிடத்திலே பொற்றாளமும் முத்துப்பல்லக்கும் முத்துச்சின்னமும் முத்துப்பந்தரும் படிக்காசும் பெற்றுப், பாலையிலத்தை நெய்தனிலமாகவும் வேதாரணியத்திலே திருக்கதவு அடைக்கவும் பாடிச், சிவஸ்தல யாத்திரை செய்கின்றார். அவர் சுவாமி தரிசனத்தின் பொருட்டு இங்கும் வருவார்" என்றார். அது கேட்ட மங்கையர்க் கரசியாருங் குலச்சிறையாரும், அரசன் விபூதியை அணிந்தாலொத்த மகிழ்ச்சி யெய்தி, உடனே திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனாருக்கு ஒரோலை யெழுதி அந்தப் பிராமணர்கையிற் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டுச், சுவாமியை வணங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

பிராமணர் வேதாரணியத்தை யடைந்து, திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைக் கண்டு, "இது மங்கையர்க் கரசியாருங் குலச்சிறையாருந் தந்தது" என்று சொல்லி, அவ்வோலையைக் கொடுத்தார். அதில், "திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனாராகிய தேவரீருடைய திருவடிகளை வணங்கி அடியேன் குலச்சிறை எழுதும் விண்ணப் பம்:— தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளி வந்து சமண சமயத்தைக் களைந்து, அரசனுக்கு விபூதி கொடுத்து, இத்தமிழ் நாட்டைச் சைவ நாடாக்கி அடியேங்களைக் காத்தருளுக" என்று எழுதப்பட்டிருத்தலைத் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் கேட்டு, மதுரைக்குப் போக உடனே புறப்பட்டார். திருநாவுக்கரசு நாயனார் அதனை யறிந்து, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை நோக்கி, "நீரோ சிறியவர். சமணரோ பாதகத்துக்கு அஞ்சாதவர்கள். தம்மோடு பன்னாட் பழகிய எனக்கு அவர்கள் செய்த தீமை இவ்வள வென்று சொல்ல முடியாது. ஆதலால் அங்கே போதல் கூடாது உமக்குக் கிரகங்களும் இப்போது வலியில்" என்று சொல்லித் தடுத்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அது

கேட்டு, “சமணர் செய்த கொடிய துன்பங்களுக் கெல்லாந் தப்பிய அப்பரே! சிவபெருமானுடைய திருவரு ளில்லாதவர் போல நீர் இவ்வாறு சொல்ல தென்? நட்சத் திரங்கள் கிரகங்கள் விலங்குகள் பறவைகள் அசுரர்கள் பேய்கள் பூதங்கள் முதலிய வெல்லாம் சிவபெரு மானுடைய ஆணையினாலே நடப்பனவாம். அச் சிவ பெருமான் நம்முடைய சிந்தையே கோயில்கொண்டு வீற்றிருப்பாரானால், அவைகளால் நமக்கு ஒரு தீங்கும் உண்டாகாது” என்று சொல்லிக், கோளறு பதிகத்தை ஓதி, அவரை ஒருப்படுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், முத்துப்பந்தர் நிழற்ற முத்துச்சிவிகையின் மேலேறிச் சென்று, வழியி லுள்ள தலங்களை வணங்கித், தேவாரத் திருப்பதிகம் பாடிக் கொண்டு, “பரசமய கோளரி வந்தார்! சமண சமயமாகிய அந்தகாரங் கெடவுதித்த ஞானசூரியர் வந்தார்!” என்று சின்னங்கள் ஒலிக்க, மதுரையை அடைந்தார். முத்துச் சின்னத்தின் ஓசையைக் கேட்டுச் சமணர்கள் வந்து, “உங்கள் தேவனைக் கும்பிட வந்த நுமக்கு இந்த வெற்றிச் சின்ன மேன்? நீங்கள் யாரை வென்றீர்கள்?” என்று தடுத்தார்கள். திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் அத்தடையைக் கடந்து, பரிசனங்க ளோடுங் கோயிலை யடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை மீனாக்ஷியம்மையாரோடு வணங்கி, ஆனந்த வெள்ளத்தி லமிழ்ந்திச், சமணர்களை வாதிலே வெல்லச் சுவாமி யுடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கித் திருப்பதிகம் ஓதித், திருவருள் பெற்றுக்கொண்டு வெளியே வந்தார். அப் பொழுது வாகீச முனிவ ரென்கின்ற சிவனடியா ரொருவர் வந்து அவரைத் தம்முடைய திருமடத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டார். நாயனாரும் அதற்கு உடன்பட்டு, அந்த மடத்திலே இறங்கி, அன்றிரவு திருவமுது செய்திருந்தார்.

நாயனாருடைய வரவை யறிந்த சமணர்கள் பொறாமை கொண்டு, ஒருங்கு கூடி, அவர் எழுந்தருளியிருக்குந் திரு மடத்தை எரிக்கும்படி அன்றிரவு அக்கினி தேவனை அபிமந்திரித்து ஏவினார்கள். மந்திரம் பலியாமைகண்டு, பின் அக்கினியைத்தாமே எடுத்துக்கொண்டு போய் மடத்திற் கொளுத்தினார்கள். அக்கினி புகைவதைக்கண்டு, பரிசுனர்கள் போய், நாயனாருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, நாயனார் இது பாண்டியனால் ஏவிச் செய்யப்பட்ட தென்றறிந்து, “செய்யனே திருவாலவாய் மேவிய” என்னுந் திருப்பதிகத்தை யெடுத்து, அதிற் “பையவே சென்று பாண்டியற் காகவே” என்று அருளிச் செய்தார். அது உடனே அரசனுக்கு வெப்புநோயாய் அவனை வருத்தலாயிற்று.

அரசனுக்கு வெப்பு நோயுத்ததைப் பாண்டிமாதேவியாருங் குலச்சிறையாரு மறிந்து, வயித்தியரை அழைத்து, மருந்துகள் கொடுத்தும் மந்திரங்மள் செய்தும் அது தீராமை கண்டு, வருத்த முற்றார்கள். சமணர்களும் தங்கள் மந்திரௌஷதங்களினால் அந்நோய் மாறாமை கண்டு கவலையுற் றிருந்தார்கள். பொழுது விடிந்தவுடன் மங்கையர்க் கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் அரசனிடத்தில் வந்து, “இந்நோய் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரால் வந்தித் தீராது” என்றார்கள். அரசன் அதற்கு, “நீங்கள் சொல்லுஞ் சைவர் நீறிட்டுப் பார்ப்பது தகுமோ?” என்றான். அவர்கள், “எவ்வகையானும் உம்முடைய நோய் தீர வேண்டுமே” என்றார்கள். அரசன் “அவரை இங்கே அழையுங்கள்” என்று கூறக், குலச்சிறையார் நகர மெங்கும் அலங்கரிப்பித்துத், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் எழுந்தருளியிருக்கும் மடத்துக்கு மங்கையர்க் கரசியாரையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்.

பாண்டிமாதேவியாரும் மந்திரியாரும் திருமடத்தை யடைந்து, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைத் தரிசித்து, வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்கள். நாயனார் அவர்

களைத் தமது திருக்கரத்தா லெடுத்து, “நன்றிருந்தனிரோ?” என்று வினாவி யருளினார். அதற்கு அவர்கள் “தேவரீருடைய திருவருளைப் பெற்றவருக்கு யாது குறையுண்டு?” என்று சொல்லிப் பின், “சமணர்கள் இறக்கவும், இப்பாண்டி நாடெங்கும் திருநீற்றி னொளி பிரகாசிக்கவும் ஏதுவாய் அரசனுக்கு வெப்புநோய் வந்தது. தேவரீர் எழுந்தருளி வந்து அதனைத் தீர்த்தல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அதற்குடன் பட்டு, முத்துச் சிவிகையின்மேற் கொண்டு, முத்துச் சின்னங்கள் ஊதச்சென்று பூரணகும்ப, முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அரண்மனையை யடைந்து, உள்ளே புகுந்து, அங்கே அரசனுக்குச் சமீபத்தி லிடப்பட்டுருந்த இரத்தி னாசனத்தில் வீற்றிருந்தார். நாயனாருடைய திருநோக்கத்தினாலே அரசன் சிறிது அறிவு வரப்பெற்று, அவரைப் பார்த்து, “அடியேனுக்கு உண்டான இந்நோயைத் தீர்த்து அடியேனையும் அடிமைக்கொண்டருளுக” என்று வேண்டினான். சமணர்கள் அது கேட்டு, மனம் புழுங்கி, “மகாராசாவே! உம் முடைய வலப்புறத்து நோயை இவரும் இடப்புறத்து நோயை நாங்களும் தீர்க்க அனுமதி செய்தல் வேண்டும்” என்றார்கள். அரசன், “அப்படியே செய்க” என்று சொல்ல, சமணர்கள் உடனே அருகனைத் தியானித்துக் கொண்டு, மயிற்பீலியினால் தடவிக், கரகநீரைத் தெளித்தார்கள். அது அக்கினியிற் பெய்த நெய் போலாக, வெப்புநோய் முன்னிலும் அதிகரித்தது. சமணர்கள் மானம் மிக்குடையராய்ச் செருக்கழிந் திருந்தார்கள். அப்பொழுது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் பாண்டியனுக்கு இடும் பொருட்டு விபூதியை எடுத்தார். அது கண்டு சமணர்கள், “இது மாயநீறு” என்று தடுத்தார்கள். நாயனார் அதனை விடுத்துக், கோயிற் றிருமடைப் பள்ளியிலுள்ள நீற்றைக் கொண்டுவரும்படி செய்து, “மந்திரமாவது நீறு” என்றுத் திருநீற்றுப் பதிகத்தையோதி, அரசனுடைய மேனியிலே அதனைப்

பூசித் தடவினார். உடனே அரசனுடைய வலப்பக்கம் நோய் போய்ப் பனிநீருஞ் சந்தனமும் பூசினாற் போலக் குளிர்ந்தது. அரசன் நாயனாரை நோக்கி, “மற்றப் பக்கத்து நோயையுந் தேவரீரே தீர்த்தருளல் வேண்டும்” என்று இரக்க, அவர் முன்போல விபூதி யிட்டு இடப்பக் கத்தையுந் தடவினார். தடவவும், பாண்டியன் வெப்பு நோயுடன் முன்னுள்ள கூனுந் தீரப்பெற்றுப் பால சூரியனைப் போலப் பிரகாசித்தான்.

இதனாலே அக் கூன்பாண்டியனுக்குச் செளந்தரிய பாண்டிய னென்னும் பெய ருண்டாயிற்று செளந்தரிய பாண்டியன் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரிடத்திலே பஞ்சாக்ஷரோபதேசம் பெற்றுச், சமண சமயத்தை விடுத்துச், சைவமார்க்கத்தை யடைந்து, சுத்தனா யிருந்தான்.

அறுபத்துமூன்றாவது

சமணரைக் கழுவேற்றிய படலம்

மங்கையர்க்கரசியாருங் குலச்சிறையாரும் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருவடிகளை வணங்கி, “சுவாமி! அரசனுடைய வெப்புநோயையும் கூனையும் பாசத்தையும் மாற்றி விபூதி யணிவித் தருளினீர். இனிச் சமணர்களை ஜயித்து இத்தென்னாடு முழுவதிலும் திரு நீற்றி னொளி விளங்கச் செய்தருளல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் “திருவாலவாயுடையாருடைய திருவுள்ளத்தை அறிவேம்” என்று பாண்டிமாதேவியாரோடுங் குலச்சிறையாரோடும் புறப்பட்டுக், கோயிலை யடைந்து, பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, மழுப்படைத் தரித்தவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளை வணங்கிச், சமணர்களை ஒறுத்தல் செய்யுத் திருவுளஞ் செய்தருளு மென்று, “வேதவேள்வி” என்னுந் திருப்பதிசுத்தை அருளிச் செய்தார். சோமசுந்தரக்

கடவுள் ஆகாயத்திலே அசரீரியாய்த் தோன்றி, “அன்பர்களே! நுங்கட் கிசைந்ததே எமக்கும் வேண்டுஞ் சம்மதம். அதனால் வெல்லத் தக்கவர் நீரே. பாண்டியனுடைய அவைக்களத்திற் சமணர்களோடு வாது செய்யின் அவர்கள் தோற்றுக் கழுவி லேறுவார்கள்” என்று அருளிச் செய்தார். நாயனார் அது கேட்டுத், தொழுதுகொண்டு, திருமடத்துக்கு எழுந்தருளினார்; மாதேவியாரும் மந்திரியாரும் தம் மாளிகைக்குப் போனார்கள்.

மற்றநாட் காலையில் பாண்டிமாதேவியாரும் அமைச்சனாரும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை வந்து வணங்கி, அழைத்துக்கொண்டு போய், அரசனையடைந்து, அவனை நோக்கி, “மகாராசாவே! சமண சமயமாகிய இந்த நெருங்கிய காட்டைக் களைந்தாற்றான் சைவப் பயிர் ஒங்கும்” என்றார்கள். அரசனும் அது கேட்டு, “அப்படியே செய்க” என்றனன். நாயனார் திருவருளை நினைந்து மகிழ்ந் திருந்தார்.

அரசனுடைய நோயை மாற்ற முடியாது தோற்றுப் போன சமணர்களை அவர்கள் மனைவியரும் மக்களும் இசுழ்ந்து, “அரசன் உங்கள் சமயத்தை விடுத்துச் சைவனானான்; நீங்கள் அவனுடைய நோயை மாற்றும் ஆற்றலிலராய் ஒரு சைவச் சிறுவனுக்குத் தோற்றுச் சமணர்களெல்லாருக்கும் தீராத பழியை விளைத்தீர்கள்” என்று கூறினார்கள். அப்போது சமணாசாரியர் களெல்லாரும் மானத்தால் உந்தப்பட்டவராய்த் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரோடு வாது செய்யப் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் மனைவிமார் அது கண்டு, “நம்முடைய பாழிகளிலும் பள்ளிகளிலும் சடையும் முஞ்சியும் நீறும் சூலமும் புலித்தோலுந் தரித்தவர் சிலர் வந்துலாவவும், பெண்டவப் பள்ளிகளை யானை யொன்று வந்து சிதைக்கவும், முண்டி தஞ் செய்த தலையராய்க் குண்டிகை பொருந்திய கையராய்க் கோவணம் மாட்டிய தண்டத்தைத் தரித்த தோளினராய்ச் சடையனுடைய பெயரை உச்சரிப்பவராய்

எங்கும் விளங்கவும், மதயானை யொன்று வந்து எல்லா ரையுந் துரத்தி அசோகமரத்தை வேரோடு பிடுங்கவும், குலத்தலையிலுங் கழுமுனையிலும் நீங்க னேற நா மெல்லாம் அளக மவிழ மார்பி லடித்துப் புலம்பவும், சொப்ப னங் கண்டோம். நீங்கள் கற்ற வித்தை யொன்றும் உதவிற் றில்லை. நம் முன்னோர் அக்கினி வளர்த்து, அதிலுண் டாகிய யானை முதலியவைகளை ஏவிப், பட்ட பாட்டையு மறிவீர். அரசனுடைய நோயையும் மாற்றினீ ரில்லை. இனிச் செய்வது யாவதாகுமோ அதனை எண்ணுங்கள். இன்றைக்கு வாதஞ் செய்யப் போக வேண்டாம்" என்று தடுத்தார்கள். சமணாசாரியர்கள் அவர்களுடைய வார்த் தையைக் கேளா தேகி, அம்மனைவியர்களாற் கையிற் பற்றி இழுத்துச் சபிக்கப்பட்டும், பெண்கள் சொற் கேட்பது பழுதென் றெண்ணி, அவர்கள் காணாதபடி ஒளித்துச் சென்றார்கள். செல்லும்போது பல துர்ச்ச குணங்கள் எதிரே நிகழ, அவற்றையும் பொருட்படுத்தாது, நகர்ப்புறத்தை யடைந்து, எல்லாரும் ஓரிடத்திற் கூடி, அரசனைக் கண்டு அநுமதி பெற்றுப், பகைவரை வாதினால் வெல்லுது மென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு, அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டுச், சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு வந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைத் தொடர்ந்து கொண்டு, இராசசபைக்கு வந்தார்கள். திரு ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் இராசசபையிலே வந்து, பாலஞ்சூரியன் போலச் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருப்பச், சம ணர்கள் பொறாதவராய், 'மழலை வார்த்தை வெளிபாத மைந்தரே! உம்முடைய மந்திரத்தினாலே அரசனுடைய நோய் நீங்கிற் றென்று எண்ண வேண்டாம். அது காக்கை யிருக்கப் பனம்பழம் விழுந்தது போலும்; நத்தை யூர்ந்த கீறு எழுத்தாய் வரின்னும் வரும். அது போல உம்முடைய சாம்பலுஞ் சொல்லும் அரசனுடைய நோய்க்கு மருந்தும் மந்திரமுமாயின. ஆதலினால் எம்மை வென்றோமென்று நீர் தருக்க வேண்டாம். உம்முடைய மந்திரத்தையும் எம் முடைய மந்திரத்தையும் ஏட்டி லெழுதி அரசன் முன்

அக்கினியி லிடுவோம். யாருடைய ஏடு வேவ வில்லைபோ அவரே வென்றவர். அதனைச் சிவனுறைகின்ற இந்த ஆவ வாயை விட்டு வேறோரிடத்திற் செய்வோம்” என்றார்கள்.

சமணாசாரியர்கள் இவ்வாறு சொல்லிப் புறப்பட்டுப் போய், மதுராபுரிக்குக் கீழ்த்திசையிலே ஒரு கிடங்கு வெட்டி, அதில் தீ மூட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். பதினா றாயிரந் திருக்கூட்டத்தோடும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அவ்விடத்துக்கு எழுந்தருளப், பாண்டிய ராசனும் பாண்டிமாதேவியாருங் குலச்சிறையாரும் பின்னே போனார்கள். தம் புதல்வருடைய செய்கையைப் பார்க்கச் சோமசுந்தரக் கடவுளும் மீனாசுதியம்மையா ரோடு ஆகாயத்திலே எழுந்தருளினார். சமணாசாரியர்கள் தங்களுடைய மந்திரங்களைப் பச்சையோலை யிலெழுதி அவ்வக்கினியிலே இட்டார்கள். அவை உடனே கரிந்து சாம்பராயின. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தாம் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகம் எழுதப்பட்ட புத்த கத்தை எடுத்துக் கயிற்றினால் வகிரவும் “போகமார்த்த பூண்முலையாள்” என்னுந் திருப்பதிகம் வந்தது. அது எழுதப்பட்ட ஏட்டைத் தமது திருக்கரத்தா லெடுத்து அக்கினியிலே யிட்டார். அக்கினியில் இடப்பட்ட அவ்வேடு எரியாது பச்சையாய்த் தோன்றிற்று. அது கண்டு, அரசனும் மந்திரியும் அரசியும் அங்கு வந்து நின்று பிறரும் நாயனாரைப் புகழ்ந்து இன்ப வெள்ளத்தில் அமிழ்ந் தினார்கள். அந்த இடமானது இன்றைக்கும் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

நாயனார் அவ்வேட்டை யெடுத்துத் திருமுறையிற் சேர்த்துவிட்டு அரசனை நோக்க, சமணாசாரியர்கள் பின்னும் வெட்க மின்றி நாயனாரைப் பார்த்து, “நாங் களிட்ட பச்சையேடுகள் கரிந்துபோக, நீரிட்ட ஏடுமாத் திரம் பச்சையாய்த் தோன்றிற்று. இது நீர் அக்கினியை விஞ்சையினாலே கட்டிக்கொண்டதினாலேயாம். உங்க

ஞடைய ஏட்டையும் எங்களுடைய ஏட்டையும் வைகையாற்றில் இடுவோம் யாருடையது எதிரேறுமோ அவரே வென்றவர். வென்றவருக்குத் தோற்றவர் அடிமையாவர்" என்றார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அது கேட்டு, "சிவனடியார் நிந்தை சிவ நிந்தை செய்த நுமக்கு ஏற்ற தண்டம் இதுவோ! சிவபெருமானுடைய திருவருளிணாலே நாம் வென்றோமாயின் உம்மைக் கழுவில் ஏற்று வோம்" என்றார். ஊழ் அதுவா யிருந்தமையினாலே சமணர்களும் அதற்கு உடன்பட்டார்கள். குலச்சிறையார் அஃதறிந்து, தச்சரை யழைத்துக், கழுமரங்கள் செய்து, அரசன் முன்னே பரப்பினார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் சமணர்கள் மேற்கொண்ட இரக்கத்தினாலே அவர்களை நோக்கி, "வாரீர் ஆசாரியர்களே! வாது செய்வதை விடுத்து விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்துப் பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்தும் பாசத்தை நீங்கி உய்யுங்கள்" என்றருளிச் செய்தார். சமணர்கள் அது கேட்டுக், கொதித்து, "அக்கினியில் வென்றோம், நீரில் எப்படியாகுமோ வென்று ஐயுற்று எம்மை இணக்கிக் கொண்டு அகல நினைந்தீர், வாது செய்யத் துணியும் பெற்றறியை உரைத்திலீர், போம்" என்று மறுத்து, வேகமாய்ப் பாய்கின்ற வைகையிலே அவ்வேகந் தணிய மந்திரத்தை உச்சரித்து, ஏட்டை யெழுதி விடுத்தார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், "வேதங்களே உண்மைப் பிரமாணமானால், அவ்வேதங்களால் துணியப்பட்ட பொருள் சிவபிரானேயானால், இவ்வேடு நீரிலே எதர் செல்க" என்று சொல்லி, "வாழ்க வந்தணர்" என்னுந் திருப்பதிகத்தை எழுதி அவ்வாற்றிலே விடுத்தார். சமணரிட்ட ஏடெல்லாம் நீரோடு சமுத்திரத்தை நோக்கிச் செல்லத், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் இட்ட ஏடானது சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவருளாகிய கயிற்றினால் இழுக்கப்பட்டு எதிரேறச் சென்றது. அப் பொழுது தேவர்கள் பூமாரி பெய்தார்கள்; முனிவர்கள் வஸ்திரங்களை வீசி ஆர்வாரித்தார்கள்; நாயனார் ஆனந்த

பாஷ்பத்தில் முழுகினார்; சமணர்கள் வெயர்வையில் முழுகி நாணி நின்றார்கள். எல்லாராலுந் தொழப்படும் பரமபதி சிவபெருமானே யென்பதை, புத்தர்களுக்கும், வேதங்களை யோதியும் சிவனே பதியென் றுணராத சமயத்தவருக்கும், அரசனுக்கும், அமணருக்கும் அக்கினியே யன்றி வைகையாற்று நீரும் அறிவித்தது. பாண்டிய ராசனுந் தேவியாரும் மந்திரியாரும் மற்றை யடியார்களுந் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை வணங்கி மகிழ்ந்து வியந்தார்கள். சமணர்கள் நாயனா ரெதிர் வந்து, “யாங்கள் உமக்குத் தோற்றேம்! நீரே வென்றீர்” என்றார்கள்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தோற்ற சமணர்கள் உய்ய நெறியை நினைந்து, அவர்களை நோக்கி, “எம்முடைய சிவபெருமான் உயிர்களுக் கெல்லாந் தாய் போல்வர். அவருக்கு ஆட்பட்டு உய்யுங்கள் ஏன் வாளா இறக்கின்றீர்கள்?” என்று அறத்தாறு கருதி அருளிச் செய்தார். மானமுடைய சமணகுருமார், “எங்கட்கு அடாத மொழி சொன்னீர்” என்று தாமே போய்க் கழுவி லேறினார்கள். மற்றவர்களை வலாற்காரமாகப் பற்றி யேற்றினார்கள். சைனமாணாக்கர்களுட் சாதற்கு அஞ்சினவர்கள் விபூதியிட்டுக் கொண்டார்கள்; அது கிடையாதவர்கள் கோமயத்தை யள்ளி நெற்றியி லிட்டுக் கொண்டார்கள்; அதுவுங் கிடையாதவர்கள் பசுக்கன்றைத் தோளிலிட்டுக்கொண்டார்கள்; இவையொன்றுங் கிட்டாதவர்கள் விபூதியிட்ட நெற்றியோடும் கோமயமிட்ட நெற்றியோடும் தம்முடைய நெற்றியைச் செறியத் தாக்கிக் கொண்டு உயிர் பிழைத்தார்கள், கழுவி லிறந்த சமணர்களுடைய புலாலைப் பருந்தும் காகமும் நரியும் நாயும் பற்றி யீர்த்துத் தின்றன.

பாண்டியராசன் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை வணங்கித், “தேவரீரிட்ட ஏடு எதிர் சென்றதே அது எங்கே போயிற்று?” என்று வினாவ,

நாயனார், "அதனை வருவிப்போம்" என்று சொல்லி, நதிக்கரை வழியே மேற்கே சென்று, காததூரத்தில் அது மறைந்தது கண்டு, அங்கே மாடு மேய்த்துக்கொண்டு நின்ற சிலரை நோக்கி, "இவ்விடத்தில் ஏதும் விசேடங்கண்டார்களோ?" என்று வினாவினார்; அவர்கள் "ஒன்றும் அறியேம்" என்றார்கள். நாயனார் அங்கே எப்படியும் விசேட மிருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு, சுவாமியைப் பாடி, அவர் அக்காட்டிலே சிவலிங்கமூர்த்தமாய் எழுந்தருளியிருக்கக் கண்டு, வலஞ் செய்து, துதித்து நிற்கப், பாண்டியராசனும் அதனையறிந்து சேனையோடும் அங்கே போனான். சுவாமி அவ்விடங்கத்தி னின்றும் ஒரு பிராமணக் கிழவர் போலத் தோன்றித் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்கு விபூதி சாத்தித் திருவருள் செய்தார். நாயனார், தேவதியரை வணங்கி, "அடியே னிட்ட ஏடு இவ்வழியே வந்தது. அதனைத் தேவரீரே எடுத்தீர். அதனை மீளத் தந்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். சுவாமி அவரை நோக்கி, "மைந்தனே! இன்னும் பலநாள் நம்மைத் தலந் தோறுஞ் சென்று பாடிப், பரசமயத்தவரை வென்று, அதன்பின் நம்முடைய வீட்டையடையக் கடவாய்" என்று ஆசீர்வதித்து, ஏட்டைக் கொடுத்து மறைந்தருளினார். நாயனார் ஏட்டை வாங்கி, அரசனுக்குக் காட்ட, அவன் அவரை வணங்கி, "தேவரீருடைய பெருமையை அறியாது சோதித்த அடியேனுடைய பிழையைப் பொறுத்து ஆட்கொண்டருளுக" என்று வேண்டினான். பாண்டியராசன் பின்பு, விஷ்ணுமூர்த்தியும் கலுழனும் ஆதிசேடனும் முதன் முன்று யுகங்களினும் பூசித்த அச்சிவலிங்கப் பெருமானுக்குக் கோயில் கோபுரம் மண்டபம் முதலானவைகள் செய்து, பூசித்துச், சமணரோடு தான் கூடிய பாவத்தைப் போக்கிக்கொண்டான். அந்நான் முதலாக அத்தலம் திருவேடக மென்று வழங்கப் படுகின்றது.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அத்திருவேடகம் என்னுந் தலத்தில் ஒருவருட மிருந்து, பின் பாண்டியனோடும் புறப்பட்டு, மதுரையை அடைந்து, அங்கே விபூதியை விளங்கச் செய்துகொண்டு, சில நாளிருந்து, வடக்கிலுள்ள தலங்களை வணங்கித் துதிக்க விரும்பி, சோமசுந்தரக் கடவுளையும் மீனாக்ஷியம்மையாரையும் பணிந்து, பல வரம் பெற்றுக்கொண்டு, புறப்பட்டுப், பாண்டி நாட்டிலுள்ள தலங்களை வணங்கிச் சென்றார். பாண்டியராசனும் மங்கையர்க்கரசியாரும் நீங்காத நட்பினாலே பிரிவாற்றாது பின்னே தொடர, நாயனார் அவர்களை நோக்கி, “அன்பர்களே! நம்மிடத்து அன்பு நீங்காதவராய், இங்கிருந்து விபூதியைப் பரிபாலித்துச், சிவபெருமானுடைய புகழை வளர்த்துக்கொண்டிருப்பீராக” என்று தடுத்தார். அவர்களும் அவ்வாணையை மறுக்க அஞ்சி, நாயனாரை வணங்கிக்கொண்டு மதுரையை யடைந்தார்கள். நாயனார் சோழநாட்டை அடைந்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் என்னும் மதயானையானது, கடம்பவனமாகிய காட்டிற் புதுந்து, சமணராகிய மரங்களைச் சாடி, விபூதியாகிய தூளியை அள்ளி எங்கும் வீசிற்று; அதனால் பூமியிலே எங்கும் விபூதி யினொளி விளங்கிற்று.

அறுபத்திநான்காவது

வன்னியுங் கிணறும் இலிங்கமும் அழைத்த படலம்

சமுத்திரக் கரையிலேயுள்ள ஒரு பட்டினத்திலே பல செல்வங்களை யுடையவனாகிய ஒரு வணிகன் இருந்தான். அவன் மகப்பேறு இல்லாமையினால் பல தருமங்களைச் செய்து அதனால் ஒரு பெண்ணைப் பெற்றான். அவன், மதுரையிலே மணம் முடித்துக் கொண்டிருக்கும் தன்

னுடைய நன்மருமகனுக்கே இப்பெண்ணையுங் கொடுப்பேனென்று சுற்றத்தா ரறியச் சொல்லிக்கொண் டிருந்து, சில நாட் சென்ற பின் இறந்து விட்டான். உடனே அவனுடைய கற்பினிற் சிறந்த மனைவியும் கூட இறந்து விட்டாள். சுற்றத்தார் அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கிரியைகளைச் செய்துவிட்டு, இவைகளை யெல்லாம் மதுரையிலுள்ள அவனுடைய மருமகனுக்கு ஓலை யெழுதி அனுப்பினார்கள். மருமகன் அவ்வோலையைக் கண்டு, அளவில்லாத துக்கத்திலழுந்திப், புலம்பிக், கிளைஞரும் நட்பினருந் தேற்றத் தெளிந்து, பின் சுற்றத்தார் சிலரோடு மதுரையை நீங்கி, மாமனுடைய ஊருக்கு வந்து, எதிர் வந்த சுற்றத்தாரை எல்லாந் தழுவிச், செல்ல விடுத்துப் போய் மாமனுடைய வீட்டி லிருந்தான்.

சிலநாள் கழிந்த பின்பு, அவன் அப்பெண்ணை மதுரையிற் கொண்டுபோய், அங்குள்ள சுற்றத்தார் முன் விவாகஞ் செய்வே னென்று சொல்லி, மாமனுடைய பொருளை எல்லாஞ் சேர்த்துக்கொண்டு, புறப்பட்டு, வழிவிட வந்தவர்களை நிறுத்திவிட்டு, மதுரையினின்று தன்னுடன் வந்த சுற்றத்தாரை முன்னே போகும்படி செய்து, தான் பரிசனங்களோடு அப்பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு மெல்ல மெல்லப் போனான், சூரியன் அத்த மித்த போது புறம்பயம் என்னுந் தலத்தை யெய்தி, "இன்றிரவு இங்கே தங்கிப் போவோ" மென்று கோயிலுக்குச் சமீபத்திலுள்ள கிணற்றிலே ஸ்நானஞ் செய்து, அங்குள்ள வன்னிமரத் தடியிலே சமையல் செய்து, போசன மருந்திக் கொண்டு, கோயிற்படி யொன்றிலே தலை வைத்துச் சயனித்தான். அப்போது ஒரு சர்ப்பம் அவனைத் தீண்டிற்று. அவ்விஷந் தலைக்கொண்டு அவ்வணிகன் இறந்து விட்டான். அது கண்டு பரிசனங்கள் ஆவணித் திரங்கச், சேடிப்பெண்கள் மார்பி லடித்துப் புலம்பினார்கள். அப்பெண்ணானவள் இவைகளைக் கண்டு, தனியே ஒருபுறத்தில் ஒதுங்கி, அறிவிழந்து,

மயங்கி, இறந்தவள் போலானாள். சேடியர்கள் அவனை வஸ்திரத்தினாலே வீசி இளைப்பாற்றினார்கள். நாணம் முதலிய நான்கு குணங்களும் வேலிகளாய்ச் சூழ்ந்து கொள்ளக், கண்ணீர் வாரக் கரைந்து, தேம்பி, விம்மாந்து, ஒளி தேய்ந்து, அதுவரையுந் துன்ப மென்பதைக் கனவிலும் அறியாதவ ளாதலால் ஆற்றாது, அன்பன் மேற்கொண்ட காதல் உருகுவது போல உருகித், துணையை இழந்த அன்றில் போலத் தனியே யிருந்து வாய்விட்ட ரற்றினாள்.

சிவஸ்தலங்கள் தோறும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு வந்து பக்கத்திலே யுள்ள திருமட மொன்றில் எழுந்தருளி யிருந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நயானார் அவ்வழகை யொலியைக் கேட்டு, ஆள்விட்டாராய்ந்து, அக்கோயிலுக்கு எழுந்தருளி வந்து, அப் பெண்ணை நோக்கி, “நீ யார்? நிகழ்ந்தது என்னை?” என்று வினாவி யருளினார். அவள் தன் மரபும் தந்தையாரும் அவர் தன்னை இவனுக் கென்று பேசியிருந்து இறந்ததும் இவனோடு தான் வந்ததும் இவன் இறந்ததுமாகிய எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொன்னாள். நாயனார் தனித்தவளாகிய அப்பெண்மேல் இரக்கங் கொண்டு, இறந்த வணிகனுக்குச் சமீபத்தில் வந்து, அவனுடம்பு அமிர்தமாகும்படி சிவத்தியானம் பண்ணித் திருக்கண் சாத்தியருளினார். உடனே நஞ்சு குதிக்க, இறந்த வணிகன் துயினீத்து எழுவான் போல எழுந்தனன். அதனை யாவருங் கண்டு, நாயனாரைத் தொழுது, துதித்து மகிழ்ந்தார்கள். அக்கன்னிகை அளவிறந்த சந்தோஷமடைந்து ஒரு புறத்தில் ஓதுங்கி நின்றாள்.

அக்கன்னிகையானவள் இறந்த வணிகன் தன் மாமனுடைய மகனா யிருந்தும் அவனிறந்த போதும் உயிர் பெற்ற போதும் அவனைத் தீண்டாத நிலைமையினையுங்கற்பினையும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் கண்டு, வணிகனை நோக்கி, “உன் மாமன் பெற்ற இவன்

சோபன காலத்தில் அல்லது துக்ககாலத்தி லன்றி என்று உன்னுடைய சரீரத்தைத் தீண்டப் பெறுவாள்? ஆதலால் இவ்விடத்திற்றானே நீ இவளை மண முடித்துக்கொண்டு போகக் கடவாய்.” என்று அருளிச் செய்தார். வணிகன் அவ்வார்த்தையைத் தலைமேற்கொண்டு, நாயனாரை வணங்கிச், “சுற்றத்தாரும் சாஷிகளு மின்றி நான் இங்கே மணமுடிக்குமாறு எங்ஙனம்?” என்று கேட்க, “இக்கன்னி கையைப் பெற்ற போதே இவளை உனக் கென்று உன் மாமன் பேசியிருந்ததைச் சுற்றத்தா ரெல்லாரும் அறிவர்; இஃதன்றி இந்த வன்னிமரமும் கிணறும் சிவலிங்கமும் சாஷியாம். நம்முடைய வார்த்தையைக் கடவாது இங்கே தானே விவாகஞ் செய்யக் கடவாய்” என்று நாயனார் அருளிச் செய்தார், “அடியேனுக்குக் குருவும் பிதா மாதா வும் சினேகிதரும் தெய்வமும் சுற்றமும் தேவரீரே” என்று நாயனாரை வணிகன் வணங்கி, அவருடைய கட்டளைப் படியே விவாகஞ் செய்துகொண்டு, மீட்டும் நாயனாரை மனைவியோடு வணங்கி, விடை பெற்றுக்கொண்டு, மதுரையை யடைந்தான். மதுரையிள்ள சுற்றத்தார்கள் இவன் விவாகஞ் செய்த வரலாற்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். வணிகன் தன்னுடைய பொருளும் மாமனுடைய பொருளுங் கொண்டு பெரிய வியாபாரஞ் செய்து, குபேரனை யொத்து வாழ்ந்திருந்தான்.

அவனுடைய மூத்த மனையாளுக்குத் துட்டர்களாகிய பல பிள்ளைகளும் இளையவளுக்கு ஒரு சற்புத்திரனு முண்டு. இருவருடைய பிள்ளைகளும் வீதியிலே போய் விளையாடி வரும்போது, ஒருநாள் மூத்தவனுடைய பிள்ளைகள் இளையவனுடைய பிள்ளையைக் கோபித்து அடித்தார்கள். இளையவன் அது கண்டு அப்பிள்ளை களை வைதாள். மூத்தவன் இளையானை நோக்கி, “நீ எந்தவூர்? எந்தச் சாதி? யார் மகள்? யாவர் காண அக்கினி சான்றாக என்னுடைய நாயகன் விவாகஞ் செய்த பெண் நீ? என் நாயகனுக்கு ஆசைப்பட்டு வந்த காமக்கிழத்தி

யாகிய உனக்கு வாயேன்? பெருமை யேன்? உன்னை என் நாயகன் தீ முன்னாகவிவாகஞ் செய்ததற்கு வேறு சான்றுண்டோ? சொல்வாயாக" என்றாள். இளையாள் அது கேட்டு, வருந்திப், "புறம்பய மென்னும் ஊரிலே எம்முடைய நாயகர் தாம் பாம்பு கடித் திறந்தபோது தம்மை உயிர்ப்பித்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனா ருடைய திருவருளிணாலே சிவலிங்கமும் வன்னிமரமும் கிணறும் காண என்னை மணமுடித்தார். அம்முன்று சாக்ஷிகளு முள்ளன" என்றாள். மூத்தாள் நகைத்து, "உன் விவாகத்துக்கு ஏற்ற சாக்ஷிகளையே சொன்னாய்! நன்று! நன்று! அந்தச் சாக்ஷிகள் இங்கும் வருமாயின் அது மெய்தான்" என்றாள். இளையாள் பெருமூச் செறிந்து, வருந்தி, வீட்டிற் போய்ப், புலம்பித், "தந்தை தாயில்லாத தமியாளுக்குத் தெய்வமே யல்லாது யார் துணை?" என்று சோமசுந்தரக் கடவுளை நினைந்து, "மாமனாக வந்து வழக் குரைத்த பெருமானே! இப்பழியைத் தீர்த்தருளு வீர்" என்று வேண்டிக்கொண்டு, அன்றிரவு உண்டியும் உறக்கமு மின்றி யிருந்து, பொழுது விடிந்தவுடன் போய்ப் பொற்றாமரை வாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, சோம சுந்தரக் கடவுளுடைய திருவடிகளிலே வீழ்ந்து, நமஸ் கரித்து, "என்னுடைய விலாகத்துக்குச் சான்றாயிருந்த வன்னிமரமும் சிவலிங்கமும் கிணறும் ஆகிய முன்றையும் இன்றைக்கு இங்கே வருவித்து, மாற்றாளுடைய வாய்ப்பழி மொழியைக் காவா தொழிவீரேல், நான் இறந்து விடு வேன்" என்று முறையிட்டாள். அப்பொழுது அவளுடைய வருத்தத்தைக் கண்ட சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவருளிணாலே அச்சான்று முன்றும் கோயிலின் ஈசான மூலையிலே வந்து தோன்றின. இளையாள் மூத்தவளை அழைத்து வந்து அவைகளைக் காட்ட, அவள் கண்டு, தலைவணங்கி நின்றாள். இளையவளுடைய கற்பையும் சிவபத்தியையும் சிவபெருமானுடைய திருவருளையும் பார்த்து நகரத்தி லுள்ளவர்கள் எல்லாரும் மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள். கற்பினுக் கரியது ஒன்றும் இல்லை.

மூத்தவனை, “இவள் பொல்லாதவள்” என்று எல்லாரும் பழித்தார்கள்.

நாயகனாகிய வணிகனும், “குற்ற மற்றவனைக் குடிப்பழியுரைத்த பாவி” என்று மூத்தவனைத் தள்ளி வைத்தான். இளையாள் அதனை யறிந்து, நாயகனை வணங்கி, “என்னுடைய கற்பை உலகத்தவர் அறியும்படி செய்தவள் இவளேயாம். தாயில்லாத அடியேனுக்கு இவளே தாயாகும். இனிநாங்களிருவரும் உயிரும் உடலும் போல வாழ்வோம்” என்று சொல்லி, அவ்வாறே தம்முள் இணங்கி, அன்புற்று, வாழ்ந்தார்கள் அவ்விளையவளினாலே வணிகனுக்குத் தீர்க்காயுளும் செல்வமும் சிறப்பும் ஒழுக்கமும் பெருமையும் தவநெறியும் தருமமும் புகழும் உண்டாயின.

திருவாலவாயாகிய மதுரையில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவிளையாடல்கள் இன்னும் பலவுள்; நம்முடைய குருநாதராகிய சுப்பிரமணியக் கடவுள் அருளிச் செய்தபடியே இந்த அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களையும், முனிவர்களே! உங்களுக்குச் சொன்னோம்” என்று அகத்திய முனிவர் சொல்லித், துவாதசாந்தத்திலே மதுரையைப் பாவித்து, மீனாக்ஷி யம்மையாரோடு வீற்றிருக்கின்ற சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தியானம் பண்ணினார்.

அருச்சனைப் படலம்

சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களையுஞ் சொன்ன அகத்திய முனிவரையும் அவர் மனைவியாகிய உலோபாமுத்திரையையும் வசிட்டர் முதலாகிய முனிவர்கள் அருச்சித்து வணங்கிச், “சுவாமீ! இச்சரித்திரத்தைக் கேட்டதினாலே செவிகளைப் பெற்றதினாலாய பயனைப் பெற்றேம். கேட்டவாறே கண்கள் களிக்கத் தரிசித்து வணங்கவும் விரும்புகின்றோம்” என்றார்கள். அகத்திய முனிவர் முகமலர்ந்து, “முனிவர்களே! நான் எண்ணியபடியே நீங்களும் உரைத்தீர்கள். பரமசிவனை அகக்கண்ணினாலே தரிசியாதவர்கள் மோக்ஷமடைய மாட்டார்கள். சோமசுந்தரக் கடவுளைப் போய் அருச்சிப்போம், வாருங்கள்” என்றார். முனிவர் களெல்லாரும், சுபதினத்திலே கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து, விசுவநாதரைத் தொழுது, சங்கற்பஞ் செய்து, அநுஞ்ஞை பெற்றுச், சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தியானித்துப், பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு, விமானங்களில் ஏறி, ஆகாய மார்க்கமாக நடந்தார்கள்.

நடக்கும் போது, அகத்திய முனிவர் வசிட்டர் முதலாகிய முனிவர்களுக்குத் திருப்பருப்பதம் முதலிய சிவஸ்தலங்களையும் நதிகளையும் தபோவனங்களையும் காட்டி, அவைகளினுடைய மகாத்துமியங்களையுஞ்சொல்ல, முனிவர்கள் கேட்டு, அவைகளை யெல்லாம் பார்த்துத், தொழுது, வணங்கிக்கொண்டு, மதுரையை அடைந்தார்கள். அகத்தியரும் மற்ற முனிவர்களும், வைகைநதியைக் கண்டு, வணங்கிக், கோபுரத்துக்கு எதிரே நமஸ்கரித்து, உள்ளே

புகுந்து, வீதிதோறும் பணிந் தெழுந்து, பொற்றாமரை
வாவியிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து, நியதி முடித்துச்,
சிவமுலமந்திரத்தைச் செபித்துச், சித்தி விநாயகரை
வணங்கி, மீனாக்ஷி யம்மையாருடைய சந்நிதானத்தை
அடைந்து, நமஸ்கரித்து, அன்பைக் கொடுத்து, அருளைப்
பெற்றுக்கொண்டு, சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய சந்நி
தானத்தை அடைந்து, திருவடிகளிலே விழுந்து, நமஸ்
கரித்துத், துதித்து, அன்று ஒன்றும் புசியாது இருந்
தார்கள்.

மற்றநாள் சூரிய னெழுமுன் ஸ்நானஞ் செய்து, நியதி
முடித்துக்கொண்டு, சுவாமியைத் தரிசித்துக், கருப்பஞ்
சாறு முதலானவைகளினாலே அபிஷேகஞ் செய்து,
சந்தனம், புட்பம், வஸ்திரம், ஆபரணம் என்பவைகள்
சாத்திப், பாலன்னம் நிவேதித்து, முகவாசங் கொடுத்துத்,
தாம்பூலம் நிவேதித்துத், தூபதீபங் காட்டி, அக்கினி
பூசை செய்து, அருச்சனை இயற்றிச், சிவபூசா பலனை
அர்க்கிய சலத்தோடு பூவைக் கையிற்கொண்டு, சிவபெரு
மானுடைய வரதஹஸ்தத்திலே நிவேதித்து, வணங்கித்,
தோத்திரஞ் செய்தார்கள் :—

“பழியொடு பாச மாறு கெடவாச வன்செய்
பணிகொண்ட வண்ட சரணம்
வழிபடு தொண்டர் கொண்ட நிலைகண்டு வெள்ளி
மணிமன்று ளாடி சரணஞ்
செழியன் விளிந்தி டாத படிமாறி யாட
றெளிவித்த சோதி சரணம்
எழுகடல் கூவி மாமி யுடன்மாம னாட
விசைவித்த வாதி சரணம்.

வெங்கரி யாவி சோர நரசிங்க வாளி
 விடுவேட ரேறு சரணம்
 புங்கவர் தேற வாதி மறையுட் கிடந்த
 பொருளோது போது சரணம்
 வங்கம தேறி வேலை மகரம் பிடித்த
 வலையாண் மணாள சரணங்
 கங்கண நாகம் வீசி நகரெல்லை கண்ட
 கறைகொண்ட கண்ட சரணம்.

மைந்தனி லாழி மேரு மகவா எனந்தை
 மடிவித்த நித்த சரணஞ்
 சுந்தர நாம வாளி பணி கொண்டு கிள்ளி
 தொகைவென்ற வீர சரணம்
 வெந்திறன் மாறன் முன்க லுருவானை கன்னன்
 மிசைவித்த சித்த சரண
 முந்திய கல்லின் மாதர் பெறவட்ட சித்தி
 முயல்வித்த யோகி சரணம்.

திருமணி மைந்தன் மைந்தன் முடிசூட விற்ற
 திருமல்கு செல்வ சரணம்
 மருமக னென்று மாம னுருவாய் வழக்கு
 வலிபேசு மைந்த சரணங்
 குருமொழி தந்து நாரை குருவிக்கு வீடு
 குடிதந்த வெந்தை சரணம்
 வருபழி யஞ்சி வேட மகனுக் கிரங்கு
 மதுராபு ரேச சரணம்.

விருத்தகு மார பால வருண்மேனி கொண்டு
 விளையாடு மண்ணல் சரணங்
 குரத்தியை நச்சு பாவி யுயிருண்டு சோரி
 குடைவாகை வேல சரணங்
 கருத்திசை பாண னாளி னிசைபாடி மாறு
 களைவேத சீத சரணம்
 நரித்திரண் மாவை மீள நகரங் கலங்க
 நரிசெய்த நம்ப சரணம்.

முற்பக லாறி ரண்டு சிறுபன்றி யுண்ண
 முலைதந்த வன்னை சரணம்
 பொற்புறு மாய வாவை யடலேறு கொண்டு
 பொருதட்ட சிட்ட சரணம்
 பற்பல ஞால மெங்கு மடையப் பிரம்பு
 படுமட்ட முர்த்தி சரணங்
 கற்பி னொருத்தி மன்ற லறிவிக்க முன்று
 கரிதந்த வள்ளல் சரணம்.

அளவைக ளாலும் வேத முதனூல்க ளாலு
 மயன்மாய னாலு மளவாக்
 களவை யுனக்கு நாம குணசின்ன சாதி
 கதிசெய்தி யில்லை யவையும்
 உளவென யாம நிந்து துதிசெய்ய வேகொ
 லுலகஞ்செ யன்பி னெளிதாய்
 விளையருண் மேனி கொண்டிவ் வறுபத்து நா லு
 விளையாடல் செய்த படியே.'

சோமசுந்தரக் கடவுளானவர் சிவலிங்கத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு, வசிட்டர் முதலிய இருடிகளை நோக்கி, “முனிவர்களே! நீங்கள் செய்த பூசையினாலுந் தோத்திரத்தினாலும் மகிழ்ந்தேம்” என்று திருவாய் மலர்ந்து, திருவருள் செய்து, அகத்திய முனிவரை அழைத்து, அவருடைய தலையிலே திருக்கரத்தை வைத்து, முதுகைத் தடவி, “உன்னை ஒப்பவர் உலகத்திலில்லை. உனக்கு நாம் தரும் வரம் யாது? உலகத்தில் உனக்கு அரியது ஒன்று மில்லை!” என்று பேரருள் புரிந்து, மறைந்தருளினார். அகத்தியர் வசிட்டர் முதலாகிய முனிவர்கள் அம் மதுரா புரியிலே தங்கள் தங்கள் பெயரார் சிவலிங்கந் தாபித்துப், பூசித்துப், பக்கத்திலே ஒரு தபோவனஞ் செய்து, அதிலிருந்துகொண்டு, தினந்தோறுந் திரிகாலங்களினும் போய்ச், சோமசுந்தரக் கடவுளையும் மீனாக்ஷியம்மையாரையும் வணங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

திருவிளையாடற் புராணம் முற்றுப் பெற்றது

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவிளையாடற் புராணம்

வசனம்

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்